JAMES ROLLINS

JIDÁŠŮV KMEN

Z hlubin Indického oceánu se vynoří hrozivá epidemie, aby zničila lidstvo...

JAMES ROLLINS, MISTR V KOMBINOVÁNÍ HISTORICKÝCH A VĚDECKÝCH ZÁHAD S NAPÍNAVÝM DOBRODRUŽSTVÍM, SE VRACÍ S DĚSIVÝM PŘÍBĚHEM O PRASTARÉ HROZBĚ, KTERÁ ZNOVU POVSTÁVÁ, ABY ZAPLAVILA MODERNÍ SVĚT… A POSLEDNÍ NADĚJI, KTERÁ JE UKRYTA NA NEJPŘEKVAPIVĚJŠÍM MÍSTĚ ZE VŠECH: V JAZYCE ANDĚLŮ.

ISBN 978-80-7381-347-5

9 788073 813475

Cena 249 Kč

Nakladatelství BB/art
bbart@bbart.cz
www.bbart.cz

JAMES ROLLINS

JIDÁŠŮV KMEN

ROMÁN O SIGMA FORCE

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2008
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2007 by Jim Czajkowski
All rights reserved.

Z anglického originálu The Judas Strain
(First published by HarperCollins Publishers, New York)
přeložil © 2008 Zdík Dušek
Redakce textu: Růžena Steklačová
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-347-5

Carolyn McCrayové, která četla
všechny moje nejranější škrábanice
a nesmála se až přespříliš

PODĚKOVÁNÍ

Na všechny lidi tu ani není dost prostoru.

Zaprvé děkuji všem v nakladatelství HarperCollins. Všem vám již dlouho dlužím poděkování za uplynulých deset let rad, tvrdé práce a vedení:

Oběma velkým zvířatům, Michaeli Morrisonovi a Lise Gallagherové, jsem velmi vděčný za jejich podporu a důvěru – minulou, současnou i budoucí.

Uměleckým ředitelům Richardu Aquanovi a Thomasi Egnerovi patří díky za to, že mé knihy tak krásně vyčnívají mezi ostatními. Jsem na vás hrdý.

Vedoucím marketingu Adrienne DiPetrové a Tavii Kowalchukové děkuji za to, jak mé knihy neustále dostávají na trh… a jaké pozornosti se jim dostává!

Nejlepšímu týmu pro styk s veřejností, Pam Spengler-Jaffeeové a Buzzymu Porterovi, chci vyjádřit vděk za to, že mě nepřiměli vyskočit z letadla někde na Aljašce.

Obrovské poděkování vyslovuji trojici žen, které rozšířily mé jméno po knihkupectvích – Lynn Gradyové, Liate Stehlíkové a Debbie Stierové. (Tohle píšu v uctivém pokleku.)

Nezdolným silám za celonárodními prodeji a účty – Carle Parkerové, Brianu Groganovi, Brianu McSharrymu a Marku Gustafsonovi – děkuji za veškeré mimořádné úsilí a energii nutnou k prosazení románů na pulty knihkupectví.

Miku Spradlinovi děkuji za pomoc s prodejem knih.

A stovce dalších, o kterých jsem se opomněl zmínit, ale kterým proto nejsem vděčný o nic méně – DÍKY!

Blíže domovu musím zmínit jména spolupracovníků, kteří rozebrali každou kapitolu a přestavěli ji do podstatně lepší podoby: Penny Hillová, Steve a Judy Preyovi, Chris Crowe, Lee Garrett, Michael Gallowglas, Leonard Little, Kathy L'Ecluseová, Debbie Nelsonová, Rita Rippetoeová, Dave Murray, Dennis Grayson, Jane 0'Rivaová a Caroline Williamsová. Zvláštní ovace patří Stevu Preyovi za mapy a Penny Hillové za všechny pracovní obědy. Chereii McCarterovi děkuji za skvělou sérii článků o moderních zbraních a Davidu Sylvianovi za to, že do omrzení poslouchal, jak jsem předčítal jednotlivé úryvky nahlas (uši se ti zahojí).

Znovu také vyjadřuji svou vděčnost čtveřici lidí, kteří mi pomáhají na všech úrovních tvorby: své fantastické editorce Lysse Keuschové, její

oddané kolegyni May Chenové a svým nezdolným agentům Russu Galenovi a Dannymu Barorovi. Všichni válíte… jste nejlepší!

Nakonec musím zdůraznit, že všechny případné chyby a omyly padají plně na má bedra.

POZNÁMKA Z HISTORICKÝCH ZÁZNAMŮ

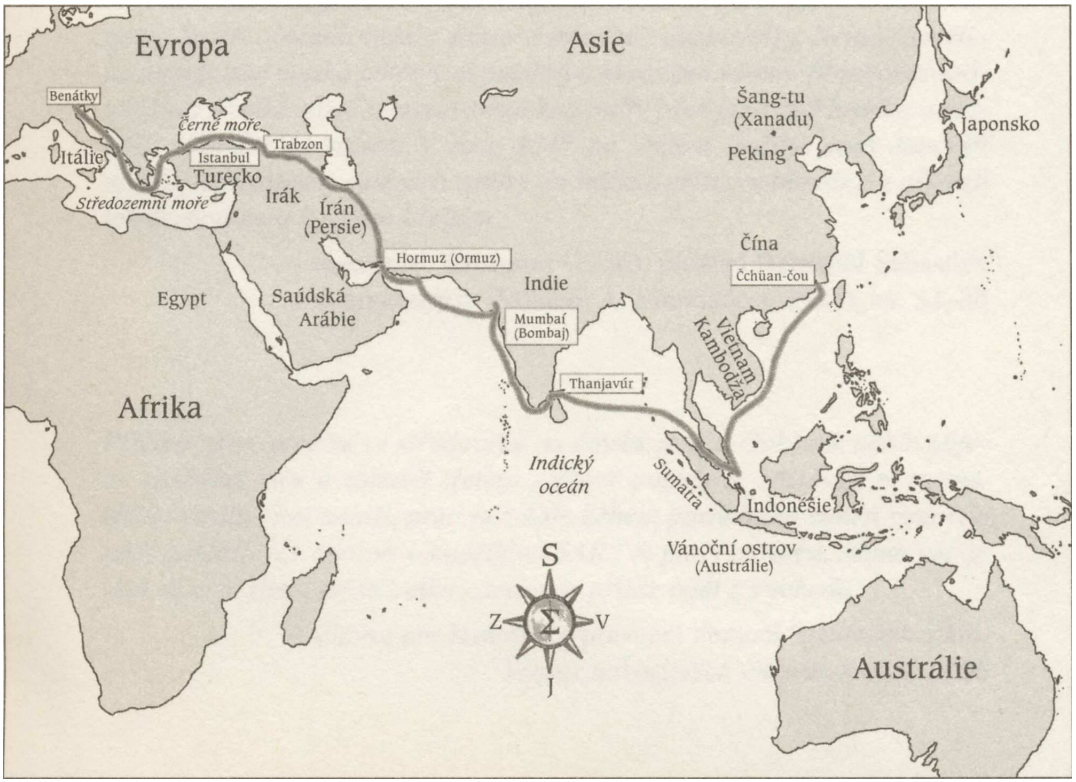
Následující skutečnost je obestřena záhadou. Roku 1271 se mladý, sedmnáctiletý Benátčan jménem Marco Polo vydal se svým otcem a strýcem na cestu k palácům Kublajchána v Číně. Putování trvalo dvacet čtyři let a dalo vznik příběhům o exotických zemích na východ od známého světa: úžasným vyprávěním o nekonečných pouštích a zelených řekách, o lidnatých městech a flotilách bezpočtu plachetnic, o černých kamenech, které pálí, a penězích vyrobených z papíru, o nevídaných zvířatech a bizarních rostlinách, o kanibalech a záhadných šamanech.

Po sedmnáctileté službě u Kublajchánova dvora se roku 1295 Marco vrátil do Benátek, kde jeho příběh zaznamenal francouzský literát Rustichello v knize, jež se ve staré francouzštině jmenovala *Le Divisament dou Monde (Milion).* Text obletěl celou Evropu a jeden výtisk si Kryštof Kolumbus dokonce vzal s sebou na plavbu do Nového světa.

Jednu příhodu z této cesty však Marco odmítal vyprávět a v knize se o ní zmiňuje jen nepřímo. Když Polo opustil Čínu, Kublajchán mu poskytl čtrnáct velkých lodí a šest set mužů. Když ale po dvou letech na moři Benátčan konečně dospěl k přístavu, zbývala pouhá dvě plavidla a osmnáct mužů.

Osud ostatních lodí a mužů zůstává podnes záhadou. Ztroskotaly v bouři? Přepadli je piráti? To Marco nikdy neprozradil. Když se ho na to znovu ptali na jeho smrtelné posteli, odpověděl tajemně: „Nevyprávěl jsem ani polovinu toho, co jsem viděl.“

ZPÁTEČNÍ CESTA MARKA POLA (1292 – 1295)

Mor se objevil nejprve ve městě Kaffa u Černého moře. Tam mocní mongolští Tataři obléhali italský Janov – trhovce i obchodníky. Nemoc udeřila na mongolské vojsko palčivými puchýři a krvavými výtoky. Mongolští velitelé dali z velké záště zemřelé vrhat katapulty přes janovské hradby a rozšířili chorobu do města. V roce 1347 po vtělení Božího syna Janovští uprchlí na dvanácti galérách zpátky do Itálie k přístavu Messina a přivezli tak černou smrt k našim břehům.

– vévoda M. Giovanni (1356), překlad Reinhold Sebastien
v *Il Apocalypse* (Milano: A. Mondadori, 1924)

Příčiny toho, proč se ve středověku na čínské poušti Gobi tak náhle objevil zánětlivý mor a zahubil třetinu světové populace, zůstávají neznámé. Nikdo vlastně ani netuší, proč se z Asie během posledního století vynořilo tolik nakažlivých chorob – například SARS či ptačí chřipka. Jedna věc je však docela jistá: příští velká pandemie přijde opět z Východu.

– Centra pro kontrolu a prevenci nemocí Spojených států,
Soupis nakažlivých chorob, květen 2006

1293

PŮLNOC,
OSTROV SUMATRA
JIHOVÝCHODNÍ ASIE

Výkřiky konečně utichly.

V půlnočním přístavu plálo dvanáct ohňů.

„*Il dio, li perdona…,*“ zašeptal po jeho boku otec, ale Marco věděl, že jim Pán tento hřích neodpustí.

U dvou záchranných člunů vytažených na břeh čekala hrstka mužů – jediní svědkové pohřebních hranic kolem temné laguny. Když na oblohu vystoupal měsíc, podpálili všech dvanáct lodí, mohutných dřevěných galér, i se všemi lidmi na palubách – s mrtvými i s těmi odsouzenými, kteří dosud žili. Stěžně hrozily plamennými prsty žalobně k nebi a na pláž se snášel déšť vloček žhavého popela. Noc čpěla pachem spáleného masa.

„Dvanáct lodí,“ zahučel strýc Masseo a sevřel v dlani stříbrný kříž-ek, „jako dvanáct apoštolů našeho Pána.“

Alespoň už ztichl křik trýzněných. K písečnému pobřeží se neslo jen praskání a tiché hučení plamenů. Marco se nemohl od toho pohledu odvrátit. Jiní nebyli tak stateční a klečeli v písku zády k vodě, s tvářemi bledými jako smrt.

Všichni se svlékli donaha a každý prohlédl své sousedy, zda nenesou znamení nemoci. I samotná chánova princezna, která stála za provizorní

zástěnou z plachtoviny, na sobě měla jen čelenku zdobenou drahokamy. Marco si všiml její pružné siluety, vyrýsované na látce proti hořícímu ohni. Její služebné, samy nahé, pečlivě prohlédly svou paní. Jmenovala se Kokejin, Modrá princezna, a byla to sedmnáctiletá dívka – právě tolik let bylo Markovi, když se vydával na cestu z Benátek. Polovi měli za úkol dopravit ji v bezpečí k jejímu snoubenci, perskému chánovi, vnukovi Kublajchánova bratra.

Jako kdyby se to odehrálo v úplně jiném životě.

Opravdu první člen posádky onemocněl teprve před čtyřmi měsíci? Objevily se mu vředy v tříslech a pod pažemi. Choroba se potom rozšířila jako blesk, obrala galéry o schopné muže a vyvrhla je na tomto ostrově lidojedů a podivných zvířat.

I teď v temném pralese znělo dunění bubnů. Divoši ale dobře věděli, že se k jejich táboru nesmějí přibližovat, stejně jako vlci vědí, že se mají vyhnout nakažené ovci, z níž je cítit rozklad a smrt. Jediné stopy po domorodcích představovaly lebky, připevněné za oční důlky k liánám a zavěšené z větví stromů jako varování před vstupem do džungle.

Nemoc dosud držela divochy na uzdě.

Ale to už neplatí.

Krutým ohněm konečně chorobu zdolali a zůstalo jen několik přežívajících.

Ti, kteří neměli po těle červené vředy.

Před sedmi nocemi odvlekli zbývající nemocné v řetězech na kotvící lodě a ponechali je tam s vodou a potravinami. Ostatní zůstali na břehu a dávali si pozor, jestli se mezi nimi neobjeví nějaký nový nakažený. Umírající na lodích po celou dobu volali, škemrali, plakali, modlili se, proklínali je a křičeli. Nejhorší ze všeho ale byl občasný smích, maniakální a šílený, který zaznával z plavidel.

Raději jim měli milosrdně podříznout hrdla jediným máchnutím dýkou, ale všichni se báli potřísnit krví nemocných, a tak je poslali na lodě a uvěznili je tam s těmi, kteří již zemřeli.

Když dnešní noci zapadlo slunce, ve vodě se objevila podivná záře, shromážděná kolem kýlů dvou z lodí a šířící se jako mléčná skvrna na hladině inkoustově černé vody. Už tuto záři viděli, v kalužích a kanálech pod kamennými věžemi prokletého města, z něhož utekli.

Choroba se snažila uniknout z dřevěného vězení.

Zbývalo jediné.

Plavidla – všechny galéry s výjimkou jediné, určené pro jejich odplutí – byla podpálena.

Markův strýc Masseo se vydal mezi muže. Pokynul jim, aby opět zahalili svoji nahotu, ale bavlna a vlna nemohly zakrýt jejich hanbu.

„Co jsme to udělali…," začal Marco.

„Nesmíme o tom nikde mluvit," řekl jeho otec a podal Markovi oblečení. „Stačí jediné slovo o moru a všechny země nás odmítnou přijmout. Nebudeme moci vplout do žádného přístavu. Teď jsme ale sežehli veškerou chorobu očistným ohněm, z naší flotily i z vody. Zbývá se jen vrátit domů."

Když si Marco přetahoval šaty přes hlavu, otec si všiml, co nakreslil holí do písku. Pevně stiskl rty a rychle obrázek rozmazal patou. Prosebně vzhlédl ke svému synovi. „Nikdy, Marco… Nikdy…"

Vzpomínky však nešly tak snadno setřít. Marco sloužil u velkého chána jako učenec, vyslanec, a dokonce i kartograf, který sestavoval mapy mnoha porobených království.

Jeho otec znovu promluvil: „Nikdo se nikdy nesmí dozvědět, co jsme našli…, to místo bylo stiženo kletbou."

Marco přikývl a nijak svůj obrázek nekomentoval. Zašeptal jen: *„Cittá dei Morti."*

Otcova tvář, už tak bledá, ještě ztuhla. Marco ale věděl, že otce nedělší jen mor.

„Přísahej, Marco," naléhal otec.

Marco zvedl oči k jeho tváři. Otec za poslední čtyři měsíce zestárl, jako po desetiletích strávených s chánem v Šangtu.

„Přísahej při duchu své matky, že nikdy nepromluvíš o tom, co jsme našli a co jsme udělali."

Marco zaváhal.

Otec ho popadl za rameno a zaryl mu do něj prsty. „Přísahej, synu. Kvůli sobě samému."

Marco poznal v otcových očích, v nichž se odrážely odlesky plamenů, strach… a prosbu. Nemohl odmítnout.

„Budu mlčet," slíbil konečně. „Až do své smrti, i potom. Tak přísahám, otče."

Připojil se k nim Markův strýc, který zaslechl jejich poslední slova. „Nikdy jsme tam neměli vstupovat, Niccolo," pokáral svého bratra, ale ve skutečnosti ta výtka mířila na Marka.

Na všechny tři padlo ticho, ztěžklé sdíleným tajemstvím.

Strýc měl pravdu.

Marco si představil tu říční deltu, na niž narazili před čtyřmi měsíci. Do moře se vléval černý tok, lemovaný hustým listovím a liánami. Potřebovali jen obnovit zásoby pitné vody a provést drobné opravy na dvou plavidlech. Nikdy se neměli vydávat dál, ale k Markovi se donesly zvěsti o velkém městě za nízkým pohořím. Opravy měly trvat deset dnů, a tak se vypravil se čtyřicítkou chánových mužů do vnitrozemí.

Z hřebene hor Marco spatřil hluboko v pralese kamennou věž, jasně patrnou ve světle rozbřesku. Přitahovala ho k sobě jako maják a podněcovala jeho zvědavost.

Mrtvé ticho cestou džunglí ho však mělo varovat. Nikde žádné bubny jako nyní. Nezpívali ptáci a korunami neznělo vřeštění opic. Čekalo na ně město mrtvých.

Příchodem k jeho bránám se dopustili hrozné chyby.

A tento omyl je nestál jen krev.

Všichni tři hleděli k doutnajícím galérám u pobřeží. Jeden ze stěžňů se zlomil a padl do vody. Před dvěma desetiletími se otec, syn a strýc vypravili z italské půdy, vybaveni pečetí papeže Řehoře X., aby zavítali do Mongolské země a navštívili chánovy paláce a zahrady v Šangtu, kde se nakonec zabydleli na příliš dlouho jako koroptve v kleci. Jako miláčci chánova dvora byli v pasti – neuvěznily je okovy, ale obrovské, dusivé přátelství, jemuž se nedalo uniknout, aniž by svého dobrodince urazili. Konečně tedy mohli mluvit o štěstí, že se jim podařilo vydat na zpáteční cestu do Benátek. Byli propuštěni ze služby, aby doprovodili paní Kokejin k jejímu perskému snoubenci.

Kdyby jejich flotila nikdy neopustila Šangtu…

„Brzy vyjde slunce," ozval se otec. „Musíme vyrazit. Je čas, abychom se vrátili domů."

„Pokud dorazíme k našim požehnaným břehům, co řekneme Teobaldovi?" zeptal se Marco. Použil rodné jméno jejich přítele a obhájce, který byl zvolen papežem Řehořem X.

„Nevíme, jestli ještě žije," odpověděl otec. „Byli jsme dlouho pryč."

„Ale pokud ano, Niccolo?" nedal se strýc.

„Řekneme mu vše, co víme o Mongolech, jejich obyčejích a jejich síle. Jak jsme měli zjistit na základě jeho dekretů. Ale o zdejším moru… nezbývá nic, o čem by se dalo hovořit. Je po všem."

Masseo si povzdychl, ale neznělo to příliš ulehčené. Marco tušil, nač jeho strýc myslí.

Všichni mrtví nepadli za oběť moru.

Otec zopakoval pevněji, jako kdyby chtěl přesvědčit sám sebe: „Je po všem."

Marco se podíval po obou starších mužích, orámovaných žhnoucím popelem a kouřem na nočním nebi. Nikdy nebude po všem, dokud si to budou pamatovat.

Sklopil pohled k zemi. Ten znak sice otec smazal, ale přesto mu stále svítil před očima. Ukradl mapu namalovanou na ušlapané kůře. Nakreslenou krví. Chrámy a věže v pralese.

Všechny liduprázdné.

Až na mrtvé.

Země byla poseta ptáky, kteří popadali na kamenná náměstí, jako kdyby je za letu srazil blesk. Nic nezůstalo ušetřeno. Muži, ženy ani děti. Dobytek ani zvířata na poli. Dokonce i velcí hadi viseli ochable z větví a kůži pod šupinami jim hyzdily velké boláky.

Přežili jen mravenci.

Všech velikostí a barev.

Hemžili se po kamenech a tělech a pomalu je rozebírali.

Mýlil se…, něco tu stále čekalo na západ slunce.

Marco zaplašil rozbíhající se vzpomínky.

Jakmile otec zjistil, co Marco ukradl z jednoho z klášterů, spálil mapu a rozptýlil popel do moře. Udělal to dokonce ještě předtím, než onemocněl první muž na lodi.

„Zapomeňme na to," vybídl ho otec tehdy. „Nemá to s námi nic společného. Nechť to pohltí čas."

Marco hodlal svůj slib a přísahu dodržet. Tento příběh nebude nikdy vyprávět. I tak se ale dotkl jednoho ze symbolů v písku. Zrovna on, který toho tolik sepsal do kroniky… Bylo v pořádku zničit takové poznatky?

Kdyby existoval nějaký jiný způsob, jak je uchovat…

Strýc Masseo vyslovil nahlas jejich obavy, jako kdyby Markovi četl myšlenky. „Co když ta hrůza ještě někdy povstane, Niccolo? Co když dorazí k našim břehům?"

„Pak to bude znamenat konec lidské krutovlády nad světem," odpověděl otec hořce a poklepal na křížek, který spočíval Masseovi na nahé

hrudi. „Ten mnich věděl víc než ostatní. Jeho oběť…“

Křížek kdysi patřil otci Agreerovi. V tom prokletém městě obětoval dominikánský mnich vlastní život, aby je zachránil. Uzavřeli temnou dohodu. Nechali ho tam, opustili ho, na jeho vlastní příkaz.

Synovce papeže Řehoře X.

Zatímco na hladině dohasínaly poslední plameny, Marco tiše zašeptal: „Jaký Bůh nás zachrání příště?“

22. KVĚTNA, 18.32
INDICKÝ OCEÁN
10° 44’ 07,87“ J.Š., 105° 11’ 56,52“ V.D.

„Kdo chce další pivo, když už jsem tady dole?“ zavolal Gregg Tunis z podpalubí.

Doktorka Susan Tunisová se po manželově otázce usmála a vystoupila ze žebříku na palubu. Stáhla si vestu a odložila potápěčské vybavení na polici vedle kormidelny výzkumné jachty. Nádoby se stlačeným vzduchem zacinkaly o ostatní.

Stáhla si ručník z ramen a vysušila si plavé vlasy, sluncem a solí vybledlé téměř doběla. Jediným plynulým pohybem si rozepnula dlouhý zip obleku.

„Bum-badabum… badabum…“ ozvalo se ze skládacího křesla za ní.

Ani se neohlédla. Někdo zjevně strávil příliš mnoho času ve striptýzových klubech Sydney. „Profesore, musíte to dělat vždycky, když si svlékám potápěčskou kombinézu?“

Šedovlasý geolog, profesor Applegate, si posunul brýle na nose. V klíně držel otevřenou knihu o minulosti moře. „Bylo by negalantní, kdybych nevzal na vědomí přítomnost vnadné mladé dámy odkládající přebytečný oděv.“

Svlékla si kombinézu z ramen a stáhla ji do pasu. Pod ní měla na sobě jednodílné plavky. Ze zkušeností věděla, že bikiny mají nepříjemnou tendenci zachytávat se za potápěčský oblek, a i když jí nevadilo, že ji okukuje o třicet let starší profesor ve výslužbě, nehodlala mu dopřávat příliš odvážnou show.

Její manžel vystoupal na palubu se třemi orosenými láhvemi ležáku sevřenými mezi prsty na jedné ruce. Široce se na ni zazubil. „Já věděl, že jsem tě tu slyšel.“

Protáhl svou štíhlou postavu. Měl na sobě jen bílé šortky a volnou rozepnutou košili. Pracoval jako lodní mechanik v přístavu Darwin a se Susan se seznámil před osmi lety v suchém doku během oprav jedné z univerzitních lodí. Před třemi dny oslavili páté výročí na palubě jachty kotvící sto námořních mil od atolu Kiritimati, známějšího pod názvem Vánoční ostrov.

Podal jí láhev. „Měla jsi štěstí?“

Dopřála si dlouhý doušek a vychutnávala chladivý nápoj. Po celoodpoledním cumlání slaného náhubku dýchacího přístroje měla pořádně vyschlá ústa. „Zatím ne. Pořád nemůžu zjistit důvod těch úmrtí.“

Před deseti dny uvízlo na pobřeží Jávy osmdesát delfínů druhu *Tursops aduncus* z Indického oceánu. Susanin výzkum se soustředil na dlouhodobé účinky interference sonarů s orientací kytovců, jež už minulosti vedla k řadě delfíních a velrybích „sebevražd“. Obvykle sebou měla skupinu asistentů – doktorandů a diplomantů, ale sem si vyrazila na dovolenou se svým starým učitelem. Bylo pouhou shodou okolností, že v oblasti právě došlo k hromadnému úmrtí – a proto se tu také zdrželi tak dlouho.

„Nemohlo by to mít na svědomí něco jiného než lidský sonar?“ uvažoval Applegate a črtal prstem kruhy do vysrážených kapek na láhvi piva. „Neustále tu dochází k drobným zemětřesením. Třeba nějaký podmořský záchvěv náhodou vydal tón o stejné frekvenci, která je přiměla, aby se vrhli na břeh.“

„Před pár měsíci jsme tu měli jedno slabší zemětřesení,“ přikývl Susanin manžel. Usadil se do křesla vedle profesora a poklepal na třetí křeslo, aby se k nim připojila. „Třeba teď došlo k nějakému následnému otřesu.“

Susan proti jejich odhadu nemohla nic namítat. Po sérii velkých zemětřesení v uplynulých dvou letech, která vyvolala i smrtící vlny tsunami, bylo dno silně narušeno. To by vyděsilo každého. Pořád ji to ale nepřesvědčovalo. Něco se tu dělo. Útes pod nimi byl podivně mrtvý. Ta trocha života, která tu zbývala, se stáhla do skalních puklin, ulit a písečných děr. Skoro jako kdyby mořský život zadržoval dech.

Možná citliví živočichové opravdu jen reagují na miniaturní otřesy půdy.

Zamračila se a sedla si ke svému manželovi. Spojí se vysílačkou s Vánočním ostrovem, aby zjistila, jestli nenaměřili nějakou nezvyklou seismickou aktivitu. Mezitím měla zprávy, které ráno rozhodně jejího manžela dostanou do vody.

„Našla jsem něco, co vypadá jako zbytky starého lodního vraku.“

„Fakt?“ Narovnal se. V Darwinu Gregg nabízel prohlídky potopených válečných lodí z druhé světové války, kterých ležely při severním pobřeží Austrálie spousty. Takové objevy ho vždycky zaujaly. „Kde?“

Nepřítomně máchla paží za sebe, z pravoboku jachty. „Asi sto metrů napravo od nás. Viděla jsem jenom pár černých trámů, které vyčnívají z písku, Patrně se objevily po posledním velkém zemětřesení nebo je odkryl průchod tsunami. Neměla jsem čas na průzkum. Myslela jsem si, že to přenechám odborníkovi.“ Škádlivě ho dloubla pod žebra a opřela se o něj.

Společně sledovali, jak se slunce sklání k obzoru a nakonec s posledním nesmělým zamrkáním mizí pod hladinou. Takový byl jejich zvyk. S výjimkou bouří si na moři nenechali ujít ani jeden západ. Loď se jemně pohupovala. V dálce zablikala světla proplouvajícího tankeru, ale jinak byli sami.

Vtom Susan polekalo ostré zaštěkání. Nadskočila. Ani si neuvědomovala, že je pořád tak napjatá. Podivné, ostražité chování útesu ji nějak nakazilo.

„No tak! Oscare!“ zavolal profesor.

Teprve v tu chvíli si Susan všimla, že jim chybí čtvrtý člen posádky. Pes zaštěkal znovu. Vypasený australský honácký pes patřil profesorovi. Byl už celkem starý, začínala ho trápit artritida a obvykle trávil čas povalováním na sluníčku.

„Podívám se po něm,“ řekl Applegate. „Nechám vás dvě hrdličky samotné. Kromě toho si dojdu ještě pro jedno pivo, než se odeberu do postele.“

Profesor se zasténáním vstal a vydal se k přídi, aby tudy přešel na druhý bok. Vtom se však zastavil a hleděl k temnému nebi na východě.

Oscar znovu zaštěkal.

Tentokrát ho Applegate nepokáral. Místo toho zavolal tichým, vážným hlasem na Susan a Gregga: „Na tohle byste se měli jít podívat.“

Susan vyskočila a Gregg ji následoval. Připojili se k profesorovi.

„Co to u všech všudy…,“ zamumlal Gregg.

„Myslím, že jsme právě zjistili, co vyhnalo ty delfíny z moře,“ poznamenal Applegate.

Na východě světélkoval široký pruh oceánu strašidelnou září, která se zvedala a klesala s dmutím vln. Starý pes stál u zábradlí a jeho štěknutí přecházela v hluboká hrdelní vrčení.

„Co to sakra je?“ zeptal se Gregg.

Susan přistoupila blíž a odpověděla: „O tom už jsem slyšela. Říká se tomu *mléčné moře.* Podobné výjevy hlásí lodi v Indickém oceánu už od

časů Julese Verna. Roku 1995 jeden z nich dokonce zachytil satelit – ten pás ovšem měřil stovky čtverečních kilometrů. Tenhle je docela maličký.“

„Maličký? To zrovna,“ odfrkl si Gregg. „Co to ale přesně je? Něco jako červený příliv?“

Susan zavrtěla hlavou. „Ne docela. Červený příliv způsobují řasy.

Tuhle záři vyvolávají světélkující bakterie, které se patrně živí řasami něiakým jiným substrátem. Nehrozí žádné nebezpečí. Ale ráda bych…“

Loď se náhle zachvěla, jako kdyby do ní zespodu vrazilo něco velkého. Oscar se rozštěkal ještě hlasitěji. Pes poskakoval u zábradlí a pokoušel se prostrčit hlavu mezi tyčemi.

Všichni tři k němu přistoupili a naklonili se přes palubu.

Kýl jachty olizoval zářící okraj světélkující vody. Z hlubin k nim vystoupal velký obrys – byl břichem vzhůru, ale stále se zmítal s vyceněnými zuby. Jednalo se o velkého, nejméně šestimetrového žraloka tygrovaného. Světélkující hladina kolem něj pěnila, bublala a pomalu se zbarvovala do odstínu červeného vína.

Susan si uvědomila, že kolem žralokova břicha nebublá voda, ale jeho vlastní maso, které se z něj odlupuje po velkých kusech. Hrozivý výjev klesl do hlubin, ale na hladině se objevovaly stovky dalších těl, umírajících nebo už mrtvých: sviňuchy, želvy i ryby.

Applegate ustoupil od zábradlí. „Zdá se, že si tyhle bakterie našly k snědku něco jiného než jen řasy.“

Gregg se k ní užasle otočil. „Susan…“

Nedokázala odtrhnout pohled od vražedné vyhlídky. Přes hrůznost té podívané v sobě nemohla potlačit záchvěv vědecké zvědavosti.

„Susan…“

Konečně se k němu s mírným podrážděním obrátila.

„Potápěla ses,“ vydechl a ukázal k moři. „V téhle vodě. Celý den.“

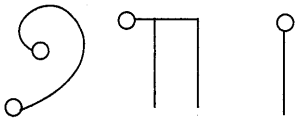
„No a? Byli jsme v ní všichni. I Oscar si trochu zaplaval čubičku.“

Gregg se jí nedokázal podívat do očí a neustále hleděl na její předloktí, které si mimoděk škrábala. Potápěčská kombinéza někdy trochu podráždí končetiny. Obavy, jež se mu zračily ve tváři, ji ale přiměly sklopit oči. Na kůži jí naskákala silná vyrážka, kterou drbání jen zhoršovalo.

Zírala, jak se jí pod kůží objevily červené podlitiny.

„Susan…“
Nevěřícně zalapala po dechu. „Panebože…“
Už jí však došla děsivá pravda.
„Je to… je to *ve mně*.“

NÁKAZA

1. kapitola

ČERNÁ MADONA

1. ČERVENCE, 10.34
BENÁTKY, ITÁLIE

Pronásledovali ho.

Stefano Gallo pospíchal přes otevřené náměstí. Ranní slunce už připalovalo dlažbu a obvyklý dav turistů vyhledával stinná místa, případně obléhal obchody se zmrzlinou, které stály ve stínu baziliky svatého Marka. Tato nejvznešenější z benátských památek s impozantní byzantskou fasádou, masivními bronzovými koňmi a klenutými kopulemi však nebyla jeho cílem.

Ani takový svatostánek mu nemohl poskytnout ochranu.

Zbývala mu jediná naděje.

Když míjel baziliku, ještě přidal do kroku. Holubi mu uhýbali z cesty a poplašeně pleskali křídly, ale on na ně nedbal. Už se neskrýval. Objevili ho. Na opačné straně náměstí si všiml toho mladého Egypťana s černýma očima a zastřiženým plnovousem. Jejich pohledy se střetly. Muž měl nyní na sobě tmavý oblek, který mu ladně splýval z širokých, vypracovaných ramen. Když poprvé oslovil Stefana, představil se jako student archeologie z Budapešti a spolupracovník Stefanova starého přítele a kolegy z Athénské univerzity.

Egypťan přišel do Museo Archeologico, aby tu pátral po konkrétní starožitnosti. Po menším pokladu. Obelisku z jeho země. Přál si, aby se – s finanční podporou jeho vlády – předmět vrátil do Egypta. Nabídl značnou částku. Stefano, jeden z kurátorů muzea, úplatek neodmítl; hrozilo, že se kvůli rostoucím účtům za manželčinu léčbu budou muset

vystěhovat z jejich malého bytu. Přijetí takové tajné platby nebylo nijak nečekané – za posledních dvacet let egyptská vláda vykupovala národní památky ze soukromých sbírek a tlačila na muzea, aby vrátila to, co právoplatně patřilo Egyptu.

Stefano tedy souhlasil a zprvu slíbil, že předmět dodá. Kdo si všimne ztráty jednoho malého všedního obelisku? Kamenný objekt zůstával téměř sto let uložený v bedně a jeho stručný popis patrně vysvětloval proč: *Neoznačený mramorový obelisk vykopaný v Tunisku, datovaný do období pozdních dynastií (26. dynastie, 615 př. n.1)*. Nebylo na něm nic neobvyklého ani obzvláště zajímavého, pokud se člověk nezaměřil pozorněji na místo jeho původu. Pocházel ze sbírky, která krášlila jedno z římských Musei Vaticani: Řehořovo egyptské muzeum.

Bylo záhadou, jak tento obelisk skončil zde v Benátkách.

Včera ráno se Stefanovi dostal do rukou novinový výstřižek doručený soukromým kurýrem v obálce, na níž byl do voskové pečeti vyražen jediný symbol.

∑

Řecké písmeno sigma.

Stefanovi ta pečeť nic neříkala, ale chápal důležitost přiloženého výstřižku. Jednalo se o jediný článek, starý tři dny, v němž se psalo o mužském těle, které bylo nalezeno na pláži Egejského moře s prořízntutým hrdlem a nateklým tělem okousaným od úhořů. Výjimečně zuřivá bouře tělo vyvrhla z vodního hrobu. Zubní záznamy muže identifikovaly jako Stefanova univerzitního kolegu, který údajně poslal toho Egypťana.

Byl mrtvý už několik týdnů.

Šok přiměl Stefana k ukvapenému činu. Tiskl si těžký objekt, zabalený do skelné vaty, k hrudi.

Ukradl obelisk ze skladu, i když věděl, že ho to – stejně jako jeho ženu a celou rodinu – ohrozí.

Neměl na výběr. Kromě pochmurného článku obálka obsahovala prostý nepodepsaný vzkaz, zjevně naškrábaný ve spěchu – psala ho ženská ruka a šlo o jasné varování. Tvrzení vzkazu se zdálo být nemožné a neuvěřitelné, ale sám si ho ověřil. Byla to pravda.

Za běhu potlačil vzlyk, který se mu dral z hrdla.

Nemá na vybranou.

Obelisk nesmí padnout do rukou toho Egypťana. Pořád se ale jednalo o břímě, které nechtěl nést na bedrech déle, než bylo nezbytně nutné.

Jeho žena, dcera… představil si oteklé tělo svého kolegy. Potká stejný osud jeho rodinu?

Ach, Marie, co jsem to udělal?

Existovala jediná osoba, která od něj může obelisk převzít. Ta, která poslala tu obálku s varováním a pečetí s řeckým písmenem. Na konci vzkazu se zmiňovala o konkrétním místě a čase.

Už teď jde pozdě.

Egypťan nějak přišel na jeho krádež – musel vycítit, že se ho Stefano chystá zradit. A tak si pro něj přišel už za svítání. Stefano sotva utekl z kanceláře. Musel uprchnout pěšky.

Nebyl ale dostatečně rychlý.

Ohlédl se přes rameno. Egypťan zmizel v davu turistů.

Stefano se opět otočil dopředu a klopýtal stínem Campanile di San Marco. Kdysi tato věž sloužila jako městská strážní věž, která shlížela na okolní doky a střežila přístav. Kéž by nyní ochránila i jeho.

Jeho cíl se nacházel na opačné straně malého náměstíčka. Před ním se tyčil Vévodský palác ze čtrnáctého století. Dvě patra gotických oblouků ho lákala k sobě a nabízela mu záchranu v podobě istrijského kamene a růžového benátského mramoru.

Sevřel obelisk ještě pevněji a zamířil přes ulici.

Je tam ještě? Převezme si od něj jeho břímě?

Vběhl do stínu stavby, pryč z palčivé záře slunce a paprsků odrážejících se od sousední hladiny moře. Potřeboval se ztratit v bludišti paláce. Kromě osobního obydlí vévody sloužil Palazzo Ducal i jako vládní budova, budova soudu, konferenční síň, a dokonce i jako staré vězení. Novější vězení stálo na druhé straně kanálu za palácem a bylo s ním propojené obloukovým mostem, slavným Mostem vzdechů, jímž kdysi uprchl Casanova jako jediný vězeň, jemuž se podařil útěk.

Stefano sklonil hlavu pod lodžií a modlil se ke Casanovovu duchu, aby kryl jeho vlastní únik. Když se ponořil do stínů, dokonce si povolil malé ulehčené vydechnutí. Znal palác dobře. V labyrintu jeho chodeb se člověk mohl snadno ztratit – jednalo se o dokonalé místo k tajnému dostaveníčku.

Nebo v to alespoň věřil.

Vstoupil do paláce západním klenutým průchodem spolu se skupin-

kou turistů. Před ním se otvíralo nádvoří se dvěma starými studnami a velkolepým mramorovým schodištěm, Scala dei Gianti, Schody obrů. Stefano obešel nádvoří a neustále se vyhýbal slunci. Protáhl se malým soukromým vchodem a prošel několika administrativními místnostmi, které končily v bývalé komnatě inkvizitora, kde mnohé ubohé duše musely přetrpět ty nejkrutější a nejbolestivější výslechy. Stefano nezastavoval a pokračoval do sousední kamenné mučírny.

Někde za ním se přibouchly dveře a Stefano polekaně nadskočil.

Sevřel obelisk ještě křečovitěji.

Dostal zcela specifické instrukce.

Vydal se po úzkém zadním schodišti dolů do nejhlubších kobek zvaných Pozzi, Studny. Právě zde byli drženi ti nejnebezpečnější vězni.

A tady se taky měla uskutečnit plánovaná schůzka.

Stefano si vybavil onu řeckou pečeť.

∑

Co to znamenalo?

Vstoupil do vlhké chodby, z níž odstupovaly kamenné cely, příliš nízké, než aby se v nich vězeň postavil. Tady vězni v zimě mrzli a v létě umírali žízní. Na mnohé z nich zapomněli všichni kromě potkanů.

Stefano rozsvítil malou baterku.

Spodní patro Pozzi vypadalo opuštěné. Jeho kroky se odrážely ozvěnou od kamenných stěn a zněly, jako kdyby ho někdo sledoval. Hrdlo se mu sevřelo strachem. Zpomalil. Přišel příliš pozdě? Zatajil dech a náhle se mu zastesklo po slunečním svitu, který opustil.

Zastavil se a projelo jím zachvění.

Z poslední cely se zablesklo světlo, jako kdyby vycítilo jeho váhání.

„Kdo je?“ zeptal se. „*Chi e lá?*“

Ozvalo se zaškrábání podpatku o kámen, následované tichým hlasem, který promluvil italštinou se slabým cizím přízvukem.

„Poslala jsem vám ten vzkaz, *signore* Gallo.“

Na chodbu vykročila štíhlá postava s malou baterkou v ruce. Díky světlu se nedaly rozeznat její rysy, i když sklonila svítilnu k zemi. Byla celá oblečená v černé kůži, která jí těsně obepínala boky a ňadra. Tvář jí halil šátek omotaný po beduínském způsobu, jenž nechával odkryté pouze oči odrážející světlo baterky. Pohybovala se s neuspěchanou ele-

gancí, která trochu pomohla uklidnit jeho zběsilý tep.

Vystoupila ze stínů jako nějaká černá madona.

„Máte ten předmět?“ zeptala se.

„Ano… ano,“ vykoktal a vykročil k ní. Natáhl k ní paži s obeliskem, z něhož spadla látka. „Nechci s tím mít nic společného. Psala jste, že ho můžete odnést někam do bezpečí.“

„To mohu.“ Pokynula mu, ať položí objekt na podlahu.

Shýbl se a rád se obelisku zbavil. Černý mramor se zvedal jako kostelní věž ze čtvercové základny o hraně deset centimetrů a končil ve výšce čtyřiceti centimetrů vrcholkem pyramidy.

Žena si sedla do dřepu proti němu a balancovala na špičkách černých kozaček. Přejela kuželem světla po jednolitém povrchu. Mramor byl na jednom místě odštípnutý a klikatila se přes něj hluboká prasklina. Bylo zjevné, proč na něj všichni zapomněli.

Přesto byla kvůli němu prolita krev.

A Stefano věděl proč.

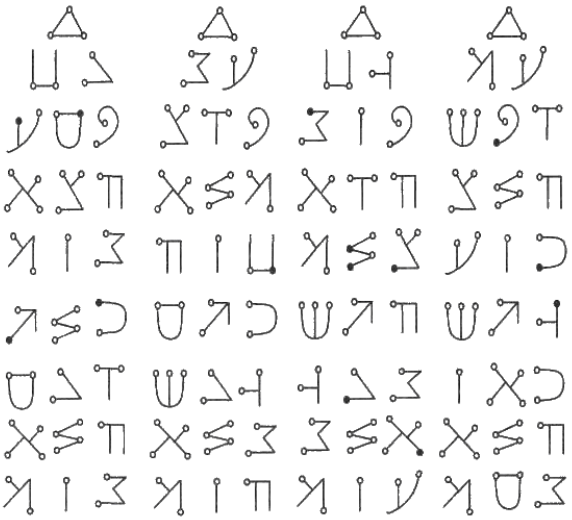
Natáhla se k němu a obrátila jeho baterku k zemi. Pohybem palce přepnula svoji svítilnu a bílá záře pobledla do tmavě červené. Každé smítko prachu na jeho kalhotách se rozzářilo, stejně jako bílé proužky košile.

Ultrafialové světlo.

Záře zalila obelisk.

Stefano už sám vyzkoušel totéž, když si ověřoval ženino tvrzení, a spatřil ten zázrak na vlastní oči. Naklonil se kupředu a prohlížel si všechny čtyři stěny obelisku.

Jejich povrch už nebyl černý, ale svítily na něm modrobílé znaky.

Nešlo o hieroglyfy. Jednalo se o jazyk, jenž předcházel starou egyptštinu.

Stefano nedokázal v hlase potlačit úžas. „Opravdu to může být písmo…“

Z poschodí nad nimi k nim dolehla šeptaná slova a od zadního schodiště uslyšeli křupnutí uvolněných kamínků.

Vyděšeně se otočil a ztuhl.

Poznal klidnou, úsečnou intonaci šepotu ve tmě.

Ten Egypťan.

Byli odhaleni.

Žena zřejmě vycítila totéž, protože zhasla svítilnu a okolí se ponořilo do tmy.

Stefano pozvedl baterku, aby našel ve tváři oné černé madony nějakou naději. Místo toho ale v její ruce spatřil černou pistoli s hlavní prodlouženou tlumičem, která mu mířila na tvář. Pochopil a smířil se s osudem. Znovu ho oklamali.

„Grazie, Stefano“

Mezi záblekem ohně a ostrým zakašláním výstřelu mu hlavou probleskla poslední myšlenka.

Marie, odpusť mi.

3. ČERVENCE, 13.16
VATIKÁN

Monsignor Vigor Verona zdráhavě stoupal po schodech, stíhaný vzpomínkami na plameny a kouř. Na tak vysoké stoupání měl příliš těžké srdce. Připadal si o deset let starší než na svoji šedesátku. Na odpočívadle se zastavil a protáhl si záda s jednou rukou položenou na bedrech.

Kruhové schodiště nad ním se dusilo pod bludištěm lešení a provizorních plošin. Vigor věděl, že to přináší smůlu, ale přesto se shýbl a protáhl se pod malířským žebříkem. Pokračoval nahoru po temném schodišti na Torre dei Venti, Věž větrů.

Kvůli vůni čerstvé malby se mu málem oči zalily slzami. Cítil ale i jiné pachy jako fantomy z minulosti, na které by raději zapomněl.

Spálené maso, štiplavý kouř, žhnoucí popel.

Před dvěma lety změnila ohnivá exploze tuto věž v srdci Vatikánu v hořící pochodeň. Po nákladných opravách se pomalu vracela k původní nádheře. Vigor se těšil na příští měsíc, kdy bude věž znovu otevřena a pásku přestřihne sama Jeho Eminence.

Především se ale těšil na to, až konečně uzavře minulost.

I slavná Poledníková místnost ve špici věže, kde se Galilei pokoušel dokázat, že Země obíhá kolem Slunce, už byla téměř zrestaurovaná. Vyžádalo si to osmnáct měsíců a péči nejméně dvaceti odborníků z řad umělců a historiků umění, aby se pracně podařilo vypreparovat původní fresky z nánosu sazí a popela.

Kéž by šlo všechno opravit barvou a štětci.

Jako nový prefekt Archivio Segretto Vaticano Vigor věděl, že podstatná část Vatikánských tajných archivů padla za oběť plamenům, kouři a vodě. Tisíce starých knih, iluminovaných textů a archivních regestra – svazků pergamenů a papírů svázaných v kůži. Během posledního století sloužily místnosti ve věži jako skladiště pro přebytek textů z hlavních místností archivů.

Nyní se v knihovně bohužel uvolnilo hodně místa.

„*Prefetto* Verona!“

Vigora zavolání vyrušilo ze vzpomínek a polekaně sebou trhl. Byl to ale jen jeho asistent, mladý seminarista Claudio, který ho oslovil z vrcholu schodiště. Čekal na Vigora v Poledníkové místnosti, kam dospěl o

hodně rychleji než jeho starší nadřízený. Mladík přidržoval ke straně nepromokavou plastovou plachtu, která oddělovala schody od hlavní místnosti.

Před hodinou Vigora přivolal do věže vedoucí restauračního týmu. Vzkaz, který mu poslal, byl naléhavý a dosti záhadný. *Rychle přijď. Došlo k nanejvýš hroznému a úžasnému objevu.*

A tak Vigor opustil kancelář, aby se vydal na dlouhou cestu k opravované věži. Dokonce se ani nepřevlékl z černé sutany, kterou si předtím oblékl na schůzku s vatikánským sekretářem. Nyní toho litoval, protože těžký oděv ještě znesnadňoval namáhavý výstup. Konečně ale dorazil ke svému asistentovi a otřel si vlhké čelo kapesníkem.

„Tudy, *prefetto.*" Claudio mu stále přidržoval plachtu.

„*Grazie,* Claudio."

Za závěsem panovalo v místnosti pekelné horko, jako kdyby kamenné stěny stále ještě vyzařovaly intenzivní teplo z požáru před dvěma lety. Šlo ale jen o účinky poledního slunce, které pražilo na nejvyšší vatikánskou věž. Řím postihla obzvláště silná vlna veder. Vigor se modlil za trochu osvěžujícího vánku a za to, aby Torre dei Venti dokázala oprávněnost svého označení.

Zároveň ale věděl, že většina potu na jeho čele nemá nic společného s počasím, s dlouhým stoupáním ani s těžkou sutanou. Od požáru se vyhýbal návštěvě této místnosti a všechny opravné práce řídil zpovzdálí. I teď stál zády k jedné postranní místnosti.

Před Claudiem kdysi míval jiného asistenta.

Jakoba.

Při zdejším výbuchu nebyly zmařeny pouze knihy.

„Tady jste!" zahlaholil hlas.

Rázným krokem se k nim vydal doktor Balthazar Pinosso, který měl na starosti dohled nad restaurováním Poledníkové místnosti. Byl to obr vysoký téměř dvě stě deset centimetrů a oblečený jako chirurg v bílém plášti a igelitových návlecích na botách. Respirátor si odsunul na čelo. Vigor ho dobře znal. Balthazar byl děkanem katedry dějin umění na Řehořově univerzitě, kde Vigor kdysi pracoval jako ředitel Papežského ústavu křesťanské archeologie.

„Prefekte Verono, děkuji, že jste tak rychle přišel." Mohutný muž se podíval na hodinky a obrátil oči v sloup v němém pobavení nad Vigorovým pomalým výstupem.

Vigor si jemného popíchnutí vážil. Poté, co přijal funkci nejvyššího správce archivů, málokdo se s ním odvažoval hovořit jinak než s uctivou bázní. „Kdybych měl tak dlouhé nohy jako ty, Balthazare, bral bych ty schody po dvou a dostal bych se sem o hodně dřív než chudák Claudio."

„Tak to bychom to tady měli vyřídit co nejrychleji, aby ses mohl vrátit k odpolednímu zdřímnutí. Nerad bych tě vyrušoval od pilného pracovního nasazení."

Přes jeho žoviálnost mu Vigor v očích viděl jisté napětí. Také si všiml, že Balthazar poslal pryč všechny muže i ženy, kteří se tu činili při restaurování. Vigor proto pokynul Claudiovi, aby na něj počkal na schodech.

„Poskytnete nám pár minut soukromí, Claudio?"

„Jistě, *prefetto*."

Jakmile se asistent vzdálil za plastovou plachtu, Vigor obrátil svou pozornost na bývalého kolegu. „Co je tak naléhavé, Balthazare?"

„Pojď. Hned ti to ukážu."

Když Vigor vykročil k opačné straně místnosti, viděl, že opravné práce už jsou skoro hotové. Po stěnách i na stropě kruhové místnosti zachycovaly fresky Nicola Circignaniho výjevy z bible s cheruby a oblaky. Několik scén ještě zakrývaly hedvábné sítě, ale většina obrazů byla dokončena. I zobrazení zvěrokruhu na podlaze bylo vyčištěno a uhlazeno na holý mramor. Po straně procházel drobným otvorem ve stěně osamělý paprsek světla, který se zabodával do podlahy a ozařoval bílý mramorový poledník, jenž procházel tmavou dlažbou a měnil komnatu ve sluneční observatoř ze šestnáctého století.

Na protější stěně Balthazar odhrnul závěs a odhalil malou postranní místnost. Vypadalo to, že tu jsou stále původní bytelné dveře, protože jejich dřevěný povrch byl ožehlý od ohně.

Vysoký historik poklepal na bronzové panty, které držely dveře na místě. „Zjistili jsme, že mají bronzové jádro. Naštěstí. Tím pádem uchránily obsah následující místnosti."

Vigor pocítil proti své vůli rostoucí zvědavost. „Co bylo uvnitř?"

Balthazar dveře otevřel. Vedly do těsného prostoru bez oken a s kamennými zdmi, mezi které se vešli sotva dva lidé naráz. Po obou stranách stály od podlahy ke stropu police napěchované knihami v kožených vazbách. Přes vůni čerstvé malby se tu ve vzduchu vznášela za-

tuchlina, která svědčila o moci staroby přebíjející lidské snažení.

„Jakmile jsme se sem dostali, provedli jsme inventarizaci," vysvětlil Balthazar. „Nic významného jsme ovšem nenašli. Většinou samé rozpadající se astronomické a námořní texty." Nahlas a mírně omluvně si povzdychl a vstoupil dovnitř. „Obávám se, že jsem měl být pečlivější, ale soustředil jsem se na Poledníkovou místnost. Na noc jsme sem stavěli na stráž jednoho vojáka švýcarské gardy. Domnívali jsme se, že je to bezpečné."

Vigor následoval Balthazara do postranní komůrky.

„Taky jsme tady uskladňovali nějaké nástroje," pokračoval Balthazar a máchl rukou ke spodní polici. „Aby se nám pořád nepletly pod nohama."

Vigor zavrtěl hlavou. Jeho únava z horka a nepříjemných vzpomínek rostla. „Nerozumím. Proč jsi mě tedy zavolal?"

Mohutnému muži se z hrudi vydralo něco jako zavrčení. „Před týdnem," odpověděl, „jedna z hlídek nachytala někoho, kdo se tu potloukal." Balthazar mávl paží kolem sebe. „Přímo tady."

„Proč mě nikdo neinformoval?" zeptal se Vigor. „Ztratilo se něco?"

„Ne, to je právě ono. Byl jsi v Miláně a stráž toho vetřelce vyrušila. Předpokládal jsem, že šlo o běžný pokus o krádež, kdy se zloděj snažil využít zmatku s příchody a odchody pracovníků. Potom jsem sem pro všechny případy postavil ještě jednu stráž."

Vigor mu pokynul, ať pokračuje.

„Dneska ráno sem ale jeden z restaurátorů vracel svítilnu a při ukládání ji měl pořád zapnutou."

Balthazar se natáhl za Vigora a zavřel dveře, čímž odřízl světlo z hlavní místnosti. Stiskl tlačítko na malé baterce, která vzápětí zalila oba muže nachovou září. „Při restaurování uměleckých děl používáme ultrafialové světlo, protože v něm vidíme podrobnosti, které by nám jinak mohly uniknout."

Balthazar ukázal na mramorovou podlahu.

Vigor už si ale všiml, co se objevilo ve světle baterky. Hrubě načrtnutý tvar uprostřed podlahy.

Stočený drak s hlavou obrácenou k vlastnímu ocasu.

Vigor zalapal po dechu. Dokonce se i zapotácel, jak ho zalila hrůza v kombinaci s nevírou. V uších mu zazněla vzdálená vzpomínka na výkřik a na krev.

Balthazar mu položil ruku na rameno, aby ho uklidnil. „Jsi v pořádku? Asi jsem tě na to měl připravit.“

Vigor před jeho sevřením uhnul. „Ne… nic mi není.“

Na důkaz pravdivosti svých slov si klekl na zem, aby si znak prohlédl podrobněji. Jednalo se o symbol, který znal až příliš dobře. Znak Ordinis Draconis, Císařského dračího dvora.

Balthazar se mu zadíval do očí. Jejich bělmo se v ultrafialovém světle nepřirozeně lesklo. Právě Dračí dvůr způsobil ten požár před dvěma lety s pomocí zrádného bývalého prefekta Tajných archivů, prefetta Alberta, který byl nyní po smrti. Vigor tento příběh považoval už dávno za uzavřený, zejména nyní, když věž jako Fénix pomalu povstávala z popela.

Co tu ten znak dělá?

Prasklo mu v levém koleně. Zdálo se, že ten symbol je načrtnutý ve spěchu, jen jako hrubý náznak.

Balthazar mu stál nad rameny. „Prohlížel jsem si ho zvětšovacím sklem. Našel jsem kapku restaurační pasty *pod* ním, což znamená, že ho tu někdo nakreslil nedávno. Odhaduji, že během posledního týdne.“

„Ten zloděj…,“ zahučel Vigor, když si vzpomněl na začátek Balthazarova vyprávění.

„Možná to nakonec nebyl jen obyčejný zloděj.“

Vigor si promnul koleno. Ten symbol mohl mít jen nějaký hrozivý význam. *Hrozba či varování, možná vzkaz dalšímu agentu Dračího dvora ve Vatikánu.* Vybavil si formulaci Balthazarova vzkazu: *Došlo k nanejvýš hroznému a úžasnému objevu.* Při pohledu na draka už chápal použití slova *hrozný.*

Ohlédl se přes rameno. „Zmínil ses také o něčem *úžasném.*“

Balthazar přikývl. Sáhl za sebe a otevřel dveře, aby sem opět vpustil světlo z hlavní komnaty. Fosforeskující drak v jasné záři ihned zmizel.

Vigor dlouze vydechl.

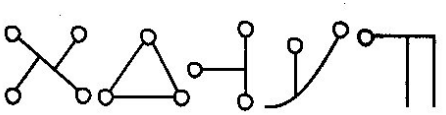
„Pojď se podívat na tohle.“ Balthazar si klekl vedle Vigora. „Nebýt toho nakresleného symbolu, vůbec bychom si toho nevšimli.“

Opřel se o dlaň a druhou rukou přejel po holém kamenu. „Odhalil jsem ji až lupou. Zahlédl jsem ji, když jsem zkoumal světélkujícího draka. Zatímco jsem na tebe čekal, očistil j sem z té rytiny staletý nános prachu a špíny,“

Vigor hleděl na kamennou podlahu. „Z jaké rytiny?“

„Nakloň se blíž a přejeď tudy prsty.“

Vigor se soustředil a poslechl. Ten nápis spíše nahmatal, než spatřil, jako slepec, který čte Braillovo písmo.

Vigor ani nepotřeboval Balthazarovo hodnocení, aby poznal, že ta rytina je hodně stará. Symboly byly rázné a odměřené jako zápis vědecké rovnice, ale nešlo o žádný fyzikální vzoreček. Jako bývalý ředitel Papežského ústavu křesťanské archeologie Vigor ihned věděl, na co se dívá.

Balthazarovi jeho reakce neušla. Ztišil hlas do konspiračního šepotu. „Je to opravdu ono?“

Vigor se narovnal a otřel si prach z prstů. „Písmo starší než hebrejské,“ zahučel. „První jazyk vůbec, pokud uvěříš tomu, co se povídá.“

„Proč je tady? Co to znamená?“

Vigor zavrtěl hlavou a prohlížel si podlahu. V hlavě se mu formovala další otázka. Znovu si v duchu představil ten dračí znak, nyní osvětlený spíše jeho obavami než ultrafialovou baterkou. Drak se stáčel kolem nápisu, jako kdyby ho chránil.

Znovu si vzpomněl na přítelovu dřívější poznámku. *Nebýt toho nakresleného symbolu, vůbec bychom si toho nevšimli.* Třeba drak nápis nechránil, ale spíše na něj upozorňoval, stavěl jej do příslovečné záře reflektorů.

Kdo ho ale měl objevit?

Vigor měl stále před očima dračí znak a zároveň v náručí cítil tíhu Jakobova kouřícího a spáleného těla.

V tu chvíli mu došla pravda. Vzkaz není určen dalšímu agentu Dračího dvora, zrádci, jako byl prefekt Alberto. Má přilákat pozornost člověka, který zná historii Dračího dvora a který okamžitě pochopí jeho význam.

Ona neznámá osoba tu vzkaz nechala pro něj.

Jenže proč? Jaký je jeho smysl?

Vigor se pomalu postavil. Znal někoho, kdo by mu mohl pomoci, někoho, kontaktu s nímž se v uplynulém roce vyhýbal. Dosud nebylo

třeba zůstávat ve styku, zejména poté, co se dotyčný rozešel s Vigorovou neteří. Vigor ovšem věděl, že jeho rezervovanost neplyne jen ze zlomeného srdce. Ten muž mu, stejně jako tato věž, připomínal zdejší krvavou minulost, na niž chtěl zapomenout.

Teď ale neměl jinou možnost.

Před očima mu žhnul dračí symbol coby jakési hrozivé varování.

Potřeboval pomoc.

4. ČERVENCE, 23.44
TAKOMA PARK, MARYLAND

„Grayi, vyneseš odpadky z kuchyně?“

„Hned, mami.“

Velitel Gray Pierce zvedl v obývacím pokoji prázdnou láhev od piva Sama Adamse – další oběť oslavy Dne nezávislosti u jeho rodičů – a vsunul ji do plastového koše pod paží. Aspoň že už večírek pomalu končí.

Podíval se na hodinky. Byla skoro půlnoc.

Sebral další dvě láhve ze stolku a zastavil se před otevřenými dveřmi, aby si vychutnal závan svěžího vzduchu přes ochranné síto. Noc voněla jasmínem, do něhož se mísil pach ohňostrojů, které odpálili na veřejné party. V dálce doznívalo sykot a práskání rachejtlí. Ze zadního dvora zavyl pes, popuzený hlukem.

Na přední verandě bungalovu Grayových rodičů zůstávalo několik posledních hostů, pohupovali se na houpačce, opírali se o zábradlí a užívali si chladné povětří po obvyklém parnu marylandského léta. Před pár hodinami odtud sledovali ohňostroj a poté se pomalu rozcházeli do noci. Zbyli tu jen ti nejvytrvalejší.

Jako Grayův šéf.

Ředitel Painter Crowe se opíral o sloupek vedle univerzitního asistenta, který pracoval u Grayovy matky. Byl to cílevědomý mladík z Konga, který dostal stipendium na Univerzitě George Washingtona. Painter se ho vyptával na stav válčení v jeho rodné zemi. Zdálo se, že i na večírku ředitel Sigma Force drží prst na tepu světa.

Proto taky byl tak vynikající ředitel.

Sigma Force fungovala jako skrytá polní odnož DARPY, Agentury pro pokročilé výzkumné projekty ministerstva obrany. Její členové vy-

jížděli na operace, které měly za cíl zabezpečit nebo neutralizovat technologie životně důležité pro Spojené státy. Do týmu Sigmy patřili bývalí příslušníci speciálních jednotek, potají vybraní a zařazení do doktorských studií, takže vytvářeli militarizovaný oddíl technicky trénovaných agentů. Nebo, jak s oblibou žertoval Grayův kolega Monk, *zabijáckých vědců.*

Zdálo se, že s takovou zodpovědností na bedrech jediné uvolnění pro ředitele Crowea představovala sklenka skotské postavená na zábradlí. Opatroval si ji celý večer. Jako kdyby na sobě cítil Grayův pohled, kývl na něj přes dveře.

V mdlém svitu několika luceren se svíčkami ředitel vrhal v tmavých kalhotách a vyžehlené lněné košili nepravidelný stín. V rysech jeho tváře se odrážela krev indiánských předků.

Gray si prohlížel ředitelovy líce a pokoušel se na nich vystopovat nějaké známky napětí. Věděl, pod jakým tlakem jeho nadřízený musí být.

Organizační struktura Sigmy právě procházela interním auditem NSA a DARPY a souběžně s tím vznikala zdravotní krize v jihovýchodní Asii. Gray byl proto rád, že vidí Crowea mimo svou podzemní kancelář.

Aspoň na jeden večer.

Ředitel byl však i tak přinejmenším napůl ve službě.

Jako kdyby Painter uhádl jeho myšlenky, protáhl se, odlepil se od zábradlí a přikročil ke dveřím. „Měl bych vyrazit," zavolal na Graye a pohledem zkontroloval hodinky. „Říkal jsem si, že se ještě zastavím v kanceláři a ověřím si, že Monk s Lisou v pořádku dorazili na místo."

Oba vědci, Lisa Cummingsová a Monk Kokkalis, byli vysláni, aby vyšetřili zdravotní krizi na indonéských ostrovech. Odjeli dnes ráno jako externí spolupracovníci Světové zdravotnické organizace.

Gray vyšel na verandu a potřásl šéfovi rukou. Věděl, že Painterův zájem o cestu těch dvou přesahuje běžnou starost ředitele polních operací. Šlo o starost zamilovaného muže.

„Lisa je určitě v pořádku," ujistil ho Gray, který věděl, že se Lisa s Painterem v poslední době sotvakdy odloučili. „Pokud si tedy přibalila ucpávky do uší. Monkovo chrápání dokáže z letadla urvat motory. A když už mluvíme o té žesťové kapele v podobě jednoho muže, pokud něco zjistíte, dejte to vědět i Kat…"

Painter pozvedl ruku. „Dnes večer už mě dvakrát prozváněla, jestli něco nevím.“ Obrátil do sebe zbytek skotské. „Zavolám jí, hned jak bude něco nového.“

„Mám dojem, že se jí dřív ozve Monk, když se teď musí hlásit hned dvěma ženám.“

Painter se usmál, byť trochu unaveně.

Před třemi měsíci si Kat s Monkem přinesli domů tříkilovou holčičku pokřtěnou Penelope Anne. Když Monkovi přidělili tuto operaci, žertoval, že unikne plenkám a půlnočnímu krmení, ale Gray dobře poznal, jak je jeho příteli líto, že musí opustit ženu i dcerku.

„Díky, že jste přišel, pane řediteli. Uvidíme se ráno.“

„Poděkujte, prosím, za mě i vašim.“

Gray se ohlédl k ostrůvku světla po levé straně domu, které vycházelo ze samostatně stojící garáže. Otec se tam před nějakou dobou stáhl. Všechny ohňostroje se dnes večer neomezovaly jen na ulici. V poslední době se Grayův otec ocital ve stále obtížnější společenské situaci, protože Alzheimerova nemoc postupovala a on zapomínal jména a opakoval otázky, na něž už slyšel odpověď. Výsledná frustrace vedla k soukromému výbuchu mezi otcem a synem. Poté otec oddusal do garáže a do své dílny.

Uchyloval se tam stále častěji. Gray měl podezření, že to není ani tak kvůli tomu, aby se ukryl před světem, jako spíše aby hledal útěchu v dubových prknech, pokroucených hoblinách a správně usazeném vrtáku. Přes tento druh terapie však Gray v otcových očích rozeznával rostoucí strach.

„Vyřídím jim to,“ zamumlal Gray.

Po Painterově odchodu následovali i poslední hosté. Někteří se ještě zastavili uvnitř, aby se rozloučili s jeho matkou, a s jinými se rozloučil Gray. Brzy měl verandu sám pro sebe.

„Grayi!“ zavolala matka z nitra domu. „Ty odpadky!“

S povzdychem se shýbl a zvedl koš s prázdnými láhvemi, plechovkami a plastovými kelímky. Pomůže matce s úklidem a vydá se na kole zkratkou ke svému bytu. Zavřel za sebou ochranné dveřní síto, zhasl na verandě světlo a vydal se chodbou ke kuchyni. Slyšel hučení myčky nádobí a cinkání talířů ve dřezu.

„Já to dodělám, mami,“ řekl při vstupu do kuchyně. „Jdi si odpočinout.“

Matka se k němu otočila od dřezu. Měla na sobě modré bavlněné kalhoty, bílou hedvábnou blůzu a vlhkou kostkovanou zástěru. V takových chvílích, kdy byla vyčerpaná povinnostmi hostitelky, ho vždycky zaráželo, jak staře vypadá. Co je to za starou bělovlasou paní v matčině kuchyni?

Pak na něj mávla mokrým hadrem a zrušila kouzlo okamžiku.

„Jen vynes ty odpadky. Už jsem skoro hotová. A řekni otci, ať jde dovnitř. Edelmannovi nejsou nijak nadšení z jeho nočního kutění. Ach, a zabalila jsem zbytek kuřete. Mohl bys ho donést do lednice v garáži?“

„Budu se pro něj muset vrátit.“ Zvedl dva plastové pytle s odpadky a v druhé ruce nesl koš s prázdnými láhvemi. „Hned jsem zpátky.“

Bokem strčil do zadních dveří, aby si je otevřel, a vyšel na temný dvorek. Opatrně sestoupil ze dvou schodů a vydal se ke garáži, vedle níž stála řada vyrovnaných popelnic. Pohyboval se tiše a snažil se, aby se neozvalo ani cinknutí láhve. Zradil ho však zahradní rozstřikovač.

Zakopl a láhve zarachotily, jak se pokoušel udržet rovnováhu. Sousedův teriér podrážděně zaštěkal.

K čertu…

Jeho otec nahlas zaklel z garáže. „Grayi? Jestli jsi to ty…, pojď mi sem sakra pomoct!“

Gray zaváhal. Po večerní hádce nechtěl ještě půlnoční přívažek. V posledních dvou letech spolu vycházeli docela dobře, když po celoživotním odcizení konečně našli společnou řeč. Ovšem minulý měsíc, když se opět začaly zhoršovat otcovy poznávací testy, vrátila se tomu uzavřenému muži útočná povaha.

„Grayi!“

„Počkej!“ Vyhodil smetí do jedné otevřené popelnice a koš s láhvemi postavil vedle. Obrnil se a přešel ke světlu vycházejícímu z otevřené garáže.

Do nosu ho udeřil pach pilin a fermeže, který mu připomněl horší dny. *Podej mi ten zatracenej pásek, ty mrňavej… Já ti ukážu, používat moje nářadí… Dej si tu pazouru ze zadku, než ti ji urazím…*

Otec klečel na podlaze vedle rozsypané plechovky s hřebíčky a sbíral je. Gray si na zemi všiml krvavé šmouhy od otcovy levé raky.

Jakmile vstoupil, otec k němu zvedl hlavu. Ve světle zářivek se nedaly popřít jejich společné rodové rysy. Otcovy modré oči hleděly stejně ocelově jako Grayovy a oba měli ostře řezané tváře po velšských

předcích. Nemohl tomu uniknout. Stával se z něj jeho otec. I když měl dosud černé vlasy, objevovalo se mezi nimi několik šedivých pramínků.

Přešel k němu a ukázal k umyvadlu v zadní části garáže. „Jdi si to umýt."

„Neříkej mi, co mám dělat."

Gray otevřel ústa, aby se začal dohadovat, ale rozmyslel si to a sklonil se, aby otci pomohl. „Co se stalo?"

„Hledal jsem vruty do dřeva." Otec máchl pořezanou rukou k pracovnímu pultu.

„Ale tohle jsou hřebíky."

Otec po něm rychle loupl očima. „Nepovídej, šerloku." V pohledu mu svítila sotva potlačovaná zlost, ale Gray věděl, že pro tentokrát není namířená na něj.

Zůstal proto potichu a mlčky sesbíral hřebíky do plechovky. Otec zíral na svoje ruce, jednu krvavou, druhou čistou.

„Tati?"

Mohutný muž potřásl hlavou a nakonec pronesl tiše: „Zatraceně…"

Gray se nehádal.

Když byl malý, otec pracoval na texaských ropných polích, dokud ho úraz neposlal do invalidního důchodu – ztráta nohy v koleni změnila naftaře v ženu v domácnosti. Gray musel nést na bedrech hlavní nápor otcovy frustrace – nic nedělal dost dobře a pořád nedokázal být takový, jakého ho jeho otec chtěl mít.

Teď Gray sledoval, jak se otec dívá na svoje ruce, a došla mu tvrdá pravda. Možná byla po celou tu dobu otcova zlost namířena do vlastního nitra. Jako teď. Třeba se nevztekal proto, že nemá syna, jakého si přál, ale že sám není takový, jak by chtěl. A zanedlouho už nebude schopen dělat ani tohle.

Gray zkoušel najít nějaká slova.

Přitom mu do mysli proniklo burácení motocyklu. Na ulici zakvílely pneumatiky.

Gray se narovnal a položil plechovku s hřebíky na ponk. Otec zanadával nad hulvátským řidičem – patrně nějaký opilý blázen. Gray se ale natáhl a zhasl světla v garáži.

„Co to děláš?"

„Zůstaň dole," přikázal mu Gray.

Něco tu nesedělo…

Objevila se motorka – černá a silná Yamaha V-max. S hřmotem jim vjela do výhledu a pokračovala smykem v cestě. Měla zhasnutá světla. Právě to Graye znepokojilo. Ulici neprotínal žádný kužel světla, jenž by předcházel hlasitý stroj. Motocykl jel potmě.

Aniž by zpomalil, klouzal bokem napřed a s kouřícími pneumatikami se pokoušel zatočit na jejich příjezdovou cestu. Na okamžik se zakymácel, ale vzápětí našel rovnováhu a vyrazil kupředu.

„Co to má sakra znamenat!“ vyštěkl Grayův otec.

Řidič nezvládl zatáčku, obrubník chodníku vyhodil kola do výšky a motorka se naklonila ke straně. Řidič se ji pokoušel vyrovnat, ale zadní blatník zachytil za okraj schodu na verandu.

Motocykl se převrátil a vyslal do noci sprškу červených jisker jako další ohňostroj Dne nezávislosti. Řidič nárazem vyletěl ze sedla, překulil se přes rameno a zůstal ležet nedaleko otevřených vrat garáže.

Motor stroje zakašlal a zmlkl.

Jiskry pohasly.

Na dvůr padla tma.

„Kristova noho!“ vykřikl Grayův otec.

Gray mu jednou rukou pokynul, aby zůstal v garáži, a druhou vytáhl z ramenního pouzdra devítimilimetrového glocka. Přispěchal k ležící postavě, celé v černé kůži, s šátkem a helmou.

Tiché zasténání odhalilo dvě skutečnosti: řidič byl stále naživu a byla to žena. Ležela na boku schoulená do klubíčka, s potrhaným koženým oděvem.

V zadních dveřích do domu se objevila Grayova matka, přilákaná hlukem. „Grayi…?“

„Zůstaň uvnitř!“ vykřikl na ni.

Jak se blížil ke zraněné ženě, všiml si, že se pár kroků od motorky rýsuje proti světlému betonu příjezdové cesty nějaký černý tvar. Vypadal jako krátký a silný černý kámen, který praskl nárazem. Z tmavého nitra se v měsíčním světle odrážel lesk kovového jádra.

Grayův pohled ale přilákal odraz stříbrného přívěsku kolem ženina krku, ve tvaru draka.

Gray ho okamžitě poznal. Sám nosil kolem krku stejný – jednalo se o dárek od starého protivníka, varování a příslib, že se jejich cesty znovu protnou.

Sevřel pistoli pevněji.

Žena se s dalším tichým zasténáním překulila z boku na záda. Zem pod ní barvila krev jako černá stružka, která stékala k posekanému trávníku. Gray její zranění poznal.

Střelili ji zezadu.

Žena zvedla ruku a stáhla si z hlavy helmu. Objevila se známá tvář, zrůzněná bolestí a orámovaná černými vlasy. Snědá pleť a oči ve tvaru mandle, jež k němu vzhlížely, odhalovaly její euroasijsky původ i její totožnost.

„Seichan…," vydechl.

Natáhla k němu tápavě ruku. „Veliteli Pierci…, pomozte mi…"

Vnímal v jejích slovech bolest – ale zároveň emoci, jakou od tohoto chladného nepřítele ještě nikdy neslyšel.

Strach.

2. kapitola

KRVAVÉ VÁNOCE

5. ČERVENCE, 11.02
VÁNOČNÍ OSTROV

Další zahálčivý den na pláži…

Monk Kokkalis kráčel za svým průvodcem po úzkém písečném pruhu. Oba muži měli na sobě totožné protikontaminační obleky Bio-3. To není nejvhodnější oděv k procházce pod tropickým sluncem. Monk se do obleku svlékl do trenýrek, ale i tak mu bylo hrozné horko a pomalu se pod plastem opékal. Zastínil si oči před poledním svitem a vyhlédl na hororovou scénu opodál.

Západní záliv Vánočního ostrova pěnil a kypěl mrtvolami, jako kdyby z hlubin vyvřelo na povrch samotné peklo. Čáru přílivu označovala těla ryb a na pláži ležely hromady žraloků, delfínů, želv, a dokonce i jedna menší velryba. Dalo se ovšem jen obtížně poznat, kde jedno tělo končí a druhé začíná, protože svalovina a šupiny splývaly do jediné čpějící masy rozkládající se tkáně. Kromě toho tu ležely i desítky těl mořských ptáků – na pobřeží stejně jako ve vodě. Pravděpodobně je přilákala vyhlídka hostiny na zdejších mršinách, ale pak sami podlehli neznámé otravě.

Nedaleko od nich vystříkla z otvoru v pobřežním útesu sprška vody doprovázená zvonivým zvukem, jako kdyby samotný oceán lapal z posledních sil po dechu.

Oba muži se vyhnuli vodní tříšti a pokračovali na sever po úzké pěšince čistého písku mezi přílivovou zónou smrti a příkrými útesy porostlými džunglí.

„Připomeňte mi, ať si na lodi nedávám žádné plody moře," zahučel Monk přes dýchací přístroj. Byl rád, že je oblek vybaven vlastní nádrží se stlačeným vzduchem. Mohl si jen představit, jaký puch asi musí doprovázet zdejší pohřebiště.

Také se mu ulevilo, že jeho společnice, doktorka Lisa Cummingsová, zůstala na palubě lodi u protější strany ostrova. *Paní moře* křižovala v Zátoce létajících ryb, v bezpečí proti větru od ohavného zápachu, který se šířil z jedovaté břečky na západním břehu.

Jiní ale neměli takové štěstí.

Po připlutí se za ranního rozbřesku Monk stal svědkem evakuace stovek mužů, žen a dětí v různém stadiu nákazy: někteří byli slepí, jiní měli jen puchýře a nejhorším případům odumíraly rozsáhlé hnisající pásy kůže. Toxické parametry sice rychle klesaly, ale celý ostrov byl v rámci předběžných opatření vystěhován.

Velká, přepychová *Paní moře* se na své první plavbě mezi ostrovy Indonésie změnila v nouzovou lékařskou loď. Zároveň sloužila jako řídicí centrum týmu Světové zdravotnické organizace (WHO), který sem povolali, aby odhalil příčinu a zdroj náhlé otravy okolních moří.

Proto tu také dnes ráno byl Monk: hledat v doznívající tragédii odpovědi. Zatímco se brodil v žumpě rozkládajících se těl, Lisa na palubě využívala svých lékařských zkušeností. Monk měl zkušenosti z oboru soudního lékařství a biologie, a proto vybrali ze Sigmy pro tuto misi právě jeho. Riziko operace bylo klasifikováno jako nízké – šlo jen o pozorování – a jednalo se tedy o vhodnou akci, na níž se měl po tříměsíční rodinné dovolené opět pomalu zapracovat.

Raději obrátil myšlenky jiným směrem. Nechtěl vzpomínat na svou malou holčičku, když se brodil tímhle marastem. Nemohl si ale pomoci. Znovu se mu vybavily Penelopiny modré oči, buclaté tvářičky a jemné chmýří plavých vlásků, tak nepodobné otcově vyholené hlavě a drsné tváři. Jak mohlo z jeho genů vzejít něco tak krásného? Na druhou stranu, jeho žena měla krásy na rozdávání. Ani tady nedokázal zcela potlačit fyzickou bolest v hrudi – stýskalo se mu po nich, jako kdyby k nim byl připoután pupeční šňůrou sdílené krve. Nemohl uvěřit, že je tak šťastný.

Jeho průvodce, doktor Richard Graff, mořskou solí ošlehaný oceánský výzkumník z Queenslandské univerzity, si před ním klekl na jedno koleno. Nevěděl nic o skutečné Monkově totožnosti, jen to, že ho při-

zvali jako odborníka. Graff si položil plastovou nádobu pro odběr vzorků na plochý kámen. I přes obličejovou masku bylo vidět, jak je jeho tvář stažená napětím a starostmi.

Nastal čas, aby se pustili do práce.

Vysadili je tu z nafukovacího člunu, který vytáhli na břeh mimo zónu smrti, a ponechali u něj příslušníka Královského australského námořnictva. Na evakuaci ostrova dohlížela šalupa Australské pobřežní hlídky.

Odlehlý ostrov dva tisíce pět set kilometrů severozápadně od Perthu patřil ještě k Austrálii. Objeven byl na Boží hod vánoční roku 1643 a posléze tento neobydlený ostrov kolonizovali Britové, aby využili jeho zásoby fosforu. Zřídili tu doly a najali pracovníky z okolních indonéských ostrovů. Doly sice ještě fungovaly, ale hlavní příjem zdejším lidem kynul z turistického ruchu. Tři čtvrtiny ostrovních kopců porostlých hustým deštným pralesem byly vyhlášeny za národní park.

Teď se sem ale hned tak žádní turisté nepodívají.

Monk přistoupil k doktoru Richardu Graffovi.

Graff se po něm ohlédl a mávl rukou v rukavici na pochmurný výhled kolem. „Podle hlášení místních rybářů to začalo přibližně před čtyřmi týdny," vykládal. „Pasti na humry byly najednou plné prázdných schránek a těla korýšů se rychle rozkládala. Od vlečných sítí měli muži popálené ruce. A všechno se jen zhoršovalo."

„Co se tady podle vás stalo? Došlo k rozptýlení nějaké jedovaté látky?"

„Bezpochyby tady máme co do činění s jedem, ale ne s jeho únikem."

Vědec rozložil černý vak na vzorky označený varovným znakem pro nebezpečné chemikálie a ukázal na příboj. Ve vodě se vznášela napěněná žlutavá hmota jako jedovatý vývar z masa a kostí.

Mávl paží. „Tohle všechno je práce matky přírody."

„Jak to myslíte?"

„Díváte se na sinice, příteli. Jde o dávné předchůdce moderních bakterií a řas. Před třemi miliardami let jich byly oceány plné. A nyní jich opět přibývá. Specializuji se právě na ně. Takový vodní květ jsem studoval už i u Velkého korálového útesu. Jde o směs sinic a řas, která dokáže pokrýt plochu fotbalového hřiště rychleji, než vy sníte oběd. Tyhle zatracené organismy uvolňují do prostředí různé biotoxiny, dost

silné na to, aby vyvolaly na kůži vznik puchýřů. Když se usuší a převedou do aerosolu, mají dráždivé účinky pepřového spreje.“

Monk si představil zkázu v největším městě ostrova, které se nacházelo kousek od zdejšího zálivu, přímo v cestě větrů. „Tvrdíte, že se tu přihodilo právě tohle?“

„Nebo něco podobného. Sinicím se daří v celém oceánu, od norských fjordů až po břehy Austrálie. Ryby, koráli i mořští savci kvůli nim hynou, zatímco tyhle prastaré organismy spolu s jedovatými medúzami jsou na vzestupu. Jako kdyby evoluce běžela pozpátku a oceány se vracely do podoby prapůvodních moří. A můžeme z toho vinit jen sami sebe. Do ústí a delt velkých řek vypouštíme přívaly hnojiv, průmyslových chemikálií a odpadů. Nadměrným rybolovem jsme za posledních padesát let snížili počet ryb o devadesát procent. A klimatické změny okyselují a oteplují vody, čímž snižují jejich schopnost zadržovat kyslík a dusí mořské ekosystémy. Zraňujeme oceány rychleji, než se dokážou hojit.“

Zavrtěl hlavou a hleděl na mrtvé pobřeží. „Následně pozorujeme návrat oceánů, jak vypadaly před stovkami milionů let – plných bakterií, toxických řas a jedovatých medúz. Taková místa smrti nacházíme po celém světě.“

„Co ale způsobilo zrovna tohle?“

Tato otázka je sem všechny přivedla.

Graff potřásl hlavou. „Nová, dosud neznámá sinice. Takovou jsme ještě neviděli. A to mě děsí ze všeho nejvíc. Mořské biotoxiny a neurotoxiny jsou už teď těmi nejsilnějšími jedy, jaké známe. Některé mají tak strašlivé účinky, že je lidé ani neumějí napodobit. Věděl jste, že saxitoxin z bakterií v jistých korýších byl Organizací spojených národů prohlášen za zbraň hromadného ničení?“

Monk se zpoza masky zaškaredil na oceán. „Matka příroda umí být pěkná svině.“

„Největší ze všech, příteli. Radši bychom ji neměli moc dráždit.“

S tím se Monk nehádal.

Hodina biologie skončila, a tak se Monk shýbl, aby pomohl zorganizovat odběr vzorků. Zápasil s plastovými rukavicemi svého obleku. Další nevýhodu představovala necitlivá levá ruka – na jedné z předchozích akcí o ni přišel a nyní nosil pětiprstou nejmodernější protézu napěchovanou posledními vymoženostmi z DARPY. Umělé hmoty a bioe-

lektronika ovšem nikdy nemohly nahradit originál. Se zaklením vbodl jehlu do písku.

„Opatrně s tím," varoval ho Graff. „Pozor, ať si tady nepropíchnete oblek. Toxicita se sice snižuje, ale obezřetnosti není nikdy nazbyt."

Monk si povzdychl. Nejraději by vylezl z toho obleku a vrátil se do své kajuty na lodi. Cestou na ostrov zatahal za všechny nitky, aby dostal na palubu plavidla veškeré vybavení soudní laboratoře, a přesně tam nyní chtěl být.

Nejprve ovšem potřebovali nabrat vzorky. Co nejvíc vzorků. Krev, tkáně i kosti. Z ryb, žraloků, olihní i delfínů.

„To je divné," zahučel Graff. Stoupl si a rozhlédl se po pláži.

Monk se k němu připojil. „Copak?"

„Jeden z nejhojnějších živočichů na ostrově je *Geocarcoidea natalis"*

„Což je…?"

Graff se znovu rozhlédl. „Červený pozemní krab."

Monk se díval na znečištěné pobřeží. Přečetl si o ostrovní floře a fauně. Pozemní červený krab byl hvězdou ostrova a dorůstal velikosti jídelních talířů. Jeho každoroční migrace představovala jeden ze zázraků přírodního světa. V listopadu, přesně podle měsíčních cyklů, se sto milionů krabů překotně vydalo z pralesa k moři, vyhýbalo se náletům ptáků a pokoušelo se dokázat své právo ke spáření tím, že tuto zkoušku přežije.

Graff pokračoval: „Krabi jsou známí odklízeči mršin. Člověk by řekl, že je takové množství potravy přiláká na pláž. Jako ptáky. Nevidím tu ale ani jednoho, ať už živého nebo mrtvého."

„Třeba vycítili jed a zůstali v džungli."

„Pokud ano, takové jednání by mohlo posloužit jako klíč či stopa k vyřešení původu toxinu nebo bakterie, která ho produkuje. Možná už se s ním setkali. Možná jsou proti němu rezistentní. V každém případě, čím rychleji dokážeme izolovat zdroj, tím lépe."

„Abychom pomohli ostrovanům."

Graff pokrčil rameny. „To jistě taky. Hlavně ale kvůli tomu, abychom tomu organismu zabránili v šíření." Zamyšleně hleděl k nažloutlé břečce a starostlivě ztišil hlas. „Bojím se, že to je posel toho, čeho se oceánologové děsí ze všeho nejvíc."

Monk po něm střelil očima, aby to Graff rozvedl.

„Bakterie, která vychýlí jazýček vah, tak mocné agens, že zničí veškerý mořský život.“

„Copak to se může přihodit?“

Graff si klekl a pokračoval v práci. „Už se to možná děje.“

Po tomto pochmurném prohlášení strávil Monk další hodinu odběrem vzorků do skleniček, sáčků a plastových kelímků. Slunce mezitím stále stoupalo nad útesy, jeho žár se odrážel od hladiny a opékal oba muže v jejich biooblecích. Monk začínal snít o studené sprše a mraženém nápoji s paraplíčkem.

Pomalu postupovali po břehu. Kousek od útesů si Monk všiml několika spálených tyčinek kadidla zabodnutých do písku. Skládaly se v jakousi ochrannou palisádu před malou buddhistickou svatyní – netvořilo ji nic víc než sedící postava Buddhy se setřenými rysy obličeje, ošlehaná větrem i mořem, krytá provizorním přístřeškem potřísněným ptačím trusem. Monk si dovedl představit, jak tu místní obyvatelé zapálili kadidlo, aby zahnali útočící toxin pomocí nějakého božského zásahu.

Prošel kolem a přemítal, jestli jejich úsilí bude o něco prospěšnější. Po zádech mu náhle přejel mráz.

Jeho pohled přilákalo vrčení motorového člunu. Ohlédl se za sebe. Při sběru vzorků urazili s Graffem pořádný kus cesty. Jejich člun čekal za skalnatým výběžkem mimo dohled.

Zastínil si oči. To ten australský voják přemísťuje člun za nimi?

Graff se k němu připojil. „Je moc brzy na návrat.“

Nad hladinou se rozlehl výstřel z pušky a vzápětí se zpoza ostrohu vynořil rychlý motorový člun s modrým trupem. Na jeho zádi Monk spatřil sedm mužů s tvářemi zahalenými do šátků. Sluneční svit se odrážel od útočných zbraní.

Graff zalapal po dechu a mimoděk ucouvl. „Piráti…“

Monk zavrtěl hlavou. *Tak to je prostě paráda…*

Člun se obrátil k nim a spěšně se blížil po bílých hřbetech vln.

Monk popadl Graff a za límec a odtáhl ho z pláže zalité sluncem.

Pirátství bylo na vzestupu po celém světě, ale indonéské vody se hrdlořezy vždycky jen hemžily. Byly tu spousty drobných ostrovů a atolů, tisíce tajných přístavišť a husté pralesy. To vše vytvářelo úplný ráj pro piráty. Po nedávných tsunami, jež se přehnaly oblastí, jejich počty v panujícím chaosu a kvůli nedostatku policejních sil ještě vzrostly.

Zdálo se, že současná tragédie vyvolala stejnou reakci.

Zoufalá doba plodí zoufalé lidi.

Kdo byl ale natolik zoufalý, aby riskoval pohyb v těchto vodách? Monk si všiml, že ozbrojenci jsou od hlavy k patě zabaleni do vlastních provizorních protikontaminačních obleků. Doslechli se, že se hladina toxicity snižuje, a rozhodli se zaútočit?

Monk ustupoval od moře a přitom pohlédl směrem k jejich člunu. Na černém trhu by měl mezi zdejšími ostrovy docela slušnou cenu, a totéž platilo o jejich nákladném výzkumném vybavení. Monkovi neušlo, že jejich člun neopětoval palbu. Australského vojáka zjevně útok překvapil a padl při první ráně. V člunu také byla jejich jediná vysílačka. Jsou odříznuti od ostatních a musejí si poradit sami.

Monk si vzpomněl na Lisu na palubě lodi. Kolem přístavu patroluje šalupa Australské pobřežní hlídky. Aspoň ona by měla být v bezpečí.

Na rozdíl od nich.

Útesy odřezávaly ústupovou trasu. Po obou stranách se táhly holé pruhy pláže.

Monk zatáhl Graffa za zřícený balvan – jejich jediné útočiště.

Motorový člun mířil přímo k nim. Ozvala se další střelba a kousek od jejich úkrytu se do písku zaryla dávka kulek.

Monk se ještě přikrčil.

A to si myslel, že prožije zahálčivý den na pláži.

11.42

Doktorka Lisa Cummingsová rozetřela plačící dívce anestetický krém po zádech. Děvče držela za ruku jeho matka. Jednalo se o Malajku, která hovořila tichým šepotem a strachy mhouřila oči. Kombinace lidokainu a prilokainu uklidnila popáleninu na dívčiných zádech a zmírnila její bolestný křik v pláč a vzlyky.

„Měla by být v pořádku," řekla Lisa, která věděla, že matka je zaměstnaná jako číšnice v jednom z místních hotelů a umí tedy anglicky. „Dávejte jí třikrát denně antibiotika."

Žena sklonila hlavu. „*Terima kasih.* Děkuji."

Lisa ukázala ke skupině mužů a žen v modrobílých uniformách – posádce *Paní moře*.

„Někdo vám a vaší dceři najde nějakou kajutu."

Žena znovu sklonila hlavu, ale Lisa už se odvracela a svlékala si ru-

kavice. Jídelna *Paní moře* se změnila v hlavní místnost, kde probíhalo třídění postižených pro celou loď. Všichni evakuovaní obyvatelé ostrova byli prohlédnuti a roztříděni na kritické a nekritické případy. Lisa, která měla nejmenší zkušenosti s krizovým lékařstvím, dostala na starost první pomoc. Asistoval jí hubený mladík s italskými předky, Jesspal z ošetřovatelské školy v Sydney, který se dobrovolně přihlásil k Světové zdravotnické organizaci.

Tvořili podivný pár: bledá plavovláska a tmavovlasý mládenec se snědou pletí. Pracovali ale jako dobře sehraný tým.

„Jessie, jak si vedeme s cephalexinem?“

„Měl by nám vydržet, doktorko Liso.“ Jednou rukou zatřepal velkou lahvičkou s antibiotiky, zatímco druhou vyplňoval papíry. Tenhle mladík rozhodně zvládal plnit víc úkolů najednou.

Lisa si povytáhla zelené lékařské kalhoty a rozhlédla se kolem. Zbytek jídelny setrvával ve stavu zvládaného chaosu přerušovaného občasnými výkřiky, ale prozatím jejich stanice představovala klidný ostrůvek v bouři.

„Myslím, že většina ostrovanů už byla evakuována,“ poznamenal Jessie. „Slyšel jsem, že poslední dva čluny z přístavu dorazily poloprázdné. Už patrně zbývají jen poslední lidé z malých vesnic kolem města.“

„Díky bohu za to.“

Během nekonečného rána ošetřila sto padesát pacientů s popáleninami, puchýři, trýznivým kašlem, průjmem, nevolností a zlomenými zápěstími od pádů při nastupování do člunů. Přitom jí ale prošla rukama jen menšina nemocných. Loď dorazila k ostrovu včera večer, a když se sem za rozbřesku dostala vrtulníkem Lisa, evakuace už byla v plném proudu. Na malém odlehlém ostrově žily přibližně dva tisíce obyvatel. Sice tu bude těsno, ale loď měla dostatečnou kapacitu k tomu, aby pojala všechny, zejména když počet mrtvých vystoupal zatím ke čtyřem stovkám… a umírali další lidé.

Na chvilku se zastavila a objala se pažemi. Přála si, aby se mohla opřít o Painterovu silnou náruč a aby na sobě cítila jeho tvář s ranním strništěm. Unaveně zavřela oči. I když tu Painter nebyl, vypůjčila si trochu jeho odvahy.

Při ošetřování jednoho pacienta za druhým bylo snadné brát celou situaci s klinickým odstupem.

Nyní, v tomto okamžiku klidu, na ni však dolehl rozsah katastrofy. Před dvěma týdny tu nemoc začala v malém měřítku – několik popálenin od bezprostředního zasažení. Pak, během pouhých dvou dnů, moře vyvrhlo toxický mrak plynu, který zahubil pětinu obyvatel a zbytek poleptal.

I když toxicita postupně klesala, nemocné postihovaly druhotné zdravotní problémy: hnis, vysoké horečky, meningitida, slepota. Rychlost příznaků ji zarážela. Celá třetí paluba se změnila v karanténní zónu.

Co tu dělá?

Jakmile se k ní dostaly zprávy o této zdravotní krizi, požádala Paintera, aby se sem mohla vydat. Kromě lékařského titulu měla i doktorát z fyziologie a – což bylo ještě důležitější – také rozsáhlé zkušenosti z terénu, zejména v oblasti oceánologie. V minulosti několik let pracovala na palubě záchranného plavidla *Deep Fathom*, kde prováděla fyziologické výzkumy.

Tudíž měla předpoklady pro účast na zdejší misi.

Nešlo ovšem pouze o toto.

Poslední rok Lisa strávila ve Washingtonu a postupně se nechávala vtahovat do Painterova života. I když si část jejího já intimitu prohlubujícího se vztahu užívala, zároveň věděla, že potřebuje na chvíli odjet, kvůli sobě i kvůli němu, aby mohla v klidu zhodnotit svůj život mimo Painterův stín.

Možná to ale s tou vzdáleností trochu přehnala…

Její pozornost přilákal pronikavý výkřik od dvojitých dveří do jídelny. Dva námořníci sem dopravili muže na nosítkách, který se zmítal, ječel a kůži měl červenou jako krunýř humra. Vypadal, jako kdyby ho někdo celého ponořil do vroucí vody. Oba námořníci s ním rovnou odspěchali k oddělení kritických případů.

Lisa si reflexivně nechala projít hlavou postup léčby. *Diazepam a morfinová infuze*. Hluboko uvnitř ale znala pravdu. Všichni ji znali. U tohoto trpícího mohou pouze mírnit bolesti a ulehčit mu poslední okamžiky. Ten muž už je nyní mrtvý.

„Blíží se problémy," zahučel za ní Jessie.

Lisa se otočila a spatřila doktora Gena Lindholma, který k ní cílevědomě rázoval. Dlouhýma nohama a krkem připomínal pštrosa a tento dojem ještě podtrhovala šešulka bílého chmýří na temeni. Šéf týmu WHO na ni kývl, aby jí dal najevo, že jde za ní.

Co zase?

Tenhle absolvent Harvardu jí nebyl nijak zvlášť sympatický. Jeho ego nemělo široko daleko konkurenta. Místo aby tu po příjezdu pomáhal, stáhl se do ústraní s majitelem lodě, nekonformním australským miliardářem Ryderem Bluntem. Boháč, známý svým praktickým přístupem k obchodům, se právě účastnil první plavby, a i když mohl palubu opustit, zůstal tu a změnil záchrannou misi v marketingovou příležitost.

Lindholm mu šel na ruku.

Jeho náklonnost ovšem nezahrnovala Monka a Lisu. Šéfovi týmu WHO se pranic nelíbilo, že ty dva musel na příkaz shora začlenit do své skupiny. Neměl však na vybranou – což neznamenalo, že se k nim musel chovat příjemně.

„Doktorko Cummingsová, jsem rád, že jsem vás zastihl, jak tu zahálíte a nic neděláte."

Lisa spolkla ostrou odpověď.

Jessie si odfrkl.

Lindholm věnoval studentovi ošetřovatelství pohled, jako kdyby si dosud nebyl vědom jeho přítomnosti. Vzápětí na něj právě tak rychle zapomněl a znovu se zadíval na Lisu.

„Dostal jsem pokyny, abych vás a vašeho společníka informoval o veškerých nálezech souvisejících s epidemiologií této tragédie. Vzhledem k tomu, že doktor Kokkalis je v terénu, myslím, že bych to měl ukázat vám."

Podal jí tlustou složku s lékařskými záznamy. Lisa poznala logo malé nemocnice na Vánočním ostrově. Pracovali v ní pouze externí lékaři a dvě sestry na plný úvazek, takže ji nárůst počtu nemocných rychle zahltil a vážnější případy musely být letecky přepravovány do Perthu. Po hlavním náporu nové choroby však toto uspořádání přestalo být praktické, a jakmile připlula *Paní moře*, nemocnice byla evakuována jako první.

Lisa otevřela desky a zjistila, že v kolonce pacientova jména někdo vyplnil pouze X. Rychle projela těch několik informací, jež měli k dispozici. Jednalo se o šedesátníka, kterého našli před pěti týdny, jak se prochází nahý deštným pralesem. Zjevně nebyl plně při smyslech. Nedokázal mluvit a byl vážně dehydrován. Následně upadl do infantilního stavu a nedokázal se o sebe postarat. Jedl pouze, pokud ho krmili. Snažili se ho identifikovat podle otisků prstů a projeli registr zmizelých

osob, ale nic se neobjevilo. Zůstával panem X.

Lisa vzhlédla. „Nerozumím… Co to má společného se zdejší situací?“

Lindholm si povzdychl, stoupl si vedle ní a poklepal na dokument. „Podívejte se dolů na seznam aktuálních symptomů a tělesných nálezů.“

„‚Středně těžké až těžké stopy popálenin od slunce‘,“ přečetla polohlasem. Na posledním řádku stálo: *hluboké kožní popáleniny druhého stupně na lýtkách včetně otoku a těžkých puchýřů.*

Podívala se na Lindholma. Podobné příznaky ošetřovala celé dopoledne. „To nezavinilo jen slunce.“

„Lékaři na ostrově automaticky předpokládali, že ano,“ odtušil Lindholm s evidentním znechucením.

Lisa jim to ovšem nemohla klást za vinu. Tehdy ještě nikdo neměl tušení o začínající environmentální katastrofě. Znovu si zkontrolovala datum.

Před pěti týdny.

„Mám pocit, že jsme našli pacienta číslo nula,“ pronesl Lindholm pompézně. „Nebo aspoň jeden z nejranějších případů.“

Lisa zavřela složku. „Můžu se na něj podívat?“

Přikývl. „To je druhý důvod, proč jsem přišel.“ Lisu zneklidnilo, jak mu při těch slovech ponuře zakolísal hlas. Čekala, až jí to vysvětlí, ale on se jen otočil na podpatku a vydal se pryč. „Pojďte za mnou.“

Přešel jídelnu k jednomu z lodních výtahů. Stiskl tlačítko s nápisem Vyhlídková paluba, třetí patro.

„Karanténní jednotka?“ zeptala se.

Pokrčil rameny.

O chvilku později se dveře zdviže otevřely do provizorně zřízené sterilní místnosti. Lindholm jí pokynul, ať si oblékne jeden z biooblekú, podobných tomu, který si vzal na sebe Monk, když odjížděl odebírat vzorky.

Lisa poslechla. Když si navlékala přes hlavu kápi, ucítila slabý tělní pach. Jakmile byli připraveni, odvedl ji Lindholm k jedné z kajut. Dveře do ní byly otevřené a u vchodu se tísnilo několik dalších lékařů.

Lindholm na ně křikl, aby jim uvolnili cestu, a oni se ihned rozestoupili. Lindholm doprovodil Lisu do nevelké místnosti bez okének. U zadní stěny stála jediná postel.

Pod tenkou přikrývkou ležela hubená postava staršího muže, který

vypadal jako mrtvý. Lisa si ale všimla, jak se přikrývka mělce zvedá a opět klesá. K odhalené paži vedlo několik hadiček. Kůže byla tak sinalá a bledá, až se stala téměř průhlednou.

Instinktivně se tomu muži podívala do tváře. Někdo ho oholil, ale jen spěšně. Z několika řezných ranek stále pomalu prýštila krev. Vlasy měl šedé a jemné jako pacient po chemoterapii. Měl otevřené oči, které se zadívaly do jejích.

Na okamžik se jí zdálo, že se v jeho zraku mihla prchavá jiskřička porozumění, a dokonce i pohnul rukou na pozdrav.

To už ale mezi ně vstoupil Lindholm. Ignoroval pacienta a odhrnul mu spodní polovinu přikrývky, aby odhalil jeho nohy. Lisa očekávala, že uvidí strupovitou kůži, hojící se z popálenin druhého stupně, jaké ošetřovala celý den, ale místo toho se od mužova rozkroku až po prsty na nohou táhly nafialovělé skvrny přerušované černými puchýři.

„Kdybyste si přečetla další údaje ze zprávy," řekl Lindholm, „zjistila byste, že tyto nové příznaky propukly před čtyřmi dny. Personál nemocnice měl podezření na tropickou sněť, doprovázející hlubokou infekci v popáleninách. Ve skutečnosti to ale je…"

„Nekrotizující zánět pokožky," doplnila.

Lindholm ostře nabral vzduch nosem a opět položil přikrývku. „Přesně tak. To jsme si mysleli."

„Nekrotizující zánět pokožky, nemoc, která rozkládá svalovou a pojivovou tkáň, způsobená bakteriemi, obvykle beta-hemolytickými streptokoky."

„Jak zní posudek?" zeptala se. „Sekundární infekce?"

„Nechal jsem sem dopravit našeho bakteriologa. Rychlé barvení podle Gramma v noci odhalilo masivní množení *Propionibacteria"*

Lisa se zamračila. „To nedává žádný smysl. *Propionibacterium* je běžná bakterie na pokožce. Žádný patogen. Víte jistě, že nešlo jen o kontaminaci?"

„Podle počtu, jaký jsme našli v puchýřích, určitě ne. Odebrali jsme vzorky i z jiných tkání. Se stejnými výsledky. Právě během těchto druhých analýz jsme si povšimli podivné nekrózy v okolní tkáni. Rozklad probíhá podle vzoru, který známe odjinud. Může napodobovat nekrotizující zánět pokožky."

„Co jej způsobuje?"

„Bodnutí tropické ryby *Synanceia verrucosa.* Mimořádně jedovaté.

Ta ryba vypadá jako kámen – odtud také její anglické označení *stonefish*, kamenná ryba –, ale má tuhé hřbetní ostny s jedovými žlázami. Obsahují jeden z nejohavnějších jedů na světě. Přivezl jsem sem doktora Barnhardta, aby provedl testy tkání.“

„Toho toxikologa?“

Lindholm přikývl.

Doktor Barnhardt, odborník na environmentální jedy a toxiny, sem byl dopraven letecky až z Amsterdamu. Jeho účast u týmu WHO si osobně vyžádal Painter.

„Před necelou hodinou nám přišly výsledky. V pacientových tkáních je aktivní jed.“

„Nechápu to. Takže toho muže žahla ryba, když se potuloval po ostrově v deliriu?“ Na její otázku odpověděl nový hlas: „Ne.“

Otočila se. Dveře vyplňovala medvědí postava vysokého muže vměstnaného do příliš malého bioobleku. Jeho tvář s prošedivělým plnovousem se hodila k jeho velikosti, ale nikoliv k bystrosti jeho mysli. Doktor Henrick Barnhardt vstoupil do místnosti.

„Nemyslím, že toho muže někdy bodla tahle ryba. Trpí ale účinky jejího jedu.“

„Jak je to možné?“

Barnhardt prozatím nedbal na její dotaz a oslovil šéfa týmu WHO. „Přesně jak jsem se domníval, doktore Lindholme. Půjčil jsem si kultury *Propionibacteria* od doktora Millera a nechal jsem je analyzovat. Už o tom není pochyb.“

Lindholm viditelně pobledl.

„O co jde?“ zeptala se Lisa.

Toxikolog uhladil přikrývku na pacientových nohách – šlo o nečekaně jemné gesto na tak velkého muže. „Ta bakterie,“ řekl, „*Propionibacterium…* produkuje do okolí obdobu jedu kamenné ryby, a to v takovém množství, že doslova rozpouští lidské tkáně.“

„Nemožné.“

„Přesně to jsem taky říkal,“ odfrkl si Lindholm.

Lisa ho ignorovala. „Ale *Propionibacterium* neprodukuje žádné toxiny – je úplně neškodné.“

„Nedokážu vysvětlit jak nebo proč,“ odpověděl Barnhardt. „Abych mohl začít s dalšími testy, potřeboval bych přinejmenším skenovací mikroskop. Ale ujišťuji vás, paní doktorko, že se tato neškodná bakterie

transformovala v jednoho z nejnebezpečnějších organismů na planetě.“

„Jak to myslíte, že se *transformovala!“*

„Myslím, že ji pacient nikde nechytil. Podle mého odhadu patřila k jeho normální bakteriální flóře. Ať už na něj působilo cokoliv, změnilo to biochemii té bakterie a její základní genetickou strukturu. Stal se z ní virulentní patogen, který požírá živočišné tkáně.“

Lisa tomu pořád odmítala uvěřit. Chtěla nějaký důkaz. „Můj kolega doktor Kokkalis má v kajutě složenou přenosnou soudní laboratoř. Kdybyste mohl…“

Ucítila, jak se jí něco otřelo o hřbet rukavice. Málem polekaně uskočila. Byl to ale jen ten stařec na posteli, který se po ní natáhl. Jeho zoufalý pohled se setkal s jejím. Rozpraskané rty se mu chvěly suchým dechem.

„Sue… Susan…“

Otočila se k němu a sevřela mu prsty. Zjevně se dosud neprobral z deliria a považoval ji za někoho jiného. Konejšivě ho pohladila.

„Susan…, kde je Oscar? Slyším ho, jak štěká v lese…“ Obrátil oči v sloup. „… štěká… pomozte mu… ale nechoďte… nechoďte do vody…“ Lisa cítila, jak jeho prsty v jejích ochabují. Starcovy oči se zavřely a krátký okamžik vědomí pominul.

Přikročila k němu zdravotní sestra a zkontrolovala mu životní funkce. Opět upadl do mdlob.

Lisa mu uložila ruku pod přikrývku.

Lindholm přistoupil těsně k ní. „Pokud jde o tu Kokkalisovu laboratoř – musíme se k ní dostat co nejrychleji, abychom potvrdili nebo vyvrátili divokou domněnku doktora Barnhardta.“

„Raději bych počkala na Monkův návrat,“ řekla Lisa a trochu ustoupila. „Některé přístroje nejsou úplně běžné a budeme potřebovat jeho pomoc, abychom je nepoškodili.“

Lindholm se zaškaredil – ani ne tak na ni jako na život obecně. „Dobrá.“ Odvrátil se. „Váš společník by se měl vrátit během hodiny. Mezitím, doktore Barnhardte, si odeberte všechny vzorky, jaké potřebujete.“

Holandský toxikolog přikývl, ačkoliv Lise neušlo, že při Lindholmově odchodu mírně obrátil oči v sloup. Lisa následovala šéfa týmu WHO z místnosti.

Barnhardt za ní zavolal: „Dáte mi vědět, až se vrátí doktor Kokkalis,

ano?“

„Samozřejmě.“ Chtěla odhalit pravdu stejně jako kdokoliv jiný. Také se ale obávala, že dosud nejdou do hloubky problému. Dělo se tu něco děsivého.

Jenže co?

Doufala, že na sebe Monk nenechá dlouho čekat.

Na odchodu si ještě vzpomněla na pacientova poslední slova.

Nechoďte… nechoďte do vody…

11.53

„Musíme odplavat pryč,“ řekl Monk.

„Zbláznil jste se?“ polekal se Graff, který se krčil vedle něho za uvolněným balvanem.

Před chvilkou motorový člun pirátů uvízl na jednom z četných útesů pod hladinou, které daly této části ostrova název Smithsonova pohroma.

Střelba utichla a nahradilo ji burácení motoru, jak: se ozbrojenci snažili loďku uvolnit.

Monk opatrně vyhlédl ven, aby zhodnotil situaci – a kulka ostřelovače mu málem ustřelila ucho. Pořád se nemohli pohnout. Byli v pasti a neměli kam utéct – dostali by se do rány svým nepřátelům.

Monk se shýbl a rozepnul holenní zip na svém obleku. Otvorem vytáhl z kotníkového pouzdra devítimilimetrového glocka.

Graff na zbraň vykulil oči. „Myslíte, že je dokážete všechny vyřídit? Trefíte je do palivové nádrže nebo něco podobného?“

Monk zavrtěl hlavou a znovu zip zapnul. „Viděl jste moc hollywoodských filmů. Tohle plivátko je jenom přiměje, aby sklonili hlavy. Snad nám to poskytne dostatek času, abychom doběhli k vodě.“

Ukázal k linii kamenů, které mizely pod hladinou. Kdyby se jim podařilo dostat na jejich vzdálenější stranu, třeba je budou kameny krýt, dokud se neschovají za dalším ohybem pláže. Pak potřebují dosáhnout protější pláže, než piráti osvobodí svůj člun…, a najít nějakou stezku do vnitrozemí ostrova.

Ksakru, ten plán má až moc nejistot…

Jedna věc však byla jistá.

Jestli se tu budou nadále klepat jako párek vystrašených zajíců, jsou mrtví.

„Budeme se muset co možná nejvíc držet pod vodou," varoval Monk Graffa. „Možná se budeme moct i jednou nebo dvakrát nadechnout, jestli zachytíme nějaký vzduch pod kápěmi obleků."

Zdálo se, že tenhle nápad Graffa nijak neuklidnil. Nejhorší nápor toxinů sice již pominul, ale vody zálivu zdaleka nebyly bezpečné. Ani ozbrojenci zřejmě nechtěli opustit bezpečí člunu. Pokoušeli se uvolnit uvízlé plavidlo vesly, místo aby sestoupili do vody a nadlehčili ho.

Když se nechtějí namočit dokonce ani piráti…

Monk náhle zapochyboval nad rozumností svého plánu. Navíc vůbec nesnášel potápění. Sloužil u zelených baretů, ne u zatracených námořních SEALŮ.

„Co je?" Graffovi Monkův výraz neušel. „Sám nevěříte, že to bude fungovat, viďte?"

„Nechte mě chvilku přemýšlet!"

Monk se přikrčil a ohlédl se na ohlazenou Buddhovu sochu pod přístřeškem, chráněnou řadou ohořelých modlitebních tyčinek. Monk nebyl buddhista, ale neohrnoval nos nad modlitbou k libovolnému bohu, který by ho vytáhl z tohoto průšvihu.

Pohledem zakotvil na spálených tyčinkách. Aniž by se otočil, promluvil na Graffa: „Jak se sem ti věřící dostali?" zeptal se. „Na téhle straně pobřeží není na kilometry daleko žádná vesnice, pláž chrání skaliska a okolní skály vypadají, že jsou moc strmé na to, aby se po nich dalo lézt."

Graff zavrtěl hlavou. „Co na tom záleží?"

„Někdo tu zapálil ty tyčinky. Během minulého dne nebo tak." Monk vzhlédl. „Podívejte se na pláž. Jsou tu jenom naše stopy. Vidíte, kde si někdo klekl, aby tyčinky podpálil, ale k vodě ani po pláži nevedou žádné šlépěje. To znamená, že sem přišli seshora. Musí tam být nějaká pěšina."

„Nebo si někdo jednoduše spustil provaz a pak ho zase vytáhl."

Monk si povzdychl. Přál si, aby býval měl hloupějšího společníka – někoho, kdo hned nenajde chybu v jeho uvažování.

„K vodě nebo k Buddhovi?" zeptal se.

Graff viditelně polkl. Motor pirátského člunu zařval opět o něco hlasitěji. Už se skoro uvolnili.

Otočil se k Monkovi. „Neříká se… neříká se, že přináší štěstí, když si člověk pohladí Buddhovo břicho?"

Monk přikývl. „Mám dojem, že jsem to četl na papírku u nějaké sušenky. Doufám, že o tom ví i Buddha.“

Pohnul se a pozvedl pistoli. „Až dám pokyn, mrskněte sebou. Poběžím za vámi a budu přitom pálit na tu loď. Soustřeďte se na to, abyste se dostal k Buddhovi a našel tu stezku.“

„A budu se modlit, aby věřící nepoužívali provaz…“

„Neříkejte to, ať nám nepřinesete smůlu!“

Graff zmlkl.

„Tak jedeme.“ Monk se připravil a trochu si protáhl nohy, aby v nich obnovil krevní oběh. „Tři… dva… jedna…!“

Graff vyrazil z úkrytu jako zajíc. Od kamene u paty se mu odrazila kulka.

Monk zaklel a narovnal se. „Měl jste počkat, až řeknu *teď,*“ zahučel, stiskl spoušť a vypálil k uvíznutému člunu. „Civilisti…“

Zasypal člun dalšími střelami a přiměl ozbrojence, aby se kryli za bokem člunu. Viděl, jak jeden z nich rozhodil ruce a přepadl do vody. Šťastná trefa. Opětovná palba pirátů se skládala z několika výstřelů naslepo, vypálených ve vzteklé panice.

Graff před ním dospěl k Buddhovi a uklouzl na písku. Smykem dojel až za modlitební tyčinky, otočil se, našel ztracenou rovnováhu a skočil za přístřešek.

Monk vyběhl po přímější trase a prodral se trnitým keřem. Vzápětí přistál vedle Graffa.

„Dokázali jsme to!“ vydechl Graff trochu příliš překvapeně.

„A pěkně jsme je nakrkli.“

Monk si znovu promítl, jak ten pirát padá přes palubu do toxické břečky.

Patrně v rámci odvety proletěla přístřeškem a listovím střela z pušky a zaryla se do skalní stěny. Monk s Graffem se spolu krčili za širokým kamenným břichem Buddhovy sochy. Jistě by se v tom dala objevit i určitá symbolika.

Nic jiného jim ale Buddha nenabídl.

Monk si prohlížel útes za dřevěným přístřeškem.

Strmý a neschůdný.

Žádná cesta.

„Možná měl jeden z nás pohladit to břicho, když jsme sem běželi,“ poznamenal Monk mrzutě.

„Kolik máte nábojů?“ zeptal se Graff.

„Poslední. Pak na ně můžu hodit pistoli. To vždycky zabírá.“

Člun se konečně se zavytím motoru osvobodil ze skaliska. Ještě horší bylo, že člun nyní plul po *ostrovní* straně útesů a mířil k pobřeží mezi mrtvými těly zvířat.

Zanedlouho přibudou další dvě mrtvoly.

Buddhu zasypala dávka střel, které proděravěly tenký přístřešek. Kulky rozedraly další listy. Jeden z odražených nábojů přeletěl Monkovi před nosem – Monk se však nepohnul. Díval se, jak se jedna liána hroutí k zemi a odhaluje za sebou ústí jeskyně.

Začal se plížit kupředu – tak, aby Buddha zůstával mezi ním a blížícími se piráty. Rozhrnul listoví. Sluneční svit dopadl na jeden schod a vzápětí na druhý…

„Chodba! Tolik k vaší teorii o provazovém žebříku, Graffe!“

Monk se otočil a spatřil, že jeho společník leží zhroucený ke straně a tiskne si dlaň k ramenu. Mezi prsty mu prýštila krev.

Sakra…

Přispěchal zpátky k němu. „Pojďte. Nemáme čas na ošetřování. Dokážete jít?“

Graff procedil mezi sevřenými zuby: „Pokud mě nestřeli do nohy.“

S Monkovou pomocí se proplazil závěsem z lián do chodby. Teplota okamžitě poklesla téměř o deset stupňů. Monk nepřestával Graffa držet za loket. Oceánolog se chvěl a třásl, ale nechal se odvádět po schodech do tmy.

Za sebou uslyšeli skřípání trupu člunu o písek a vítězný výkřik jednoho z pirátů, přesvědčeného, že mají kořist v pasti. Monk pokračoval ve stoupání za další a další záhyby tunelu a ohmatával cestu před sebou.

Piráti zanedlouho objeví chodbu taky. Budou je ale pronásledovat, nebo jednoduše odplují? Odpověď přišla v dalším okamžiku.

Dole se rozsvítily baterky… a dolehly k nim tlumeně štěkané rozkazy.

Monk přidal do kroku.

V hlasech ozbrojenců slyšel zlost.

Opravdu je pořádně dopálil.

Temnota před nimi se pomalu měnila v šeď. Už se daly rozeznat stěny. Stoupali rychleji. Graff si něco pro sebe hučel, ale Monk mu nerozuměl. Modlitba, kletba… cokoliv, jen když to bude fungovat.

Konečně se před nimi objevil horní konec schodiště. Oba muži vyběhli z chodby do deštného pralesa, který obklopoval útes. Monk se nezastavoval a v duchu vděčně kvitoval hustý příkrov džungle. Kolem sebe viděl, že se zóna smrti neomezuje jen na pláž dole. Po zemi ležela těla ptáků a přímo pod nohama si všiml chlupaté mrtvoly netopýra, pomačkaného jako zřícená stíhačka.

Všichni pralesní obyvatelé ale nebyli mrtví.

Monk zíral před sebe. Země pěnila a zvedala se v rudé přílivové vlně. Tady se ale nejednalo o žádný bakteriální vodní květ. Každý čtvereční centimetr půdy pokrývali krabi, miliony krabů. Někteří se drželi kmenů a popínavých lián.

Sem tedy zmizeli pohřešovaní červení krabi z Vánočního ostrova.

Monk si vzpomněl na to, co o nich četl. Po celý rok jsou mírní, pokud je něco nepodráždí. Při každoroční migraci ale dokázali svými ostrými klepety prořezávat pneumatiky projíždějících automobilů.

Monk o krok ustoupil.

Výraz *podráždění* nyní přesně popisoval chování krabů. Lezli jeden přes druhého a výhružně svírali klepeta.

Monk pochopil, proč dole neviděli ani jednoho. K čemu chodit dolů, když mají plno jídla i tady?

Krabi nehodovali jen na mrtvých ptácích a netopýrech – ale v kanibalském šílení také na vlastních bratrech a sestrách. Po objevení obou mužů se proti nim varovně zvedlo několik masivních klepet, které zaklapala jako suché větvičky.

Vítejte na hostině!

Od ústí tunelu se k nim donesly vzrušené hlasy.

Piráti už spatřili konec chodby.

Graff postoupil o krok dopředu a stále si přitom svíral zraněné rameno. Velký krab, schovaný pod listem kapradiny, mu zaútočil na prsty u nohy a prořízl klepetem plastový ochranný oděv.

Graff opět ustoupil a zase si něco šeptem zamumlal. Jednalo se o stejnou mantru jako na schodech, ovšem tentokrát už Monk porozuměl… a plně se s ní ztotožňoval.

„Opravdu jsme měli pohladit toho Buddhu na břiše.“

3. kapitola

PŘEPADENÍ

5. ČERVENCE, 0.25
TAKOMA PARK, MARYLAND

„Co se k čertu děje?“

„Nevím, tati.“ Gray pospíchal se svým otcem zavřít vrata garáže. „Ale mám v úmyslu to zjistit.“

Vtáhli Seichaninu motorku dovnitř, protože ji Gray nechtěl nechávat všem na očích. Vlastně tu nechtěl nechat žádnou stopu po přítomnosti noční návštěvnice. Zatím nikde nebylo ani známky po tom, kdo ji střelil, ale to ještě neznamenalo, že se neblíží.

Přeběhl zpátky k matce. Jako profesorka biologie na Univerzitě George Washingtona učila spoustu studentů medicíny a věděla toho o ošetřování dost na to, aby zavázala Seichaninu ránu a zastavila další krvácení.

Vražedkyně byla na pokraji bezvědomí, do něhož střídavě upadala a zase se z něj probírala.

„Vypadá to, že kulka proletěla čistě skrz,“ ohlásila matka. „Ale ztratila hodně krve. Už sem jede ambulance?“

Gray před chvilkou mobilem vyslal nouzové volání – ne však na číslo 911. Seichan nemohli dopravit do běžné místní nemocnice. Střelná rána vyžadovala odpovědi na příliš mnoho otázek. Přesto ji však museli někam přemístit a zařídit jí co nejrychlejší lékařskou pomoc.

O kus dál na ulici bouchly dveře. Gray pozorně naslouchal, smysly napjaté k prasknutí. Ozvalo se rozesmáté volání.

„Grayi, už je ambulance na cestě?“ zopakovala matka naléhavějším

tónem.

Gray jen přikývl – nechtěl lhát nahlas. Aspoň ne své matce. Obrátil se k otci, který se k nim připojil a otíral si dlaně o pracovní kalhoty. Rodiče se domnívali, že Gray pracuje pro washingtonskou výzkumnou společnost jako laboratorní technik v poměrně nízkém postavení poté, co byl ještě jako člen armádních rangerů odsouzen vojenským soudem za napadení nadřízeného důstojníka.

To ovšem nebyla plná pravda.

Jen krycí historka.

Rodiče netušili nic o jeho skutečné práci pro Sigmu a Gray to tak chtěl ponechat. Což znamenalo, že odtud musí co nejrychleji vypadnout.

„Tati, můžu si půjčit auto? Při všem tom shonu kolem Dne nezávislosti je pohotovost přetížená. Takhle tu ženu dopravím do nemocnice rychleji."

Otec podezřívavě přimhouřil oči, ale ukázal k zadním dveřím do kuchyně. „Klíčky jsou na věšáku."

Gray vyběhl po zadním schodišti, otevřel ochrannou dveřní síť, sáhl dovnitř a popadl z háčku klíčky. Otec si opravil kabriolet thunderbird z roku 1960 havraní barvy s potahy z červené kůže, doplnil ho o nový karburátor Holly, kabel z plamenometu a elektrický sytič. Na večírek ho přesunul před dům.

Gray k němu přispěchal, přeskočil dveře a vklouzl za volant. O okamžik později už prudce vycouval na příjezdovou cestu. Když vjel koly na obrubník, zahoupal se na sedadle nahoru a dolů. Otec ještě neměl správně nastavené pérování.

Zastavil, nechal běžet motor a přesprintoval k rodičům, kteří klečeli nad Seichan. Otec už ji zvedal.

„Já ji odnesu," řekl Gray.

„Možná bychom s ní neměli hýbat," ozvala se matka. „Docela se při tom pádu potloukla."

Grayův otec neposlouchal ani jednoho. Zvedl ji v náručí. Sice mu chyběl kousek nohy a v mozku mu prokluzovalo pár koleček, ale byl pořád silný jako tažný kůň.

„Otevři dvířka," pokynul Grayovi. „Položíme ji na zadní sedadlo."

Gray se nedohadoval a pomohl otci se Seichan do auta. Otevřel dveře a sklopil přední sedadlo. Otec si vlezl dozadu a jemně ji položil vedle sebe. Poté se sám usadil vedle a podepřel jí hlavu.

„Tati…“

Matka nastoupila na přední sedadlo vedle řidiče. „Už jsem zamkla dům. Jedeme.“

„Já… já ji tam můžu odvézt sám,“ vykoktal Gray a mávl na ne, aby vystoupili.

Nehodlal jet do nemocnice. Předtím volal na nouzovou linku, kde ho okamžitě přepojili na ředitele Crowea. *Díky bohu, že je ještě u sebe.*

Dostal rozkaz, aby se ukryl v konspiračním bytě, kde se s ním setká lékařský evakuační tým, aby prohlédl a ošetřil Seichan. Painter nic neriskoval. Neměl ji odvážet na ústředí Sigmy pro případ, že se jedná o past. Jako známá teroristka a vražedkyně Seichan figurovala na předních místech seznamu hledaných zločinců bezpečnostních služeb po celém světě. Kolovaly zvěsti, že agenti izraelského Mossadu mají příkaz na místě ji zastřelit.

Tady jeho rodiče neměli co dělat.

Gray hleděl do otcových neústupných očí. Matka už si založila ruce na prsou. Nevzdají se nijak snadno.

„Nemůžete jet se mnou,“ zkusil to. „Není to… není to bezpečné.“

„Jako kdyby to tady bylo lepší,“ mávl jeho otec rukou ke garáži. „Kdo ví, jestli ti mafiáni nebo drogoví dealeři, co ji střelili, nejsou právě na cestě sem?“

Gray neměl čas na vysvětlování. Ředitel už vyslal agenty, kteří měli chránit jeho rodiče a dohlížet na ně. Za pár minut budou tady.

„V mém autě platí moje pravidla,“ uzavřel otec s konečnou platností. „Teď už jeď, než jí začne téct krev přes obvazy a ušpiní mi nové kožené potahy.“

Seichan zasténala bolestí a neklidně se zavrtěla. Jednou rukou si zmateně zkusila sundat obvaz. Otec ji chytil za prsty a sklonil jí paži dolů. Nepřestával ji držet – aby ji uklidnil i zabránil v dalším pohybu.

„Jedeme,“ zopakoval otec.

Vzácná něha, kterou dal najevo, prolomila Grayovo váhání.

Vlezl si za volant. „Zapněte si pásy,“ řekl. Věděl, že čím dřív dostane Seichan do konspiračního bytu, tím lépe pro všechny. Důsledky bude řešit později.

Když se rozjížděl, všiml si, jak se na něj dívá matka. „My nejsme hlupáci, víš, Grayi?“ poznamenala záhadně a odvrátila se.

Nakrabatil čelo, spíše podrážděním než pochopením. Zařadil rych-

lost a vyrazil po příjezdové cestě. Ostře zatočil na ulici.

„Opatrně!“ napomenul ho otec. „Jsou tam nová kola! Jestli je poškrábeš…“

Gray šlápl na plyn a projel několika prudkými zatáčkami. Snažil se přitom šetřit pneumatiky. Líbilo se mu, že je v pohybu. Auto šlapalo jako hodinky. Přes svou zlost pocítil i zdráhavý respekt k otcově ruční práci.

Matka pohlédla na ulici, když zatočil na opačnou stranu od nejbližší nemocnice, ale zůstala zticha a zabořila se hlouběji do sedadla. V konspiračním bytě jim to bude muset nějak vysvětlit.

Cestou přes půlnoční město Gray pořád slyšel práskání příležitostných rachejtlí. Svátek pomalu končil, ale Gray se obával, že skutečný večírek teprve začne.

0.55
WASHINGTON, D.C.

Ředitel Painter Crowe kráčel chodbou ke své kanceláři. Základní noční personál velitelství Sigmy se rychle rozrůstal. Byl vyhlášen obecný poplach. Už vyřídil dva telefonáty z Národní bezpečnosti. Nestává se každý den, aby vám do rukou padl mezinárodní terorista. A ne jen tak ledajaký terorista, ale přímo vysoce postavený člen záhadné sítě známé jako Bratrstvo.

Bratrstvo se často dostávalo do křížku se Sigmou, protože páslo po nově vyvíjených technologiích: vojenských, biologických, chemických a jaderných. V současném světě představovaly skutečný zdroj moci vědomosti, jež byly důležitější než ropa i než jakákoliv zbraň. Bratrstvo prodávalo své objevy tomu, kdo nabídl nejvíc – ať už se jednalo o al-Káidu či Hizballáh na Středním východě, Óm Šinrikjó v Japonsku nebo Světlou stezku v Peru. Působilo po celém světě v podobě řady izolovaných buněk, mělo agenty ve vládách, zpravodajských službách, a dokonce i v mezinárodních výzkumných střediscích.

Kdysi i v DARPĚ.

Paintera tato zrada stále bolela.

Teď ale mají v rukách klíčového hráče Bratrstva.

Když Painter vstoupil do předpokoje své kanceláře, odsunul se zpoza stolu jeho sekretář a asistent Brant Millford. Používal kolečkové

křeslo, protože mu před časem poškodil míchu šrapnel z bombového útoku na bezpečnostním stanovišti v Bosně.

„Pane, přijal jsem satelitní hovor od doktorky Cummingsové."

Painter se překvapeně zastavil. Lisa se neměla hlásit tak brzy. Pocítil neurčitou obavu – další nečekaná událost náročného večera.

„Vezmu si ji v kanceláři. Děkuji, Brante."

Vstoupil dovnitř. Ze stěn kolem stolu na něj hleděly plazmové obrazovky. Zatím byly tmavé, ale zanedlouho na nich budou zářit data, sbíhající se na ústřední velitelství. To všechno teď mohlo počkat. Natáhl se k telefonu a stiskl blikající tlačítko.

Lisa se měla ozvat za úsvitu místního času, až se na ostrovech Indonésie bude stmívat. Painter si od ní vyžádal hlášení o událostech celého dne, než se Lisa odebere na lůžko. Takové uspořádání mu zároveň poskytovalo dokonalou příležitost, aby jí popřál dobrou noc.

„Liso?"

Ukázalo se, že spojení trochu zlobí, a občas na chvilku vypadlo úplně.

„Bože, Paintere, jsem tak ráda… slyším. Vím, že jsi zaneprázdněný. Brant se zmínil o nějaké krizi… něčeho jiného."

„Neboj se. Nejedná se o krizi, spíš o příležitost." Opřel se bokem o hranu stolu. „Proč voláš tak brzy?"

„Něco se tu vynořilo. Odeslala jsem velký balík technických dat k analýze. Chtěla jsem, aby tam někdo ověřil výsledky zdejšího toxikologa doktora Barnhardta."

„Zařídím to. Ale proč ta naléhavost?" Vnímal v jejím hlase napětí.

„Situace tady může být horší, než jsme si zprvu mysleli."

„Já vím. Slyšel jsem o důsledcích toho toxického mraku, který se převalil přes ostrov."

„Ne…, to bylo samozřejmě hrozné, ale ještě to nemusí být všechno. V sekundárních infekcích jsme našli některé podivné genetické abnormality. Krajně znepokojivé abnormality. Domnívala jsem se, že bude nejlepší, když co nejrychleji začneme koordinovat další postup s výzkumnými laboratořemi Sigmy, abychom neztráceli čas, zatímco doktor Barnhardt dokončuje předběžné testy."

„Pomáhá tomu toxikologovi Monk?"

„Ten je ještě v terénu. Sbírá vzorky. Budeme potřebovat všechno, co nám donese."

„Dám vědět Jenningsovi z výzkumného oddělení, aby sestavil svůj tým. Řeknu mu, ať ti zavolá a domluví se s tebou na dalším postupu.“

„Výborně. Díky.“

Přestože se domluvili, Painter se nedokázal zbavit vlastních obav. Od chvíle, kdy jí přidělil tuto misi, se ze všech sil snažil zachovat rovnováhu mezi ředitelskou odpovědností a nutným profesionálním odstupem, ale nedařilo se mu to. U Lisy nemohl být nestraný. Odkašlal si „A jak se máš ty?“

Ze rtů se jí vydralo tiché, ale známé odfrknutí. „Je mi fajn. Ale po tomhle už možná nebudu chtít nikdy vyrazit na žádnou další plavbu.“

„Snažil jsem se tě varovat. Nikdy se nevyplatí, když se člověk dobrovolně přihlásí. *Chci nějak přispět. Chci něco dokázat,*“ napodoboval ji s náznakem úsměvu. „Vidíš, co ti to vyneslo? Lístek na pekelnou loď.“

Krátce se zasmála, ale ihned zase zvážněla, ztišila hlas a nejistě, zajíkavě promluvila: „Paintere, možná to byla chyba…, že jsem sem jezdila. Já vím, že nejsem oficiální člen Sigmy. Třeba jsem si ukousla příliš velké sousto.“

„Kdybych to považoval za chybu, nepřidělil bych tě tam. Je pravda, že bych všemi deseti bral jakoukoliv výmluvu, která by tě tu zadržela, ale je mou povinností ředitele poslat za Sigmu ty nejlepší lidi jsi lékařka máš doktorát z fyziologie a zkušenosti z terénu… Poslal jsem správnou osobu.“

Následovala dlouhá odmlka. Na okamžik si Painter pomyslel, že se asi přerušilo spojeni.

„Díky,“ zašeptala nakonec.

„Tak mě nezklam. Musím si uchovat dobrou pověst.“

Znovu si odfrkla, tentokrát s upřímnějším pobavením. „fakt bys měl zapracovat na svých povzbuzujících řečech.“

„A co třeba tohle: Drž se v bezpečí, hlídej si záda a vrať se, jak to půjde nejrychleji.“

„O trochu lepší.“

„Tak to budu muset použít nejtěžší kalibr,“ řekl Painter pevně. „Chybíš mi. Miluju tě. Chci tě mít v náručí.“

Skutečně mu chyběla – až se mu hruď svírala bolestí.

„Vidíš?“ opáčila. „S trochou praxe by ses mohl motivačními domluvami živit.“

„Já vím," přikývl. „Totéž zabralo i na Monka."

Rozesmála se. Zvuk Lisina smíchu pomohl zahnat jeho dřívější obavy.

Bude v pořádku. Důvěřoval jí. A kromě toho ji ochrání Monk, jestli se tedy chce ještě někdy ukázat na téhle straně Pacifiku…

Než mohl Painter říct něco dalšího, na dveře tiše zaklepal jeho asistent. Painter se na něj tázavě podíval.

„Omlouvám se, že ruším, ale máte další hovor. Na soukromé lince. Z Říma. Monsignor Verona. Mluvil docela naléhavě."

Painter svraštil čelo. Promluvil do telefonu: „Liso…"

„Slyšela jsem. Máš práci. Jakmile se spojím s Monkem, seznámíme se zdejší situací Jenningse. Už tě nebudu zdržovat."

„Buď opatrná."

„Budu," řekla. „A taky tě miluju."

Linka ztichla.

Painter se zhluboka nadechl, aby se dal dohromady, a otočil se. Stiskl tlačítko soukromé linky. *Proč volá monsignor Verona?* Painter věděl, že velitel Pierce nějakou dobu chodil s jeho neteří, ale ten vztah skončil už skoro před rokem.

„Tady Painter Crowe, monsignore."

„Pane řediteli, děkuji, že jste souhlasil s rozhovorem. Poslední dvě hodiny se snažím zastihnout Graye, ale neodpovídá mi."

„To je mi líto. Mohu mu od vás něco vyřídit?"

Painter se neobtěžoval vysvětlovat současnou situaci. Monsignor Verona sice Sigmě v minulosti pomohl, ale poslední události už byly označeny černým kódem jako přísně tajné.

„Tady ve Vatikánu došlo k jistému incidentu…, přesněji řečeno v tajných archivech. Nevím jistě, jak je to důležité, ale připadá mi to jako varovný vzkaz, ponechaný pro mě a možná i pro velitele Pierce."

Painter si stoupl a obešel stůl ke svému křeslu. „Jaký vzkaz?"

„Někdo se minulý týden vloupal do archivu a na podlahu nakreslil symbol Královského dračího dvora."

Painter klesl do křesla. Ta shoda okolností ho znepokojila. Před dvěma lety se Gray a monsignor Verona spojili, aby vykořenili a zničili krutou sektu jménem Dračí dvůr. Uspěli – ale jen s pomocí dočasné aliance s dalším nepřítelem, s agentkou Bratrstva.

Seichan.

A ta teď byla tady.

Painter nikdy neměl rád náhody. To platilo v minulosti, a nyní dvojnásob. Postavení ředitele Sigmy vyneslo jeho sklony k paranoie na zbrusu novou úroveň.

„Viděl někdo toho vetřelce?“ zeptal se.

„Krátce. Ať už šlo o kohokoliv, pracoval sám. Proklouzl kolem všech vatikánských hlídek. Zachytili jsme jen nezřetelný obraz na jedné bezpečnostní kameře. Tohle nebyl žádný běžný zloděj. Znám jen jednu osobu, která se mohla vplížit až do archivů, aniž by zanechala něco víc než stín. Je to ta samá osoba, která s námi dříve pracovala na společné operaci proti Dračímu dvoru.“

Zdálo se, že monsignor si v podezřívavosti nijak nezadá s Painterem.

„Ten drak na zemi,“ pokračoval Vigor, „byl zjevně vzkaz, možná dokonce připomínka jistého dluhu.“

„Vy si myslíte, že to byla Seichan, ta agentka Bratrstva,“ řekl Painter pomalu. „Ta, která vám pomohla porazit Dračí dvůr.“

„Přesně tak. Kdybychom ji dokázali najít a zeptat se jí…“

Painterovi bylo jasné, že další uchovávání tajemství by jen zkomplikovalo naději, že odhalí skutečnou hrozbu. Vypadalo to, že Řím právě získal právo znát některé přísně tajné informace.

„Seichan je tady,“ přerušil monsignora. „Zadržujeme ji.“

„Cože?“

Painter rychle popsal noční události, kdy se vražedkyně objevila jako blesk z čistého nebe, postřelená a na útěku.

Vigora to na chvíli ohromilo – vzápětí překotně promluvil: „Musíme ji vyslechnout. Přinejmenším proto, abychom zjistili, proč nakreslila na podlahu ten symbol.“

„To uděláme. Jakmile ji ošetříme, proběhne důkladný výslech. Za pořádně silnými mřížemi.“

„Vy to nechápete. Děje se tu něco většího. Možná většího než samo Bratrstvo.“

„Jak to myslíte?“

„Symbol draka byl nakreslen kolem starého nápisu vyrytého do podlahy archivu. Nápis patrně pochází z doby, kdy stavěli Vatikán, někdy z časů Galilea. Znaky nápisu někteří považují za nejdávnější ze všech psaných jazyků. Starší než protohebrejština. Možná dokonce starší než lidstvo.“

Painter ve Vigorově hlase slyšel úzkost. „Co tím chcete říct – *starší než lidstvo?* Jak by to bylo možné?“

Vigor mu to pověděl.

Painter potlačil šok i nevíru a zamračeně hovor ukončil. Monsignorovo tvrzení bylo jednoduše nemožné, ale ať už je pravdivé nebo ne, okamžitě pochopil Vigorův neklid. Potřebovali vyslechnout Seichan co nejrychleji – než se s ní stane něco dalšího.

Spěšně potvrdil výjezd lékařského týmu a pokynul asistentovi, ať ho spojí s hlídkou u konspiračního bytu.

Kdo tam má službu?

Zavolal Brantovi, ať mu pošle obraz z videokamer na místě.

Zatímco čekal, v uších mu dosud zněla Vigorova poslední slova.

Ty symboly… vyryté do kamene…

Painter zavrtěl hlavou.

Nemožné. …*je to jazyk andělů.*

1.04

Gray uháněl po Greenwich Parkway do luxusní čtvrti Foxhall Village. Zatočil doleva na ulici lemovanou stromy a zpomalil. Sunul se kupředu a o chvíli později se před ním objevil konspirační byt v podobě patrového domu z červených cihel a se sytě zelenými okenicemi, které ladily k zeleni Glover-Archibold Parku za budovou.

V kabrioletu se staženou střechou cítil vlhký les.

Všiml si, že na přední verandě svítí světlo, stejně jako v horním rohovém pokoji.

Signál, že je čistý vzduch.

Zatočil na příjezdovou cestu. Auto nadskočilo na obrubníku a zraněná pasažérka zasténala.

„Kde to jsme?“ zeptala se matka.

Gray zastavil pod vyčnívajícím průjezdem po levé straně domu. K postrannímu vchodu chybělo jen několik kroků. Opakovaně se pokoušel dostat rodiče z vozu, ale s každou nemocnicí a lékařským střediskem, jež minuli, jejich tvrdohlavost jen rostla. Nebo alespoň matčina. Otec byl neústupný stále stejně.

„To je konspirační byt,“ odpověděl, protože už neviděl důvod něco skrývat. „Za chvíli by měla dorazit lékařská pomoc. Zatím tu počkejte.“

Vypnul motor a vystoupil z auta.

Postranní vchod do domu se otevřel a dveře vyplnila velká postava s rukou položenou na pouzdru se zbraní u pasu. „Vy jste Pierce?“ zeptal se muž stroze a nevlídně. Podezřívavě si přitom měřil další pasažéry.

„Ano.“

Postava vykročila do světla. Jednalo se o skutečně mohutného muže se svalnatými končetinami a na ježka ostříhanými hnědými vlasy. Na sobě měl vojenské maskáče. Nesnažil se o příliš diskrétní přístup.

„Jsem Kowalski. Mám pro vás na drátě Crowea.“ Pozvedl ruku a podal mu mobilní telefon.

Gray obešel kapotu. Na rozhovor s ředitelem se netěšil – bude muset vysvětlovat, proč prozradil své zaměstnání. Brát s sebou rodiče… to není zrovna *tajná* operace.

I zdejší hlídku zřejmě přítomnost postaršího manželského páru mátla. Prohlížel si je s nakrabaceným obočím a škrábal se na bradě.

„Tři sta padesát dvojka?“ zeptal se, když k němu Gray přistoupil.

Gray netušil, o čem to mluví.

Otec odpověděl ze zadního sedadla. „Ne, *tři sta devadesátka*. Přestavěná V8 z fordu Galaxie.“

„Pěkný fáro.“

Strážný evidentně nestudoval rodiče, ale pouze vůz.

Na zadním sedadle se pohnula Seichan – zřejmě si nějak povšimla, že se zastavili. Chabě se pokoušela posadit.

„Pomůžete jí dovnitř?“ zeptal se Gray hlídky. Na Kowalského pravém bicepsu si všiml spodní poloviny kotvy amerického námořnictva. Bývalý voják. Nijak ho to nepřekvapilo. Kdyby měli do slovníku zařadit obrázek pod heslo *vojenský námořník*, nemohli by zvolit lepší ilustraci než fotografii tohoto muže.

Matka otevřela dvířka. „Kde je ta lékařská pomoc?“ Zdálo se, že přítomnost ozbrojeného obra v ní nebudí přílišné naděje – dokonce nesouhlasně sevřela rty do úzké čárky.

Gray převzal telefon a pozvedl ruku na znamení, aby zachovala trpělivost.

„Madam,“ oslovil ji Kowalski a ukázal ke kuchyni. „Na stole je lékárnička. Morfinové dávky a čichací soli. Připravil jsem i šití.“

Matka si ho prohlédla pozorněji. „Děkuji, mladíku.“

Ještě se dlouze podívala na Graye a zamířila dovnitř.

Gray jí ustoupil z cesty a promluvil do mobilu. „Řediteli Crowe, tady je velitel Pierce.“

„To z vozu právě vystoupila vaše matka?“

Jak to sakra…?

Gray vzhlédl a spatřil u stropu průjezdu kameru, která zjevně vysílala obraz v reálném čase na velitelství Sigmy. Cítil, jak mu do tváře stoupá ruměnec.

„Pane…“

„To je jedno. Vysvětlení může počkat. Grayi, mám nové informace z Říma ohledně naší vězeňkyně. Jak se jí daří?“

Gray se podíval na zadní sedadlo kabrioletu. Kowalski s Grayovým otcem právě řešili, jak nejlépe přepravit Seichanino bezvládné tělo dovnitř. Uprostřed obvazu na břiše vykvetla další krvavá skvrna.

„Potřebuje okamžité ošetření.“

„Pomoc by měla dorazit každou chvíli.“

Ozvalo se hučení těžkého vozu. Gray se obrátil. Po ulici se blížila velká černá dodávka.

„Myslím, že už jsou tady,“ vydechl s ulehčením.

Dodávka dospěla k domu, zajela k obrubníku a zastavila před příjezdovou cestou. Gray pocítil mírné znepokojení – nelíbilo se mu, že má zablokovanou ústupovou cestu, ale tu dodávku poznal. Jednalo se o auto lékařského týmu Sigmy. Maskovaná ambulance měla podobné rozvržení vnitřního prostoru jako ta, jež doprovází prezidenta – v případě potřeby se v ní daly provádět i nouzové operace.

„Ozvěte se mi, jakmile ji prohlédnou,“ řekl Painter. Určitě si taky všiml dodávky.

Postranní dveře vozu se otevřely a vystoupili tři muži a jedna žena, všichni v chirurgickém oblečení a volných černých bundách. Pohybovali se s úspornou výkonností. Dva muži vytáhli nosítka a následovali třetího muže, který i s tou ženou vyšel přímo ke Grayovi. Napřáhl ruku.

„Doktor Amen Násir,“ představil se.

Gray mu potřásl rukou. Násirův stisk se mu líbil. Suchá, teplá dlaň člověka, který má vše pod kontrolou. Doktorovi nemohlo být víc než třicet let, ale nesl se s nezpochybnitelnou autoritou. Měl pleť barvy naleštěného mahagonu, na rozdíl od ženy, jejíž odstín připomínal spíše tmavý med.

Gray si ji prohlédl pečlivěji.

Zjevně v ní kolovala asijská krev, ale snažila se tuto skutečnost potlačit. Vlasy si nechala ostříhat na krátkého ježka a odbarvit na ledově plavý odstín. Po zápěstích se jí vinula tetování jakéhosi keltsky vyhlížejícího vzoru. Graye nikdy nepřitahovaly ženy s takhle přísným vzezřením, ale musel uznat, že je na ní něco zvláštně svůdného. Snad kvůli smaragdové zeleným očím, jež si nemusela nijak líčit. Nebo díky tomu, jak se pohybovala pružně a mrštně jako lvice. Podobně jako většina zaměstnanců Sigmy jistě prošla vojenským výcvikem.

Kývla Grayovi na pozdrav, ale nepředstavila se.

„Byl jsem informován o situaci," pokračoval lékař s pečlivou výslovností. Zjevně se narodil v zahraničí – v jeho hlase stále zaznínval cizí přízvuk. „Požádal bych vás, abyste ustoupili a nechali nás dělat naši práci. Přesuneme pacientku na operační stůl uvnitř ambulance. Zakrátko vyšlu Anni, aby vás informovala o situaci." Konečně tak padlo ženino jméno.

Zbylí dva muži přispěchali s nosítky. Lékař je následoval, zatímco Anni zůstávala stát na místě.

V Grayově ruce začal vibrovat mobil. Lékař vydával rychlé pokyny. Gray konečně poznal jeho přízvuk.

Doktor Amen Násir.

Egypťan.

1.08

Painter stál před nástěnným monitorem hned za stolem. Plazmové obrazovky na druhých dvou stěnách zachycovaly přízemí a první patro konspiračního domu. On však nespouštěl z očí tu, na niž se přenášel digitální signál z venkovní kamery.

„Zvedni ten telefon, Grayi!" vykřikl na monitor.

Ovládací prvky kamer se nacházely o patro níž v řídicí místnosti. Painter nemohl nijak změnit nastavení kamery. V rohu obrazu viděl lékařskou dodávku, ale teprve před vteřinou spatřil ty dva, kteří se objevili v zorném poli před Grayem.

Ani jeden z nich nepracoval pro Sigmu.

Painter znal všechny zaměstnance.

Vůz sice patřil Sigmě, ale jeho posádka nikoliv.

Jde o past.

Gray na monitoru otevřel mobil a zvedl ho k uchu. „Řediteli Crowe…?“

Než stačil Painter odpovědět, mihla se vzduchem noha a zasáhla Grayův mobilní telefon a Graye z boku do hlavy. Telefon s prasknutím pukl a Gray, kterého náhlý útok zastihl nepřipraveného, se zhroutil k zemi.

„Grayi…“

Obraz na monitoru náhle poskočil – a zčernal.

1.09

První výstřel vyřídil kameru.

Grayovi hučelo v uších, ale i přesto slyšel tlumené zakašlání a zvuk tříštěného přístroje. Otočil se.

„Co to sakra znamená?“ zařval jeho otec, když se na něj snesly střepy kamery. Pořád se ještě krčil na zadním sedadle u Seichan.

Kowalski stál na protější straně auta, strnulý jako srnka zachycená v kuželech reflektorů – jenže stokilová srnka. Pistole, kterou měl přiloženou k zátylku, ovšem představovala přesvědčivý argument, aby se nehýbal.

Sanitáři odstrčili nosítka stranou. Jeden držel v šachu Kowalského, druhý pokynul Grayovu otci, aby vystoupil z auta.

„Ani se nehni,“ varoval ho chraplavý hlas za zády.

Gray se ohlédl přes rameno. Ta žena, Anni, mu mířila do tváře černým sig sauerem. Stála mimo dosah jeho případného kopnutí, ale dost blízko na to, aby ho nemohla minout.

Gray se znovu obrátil k otcovu vozu.

Doktor Násir třímal v ruce stejnou pistoli.

Gray vytušil, že právě tato zbraň postřelila Seichan.

Násir přešel ke Grayovu otci a přejel očima zadní sedadlo, na němž ležela postřelená vražedkyně. Smutně potřásl hlavou a ukázal na blíže stojícího ozbrojence. „Dostaňte toho starce z auta, podívejte se, jestli ta děvka má u sebe obelisk, a pak ji přemístěte k dodávce.“

Obelisk?

Gray přihlížel, jak muž vytahuje jeho otce ze sedadla. Modlil se, aby otec situaci ještě nezhoršil nějakým výbuchem vzteku. Tyto obavy se naštěstí ukázaly liché. Otec byl zjevně natolik ohromený, že nekladl

žádný odpor.

„Nemá ho," oznámil konečně muž a narovnal se vedle zadního sedadla.

Násir přikročil k autu a přesvědčil se sám. Nenašel to, co hledal. Jedinou známkou zklamání byla vráska, jež mu naskočila mezi obočím.

Vrátil se ke Grayovi.

„Kde to je?"

Gray mu oplatil klidný pohled. „Kde je co?"

Egypťan si povzdychl. „Určitě vám to řekla, jinak byste neplýtval takovým úsilím na nepřítele." Aniž by se otočil, dal signál muži, který prohledával Seichan. Muž vzápětí přitiskl hlaveň pistole k čelu Grayova otce.

Gray polkl. V otcových očích viděl čirý strach.

„Ten obelisk," řekl Gray zamyšleně. „Ten, o kterém jste se zmínil. Měla ho u sebe, ale když havarovala s motorkou u našeho domu, rozbil se. Ztratila vědomí, než mi o něm mohla něco říct. Pokud vím, je pořád tam."

A to mohla být klidně pravda.

Ve spěchu po Seichanině náhlém objevení na něj úplně zapomněl.

Kde tedy je?

Násir si ho zkoumavě a chladně prohlížel.

„Myslím, že mi opravdu říkáte pravdu, veliteli Pierci."

I tak Egypťan pokynul svému ozbrojenci.

Zazněl ohlušující výstřel.

1.10

Před minutou si Painter povšiml v levém rohu plazmové obrazovky nějakého pohybu. Kamery uvnitř domu pořád fungovaly. Spatřil paní Harriet Pierceovou skrčenou za kuchyňským stolem.

Zdálo se, že o ní útočníci nevědí.

Nikdo kromě Graye netušil, že míří do konspiračního bytu se dvěma pasažéry navíc, a dodávka se na scéně objevila až poté, co Grayova matka zašla dovnitř. Po zneškodnění hlídky u domu předpokládali, že mají všechny přítomné pod kontrolou.

Painter věděl, že to představuje jedinou výhodu, kterou proti nim má.

Vyslal do domu tichý poplach. Jantarové světélko vedle domácího telefonu se pravidelně rozblikalo.

Všimněte si toho světla, zapřísahal ji na dálku.

Ať už to bylo kvůli blikající žárovičce nebo jednoduše z instinktivní snahy zavolat pomoc, Harriet se připlížila k telefonu, natáhla po něm ruku a přitiskla si sluchátko k uchu.

„Nemluvte," řekl rychle Painter. „Tady Painter Crowe. Nesmějí se dozvědět, že jste uvnitř. Vidím vás. Kývněte, jestli mi rozumíte."

Přikývla.

„Dobře. Pomoc už je na cestě. Nevím ale, jestli se tam dostanou včas, a to je určitě jasné i útočníkům. Budou postupovat krutě a rychle. Potřebuji, abyste byla ještě tvrdší. Zvládnete to?"

Další přikývnutí.

„Výtečně. V zásuvce pod telefonem by měla být pistole."

1.11

Výstřel je všechny ohlušil.

Ohlušil.

Žádný tlumič jako před chvilkou.

Gray pochopil pravdu o zlomek vteřiny předtím, než se ozbrojenec, který držel jeho otci u hlavy pistoli, zhroutil ke straně a polovina jeho lebky se rozletěla po přední části kapoty thunderbirdu.

Věděl, kdo vystřelil.

Jeho matka.

Vyrostla v Texasu, kde ji vychoval naftař, který pracoval na stejném poli jako Grayův otec. Matka sice neustále volala po zpřísnění kontroly střelných zbraní, ale zacházet s nimi uměla.

Gray se současně bál a doufal, že nějak rozptýlí pozornost útočníků. Byl neustále připraven, a tak ještě než mužovo tělo dopadlo na zem, odrazil se a skočil dozadu. Sledoval Asiatku v odrazu na naleštěném chromu zadního nárazníku.

Hlasitá rána a náhlý Grayův skok ji překvapily. Gray pozvedl pravou paži a chytil ji za ruku, v níž držela sig sauera. Současně s tím jí dupl na nohu a trhl hlavou dozadu.

Slyšel, jak pod ním a za ním něco křuplo.

Kowalski už také nezahálel – zaryl do druhého ozbrojence loket, po-

padl ho za zátylek a udeřil s ním o hranu dveří kabrioletu.

„Nažer se plechu, ty hajzle."

Útočník se sesypal jako pytel brambor.

Gray mezitím pohnul Anniinou rukou směrem k doktoru Násirovi a stiskl její prst na spoušti. Bránila se a Gray nemohl pořádně zamířit. Výstřel zasáhl cihlovou zeď a kulka se odrazila se zajiskřením do tmy.

Aspoň zčásti ale Gray uspěl. Násir uskočil doprava a zanořil se do křovin vedle domu. V další chvíli zmizel.

Gray vytrhl pistoli z ženina sevření a zadním kopem odhodil zbraň od sebe. Žena se zapotácela, ale udržela se na nohou. Otočila se se zakrváceným nosem a vyrazila sprintem k dodávce. Utíkala jako gazela, aniž by dbala na pochroumanou nohu.

Běží pro další zbraně.

Gray nehodlal čekat, až si nějakou sežene.

Namířil na ni pistoli, ale než mohl vystřelit, kolem nosu mu proletěla kulka. Z křoví.

Násir.

Gray polekaně uskočil a kryl se za stěnou průjezdu. Vypálil naslepo do keřů, ale nevěděl, kde se ten darebák schovává. Ustupoval, dokud nenarazil lýtky do zadního nárazníku otcova auta. Další dvě rány směroval k lékařské dodávce.

Anni už ale zmizela uvnitř.

Grayovy výstřely se odrazily od dveří – jako prezidentský vůz, dodávka měla neprůstřelné pancéřování.

Gray zaječel: „Všichni do auta! Hned!"

Matka se objevila ve dveřích do kuchyně s dýmající pistolí v ruce. Pod druhou paží svírala kabelku, jako kdyby šla na nákup.

„Pojď, Harriet," pobídl ji otec, natáhl se pro ni a strhl ji k autu.

Kowalski mrštně skočil na zadní sedadlo. Gray se obával, že dopad agentova těla Seichan dorazí jistěji, než všechno, co plánoval Násir.

Gray se přehoupl za volant, otočil klíčkem, který zůstal v zapalování, a nastartoval motor.

Vedle něj se s bouchnutím zavřely dveře. Oba rodiče se krčili na předním sedadle.

Gray střelil pohledem do zpětného zrcátka.

Anni stála v otevřené dodávce a na rameni držela raketomet.

Tos přehnala, ty mrcho!

Gray zařadil rychlost a dupl na plyn. Síla tří set koní rozpohybovala pneumatiky, které se v oblaku kouře zlomek vteřiny protáčely na místě.

Otec vedle něj zasténal – Gray měl podezření, že spíš kvůli jeho zacházení s novými koly než kvůli nebezpečné situaci.

Pneumatiky konečně zabraly a thunderbird poskočil kupředu, skrz dřevěnou bránu na zadní dvůr. Gray prudce strhl volant, aby se vyhnul střetu s mohutným stoletým dubem. Kola vyryla na trávníku hlubokou rýhu a auto rychle zajelo dál do zahrady.

Za nimi se ozvalo hluboké zasvištění následované hlasitou explozí.

Raketa zasáhla velký dub a změnila ho v ohnivou kouli roztříštěných větví a kůry. Kusy dřeva vyletěly vysoko do vzduchu. Z místa výbuchu se vyvalil oblak dýmu.

Gray se neohlížel a stiskl pedál plynu k podlaze.

Auto prorazilo zadní plot a vjelo do zalesněného území Glover-Archibold Parku.

Jednu věc ale věděl Gray jistě.

Hon teprve začíná.

4. kapitola

MOŘŠTÍ PIRÁTI

5. ČERVENCE, 12.11
VÁNOČNÍ OSTROV

Trenýrky a boty.

To bylo všechno, co stálo mezi Monkem a kanibalskými kraby, kteří se zuřivě krmili po celé džungli, bojovali spolu, klapali klepety a trhali kusy těl. Znělo to jako praskání pralesního požáru.

Monk se s biooblekem v ruce vrátil k doktoru Richardu Graffovi. Oceánolog se krčil na okraji džungle. I on si podle Monkových pokynů svlékl oblek, i když při stahování plastu z postřeleného ramene mrkal bolestí. Aspoň byl lépe oblečený – měl na sobě krátké kalhoty a havajskou košili.

Monk nakrčil nos. Ve vzduchu pod těžkým příkrovem visel puch mrtvých těl zvířat a Monk měl pocit, jako kdyby ho někdo uhodil do tváře zahnívajícím lososem.

„Musíme jít," prohodil zachmuřeně.

Z chodby, která vedla ze zamořené pláže, zazněly další výkřiky. Piráti se blížili pomaleji a s větší opatrností. Graff metal do tunelu kusy vápence. Jejich pronásledovatelé navíc nevěděli, že Monkovi zbývá poslední výstřel. Strach a kusy kamene je ale zadrží jen na omezenou dobu.

Už posté Monk přemítal nad podivnou vytrvalostí pirátů. Lidé samozřejmě z hladu a zoufalství dělají hloupé věci, ale pokud piráti chtěli vyplenit a ukrást jejich člun, dostat se k jejich zásobám a přístrojům, které by prodali na indonéském černém trhu, nic jim v tom nyní nebrá-

nilo. Většina zdejších pirátů, jakkoliv krutých a bezohledných, pracovala podle jednoduchého plánu: popadni, co můžeš, a zmiz.

K čemu tedy taková vytrvalost? Aby je umlčeli? Aby za sebou zametli stopy? Nebo šlo o něco víc? Monk si vybavil toho maskovaného muže, kterého náhodou trefil. Jedná se o pomstu?

V každém případě se útočníci nehodlali spokojit jen s kořistí – chtěli krev.

Graff se dusil ve žhavém vzduchu a zeptal se: „Kam půjdeme?“

„Znovu navštívit naše přátele.“

Monk ho odvedl k okraji pralesa. O pár kroků dál se stále čeřilo červené moře krabů. Za posledních pár minut se jejich počet snad ještě zvýšil. Možná je přilákaly jejich hlasy, možná čerstvá krev z Graffova poraněného ramene.

Oceánolog se na konci mýtiny vzepřel. „Tudy nemůžeme projít. Těmi obřími klepety prostříhnou kůži jako nic. Viděl jsem je, jak uštipují prsty.“

A byli pořádně rychlí.

Monk uskočil, když se kolem něj prohnali dva krabi, zaklesnutí do sebe v zápase na život a na smrt – v rychlosti si nijak nezadali s králíky.

„Nemáme moc na výběr,“ poznamenal Monk.

„S těmi kraby je něco v nepořádku,“ pokračoval Graff. „Viděl jsem jejich agresivitu během migrací, ale ta se s tímhle nedá srovnávat.“

„Psychoanalýzu provedeme později.“ Monk ukázal k mohutnému sousednímu stromu. Tahitský kaštan. Se spoustou nízkých větví. „Dokážete na něj vylézt?“

Graff si přidržoval zraněnou paži k břichu a snažil se s ní pohybovat co možná nejméně. „Budu potřebovat pomoc. Ale proč? Před piráty nás to nezachrání. Budou nás mít jako na talíři.“

„Jen lezte.“ Monk ho dovedl ke stromu a pomohl mu zdolat několik prvních pater. Větve byly silné a snadno se uchopovaly. Graff se nakonec obešel i bez Monkovy pomoci a vystoupal ještě o něco výš.

Monk se vrátil na zem a dopadl těsně vedle jednoho kraba, který proti němu výhružně zašermoval klepety. Z *večírku se nechodí předčasně, kámo.* Monk ho odkopl zpátky do davu jeho soukmenovců a zavolal na Graffa. „Vidíte ústí chodby?“

„Myslím, že… ano, vidím.“ Graff na stromě změnil polohu. „Nenecháte mě tady nahoře, že ne?“

„Hvízdněte, až uvidíte piráty.“

„Co chcete…?“

„Prostě to udělejte, pro Kristovy drahý rány!“ Monk litoval své příkrosti. Musel si připomínat, že ten oceánolog není voják. Jenže měl plno vlastních starostí. Vzpomněl si na manželku a malé děvčátko. Nechtěl přijít o život kvůli pár hrdlořezům v lese plném delikátních předkrmů.

Přesel k mýtině a přikročil k zmítajícím se živočichům. Pozvedl pistoli a podepřel ji umělou paží. Naklonil hlavu ke straně a dýchal nosem.

Tak se podíváme, co v tobě je…

Z kaštanu za sebou zaslechl nějaký hluk. Znělo to, jako když uniká vzduch z napůl splasklého balonu.

„Už jdou!“ slyšel Graffův šepot. Napětí mu zjevně bránilo v úspěšném zapískání.

Monk namířil přes otevřené prostranství. Měl jediný náboj, jedinou ránu.

Na protější straně mýtiny stály nádoby se stlačeným vzduchem, opřené o kámen. Když si předtím svlékli obleky, vzal si Monk i Graffovu nádrž. Obě nádoby byly lehké, zkonstruované ze slitiny hliníku. S pomocí kotníkového pouzdra na pistoli je Monk svázal dohromady a spodním hodem je mrštil přes mýtinu. Nádrže dopadly mezi kraby, dva z nich rozdrtily a ostatní rozehnaly do stran.

Monk na ně teď pečlivě zacílil.

„Jsou tu!“ zasténal Graff.

Monk stiskl spoušť.

Měl pocit, že se při výstřelu na zlomek vteřiny zastavil čas – pak z jedné tlakové nádoby vyšlehl krátký záblesk plamene. Svázané nádrže se otáčely, narážely do stromů, drtily kraby, poskakovaly a syčely. Vzápětí povolila hubice druhé nádoby a jejich pohyb se ještě zrychlil.

Stačilo to.

V minulosti Monk viděl, jak stačí, aby se na pláži pokryté kraby objevil jediný mořský pták nebo člověk, a všichni se vmžiku schovají do písečných doupat. Totéž se stalo tady. Krabi nejblíže nádržím se dali na útěk a přelézali své sousedy, čímž rozšířili paniku i na ně. Brzy nastal masový úprk. Už tak podrážděni krabi reagovali čistě instinktivně.

Moře korýšů se obrátilo směrem k Monkovi a doslova se změnilo v přílivovou vlnu klepet, kdy jednotliví krabi přelézali jeden druhého, aby

unikli.

Monk utekl ke kaštanu s klepety těsně za patami.

Skočil a vytáhl se na nejnižší větve. Jeden krab se mu zachytil za botu. Uhodil s ním o kmen. Krab odpadl. Klepeto ale zůstalo zabořené v jeho botě a Monk cítil, jak se mu ostře zarývá do chodidla.

K čertu.

Vlna krabů se přehnala pod ním. Všichni jednali podle reflexů, patrně nějak spjatých s každoroční migrací. Prchali k moři.

Monk vylezl nahoru, aby se připojil ke Graffovi. Oceánolog se držel jednou paží za kmen stromu. Střelil pohledem po Monkovi a pak obrátil svou pozornost ke skále s ústím chodby vedoucí dolů na pláž.

Všech šest pirátů už stálo před tunelem. Trochu se roztáhli do stran, ale po výstřelu z pistole si lehli na zem. Právě se nejistě zvedali na nohy.

Vtom se na ně z džungle vrhlo tsunami krabů.

Jako první zasáhlo muže, který stál nejblíže pralesa. Než stačil zareagovat či pochopit, co se děje, vylezli mu po nohách až ke stehnům. Zaječel a odpotácel se dozadu. V dalším okamžiku pod ním podklesly nohy.

Monk už v boji viděl, jak kulka přeťala Achillovu šlachu jednoho kolegy od Zelených baretů. Voják se zhroutil úplně stejně jako tenhle pirát.

Padl na jednu ruku a neustále křičel.

Vzápětí zmizel pod těly krabů, kteří se přes něj převalili. Řev ještě nějakou dobu pokračoval a pirát se dokonce znovu na okamžik zvedl. Měl z obličeje odstraněnou masku, stejně jako nos, rty a uši. Z očí zbývala krvavá kaše. Naposledy vykřikl a padl zpátky pod přílivovou vlnu.

Ostatní piráti se dali v hrůze na útěk zpátky k chodbě, v níž v další chvíli zmizeli. Jeden muž se k ní vrátit nemohl, protože mu v cestě stála skála a za sebou měl příkrý sráz k pobřeží. Krabi se přehnali přes něj.

S posledním zaječením se otočil a skočil dolů.

Z chodby k nim dolehl další řev.

Krabi vířili u ústí tunelu, jako když vytéká voda odpadovým otvorem z vany.

Graff ztěžka oddechoval vedle Monka a vůbec nemrkal.

Monk se ho opatrně dotkl. Graff sebou škubl.

„Musíme jít. Než se krabi rozhodnou k návratu do svého pralesa.“

Graff se nechal svést ze stromu na pevnou zem. Pořád tu zbývaly stovky krabů a oni se opatrně pohybovali mezi nimi.

Monk ulomil jednu vějířovitou větev z kaštanovníku a odmetal s ní každého kraba, který se odvážil přiblížit.

Graff se pomalu dostával ze šoku a vrátil se mu i hlas. „Já… chci jednoho z těch krabů."

„Krabí maso si dáme, až budeme na lodi."

„Ne. Na výzkum. Nějak přežili toxický mrak. Mohlo by to být důležité." Vědec se ocitl ve svém živlu a mluvil o něco pevnějším hlasem.

„Dobře," přikývl Monk. „Všechny vzorky jsme nechali na pláži a asi bychom se neměli vracet s prázdnýma rukama."

Shýbl se a chytil umělou rukou jednoho z menších krabů za hřbetní stranu krunýře. Krab se divoce zazmítal a pokusil se na něj dosáhnout klepety.

„Hele, neznič mi materiál, kamaráde. Nové prsty bych si musel platit ze svého."

Monk se s ním chystal udeřit o kmen stromu, ale Graff ho zdravou rukou zarazil. „Ne! Potřebujeme ho živého. Jak jsem říkal, na jejich chování je něco divného. Musíme prostudovat i to."

Pokračovali v cestě pralesem a ubírali se na druhou stranu ostrova.

Po čtyřiceti minutách chůze les zřídl a před očima se jim otevřel panoramatický výhled ze skalních útesů. Hlavní město ostrova – pojmenované jednoduše The Settlement, Sídlo – se rozkládalo na pláži a kolem přístavu přímo pod nimi. Na moři za Zátokou létajících ryb se vznášela *Paní moře* jako obláček na půlnočně modré obloze.

Domove, sladký domove.

Monkovu pozornost přitáhl nějaký pohyb – za jedním mysem se vynořovala skupina dvanácti menších lodí, které za sebou nechávaly rozšiřující se brázdy zpěněné vody. Lodě pluly ve formaci širokého písmene V – jako útočná letka stíhaček.

Stejná skupina se objevila také na opačné straně přístavu.

I ze svého místa Monk poznal jejich tvar a barvu.

Modré motorové čluny s dlouhým kýlem a malým ponorem.

„Další piráti…," zasténal Graff.

Monk se zadíval mezi obě skupiny, které se svíraly s ještě smrtonosnější precizností než krabí klepeta. Zíral na jejich kořist.

Paní moře.

13.05

Lisa hleděla na rentgenový snímek.

Na stole v kabině měla přenosný zdroj světla. Za ní ležela na posteli postava zcela zahalená prostěradlem.

Mrtvý.

„Vypadá to jako tuberkulóza," řekla. Snímky mužových plic odhalovaly ohromné množství bílých hrbolků. „Nebo možná rakovina plic."

Doktor Henrick Barnhardt, holandský toxikolog, stál po jejím boku a opíral se pěstí o stůl. Zavolal ji sem dolů.

„Ano, ale pacientova manželka uvádí, že ještě před osmnácti hodinami netrpěl žádnými dýchacími potížemi. Žádný kašel, žádné zahlenění, a taky nekouřil. Bylo mu teprve dvacet čtyři let."

Lisa se napřímila. Byli tu sami. „Udělal jste kultivaci vzorků z jeho plic?"

„Jehlou jsem nabral trochu tekutin z jednoho nejvíce poškozeného místa. Ty hrbolky jsou jednoznačně provázeny hnisem a plné bakterií. Rozhodně jde o plicní absces, nikoliv rakovinu."

Dívala se do Barnhardtovy vousaté tváře. Stál mírně nahrbený, jako kdyby se styděl za svou medvědí velikost, ale tento postoj zároveň vyvolával spiklenecký dojem. Doktora Lindholma k jejich rozhovoru nepřizval.

„Takový nález neodporuje tuberkulóze," řekla.

Tuberkulózu způsobuje vysoce nakažlivá bakterie *Mycobacterium tuberculosis*, a i když byl průběh nemoci silně neobvyklý, tuberkulóza může roky probíhat bez příznaků. Ten muž se třeba nakazil před řadou let a představoval tikající časovanou bombu – expozice toxickému plynu potom mohla prudce urychlit průběh choroby. Ke konci byl pacient jistě nakažlivý.

A ani ona, ani doktor Barnhardt na sobě neměli ochranné obleky.

Proč ji nevaroval?

„Nešlo o tuberkulózu," odpověděl. „Doktor Miller, náš odborník na infekční nemoci, identifikoval ten mikroorganismus jako *Serratia marcescens*, kmen nepatogenní bakterie."

Lisa si pamatovala dřívější diskusi o pacientovi s normální kožní bakterií, která se změnila v monstrum, jež mu zaživa rozežíralo tkáně.

Toxikolog se o tom vzápětí zmínil také. „Opět tu máme benigní or-

ganismus, který náhle získal silnou virulenci.“

„Ale to, co naznačujete, doktore Barnhardte…“

„Říkejte mi Henri. A nejde jen o naznačování. V posledních hodinách jsem pátral po podobných případech. Našel jsem dva. Žena s prudkou úplavicí, při které z ní odchází sloupaná střevní sliznice. Nemoc vyvolal *Lactobacillus acidophilus*, bakterie z jogurtů, která normálně patří ke střevní mikroflóře zdravého člověka. Pak tu máme dítě se silnými záchvaty, jehož mícha se hemží *Acetobacterem aceti*, benigním organismem z octa. Ten teď doslova nakládá jeho mozek do kyselého nálevu.“

Lisa poslouchala a plně se soustředila na důsledky těchto novinek.

„A tohle jistě nejsou jediné případy,“ dodal Henri.

Zavrtěla hlavou – ne protože by nesouhlasila, ale kvůli rostoucí hrozivé jistotě, že má pravdu. „Takže něco obrací tyto bakterie proti nám.“

„Mění přátele v nepřátele. A pokud dojde na totální válku, mají proti nám obrovskou přesilu.“

Vzhlédla k němu.

„Lidské tělo se skládá ze sta bilionů buněk, ale jen desetina je opravdu naše. Zbývajících devadesát procent představují bakterie a pár dalších organismů. Obvykle s nimi žijeme v míru a spolupráci, ale pokud se tato rovnováha naruší, pokud se bakterie obrátí proti nám…“

„Musíme to zastavit.“

„Proto jsem vás zavolal sem dolů. Abych vás přesvědčil. Máme-li se pohnout kupředu, potřebujeme s doktorem Millerem přístup k vybavení vašeho společníka. Musíme začít hledat odpovědi na životně důležité otázky. Došlo u těchto bakterií ke změně působením nějakého toxinu nebo chemikálie? A pokud ano, jak proti tomu můžeme bojovat? Je tento stav nakažlivý? Jak ho můžeme izolovat či uzavřít do karantény?“ Zašklebil se. „Potřebujeme odpovědi. Hned.“

Lisa se podívala na hodinky. Monk už měl hodinu zpoždění. Buď se tak ponořil do práce, že zapomněl na čas, nebo se opájí krásami ostrova. Teď ale nebyla vhodná chvíle na turistiku.

Kývla na Henriho. „Požádám někoho, ať se spojí s doktorem Kokkalisem. Řeknu mu, ať se sem urychleně vrátí. Máte ale pravdu. Mezitím je třeba začít.“

Vyšla z kabiny. Místnost s Monkovým laboratorním vybavením se nacházela o pět pater výš. Sigma si pro jeho přístroje zamluvila jednu z

největších kajut. Někdo z posádky dokonce odmontoval postele a nábytek, aby tu vzniklo víc volného prostoru. Provizorní laboratoř měla také široký balkon vedoucí na pravobok. Lisa si tam přála být – potřebovala cítit sluneční světlo a čerstvý vánek, aby jimi zaplašila rostoucí obavy.

Zamířila k lodnímu výtahu a věděla, že bude muset znovu zavolat Painterovi. Takovou odpovědnost nemohla nést sama. Potřebovala plnou podporu výzkumného týmu Sigmy.

Navíc chtěla opět slyšet jeho hlas.

Stiskla tlačítko, aby přivolala výtah.

Jako kdyby bylo tlačítko připojené k detonátoru, v tu samou zazněl z opačné strany lodi silný výbuch – z boku, odkud pendlovaly čluny mezi pobřežím a plavidlem.

Došlo snad k nějaké nehodě?

„Co to bylo?“ zeptal se Henri.

Zaduněla druhá, silnější exploze, tentokrát na jejich boku, někde poblíž přídě. Donesly se k nim lidské výkřiky. Vzápětí Lisa uslyšela známý zvuk – štěkot střelby z automatických zbraní.

„Někdo na nás útočí,“ řekla.

13.45

Monk uháněl s landroverem z příkrého svahu. Zkratoval starý automobil na parkovišti nedaleko od ostrovního dolu na fosfáty, opuštěného během evakuace. Řítili se po prašné cestě, která vedla za dolem k pobřežnímu městu.

Doktor Richard Graff seděl vedle něj se zapnutým bezpečnostním pásem a jednou paží se přidržoval střechy. „Zpomalte.“

Monk ho neposlouchal. Potřeboval se dostat ke břehu.

Před chvílí se vloupali do jedné z důlních kanceláří a zkusili telefon. Byl hluchý. Na ostrově už nezůstali prakticky žádní lidé. Aspoň našli na polici soupravu první pomoci. Graff si ošetřil rameno antibiotickou mastí a ovázal je gázou.

Monk mezitím nastartoval vůz. Graff stále svíral ve zraněné ruce lékárničku. Po vyprázdnění posloužila jako příhodná klec pro jejich vzorek kraba.

Před zatáčkou v pralese Monk podřadil. Prudce a po dvou kolech se vřítil do ohybu cesty. V dalším okamžiku zvednuté pneumatiky opět

dopadly na cestu.

Graff zalapal po dechu. „Nikomu nepomůžete, když nás zabijete."

Monk zpomalil – ne kvůli Graffovu nabádání k opatrnosti, ale protože cesta končila na vydlážděné křižovatce. Dospěli k odlehlému úseku příbřežní silnice, úzké dvouproudé cesty pokryté černým asfaltem. Ocitli se jižně od Zátoky létajících ryb. Na sever od nich vyrůstalo město s přímořskými hotely, čínskými restauracemi, zchátralými bary a dalšími turistickými lákadly.

Monk ale neustále pozorně sledoval hladinu za zátokou. *Paní moře* obklopovaly hořící lodě, podpálené jachty a zbytky šalupy Australské pobřežní hlídky. Do vzduchu stoupaly sloupy kouře. Po moři s řevem kroužila dvacítka modrých motorových člunů jako hejno žraloků.

Nad zálivem hlídkoval a vířil dým žlutočervený vrtulník Eurocopter Astar jako rozzlobený sršeň. Podle záblesků palby z jeho okénka se nejednalo o přítele.

Monkovi se ze serpentin cesty klesající z ostrovní vysočiny naskytlo několik výhledů na probíhající útok: exploze, střelby, dunivé erupce tříštěných trosek. Ozvěny výbuchů doléhaly k jejich autu jako vzdálený ohňostroj.

Bum… bum… bum…

Ze severu se k nim doneslo další zadunění, doprovázené výtryskem plamenů a kouře. Tentokrát z města na pobřeží. Tlaková vlna rozechvěla okénka jejich landroveru.

„Stanice Telstra," poznamenal Graff. „Odřezávají všechny možnosti komunikace."

Další části Sídla už byly v plamenech.

Tady nešlo o žádné obyčejné piráty. Jednalo se o pečlivě naplánovaný vojenský útok.

Kdo za ním sakra stojí?

Monk zařadil rychlost a vyjel po příbřežní silnici pryč od města.

„Kam to…," začal se Graff ptát.

Monk projel zatáčkou. Přímo před nimi se objevil malý pobřežní hotel, izolovaný několika akry deštného pralesa. Monk ostře zabočil u cedule s nápisem MANGOVÁ CHATA A GRIL a ujížděl po příjezdové cestě. Naskytl se jim pohled na jednopatrovou budovu hotelu obklopenou několika samostatně stojícími bungalovy. Opodál se leskla hladina bazénu.

Zdálo se, že tu nikdo není.

„Tady budete v bezpečí," řekl Monk a zastavil vedle hotelu u mangového stromu, který zřejmě dal celému středisku jméno.

Vyskočil z auta.

„Počkejte!" Graff chvíli zápasil s dveřmi, než se mu je podařilo otevřít. Málem z landroveru vypadl. Vyběhl za Monkem.

Monk nezpomalil a dál klusal po pláži. Jako všechny pobřežní hotely nabízela Mangová chata a gril veškeré možnosti zábavy, jež by si plážový turista mohl přát: potápění, projížďky na kajacích, plachtění. V zadní části komplexu Monk spatřil nevelké hotelové středisko takových aktivit: tvárnicový domek s doškovou střechou, pří evakuaci zatlučený několika prkny.

Za běhu Monk popadl tyč, kterou se čistil bazén. V dalším okamžiku už páčil prkna a rozbíjel skleněné dveře.

Graff ho dohonil.

Monk se po něm natáhl a strhl ho z otevřeného prostranství dovnitř. Těsně nad nimi proletěl vrtulník, tak nízko, že jeho vrtule rozechvěla koruny palem. Vzápětí pokračoval v hlídkovém letu podél pobřeží.

„Držte se mimo dohled!" varoval Monk svého společníka.

Graff horlivě přikývl.

Monk prosel přední místností, plnou dek, slunečních brýlí, opalovacích krémů a výběru suvenýrů. Páchla po kokosech a vlhkých nohách. Monk pak pokračoval kolem pokladny a dál dveřním otvorem s chrastícími korálky.

Tam našel, po čem pátral.

Na zadní stěně viselo potápěčské vybavení.

Monk skopl z nohou boty.

Na plážové straně místnosti spočívala u vytahovacích vrat různá plavidla. Monk minul šlapadla a dva kajaky a nakonec se zastavil u osamělého vodního skútru, který stál na kolečkovém vozíku, přichystaný ke snadnému spuštění na vodu.

Aspoň že na téhle straně ostrova nebyla ve vodě ta toxická břečka.

Monk se obrátil na Graffa. „Budu potřebovat vaši pomoc."

O osmnáct minut později přejel loktem po umaštěném okénku na vytahovacích vratech. Potápěčská kombinéza zavrzala na skle. Monk naklonil hlavu a čekal, až nad nimi proletí helikoptéra na zpáteční cestě k severu, k Zátoce létajících ryb. Ze svého místa neviděl přímo na zátoku,

ukrytou za skalnatým mysem. Z válečné zóny dohlédl pouze na tmavý kouř, který se zvedal nad okrajovou linií zátoky.

Konečně se vrtulník otočil a vyrazil zpátky k *Paní moře*.

„Dobře, takže jedeme!“

Monk se shýbl a vytáhl vrata, která zajistil v otevřené poloze. Graff za ním zvedl oj vozíku a Monk se otočil k zadní části skútru. Společně odtlačili vozík k vodě. Díky velkým gumovým kolům byli rychle hotovi.

Graff uvolnil skútr z vozíku, zatímco si Monk doběhl do domku pro potápěčskou vestu a nádrže se stlačeným vzduchem. Nakonec si přes to všechno ještě oblékl nepromokavou bundu s logem Mangové chaty.

S těžkým nákladem se vrátil k moři a pomohl Graffovi spustit skútr na vodu. „Zůstaňte schovaný,“ pokynul svému společníkovi. „Můžete se ale pokusit najít nějaký prostředek komunikace – vysílačku nebo něco podobného –, kterým byste uvědomil příslušné orgány, co se tu děje.“

Graff přikývl. „Buďte opatrný.“

V další chvíli už Monk prudce přidal plyn a vyrazil po hladině k zálivu. Graff odvlekl prázdný vozík zpátky do domku.

Monk se krčil na sedačce a uháněl nejvyšší možnou rychlostí. Bunda mu pleskala ve větru. Zalévala ho tříšť slané vody. Mys se rychle zvětšoval. Konečně dojel až k němu a bez zpomalování zatočil za něj.

Naskytl se mu pohled na *Paní moře* připomínající obležený bílý hrad. O něco blíž hladinu pokrývaly plameny z hořících ropných skvrn a doutnající zbytky lodí. I z mola zůstala jen kouřící troska. Všude kolem se ozývalo vrčení pirátských člunů.

Dravci na lovu.

Tak jdeme na věc.

Monk vjel do bitky jako klouzající torpédo.

14.08

„Určitě něco můžeme udělat,“ řekla Lisa.

„Prozatím zůstaneme sedět na místě,“ varoval ji Henri Barnhardt.

Ukrývali se v jedné z prázdných kabin. Lisa stála poblíž jednoho ze dvou okének, Henri zaujal postavení u dveří.

Před hodinou proběhli lodí, která se ocitla ve stavu naprostého chao-

su. Chodby zaplavila uniformovaná posádka a pasažéři s vytřeštěnýma očima, zdraví i nemocní. Zvuk explozí a střelby téměř přehlušovalo houkání poplašné lodní sirény. Spustily se protipožární přepážky – ať už automaticky nebo něčím úmyslným zásahem – a odřízly od sebe jednotlivé sekce plavidla.

Vzápětí chodby vyčistili maskovaní ozbrojenci, kteří zastřelili každého, kdo neposlechl nebo se pohyboval příliš pomalu. Lisa s Henrim slyšeli výkřiky, palbu a dusot nohou o palubu výš. Málem zastřelili i je. Zachránil je jen spěšný útěk pozlacenými honosnými místnostmi a další chodbou.

Nevěděli, jak dlouho ještě vydrží.

Rychlost záboru *Paní moře* naznačovala, že se akce musela zúčastnit část posádky.

Lisa vyhlížela z okénka. Moře bylo v jednom plameni. Před chvílí odtud přihlížela, jak se několik zoufalých pasažérů pokouší spasit skokem do vody v naději, že doplavou ke břehu.

Čluny ale kropily hladinu přístavu neustálou palbou.

Mezi hořícími troskami plula mrtvá těla.

Nebylo úniku.

Proč se to dělo? O co tu šlo?

Siréna konečně s posledním zakvílením ztichla. Ticho na ně padlo jako fyzická tíha. I vzduch náhle jakoby zhoustl.

Kdesi nad nimi někdo vzlykal a naříkal.

Henri se podíval Lise do očí.

Z reproduktoru v místnosti se ozval přísný hlas. Malajština. Lisa jí nerozuměla. Zahleděla se na Henriho, ale toxikolog zavrtěl hlavou. Ani on malajsky neuměl. Hlášení však někdo v dalším okamžiku zopakoval mandarínskou čínštinou. Jednalo se o dva hlavní jazyky, jimiž se hovořilo na ostrově.

Konečně mluvčí přešel na angličtinu, byť se silným přízvukem.

„Loď je nyní naše. Na každé palubě hlídkují stráže. Každý člověk, kterého přistihnou na chodbě, bude ihned zastřelen. Pokud budete poslouchat, nikomu se nic nestane. To je vše."

Hlášení skončilo zapraskáním statické elektřiny.

Henri zkontroloval, jestli jsou zamčené dveře, a přistoupil k Lise. „Tenhle přepad musel někdo plánovat hezky dlouho."

Lisa si vzpomněla na únos italské lodi *Achille Lauro* palestinskými

teroristy v roce 1985 i na případ z nedávné doby, kdy roku 2005 somálští piráti zaútočili na další loď plující východně od afrického pobřeží.

Znovu se obrátila k okénku a studovala hlídkující čluny obsazené skupinami maskovaných ozbrojenců. Vypadali jako piráti, ale v Lise se zvedalo jiné podezření.

Možná se na ni přenesla část z Painterovy paranoie.

Na náhodnou pirátskou akci bylo všechno příliš dobře koordinované.

„Určitě vyrabují loď a ukradnou všechno, co nebude přibité," pokračoval Henri, „ale pak se snad zase stáhnou. Jestli se nám podaří přežít, vyhnout se jakékoliv konfrontaci."

V reproduktoru znovu zapraskalo a ozval se jiný hlas. Anglicky. Tentokrát svá slova neopakoval malajsky ani čínsky.

„Následující cestující se nahlásí na lodním můstku. Očekáváme je tu během pěti minut. Dostaví se s rukama za hlavou. Pokud se neobjeví včas, za každou minutu zpoždění zastřelíme dva pasažéry. Začneme s dětmi."

Následoval seznam jmen:

Doktor Gene Lindholm

Doktor Benjamin Miller

Doktor Henri Barnhardt

A poslední: *Doktorka Lisa Cummingsová.*

„Máte pět minut."

Reproduktor zmlkl.

Lisa neodstupovala od okénka. „Tohle není žádný obyčejný únos."

A nepřepadli nás žádní obyčejní piráti.

Vtom si všimla vodního skútru, který uháněl po hladině směrem k lodi. Do výšky za ním tryskala sprška vody, díky které byl jasně viditelný. Obratně manévroval mezi troskami. Lisa nedokázala rozeznat postavu, která ho pilotovala, protože se hrbila za řídítky.

A z dobrého důvodu.

V těsném závěsu ho následovaly dva motorové čluny, které projížděly přímo plameny a troskami. Jeden z nich zahájil palbu.

Lisa zavrtěla hlavou nad pošetilostí toho člověka.

Nad hlavou se jí objevil vrtulník, který mířil přímo dolů ke skútru. Nechtěla přihlížet, ale cítila jakousi povinnost sledovat tuto sebevražednou akci.

Vrtulník se natočil v ostrém oblouku. Lisa spatřila otevřené postran-

ní dveře.

Z nitra helikoptéry vystřelila kouřová čára.

Granátomet.

Lisa zamrkala a přenesla pohled k hladině právě včas, aby viděla, jak skútr vybuchuje v ohnivé kouli plamenů a spáleného kovu.

Rozechvěle a otupěle se obrátila k Hernímu. Neměli na výběr.

„Pojďme.“

14.12

Monk klesal do mořských hlubin, stahovaný tíhou opasku se závažími a nádržemi se stlačeným vzduchem. Nezmítal se a zadržoval dech. Modrá hladina nad ním zářila odleskem plamenů. Kolem něj proplul šrapnel ze zasaženého skútru, který se potápěl přídí napřed asi o dva metry dál.

Monk ho následoval a svlékl ze sebe nepromokavou bundu s logem hotelu. Teď už nepotřeboval skrývat dýchací přístroj. Vytáhl masku a nasadil do ní dýchací trubici. Regulátorem z masky vyfoukl vodu a připevnil si ji k obličeji.

Hlubina se projasnila.

Upravil regulátor a poprvé se nadechl.

Nebo spíše vzdychl úlevou.

Zabrala jeho lest?

Když se na něj před okamžikem řítil vrtulník jako sokol na myš, sledoval Monk bedlivě ozbrojence v kabině. Když na něj namířil granátomet, v poslední vteřině převrátil skútr a ponořil se pod vodu. Exploze ho zasáhla jako lavina a zapraskalo mu v uších.

Klesl ke dnu. Zátoka létajících ryb měla kotviště s hloubkou třiceti metrů. On ale nepotřeboval sestupovat tak hluboko.

Upravil si kompenzátory vztlaku a napustil vestu vzduchem. Pokles se zastavil. Vznášel se na místě a se zakloněnou hlavou si prohlížel spodní strany hlídkujících člunů, jejichž motory pěnily vodu doběla. Kroužily kolem a čekaly, jestli se někde nevynoří pilot skútru, aby ho muži na palubách mohli ihned sprovodit ze světa.

Monk ale neměl v úmyslu se vynořit, a jestli jeho trik fungoval, nikdo netuší, že má potápěčské vybavení. Otočil se, podíval se na světélkující zápěstní kompas a vyrazil předem určeným směrem.

K *Paní moře*.
Vždycky se chtěl projet soukromou jachtou.

5. kapitola

ZTRÁTY A NÁLEZY

5. ČERVENCE, 1.55
WASHINGTON, D.C.

„Dál už to nepůjde," řekl Gray.

Posledních sedm minut se pomalu plížil s vozem parkem po staré přístupové silničce zarostlé plevelem. O boky kabrioletu skřípaly větve keřů. Z levé přední pneumatiky zbývala proděravěná troska, která je zpomalovala a takřka znemožňovala řízení.

Přestože většina lidí považuje Washington především za město historických budov, velkých obchodních center a muzeí, nachází se v něm také jedna z nejdelších řad vzájemně propojených parků, která probíhá přímo centrem města a pokrývá plochu více než tisíce akrů. Glover-Archibold Park tvoří jeden konec a ohraničuje ho řeka Potomac.

Gray mířil od řeky. Tekla příliš daleko a ocitli by se na otevřeném prostranství. Jel zadní uličkou kolem domů u parku a s vypnutými reflektory postupoval k severu. Narazil na starou požární cestu, která se nořila do hlubšího lesa, a vyrazil po ní. Potřeboval se schovat, ale thunderbird mlel z posledního.

Gray si uvědomil, že se s ním dál nedostane, a zpomalil.

Ocitli se na dně rokle. Po obou stranách stoupaly příkré stráně porostlé stromy. Před nimi přetínal úzké údolí starý a nepoužívaný železniční most. Gray se doploužil pod zrezivělou konstrukci a zastavil vedle jednoho z betonových pilířů, počmáraných graffiti.

„Všichni vystupte. Odsud půjdeme pěšky."

Na opačné straně mostu viděl dřevěnou ceduli osvětlenou hvězdami

a srpkem měsíce, která označovala turistickou stezku. Pěšina připomínala spíše tunel, který se nořil pod hustě rozvětvené stromy.

Aspoň se tu dobře schovají.

Z jiného směru k nim dolehlo houkání hasičských vozů. Gray spatřil na noční obloze odlesk oranžové záře. Ten výbuch rakety určitě podpálil celý dům.

V bezprostřední blízkosti ale panovala černočerná tma.

Gray věděl, že Násir a jeho vražedná skupina mohou být kdekoliv.

Za nimi, před nimi, a možná se už blíží.

Divoce mu bušilo srdce. Zmocnily se ho obavy – nikoliv o sebe, ale o rodiče. Potřeboval je dopravit někam do bezpečí, daleko od hrozby, jež kolem něj krouží. Nejprve se ale musel postarat o Seichan.

A to na místě, kde ho nikdo neuvidí.

I kdyby měl ještě svůj mobil, neodvážil by se kontaktovat Sigmu ani ředitele Crowea. Komunikační linky někdo odposlouchával, jak dokazoval přepad u konspiračního bytu. Postup pro takové situace vyžadoval, aby se Gray ztratil a zneviditelnil. Někudy unikají informace, a dokud neuklidí rodiče do bezpečí, rozhodně nebude vystrkovat hlavu.

To tedy znamenalo, že musí pro Seichan zajistit alternativní ošetření. Matka mu předložila jistý návrh a už začala plán uskutečňovat, když z osobního mobilu zavolala dvěma lidem. Poté jí Gray musel z telefonu vyndat baterii, aby je podle něj někdo nevystopoval.

„Ten morfin ji celkem uvolnil," hlásila matka ze zadního sedadla.

Během krátké zastávky se přesunula dozadu ke Kowalskému. Seichan ležela mezi nimi. Matka vstříkla Seichan připravenou dávku morfinu, kterou vzala z lékárny v konspiračním bytě.

„Jestli se nám má podařit únik," řekl Gray, „budeme ji dál muset nést."

„Já to zvládnu." Kowalski naznačil posunkem, aby všichni ustoupili.

Grayův otec pomohl matce vystoupit z kabrioletu. Pak si prohlédl stav automobilu, zavrtěl hlavou a tiše zaklel.

Kowalski si stoupl se Seichan v náručí. I ve tmě pod mostem si Gray všiml černé skvrny na jejím obvázaném břiše. Při pohybu se Seichan probrala. Chvíli se vyděšeně a omámeně zmítala v Kowalského pažích. Vykřikla a udeřila ho zápěstím do tváře.

„Hele…!" vyjekl obr a uhnul další ráně.

Seichan začala vztekle ječet v nesrozumitelné směsi angličtiny a ně-

jakého asijského jazyka.

„Ztište ji," řekl otec a ohlédl se po temném lese.

Kowalski se jí pokusil přikrýt ústa dlaní, ale Seichan mu málem ukousla prst. „Do hajzlu!"

Házela sebou čím dál víc.

Grayova matka k ní přistoupila a prohrabovala se kabelou. „Mám tu ještě jednu injekci morfinu."

Gray zavrtěl hlavou. „Počkej." Bál se, že vzhledem k tomu, kolik Seichan ztratila krve, by další dávka morfinu mohla způsobit zástavu dechu a zabít ji. On ovšem potřeboval znát odpovědi.

Natáhl k matce ruku. „Podej mi čichací sůl." Vzpomněl si, že o ní Kowalski mluvil, když jmenoval obsah lékárničky.

Matka přikývla. Sáhla do kabely, chvíli ji prohledávala a nakonec mu podala několik kapslí. Gray jednu vzal a přikročil ke Kowalskému.

Mohutnému muži se po líci táhl dlouhý krvavý škrábanec. „Kristepane, udělejte s ní něco!"

Gray ji popadl za vlasy, zvrátil jí hlavu dozadu a rozlomil jí kapsli pod nosem. Trhala sebou a snažila se vymanit z jeho sevření, ale on ji držel pevně, kapsli přiloženou k jejímu hornímu rtu. Blouznivé výkřiky vystřídalo dávení.

Zvedla ruku, aby ho od sebe odstrčila.

Nepovoloval.

„Stačí…," vypravila ze sebe Seichan a chytila Graye za zápěstí.

Síla jejích prstů ho překvapila. Spustil paži.

„Nechte mě dýchat. Položte mě."

Gray kývl na Kowalského. Ten se nenechal prosit dvakrát. Postavil ji na nohy, ale přidržoval ji paží pod rameny. Přecenila vlastní síly. Podklesla jí kolena. Visela v Kowalského sevření.

Mžourala kolem sebe. Gray v jejím pohledu viděl zmatek a odlesky zápasu, který spolu vedla bolest s morfinem. Rychle se zaměřila zase na něj.

„Já… obelisk…," promluvila napjatě.

Graye už zmínky o tom zatraceném obelisku otravovaly. „Pak se pro něj vrátíme. Rozbil se, když jste havarovala. Nechal jsem ho u domu svých rodičů."

Zdálo se, že jí jeho slova způsobila větší bolest než střelné zranění. Možná jim ale Grayovo opomenutí pomůže – Násir se třeba vydal spíše

pro obelisk, než aby je pronásledoval.

Matka, která slyšela jejich rozhovor, však postoupila kupředu. „Mluvíte o tom rozbitém černém sloupku?“ Poklepala si na velkou kabelu. „Ten jsem zvedla, když jsem šla do domu pro obvazy. Vypadal starý a možná i cenný.“

Seichan zavřela oči úlevou a přikývla na znamení, že souhlasí s oběma hodnoceními. Vyčerpaně svěsila hlavu. „Díky bohu.“

„Co je na něm tak důležitého?“ zeptal se Gray.

„Může… mohl by zachránit svět. Jestli už není příliš pozdě.“

Gray střelil pohledem po matčině kabele a pak se opět zahleděl na Seichan. „Co tím u všech všudy myslíte?“

Chabě mávla rukou. Rychle ji opouštěl zbytek sil. „Moc složité. Potřebuji vaši pomoc…, nemůžu… sama… Musíme… musíme pryč.“

Brada jí klesla na prsa a opět ztratila vědomí. Kowalski ji zachytil, aby nepadla na zem.

Gray byl v pokušení použít další kapsli čichací soli, ale bál se ji příliš vyčerpávat. Z obvazu vytekl čerstvý pramínek krve.

Jeho matka patrně dospěla ke stejnému závěru. Kývla k pěšině. „Do nemocnice to už nemůže být daleko.“

Gray se otočil k tmavé stezce za mostem. To byl druhý důvod, proč s autem zamířil na sever podle matčiny rady. Za Glover-Archibold Parkem se rozkládá kampus Georgetownské univerzity a hned vedle lesa stojí školní nemocnice, kde pracují matčini bývalí studenti.

Jestli se jim tam podaří dorazit v tajnosti…

Není ale takový cíl příliš zjevný?

Z parků vedly spousty cest, ovšem Násir věděl, že jeho kořist má s sebou vážně zraněnou ženu, která potřebuje okamžitou lékařskou pomoc.

Jednalo se o velké riziko, ale Graye nenapadalo, jak by se mu mohl vyhnout.

Pamatoval si Násirovy oči, když se ho ten parchant ptal na obelisk. Hladové, bezcitné. Egypťan věřil Grayově odpovědi, že obelisk zůstal v domě jeho rodičů – především proto, že tomu v tu chvíli věřil samotný Gray. Co ale pro něj bylo důležitější: získat obelisk nebo se pomstít?

Rozhlédl se po malé skupince.

Na tom závisí jejich životy.

2.21

O půl hodiny později Painter přecházel po kanceláři s telefonem u ucha. „Všichni jsou mrtví?“ Plazmová obrazovka za ním přenášela požár tří domů spolu s přilehlou částí parku. Bylo suché léto a les se změnil v hranici připravenou na podpal. Po uzavřené oblasti se hemžili hasiči. Opodál už zpravodajské vozy vztyčovaly satelitní antény. Nad tím vším kroužila policejní helikoptéra a projížděla oblast pátracím reflektorem.

Bylo ale příliš pozdě.

V ruinách neobjevili ani Grayův kabriolet, ani unesenou zdravotnickou dodávku. Požár znemožnil další vyšetřování.

Jediná ověřená zpráva byla hodně špatná. Původní lékařský tým nalezli na opuštěném poli a všichni členové byli zastřeleni kulkou do hlavy. Painterovi ležely na stole čtyři složky. Klesl do křesla. Kromě všeho dalšího ho ještě před svítáním čekají čtyři těžké telefonáty rodinám zabitých.

Ve dveřích se objevil Painterův asistent Brant na kolečkovém křesle. „Promiňte, pane.“

Painter na něj kývl.

„Na třetí lince máte doktora McKnighta. Můžete zahájit telefonický rozhovor nebo videokonferenci.“

Painter ukázal palcem na obrazovku. „Toho ohně jsem prozatím viděl dost. Přepojte sem Seana.“

Vytáhl si z ucha sluchátko hands-free sady. Měl dojem, že si ho klidně může nechat chirurgicky implantovat. Otočil se k monitoru, kde záběry požáru vystřídala tvář jeho šéfa.

Sean McKnight založil Sigmu, ale později byl povýšen do funkce ředitele celé DARPY. Painter mu zavolal, jakmile se u Graye objevila Seichan. Cenil si Seanových zkušeností a chtěl si poslechnout jeho rady. Měl k tomu ovšem jeden ještě naléhavější důvod.

„Takže Bratrstvo nám zase šlape na paty,“ řekl Sean. Prohrábl si šedivějící zrzavé vlasy. Byl rozcuchaný, jako kdyby ho vytáhli přímo z postele. Bílou košili však měl nažehlenou a pečlivě upravenou. Přes opěradlo křesla leželo přehozené sako. Chystal se na dlouhý den.

„Patrně víc než to,“ odpověděl Painter. „Poslední zprávy naznačují, že už se dostalo dovnitř.“ Painter poklepal na složku před sebou. „Už

jste četl hlášení o operaci.“

Sean přikývl. „Bratrstvo zjevně vědělo o konspiračním bytě. A vědělo, že tam Gray míří s jejich tajným agentem. Odněkud nám unikají informace.“

„Obávám se, že s největší pravděpodobností ano.“

Painter potřásl hlavou. Jestli je tomu tak, důsledky mohou být katastrofální. Bratrstvo už infiltrovalo Sigmu v minulosti jednou, ale Painter by přísahal, že nyní nic takového nehrozí. Po odhalení posledního špiona přestavěl Sigmu od základů a vybavil ji stovkami zabezpečení a protiopatření.

Všechno marné.

Jestli pořád unikají informace, ohrožuje to samotné kořeny Sigmy. Může to vést až k rozpuštění celé organizace. Už nyní probíhá interní audit, analýza poměru nákladů a přínosů základní struktury velení Sigmy pod rouškou spojování amerických zpravodajských služeb do jedné organizace podřízené Národní bezpečnosti.

Nejhorší ale bylo, že si onen únik vyžádal nejvyšší cenu.

Painterovi to neustále připomínaly čtyři osobní složky na jeho stole.

Sean pokračoval: „Tahle teroristická síť nesužuje jen naše oddělení. Před dvěma měsíci MI6 odhalila u Glasgowa buňku, která pronikla do jednoho britského tajného projektu. Přitom ztratili pět agentů. Bratrstvo je všude a zároveň nikde. NSA a CIA se pořád snaží zjistit, kdo je Usáma‘ Bratrstva. O jejich vůdci a hlavních hráčích nevíme prakticky nic. Dokonce ani nevíme, jestli si opravdu říkají Bratrstvo. To jsme odvodili z přezdívky důstojníka britské speciální výsadkové jednotky SAS, který je nyní po smrti. Různé buňky ale patrně toto jméno přijaly za své, nejprve coby výsměch, později možná s plnou vážností. Tak málo o nich víme.“

Odmlčel se a nechal svá slova chvíli viset ve vzduchu.

Painter tomu dobře rozuměl. „A teď máme na krku ještě nějakého zrádce.“

Sean si vzdychl. „Už roky se snažíme do té organizace proniknout. Navrhoval jsem několik různých postupů, ovšem nic tak účinného jako výslech elitní agentky Bratrstva, která nám padla do rukou. Musíme ji udržet.“

„A Bratrstvo se bude právě tak urputně snažit, aby nám v tom zabránilo. Dokonce se k její eliminaci rozhodli odhalit, že infiltrovali Sigmu.

To není malá cena. Navíc poslali svého nejlepšího agenta. Dalšího z jejich elity.“

„Viděl jsem záběry toho muže od konspiračního bytu. Četl jsem jeho složku.“ Sean se zašklebil.

Painter už si ji prošel také. Kalkatský řezník. Skutečný původ a příslušnost neznámé. Narodil se smíšeným rodičům a v minulosti už se vydával za Inda, Pákistánce, Iráčana, Egypťana a Libyjce. Měla-li Seichan mužský protějšek, jednalo se o tohoto člověka.

„Je tu jedno vodítko,“ řekl Painter. „Podařilo se nám ze záznamu zjistit jeho jméno. *Násir*. Víc ale nemáme.“

Sean lhostejně mávl rukou. „Má právě tolik přezdívek jako obětí. Nechává za sebou krvavou stopu po celém světě, především v severní Africe a po Středním a Blízkém východě. V poslední době ovšem rozšířil pole působnosti na Středomoří. Uškrtil jednoho archeologa v Řecku. Zavraždil kurátora jednoho italského muzea.“

Painter zpozorněl. „Italského? Kde?“

„V Benátkách. Našli ho zastřeleného v celách pod Dóžecím palácem. V záběrech bezpečnostních kamer z náměstí byl vidět Násir, nebo jak se jmenuje.“

Painter si promnul strniště na bradě. „Volal mi monsignor Verona z Vatikánu. Podrobnosti jsou ve zprávě. Je docela možné, že se zhruba v té době pokoušela v Itálii o nějakou akci i Seichan.“

Sean přimhouřil oči. „Zajímavé. To je shoda okolností, která si rozhodně zaslouží další vyšetření. Oba vrazi byli v Itálii. Teď jsou tady. Jdou jeden po druhém. Dva nemilosrdní zabijáci, nejlepší agenti Bratrstva. A když nic jiného, Násir vehnal Seichan do naší náruče.“

Spíš do Grayovy, pomyslel si Painter v duchu.

„Musíme ji dostat do vazby. Okamžitě. Je nepřípustné zahodit takovou šanci.“

Painter chápal vážnost situace, ale také znal Graye. Věděl, jakým směrem se budou ubírat jeho myšlenky. Jestli se někdo v paranoie vyrovnal jemu, byl to právě Gray. Vazba bude patrně problém.

„Pane, velitel Pierce je na útěku. Po přepadení v konspiračním bytě má určitě také podezření, že dochází k úniku informací. Schová se s ní. Bude se ukrývat, dokud nebude mít pocit, že je bezpečné, aby se znovu ohlásil.“

„Možná nebudeme mít tolik času, obzvláště když je oba stíhá Kal-

katský řezník.“

„Co chcete, abych udělal?“

„Je nutné najít velitele Pierce a přivést ho i s ní sem. Nemám jinou možnost než rozšířit pátrání a kontaktovat místní policii i FBI. Už jsem dal rozkaz k prohlídce všech nemocnic a zdravotnických zařízení. Nesmíme mu dovolit uniknout.“

„Pane, dával bych přednost tomu, kdybychom veliteli Pierci poskytli určitý manévrovací prostor. Čím víc si posvítíme na něj, tím spíš k němu přilákáme Násira.“

„Pokud ano, pak se pokusíme zadržet hned *dva* agenty Bratrstva.“

Painter nedokázal potlačit v hlase šok. „Použitím Graye jako návnady?“

Sean mlčky hleděl z obrazovky. Painter z jeho ztuhlého držení těla pochopil pravdu. Znovu si všiml vyžehlené košile a saka. Nebyl dnes v noci první, kdo Seanovi volal.

„Toto rozhodnutí padlo na Národní bezpečnost. Podepsal je prezident. Nedá se nijak změnit,“ promluvil Sean pevně. „Gray a ta agentka Bratrstva musejí být dopadeni a předvedeni za použití jakékoliv nezbytné síly.“

Painter se nedohadoval. Nenapadala ho žádná slova. Jednalo se o nový svět. Pomalu přikývl. Bude spolupracovat.

Ve svém srdci ale znal Graye.

Na útěku, pronásledovaný oběma stranami, naplno rozvine své pozoruhodné schopnosti.

Zavrtá se pořádně hluboko.

3.04

„Dole v hale jsem si všiml bufetu,“ zahučel Kowalski. „Možná má otevřeno. Nedal by si někdo pivo?“

„Zůstaneme tady,“ odpověděl Gray.

Kowalski zavrtěl hlavou. „Nepovídejte. Jen jsem žertoval.“

Gray ho neposlouchal a dál zkoumal Seichanin rozbitý obelisk. Seděli v malé čekárně zubní ordinace. Stísněný prostor osvětlovala stolní lampa u Grayova lokte: typická výzdoba, několik měsíců staré časopisy, fádní barvy, zmírající fíkus v květináči, potemnělá televize na stěně.

Před čtyřiceti minutami se vydali po lesní stezce ven z Grover-

Archibold Parku. Pěšina je vyvedla na ulici, která oddělovala park od univerzitního kampusu. V tuto hodinu nejezdila žádná auta. Spěšně ulici přešli a vklouzli mezi dvě setmnělé výzkumné budovy. O chvilku později dorazili k přístavbě se zubní ordinací. Jasně osvětlené pozemky nemocnice ležely kousek za ní, ale oni si netroufali tak daleko – hrozilo příliš velké riziko, že je někdo spatří.

Proto se zařídili jinak.

Kowalski tiše zaklel a založil si ruce na hrudi. Zjevně se nudil, ale zároveň byl pořád neklidný. Všichni čekali na rozhodující slovo.

„Co jim trvá tak zatraceně dlouho?“ zavrčel Kowalski.

Gray se dozvěděl, že obr dřív sloužil u amerického námořnictva a do Sigmy přestoupil poté, co pomáhal s jednou operací v Brazílii. Sigma ho nenajala jako agenta, ale jako svalouna. Při čekání se pokusil Grayovi ukázat jizvy z oné mise, ale Gray odmítl. Ten chlap neumí chvíli držet jazyk za zuby. Není divu, že mu přidělili jen úkol hlídače. O samotě.

Kowalského neustálé poznámky ale nepadaly do hluchých uší.

Grayův otec ležel na protější straně místnosti, natažený přes tři židle, se zavřenýma očima, ale nespal. Dalo mu to práci, aby udržel na tváři tak zakaboněný výraz.

„Takže jsi nějaký vědecký špion,“ řekl o něco dříve. „Čísla…“

Gray pořád netušil, co tím otec mínil, ale teď nebyla vhodná chvíle, aby se s ním dohadoval. Čím dříve bude ošetřena Seichan a čím dříve ji dostane od svých rodičů…, tím lépe pro všechny zúčastněné.

Gray neustával ve zkoumání podivného předmětu. Otáčel obelisk v rukou a studoval každou plochu. Černý kámen byl hodně starý, posetý jamkami a rýhami, ale jinak těžko zařaditelný. Vypadal, že pochází z Egypta, ale Gray nebyl na tyhle věci odborník. Navíc ho k tomuto závěru mohl podvědomě přivést egyptský přízvuk útočníka.

Jeden rys však na obelisku rozhodně nevznikl přirozeně.

Obrátil kámen na rozbitý vršek. Ze spodní stěny vyčníval stříbrný prut o tloušťce malíčku. Dotkl se ho. Gray věděl, že jde o pověstnou špičku ledovce. Pečlivěji se zahleděl na rozbitý konec a rozeznal v kameni dávný spoj, zvenku neviditelný. Ve skutečnosti se jednalo o dva kusy mramoru, dovedně slepené dohromady. A v jejich nitru se něco ukrývalo. Jako když se vyříznou stránky knihy, aby se do nich schovala zbraň či cennosti.

Vzpomněl si na Seichanina slova.

Mohl by zachránit svět…, jestli už není příliš pozdě.

Ať už tím myslela cokoliv, bylo to natolik důležité, že zradila Bratrstvo a vyhledala Graye.

Potřeboval odpovědi.

Ze zahloubání ho vytrhlo zavrzání dveří. Do čekárny vstoupila Grayova matka a stáhla si z tváře chirurgickou roušku.

Gray si stoupl.

„Má pořádné štěstí," řekla matka. „Zastavili jsme krvácení a právě jí dáváme druhou jednotku krve. Mickie se domnívá, že to přežije. Ještě ji převazuje."

Mickie byl doktor Michael Corrin, bývalý odborný asistent Grayovy matky, který odešel na lékařskou fakultu především na základě jejího doporučení. Vzájemné přátelství a důvěra šly tak hluboko, že mu matka zavolala uprostřed noci a domluvila si s ním schůzku v zubní ordinaci vedle nemocnice. Ultrazvukové vyšetření odhalilo první dobrou zprávu za pár hodin. Kulka nepronikla břišní dutinou, ale těsně minula pánevní kost.

„Kdy bude schopná převozu?" zeptal se Gray.

„Mickie by byl raději, kdyby tu strávila přinejmenším pár hodin."

„Tolik času nemáme."

„To jsem mu vysvětlila."

„Je vzhůru?"

Matka přikývla. „Po první jednotce krve se probrala. Mickie do ní napumpoval antibiotika a analgetika. Už si chce sama sedat."

„Pak je načase zmizet." Protáhl se kolem matky. Sledoval ultrazvukové vyšetření, ale když se lékař pustil do práce na ráně, musel místnost opustit. Lékař na tom bezpodmínečně trval.

Grayovi se nelíbilo, že má Seichan spustit z očí, a tak odešel alespoň s rozbitým obeliskem. Bez něj Seichan nikam neuteče.

Se dvěma kusy obelisku v ruce vstoupil do dveří. Matka ho následovala. Gray přešel k první zubní ordinaci a málem vrazil do doktora Corrina, který právě vycházel. Mladý doktor byl stejně vysoký jako Gray, ale měl plavé vlasy a byl štíhlý jako proutek. Linii čelisti mu zdobil pěstěný vous. Zamračeně kývl za sebe.

„Vytrhla si katetr a chtěla po mně, abych vás zavolal. A taky si řekla o ultrafialovou lampu." Kývl přes kancelář. „Bratr tu jednu má. Hned ji

přinesu.“

Gray vstoupil do místnosti.

Seichan seděla zády k němu v zubařském křesle, od pasu nahoru nahá, a pokoušela se přetáhnout si přes hlavu vypůjčené tričko s nápisem. U nohou jí leželo zmuchlané sterilní prostěradlo. I zezadu Gray viděl, že se Seichan obléká jen s největší námahou. Musela se chytit opěradla.

Matka ho obešla. „Pomůžu vám. Tohle byste neměla dělat sama.“

„Já to zvládnu,“ odporovala Seichan. Zvedla ruku na znamení, že nechce žádnou pomoc, ale zasykla bolestí.

„To by stačilo, mladá dámo.“

Grayova matka k ní přistoupila a pomohla jí stáhnout tričko přes holá ňadra a obvázané břicho. Seichan se otočila a všimla si Graye. Tvář jí potemněla rozpaky. Gray ovšem měl podezření, že se nestydí ani tak za svoji nahotu jako spíše za viditelné známky slabosti.

Pomalu se postavila a znovu zamrkala bolestí. Opřela se o křeslo a zapnula si kalhoty, které měla stále na sobě.

„Musím si promluvit s vaším synem,“ řekla Grayově matce chraplavým, přezíravým hlasem.

Matka pohlédla na Graye. Ten kývl.

„Půjdu se podívat na otce,“ řekla matka chladně a odešla.

Z čekárny k nim dolehl tlumený zvuk televize. Kowalski zjevně našel dálkové ovládání.

Gray se Seichan osaměli. Zkoumavě se dívali jeden na druhého a chvíli ani jeden nepromluvil.

Ve dveřích se objevil doktor Corrin s ultrafialovou lampou. „Nic jiného nemáme.“

„Tahle bude stačit.“ Seichan se pokusila zvednout ruku, aby si ji od něj vzala, ale paže se jí chvěla.

Gray ji přijal a kusy obelisku si zasunul do podpaží. „Potřebujeme minutku o samotě.“

„Jistě.“ Lékař se vydal za Grayovou matkou. Cítil v místnosti takřka hmatatelné napětí.

Seichan nespouštěla oči z Grayovy tváře. „Veliteli Pierci, omlouvám se, že jsem ohrozila vaši rodinu. Podcenila jsem Násira.“ Opatrně se dotkla zavázané rány. Ztvrdl jí hlas. „Tu chybu už nikdy neudělám. Myslela jsem si, že jsem ho setřásla v Evropě.“

„Evidentně nikoliv,“ odsekl Gray.

Přimhouřila oči. „Nesetřásla jsem ho, protože ve vedení Sigmy je agent Bratrstva, který využil vaše vlastní zdroje k mému vystopování. Vina tedy nepadá jen na mě.“

Proti tomu nemohl Gray nic namítat.

Sáhla si na čelo, jako kdyby si potřebovala na něco vzpomenout, ale Gray měl pocit, že jen zdržuje, aby mohla uvážit, co všechno mu má říct a co nikoliv. „Určitě máte tisíc otázek,“ zamumlala.

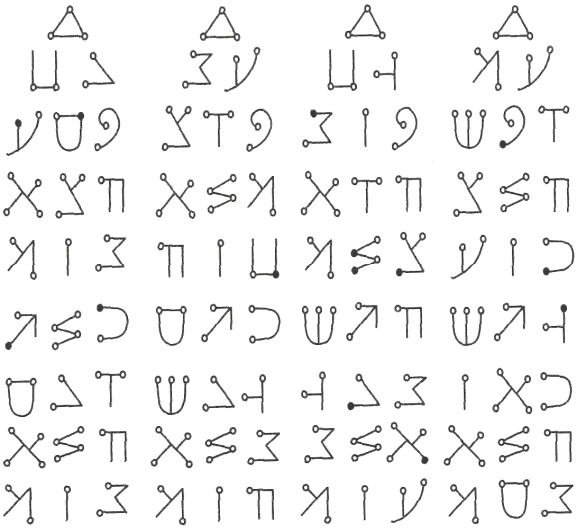
„Jenom jednu. Co se tu sakra děje?“

Povytáhla obočí. To gesto u ní už viděl a připomnělo mu jejich společnou minulost. „Odpověď musíme začít hledat zde.“ Kývla na obelisk. „Kdybyste ho položil na stůl…“

Gray chtěl znát odpovědi, a tak poslechl.

„Teď tu lampu…,“ řekla.

O chvíli později Gray zhasl stropní zářivky, zapojil ultrafialovou lampu a sklonil se k černému kamenu, na jehož čtyřech stranách vystoupily řady světélkujících písmen.

V těch znacích nepoznal žádné hieroglyfy ani runy, které kdy viděl. Pohlédl na ni. V ultrafialovém světle jí jasně zářila bělma očí.

„Díváte se na *andělské* písmo,“ řekla. „Na jazyk archandělů.“

Gray nevěřícně nakrabatil obočí.

„Já vím," dodala. „Zní to bláznivě. Původ písma se odvozuje od raných křesťanů i od dávného hebrejského mysticismu. Jestli chcete vědět víc…"

„Zkraťte to. Radši bych slyšel, co jste myslela tím, když jste říkala, že ten obelisk může zachránit svět."

Narovnala se a pohlédla stranou, ale pak se opět zadívala na něj. „Grayi, potřebuji vaši pomoc. Musím je zastavit, ale nedokážu to sama."

„Co nedokážete sama?"

„Jít proti Bratrstvu. To, oč se pokoušejí…" V jejím hlase znovu probleskl strach.

Gray se zamračil. Když poprvé narazil na Seichan, pokoušela se výbuchem rozptýlit práškový antrax nad Fort Detrickem. Co mohlo vyděsit ženu schopnou takové bezcitnosti?

„V minulosti už jsem vám pomohla," pokusila se zahrát na strunu provinilosti.

„Abychom porazili společného nepřítele," odsekl. „A abyste si zachránila vlastní kůži."

„Nic víc po vás nechci ani teď. Spolupráci při boji se společným nepřítelem. A tentokrát není v ohrožení jen můj život. Jde o stovky milionů lidí. Už to začalo. Semínka jsou zaseta."

Kývla ke světélkujícímu nápisu na obelisku. „Bratrstvo brzdí jen to, co je zapsáno v té hádance. Pokud ji dokážeme rozluštit jako první, ještě je naděje. Ale sama už se dál nedostanu. Potřebuji čerstvé oči a někoho s hlubšími znalostmi."

„Předpokládáte, že se nám dvěma podaří vyřešit hádanku, na které si zatím vylámalo zuby Bratrstvo přes všechny rozsáhlé zdroje, jež má k dispozici? Snad kdybychom do hry vtáhli Sigmu…"

„Tím jen přinesete Bratrstvu vítězství na zlatém podnose. V Sigmě je špeh. Vše, co ví Sigma, se dozví i Bratrstvo."

Měla pravdu. To Grayovi působilo starosti – hodně mírně řečeno.

„Takže navrhujete, abychom se do toho pustili sami. Jen my dva."

„A ještě jeden člověk…, bude-li chtít spolupracovat."

„Kdo?"

„Pokud jde o anděly a archeologii, uznávám jen jednu autoritu."

Gray okamžitě věděl, na koho naráží. „Vigor."

Přikývla. „Nechala jsem monsignoru Veronovi vizitku s drobným rébusem, na kterém už může začít pracovat. Jestli se ke mně přidáte,

budeme pokračovat.“ Dotkla se obelisku a zahoupala s jeho rozbitou polovinou. „K další zastávce na andělské cestě.“

„Kam to bude?“

Zase zavrtěla hlavou. Rozhodně mu to nehodlala usnadnit. „To vám povím, až vyrazíme. Nesmíme se tu zdržovat. Čím delší dobu strávíme na jednom místě, tím větší nebezpečí odhalení hrozí.“

Natáhla se pro obelisk.

Gray ji předběhl. Popadl větší kus a pozvedl jej nad hlavu. Už toho měl dost.

„Zničte ho, jestli chcete,“ pokrčila Seichan rameny. „Stejně vám víc neřeknu, dokud nebudeme bezpečně pryč a vy nebudete souhlasit s tím, že mi pomůžete.“

Gray ji ignoroval. „Předpokládám, že jste si udělala kopie toho písma, možná dokonce fotografie.“

„Vlastně několik,“ souhlasila.

„Dobře.“

Máchl paží dolů a roztříštil obelisk o podlahu. Drobné úlomky se rozletěly po linoleu. Seichan překvapeně vydechla – zjevně netušila, že je v kamenu něco schováno.

„Co… co jste to udělal?“

Gray se shýbl a vytáhl z hromádky kamenů kus stříbra. Narovnal se. V prstech držel předmět, který byl dlouhá léta v obelisku ukrytý. Na okamžik se užasle odmlčel.

Jednalo se o velký stříbrný krucifix.

Seichan blýsklo v očích poznání. Trhla sebou a pro tuto chvíli zapomněla na bolest. „To není možné. Vy jste ho našel.“

„Co jsem našel?“

„Kříž otce Agreera.“ Ztišila hlas s hněvem a v zahanbení. „Měla jsem ho celou dobu u sebe.“

„Kdo je otec Agreer?“

„Otec Antonio Agreer. Mnišský zpovědník Marka Pola.“

Marka Pola?

Graye už všechny ty hádanky a poloviční odpovědi unavovaly. Vyštěkl: „Seichan, co se tu ke všem čertům děje?“

Mávla ke křeslu, na němž byla pohozena její roztržená kožená bunda. „Musíme odtud vypadnout.“

Odmítal se pohnout a zastoupil jí cestu.

Pevně stiskla rty a ztvrdl jí pohled. „Tak už se konečně rozhodněte, Grayi. Nemám čas.“ Pokusila se ho obejít.

Chytil ji za paži. „Co mi zabrání v tom, abych vás předal Sigmě?“

Vyškubla se mu. Všechna čerstvá krev, kterou dostala transfuzí, se jí nahrnula do obličeje, zrudlého vztekem.

„Protože nejste takový pitomec, Grayi! Jestli mě chytí Bratrstvo, zabije mě. Jestli mě chytí vláda, zamkne mě na deset západů a já nebudu moct zastavit to, k čemu se schyluje. Proto jsem přišla za vámi. Ale dobře, ještě něco přihodím. Nabídnu vám obchod. Co vy na to? Pomozte mi, přesvědčte i Vigora, a pak vám povím jméno špiona v Sigmě. Když vám záchrana lidských životů nestačí…, vlci už čekají za dveřmi. Možná to nevíte, ale nadřízení se vám chystají omezit pravomoci, a když je teď ve vašem středu další zrádce – už druhý –, srovnají vás se zemí a ještě zasolí půdu. Nastane konec Sigmy. Jednou provždy.“

Gray zaváhal. Skutečně se k němu donesly takové zvěsti, posílené ještě interním auditem NSA a DARPY. Taky si ale pamatoval jinou Seichan, jak se nad ním sklání a míří mu pistolí do obličeje. Při prvním setkání se ho pokusila zabít. Jak moc jí může důvěřovat?

Uvízli na mrtvém bodě. Než mohl kdokoliv říct něco dalšího, z čekárny se ozval výkřik. „Veliteli Pierci! Pojďte se na něco podívat!“

Gray tiše zaklel. Čemu na termínu *tajný* Kowalski nerozumí?

Jeho pohled se střetl se Seichaniným. Pořád jí v očích plála zlost, ale Gray nezapomínal na emoci, kterou slyšel v jejím hlase, když krvácela na příjezdové cestě k domu jeho rodičů. Hrůzu.

Přešel ke křeslu, zvedl bundu a podal ji Seichan. „Prozatím to uděláme po vašem. Ale víc vám toho neslibuju.“

Přikývla.

„Veliteli!“

Gray zavrtěl hlavou a vydal se z ordinace. Slyšel, že televize hraje hlasitěji. Pospíšil si. Než vstoupil do čekárny, schoval do kapsy stříbrný krucifix, který stále držel v ruce.

Všichni zírali na televizi. Gray si všiml známého loga zpravodajské stanice CNN. Obrazovka zabírala tři hořící domy vedle lesního požáru.

„… možné žhářství,“ pokračoval reportér. „Policie pátrá po muži jménem Grayson Pierce.“

V rohu obrazovky se objevil Grayův snímek – měl na něm uniformu, tmavé vlasy ostříhané na krátkého ježka, zlostný pohled a pochmurný

výraz. Jednalo se o fotografii pořízenou při nástupu do věznice v Leavenworthu. Rozhodně mu moc nelichotila. Vypadal na ní jako brutální zločinec.

Otec zabručel. „Zdá se, že ti tvoje minulost právě dala pěknou ťafku.“

Gray se soustředil na reportáž.

„Prozatím policie označuje tohoto bývalého armádního rangera za *hledanou osobu.* To je vše. Chce dotyčného vyslechnout. Policie žádá každého, kdo má nějaké povědomí o tom, kde se Grayson Pierce nachází, aby neprodleně kontaktoval příslušné úřady.“

Kowalski zvedl ovladač a ztlumil zvuk.

Doktor Corrin od nich o krok ustoupil. „Ve světle toho všeho nemůžu déle zachovávat mlčení…“

Kowalski na něj namířil dálkové ovládání. „Jste v tom až po uši, doktore. Napomáhal jste nám při útěku. Držte jazyk za zuby, nebo se můžete rozloučit s lékařskou licencí.“

Doktor Corrin zbledl a ustoupil o další krok.

Grayova matka se k němu natáhla a konejšivě ho pohladila po paži. „Nesmysl.“ Zaškaredila se na Kowalského. „Přestaňte ho strašit.“

Kowalski pokrčil rameny.

„Někdo se nás snaží vyplašit,“ řekl Gray.

„Ale to nedává smysl,“ namítla jeho matka. „V tom domě jsem mluvila telefonem s ředitelem Crowem. Ví, že nás přepadli. Proč rozšiřuje takové lži?“

Odpověď se ozvala za nimi. „Protože ve skutečnosti chtějí mě.“ Do místnosti vstoupila Seichan. Už si oblékla bundu. „Nechtějí riskovat, že bych jim proklouzla mezi prsty.“

Gray se obrátil k ostatním. „Má pravdu. Stahují smyčku. Musíme hned odejít.“

Kowalski s tím souhlasil. Poté, co ho Grayova matka pokárala, přešel k jedinému oknu v místnosti a vyhlédl mezi žaluziemi. „Lidi, máme společnost.“

Gray se k němu připojil. Okno vedlo k hlavní budově nemocnice. Do výhledu se přihnaly čtyři policejní vozy se zapnutými majáky, ale potichu. Policie začala prohledávat zdravotnická zařízení.

Obrátil se na matčina bývalého odborného asistenta. „Doktore Corrine, už jsem po vás žádal hodně, ale obávám se, že to ještě není

všechno. Mohl byste odvézt moje rodiče někam do bezpečí?“

„Grayi,“ ozvala se matka.

„Mami, žádné dohady.“ Nespouštěl oči z lékaře.

Corrin pomalu přikývl. „Pronajímám pár bytů. Jeden u Dupont Circle je plně zařízený, ale momentálně v něm nikdo nebydlí. Tam nikoho nenapadne vaše rodiče hledat.“

To byl dobrý nápad.

„A tati, mami…, žádná komunikace s okolním světem. Taky nesmíte používat kreditky.“ Otočil se na Kowalského. „Dáte na ně pozor?“

Kowalski zklamaně svěsil ramena. „Zase zatracený hlídání?“

Gray už mu chtěl dát rozkaz, ale matka ho přerušila. „Umíme se o sebe postarat, Grayi. Seichan je na tom pořád dost bledě. Budeš potřebovat další pár rukou mnohem víc než my.“

„Celý dům s byty je vybavený nejmodernějším bezpečnostním systémem,“ dodal doktor Corrin trochu příliš energicky. „Jsou tam hlídači, kamery i alarmy.“

Gray měl podezření, že se lékař především snaží udržet Kowalského mimo svůj obzor. Ani teď se k němu nepřibližoval více než na několik kroků.

A matka měla pravdu. Vzhledem k Seichaninu zranění mohou potřebovat sílu dalších paží. Koneckonců, právě proto si ho Sigma najala, tak proč by ho Gray nevyužil?

Kowalski si patrně přečetl odpověď v Grayových očích. „Už bylo načase.“ Zamnul si ruce. „Takže začneme. Zaprvé budeme potřebovat zbraně.“

„Ne, zaprvé budeme potřebovat auto.“ Gray se opět otočil k doktoru Corrinovi.

Lékař neváhal a vytáhl klíčky. „Na parkovišti pro zaměstnance. Místo 104. Bílé Porsche Cayenne.“

Nemohl být šťastnější, že se jejich cesty konečně rozcházejí.

O dalším členu skupiny to však neplatilo.

Matka ho pevně objala a zašeptala mu do ucha: „Buď opatrný, Grayi.“ Hlas se jí ještě ztišil. „A nevěř jí…, aspoň ne úplně.“

„Neboj…,“ odpověděl na obě rady.

„Matka si vždycky dělá starosti.“

Pak jí ještě zašeptal poslední instrukci, určenou pouze jejím uším. Přikývla, naposledy ho k sobě přitiskla a pustila ho.

Gray se otočil k otci, který už mu podával ruku. Potřásl mu s ní. Tak to mezi nimi chodilo. Žádné objímání. Otec byl Texasan. Pak se otec obrátil na Kowalského.

„Nedovolte mu, aby udělal nějakou pitomost," řekl.

„Vynasnažím se." Kowalski kývl ke dveřím. „Připraveni?"

Otec ještě položil Grayovi ruku na rameno, pevně mu je stiskl a poté ho jemně poplácal po zádech. Jednalo se o největší vyjádření rodičovské lásky, jakého se od něj Gray kdy dočkal. A potěšilo ho víc, než si byl ochoten připustit.

Bez dalšího slova vyvedl Seichan a Kowalského ven.

3.49

„Po veliteli Pierceovi pořád ani stopy," ohlásil Brant intercomem.

Painter seděl za stolem. Absence nových zpráv ho skličovala a zároveň uklidňovala. Než stačil analyzovat vlastní pocity, Brant dodal:

„A právě se dostavil doktor Jennings."

„Pošlete ho dál."

Doktor Malcolm Jennings, šéf výzkumného oddělení Sigmy, zavolal před půl hodinou a žádal o schůzku, ale Painter ho musel kvůli krizi v konspiračním bytě odmítnout. I teď mu mohl věnovat pouhých pět minut.

Dveře se otevřely a Jennings vpochodoval dovnitř s pozvednutou rukou. „Já vím…, já vím, že máte plno práce…, ale tohle nemohlo počkat."

Painter pokynul ke křeslu proti svému stolu.

Bývalý soudní patolog složil svou hubenou postavu na krajíček křesla. Zjevně mu něco působilo starosti. V ruce svíral jakousi složku. Bylo mu už téměř šedesát let a pracoval pro Sigmu ještě předtím, než se Painter stal ředitelem. Upravil si brýle s namodralými skly, které používal proto, aby se mu při práci s počítačem tak nenamáhaly oči. Také se hodily k jeho tmavě olivové pleti a šedivějícím vlasům. To vše mu dodávalo vzezření mondénního profesora. Nyní ale patolog vypadal jen unaveně po probděné noci, i když se mu oči leskly vzrušením.

„Předpokládám, že jde o soubory, které poslala Lisa z Vánočního ostrova," začal Painter.

Jennings přikývl a otevřel složku. Podal Painterovi dvě fotografie

nějakých mužských nohou, podle vzhledu zasažených snětí. „Prošel jsem si poznámky toxikologa i bakteriologa. Jde o pacienta, jehož běžné kožní bakterie se najednou změnily v nebezpečný patogen, který mu rozkládá tkáně nohou. Nic takového jsem ještě neviděl."

Painter si prohlížel snímky, ale než stačil položit jakoukoliv otázku, lékař vyskočil a začal přecházet po místnosti.

„Já vím, že jsme té indonéské katastrofě nejprve přikládali nízkou prioritu. Šlo o pouhou operaci na získávání faktů. Po těchto nálezech tu událost ale musíme přehodnotit. Ihned. Přišel jsem osobně, abych požádal o udělení Kritického statutu druhé třídy."

Painter se napřímil. Takové zařazení by odčerpalo značnou část prostředků.

„Potřebujeme tam mít víc než dva lidi," pokračoval Jennings. „Chci vyslat úplný laboratorní tým, a to co nejdříve, i kdybychom měli nabrat nějaké lidi z armády."

„Nemyslíte, že je to předčasné? Monk s Lisou se mají ozvat za…," Painter se podíval na hodinky, „za tři hodiny. O další strategii se můžeme dohodnout, až budeme mít víc údajů."

Jennings si sundal brýle a promnul si oči. „Myslím, že to nechápete. Pokud jsou předběžné nálezy toho toxikologa správné, je možné, že čelíme ekologické katastrofě s potenciálními důsledky pro celou zemskou biosféru."

„Nepřeháníte to trochu, Malcolme? Jde jen o předběžné výsledky. Z větší části jsou to dohady." Painter ukázal na fotografie. „Třeba se jedná jen o jednorázový únik nějakého toxinu."

„I v takovém případě bych doporučoval spálit celý ostrov napalmem a na řadu let neprodyšně uzavřít okolní oblast." Podíval se na Paintera. „Jestli se ukáže, že je tahle hrozba nějakým způsobem přenosná, hovoříme tu o možnosti kompletního rozvrácení globálního ekosystému."

Painter na patologa zíral. Jennings nepatřil mezi panikáře.

Lékař pokračoval: „Utřídil jsem všechna nezbytná data a sepsal jsem krátké shrnutí. Přečtěte si ho a pak mi zavolejte. Co nejdřív."

Položil složku na Painterův stůl.

Painter si ji přitáhl k sobě. „Přečtu si to hned a do půl hodiny se vám ozvu."

Jennings vděčně a ulehčené přikývl. Otočil se k odchodu, ale ještě přidal poslední varování: „Nezapomeňte…, pořád vlastně nevíme, co

zabilo dinosaury.“

Po této pochmurné poznámce patolog vyšel z kanceláře. Painter zakotvil pohledem na ohavných obrázcích na stole. Modlil se, aby se Jennings mýlil. Ve shonu posledních hodin téměř zapomněl na krizi u indonéského ostrova.

Téměř.

Po celou noc se mu myšlenky vracely k Lise.

Po patologově naléhání si dělal ještě větší starosti. Snažil se ale, aby se jimi nenechal unést. Lisa se zatím znovu neozvala. Zjevně se tam nestalo nic, co by vyžadovalo další naléhavý telefonát.

Přesto…

Stiskl tlačítko intercomu. „Brante, zavolejte, prosím, na Lisin satelitní telefon.“

„Hned to bude.“

Painter otevřel složku. Když začal číst Jenningsovo shrnutí, po zádech mu přeběhl mráz.

Z intercomu se ozval Brant: „Pane, dostal jsem se do hlasové schránky. Přejete si, abych nechal nějaký vzkaz?“

Painter otočil zápěstí a podíval se na hodinky. Volá o několik hodin dřív. Lisa může být zaneprázdněna. Stejně však musel bojovat s rostoucí panikou.

„Řekněte doktorce Cummingsové, ať mi co nejdříve zavolá.“

„Ano, pane.“

„A Brante, zkuste se spojit s lodní centrálou.“

Věděl, že je paranoidní. Pokusil se vrátit ke složce, ale soustředil se jen s největšími obtížemi.

„Pane…,“ ohlásil se za chvíli Brant, „mluvil jsem s oblastním operátorem. Mají potíže se spojením s lodí a přerušilo se i satelitní vysílání. Ještě musejí na nové lodi vychytat nějaké mouchy.“

Painter přikývl. *Paní moře* byla na své první plavbě, když ji zabrali kvůli vzniklé nouzové situaci.

„Neudávají žádné jiné větší potíže,“ dokončil Brant.

Painter si povzdychl. Takže je opravdu příliš paranoidní. Dovolil, aby mu city k Lise zastřely úsudek. Volal by, kdyby se jednalo o někoho jiného?

Vrátil se ke čtení.

Lisa je jistě v pořádku.

Kromě toho je s ní Monk. Ten ji ochrání.

6. kapitola

MOR

5. ČERVENCE, 15.02
NA PALUBĚ *PANÍ MOŘE*

Co se tu sakra děje?

Lisa stála s ostatními třemi vědci. Všechny je shromáždili v prezidentském apartmá. Uniformovaný sluha rozlil whisky do řady sklenek ve tvaru tulipánu seřazených na stříbrném podnose. Díky Painterovu uznání, které dával najevo k tomuto nápoji, Lisa poznala nálepku na láhvi: vzácná šedesátiletá whisky Macallan. Sluhovi se třásla ruka, takže trochu drahé whisky rozlil mimo skleničky.

Jeho nervozita se dala přičíst dvěma maskovaným ozbrojencům s namířenými puškami. Hlídkovali u dvojitých dveří, které vedly do apartmá. Na druhé straně pokoje se prosklené dveře otvíraly na balkon, široký tak, že by na něm mohl parkovat městský autobus. Tam přecházela další stráž.

Místnost byla zařízena nábytkem z týkového dřeva a koženky. Zdobily ji vázy s miniaturními ostrovními růžemi a z ukrytých reproduktorů se tiše linula Mozartova sonáta. Vědci přešlapovali uprostřed pokoje. Mohlo se jednat o začátek běžného univerzitního koktejlového večírku.

Až na strach, který se zračil na všech tvářích.

Lisa s Henrim Barnhardtem poslechli pokyny a vystoupali na lodní můstek. Co mohli dělat jiného? Lindholm už byl na místě a otíral si z nosu krev – zjevně dostal ránu do obličeje. Benjamin Miller, odborník na infekční choroby, se dostavil krátce nato.

Setkal se s nimi vysoký velitel pirátů. Měl ramena jako obránce v

americkém fotbalu, doplněná o svalnaté tlapy jako lopaty. Oblečený byl do khaki uniformy a maskáčových kalhot, zastrčených do černých pohorek. Neobtěžoval se s maskou. Měl nakrátko přistřižené vlasy barvy vlhkého bláta, bronzovou pleť a na levé tváři zelenomodré tetování v maorském stylu, samé spirály a rozevláté linky.

Přikázal jim, ať se odeberou do tohoto apartmá a počkají.

Lisa byla ráda, že mohli opustit můstek. Zjevně tu proběhla lítá bitva, o níž svědčily prostřílená okna a přístroje. Také si povšimla široké krvavé šmouhy na podlaze, kudy odtahovali nějaké tělo.

V prezidentském apartmá Lisa s překvapením zjistila, že v síti uvízl ještě jeden zajatec.

Majitel plavidla Ryder Blunt.

Stál vedle sluhy a pomáhal mu připravit tác s občerstvením. Na sobě měl džíny a ragbyové triko a připomínal mladší vydání pobledlého Seana Conneryho.

Přistoupil k nim a rozdal sklenky s whisky. „Myslím, že všichni potřebujeme panáka Macallanu," řekl a zabafal ze žhnoucího doutníku. „Na uklidnění nervů. Navíc aspoň můžeme spotřebovat moje nejlepší zásoby pití, než je objeví ti zatracení lumpové."

Lisa znala Ryderův příběh, jako ostatně většina lidí. Tomuto Australanovi bylo teprve čtyřicet osm let a vydělal si jmění na počítačové konjunktuře, když vyvinul šifrovací software pro stahování materiálů chráněných autorskými právy. Výhru z první sázky obratem investoval do série vysoce úspěšných obchodních podniků – mimo jiné na trhu s nemovitostmi. Jako celoživotní svobodný mládenec byl znám i mnoha nekonformními zvyky: koupal se se žraloky, lyžoval z vrtulníku na odlehlých místech planety, skákal z budov v Kualalumpuru a Hongkongu. Zároveň měl ale pověst štědrého dárce, který financuje řadu filantropických projektů.

Nebylo tedy divu, že po propuknutí zdejší krize nabídl svou loď. Nyní už možná své velkorysosti litoval.

Nabídl Lise skleničku. Ta zavrtěla hlavou.

„Děvče, nic ve zlém," zabručel k ní a pořád před ní držel sklenku. „Kdo ví, kdy se naskytne další příležitost?"

Nakonec ustoupila, hlavně proto, aby od ní odešel dál. Dým z jeho doutníku ji štípal do očí. Usrkla si jantarové tekutiny. Hrdlem jí protekl hladký a hřejivý oheň. Trochu toho tepla vydechla. Opravdu ji to uklid-

nilo.

Jakmile měl každý svoji sklenici, klesl miliardář do nejbližšího křesla. Opřel se lokty o kolena, propaloval pohledem ozbrojené stráže a bafal z doutníku.

Henri konečně položil otázku, která všem vrtala hlavou. „Co s námi ti piráti chtějí podniknout?“

Lindholm zasykl: „Použijí nás jako rukojmí.“ Kolem očí už se mu vybarvovaly monokly. Vrhl postranní pohled na sedícího miliardáře.

„Možná v případě sira Rydera,“ souhlasil Henri tiše. Použil Ryderův rytířský titul. „Ale proč by se zdržovali s námi? Cena nás všech dohromady se nevyrovná ani jeho kapesnému.“

Lisa zamávala rukou, aby odehnala oblak dýmu. „Evidentně tu chtěli mít hlavní výzkumníky. Ale jak věděli, koho mají zavolat?“

„Třeba dostali seznam od posádky,“ odtušil Lindholm kysele. Znovu se podíval na Rydera. „Část jeho lidí byla bezpochyby domluvená s útočníky.“

Ryder ho zaslechl a zahučel si sám pro sebe: „A jestli někdy zjistím, o koho šlo, pověsím je na hlavním stěžni.“

„Ale počkejte…, pokud tu chtěli mít všechny hlavní výzkumníky, proč si nezavolali i doktora Graffa?“ zeptal se Benjamin Miller v narážce na oceánologa, který se vydal na sběr vzorků s Monkem. Otočil se k Lise. „Nebo vašeho společníka, doktora Kokkalise? Proč jmenovali jenom nás a ne ostatní?“

Miller si lokl ze sklenky a nakrčil nos nad silou přepychové whisky. Oxfordský bakteriolog nebyl ošklivý, měl husté, kaštanově hnědé vlasy a zelené oči. Neměřil o moc víc než sto padesát centimetrů, ale kvůli svěšeným ramenům vypadal ještě menší. Nahrbený postoj patrně získal po létech strávených nad mikroskopem.

„Doktor Miller má pravdu,“ souhlasil Henri. „Proč nezavolali i je?“

„Třeba ti parchanti vědí, že nejsou na palubě,“ řekl Lindholm.

„Taky je už mohli zajmout.“ Miller střelil omluvným pohledem Lisiným směrem. „Nebo je zabili.“

Lise se sevřely útroby starostí. Doufala, že Monk unikl z pasti a právě shání pomoc, ale příliš své naději nevěřila. Už před útokem měl Monk s návratem na loď zpoždění.

Henri potřásl hlavou a jediným lokem vyprázdnil svou sklenku, kterou vzápětí odložil na stůl. „Nemá smysl spekulovat o jejich osudu.

Pokud ale únosci věděli, že naši kolegové jsou v terénu, naznačuje to, že tady nejde o obyčejné braní rukojmích.“

„Co jiného by ale mohli chtít?“ zeptal se Miller.

Hukot blížícího se vrtulníku přilákal všechny pohledy k otevřeným dveřím na balkon. Motor zněl příliš chraplavě na menší Eurocopter, který kryl přepadení ze vzduchu. Všichni se přesunuli k balkonu. I Ryder vyfoukl oblak dýmu a přidal se k nim.

Z moře vál čerstvý vítr vonící solí a se slabou příměsí jakési chemikálie, buď v důsledku toxického zamoření, nebo jednoduše od hořících ropných skvrn na hladině. Opodál se pohupovala bokem na vlnách šalupa Australské pobřežní hlídky, z níž se po zásahu raketou stále ještě kouřilo.

Zpoza ní se vynořila šedá helikoptéra se dvěma vrtulemi, jakou používají vojáci. Nad hladinou se stočila a lopatkami vrtulí rozvířila dým pod sebou. Vydala se k pobřežnímu městu, v němž na řadě míst zuřily požáry, ale pak znovu změnila směr a rychle se vrátila k lodi. V dalším okamžiku jim zmizela z očí. Podle řevu motorů přistála na plošině *Paní moře*.

Tepání vrtulí zpomalilo a ztichlo.

V nastalém klidu Lisa poznala nové hučení. Pod nohama se jí mírně chvěla paluba.

„Pohybujeme se,“ řekl Henri.

Ryder zaklel se rty sevřenými kolem doutníku.

Lisa viděla, že se toxikolog nemýlí. Výhled na hořící město se velice pomalu, jako ručičky hodinek, posunoval.

„Vyvážejí loď z přístavu,“ ozval se Miller.

Lindholm si přitiskl pěst k hrudi.

Lisa cítila podobný strach. Z blízkosti souše čerpala jakýsi pocit bezpečí. Teď jim ale berou i ten. Dýchala namáhavěji, ale přesto nabírala do plic daleko méně vzduchu. Někdo si určitě brzy uvědomí, co se stalo, a pustí se do vyšetřování. Za pouhé tři hodiny má zavolat Painterovi. Jestli se neozve…

Rychlost pohybu se zvýšila a velká loď postupně překonávala vlastní setrvačnost. Vzdalovali se od ostrova.

Podívala se na hodinky a obrátila se na Rydera. „Pane Blunte, jak rychle dokáže vaše loď plout?“

Zamáčkl nedopalek doutníku do popelníku. „Podmínka pro účast lo-

di na transoceánských závodech o Halesovu trofej je, aby se pohybovala rychlostí alespoň čtyřiceti uzlů. To je sakra rychle."

„A co *Paní moře!*" zeptala se.

Ryder poplácal dlaní stěnu místnosti. „Ta je chlouba flotilou. Motory vyvinuté v Německu, konstrukce s jedním trupem. Umí udělat čtyřicet sedm uzlů."

Lisa si to rychle spočítala. Pokud nezavolá za tři hodiny, kdy si Painter začne dělat starosti? Za čtyři nebo pět hodin? Zavrtěla hlavou. Painter by nečekal ani o minutu déle.

„Tři hodiny," zahučela si sama pro sebe. *Nebude to už ale příliš pozdě?* Znovu oslovila Rydera. „Je tu nějaká mapa?"

Ryder ukázal a odvedl ji přes místnost. „Glóbus. Tady ve výklenku s knihami."

V nice, jež odstupovala od hlavní místnosti, byly stěny obloženy policemi s knihami a v centru stál velký dřevěný glóbus. Lisa se nad ním sklonila a otočila ho k sobě oblastí kolem Indonésie. V duchu počítala a odměřovala vzdálenost prsty.

„Za tři hodiny se ztratíme mezi indonéskými ostrovy."

Oblasti dominovaly větší ostrovy Jáva a Sumatra, ale jinak se jednalo o doslovné bludiště malých ostrůvků a atolů. Celkem jich bylo přes osmnáct tisíc, roztroušených po území s rozlohou odpovídající Spojeným státům. S výjimkou velkých měst, jako je Djakarta či Singapur, tu technologická vyspělost zůstávala na úrovni doby kamenné. Na některých odlehlejších ostrovech se dodnes praktikoval kanibalismus. Když člověk chce schovat velkou zaoceánskou loď, tohle bylo vhodné místo.

„Nemůžou přece doufat, že se jim podaří ukrást celou loď!" vykřikl Lindholm, který spolu s ostatními následoval Lisu s Ryderem ke knihovně. „Co špionážní družice? Něco tak velkého nemůžete ukrýt."

„Nepodceňujte naše únosce," varoval ho Henri. „Nejdřív nás někdo musí vůbec začít hledat."

Lise bylo jasné, že má pravdu. Vzhledem k rychlosti útoku a spolupráci s klíčovými členy posádky museli útočníci plánovat únos několik týdnů. Někdo musel vědět, co se děje na Vánočním ostrově, o dost dřív než zbytek světa. Lisa si vzpomněla na toho pacienta v karanténě, na pana X s bakteriemi, které mu rozkládají tkáně. Toho našli, jak se prochází v ostrovní džungli, už před pěti týdny.

Vědí snad jejich únosci i o tomhle?

Rozruch u dvojitých dveří do apartmá je všechny přiměl, aby se otočili. Vstoupili dva muži. V jednom z nich Lisa poznala vůdce pirátů s tetovaným obličejem.

Za ním vešel jakýsi vysoký cizinec. Postoupil před maorského válečníka, sundal si z hlavy panamák se širokou krempou a podal ho ženě, která se objevila za velitelem. Oblečený byl jako na zahradní slavnost – elegantní bílý oblek s hůlkou, prošedivělé vlasy odvážně přistřižené až u ramen. Rysy tváře s očima posazenýma blízko u sebe ho zařazovaly mezi Indy nebo možná Pákistánce.

Přikročil ke skupince zajatců. O podlahu přitom klepal hůlkou, ale zjevně jen na efekt; oporu nepotřeboval. V očích mu hrálo veselí, které se vůbec nehodilo k situaci.

„*Namaste*“ pozdravil je hindsky a mírně sklonil hlavu. „Děkuji, že jste se tu všichni sešli.“

Zastavil se a kývl na majitele *Paní more.* „Sire Rydere, oceňuji vaši pohostinnost a příležitost využít vaši výtečnou loď. Všichni se vynasnažíme, abychom vám ji vrátili nepoškozenou.“

Ryder na něj jen nasupeně hleděl a měřil si ho očima.

Cizinec se obrátil k vědcům. „Je pro mě poctou, že nám při našem snažení budou pomáhat přední odborníci Světové zdravotnické organizace.“

Lisa si všimla, jak Henri ostražitě a zmateně nakrabatil čelo.

Cizincovy oči zakotvily na Lise. „A samozřejmě také nesmíme zapomenout na naši kolegyni z tajných amerických služeb. Mám dojem, že patříte k Sigma Force, není-liž pravda?“

Lisa ohromeně mlčela. Jak to mohl zjistit?

Muž se nepatrně uklonil jejím směrem, zdvořile, nikoliv výsměšně. „Omlouvám se, že se k nám nemohl připojit i váš partner. Zdá se, že ho potkala nehoda, když jsme se ho pokoušeli přivést. Údajně s místními kraby. Podrobnosti zůstávají zahaleny tajemstvím. Při této akci jsme ztratili několik vlastních lidí. Utéct se podařilo jen jednomu z nich.“

Lise se zúžilo zorné pole. Svěsila hlavu.

Monk…

Někdo jí položil konejšivě ruku na rameno. Ryder Blunt. Otočil se k cizinci. „Kdo ke všem čertům jste?“

„Ale jistě. Omlouvám se.“ Muž pozvedl dlaň a formálně se představil. „Doktor Deveš Patandžáli, vrchní technický důstojník Bratrstva se

specializací na biotechnologie.“

Lise i přes zármutek přejel mráz po zádech. Od Paintera už o Bratrstvu slyšela… stejně jako o krvavých jatkách, jež po sobě tato teroristická organizace nechává.

Muž rozhodně poklepal hůlkou o podlahu. „Obávám se, že nesmíme ztrácet další čas představováním. Musíme vykonat mnoho práce, než zítra dorazíme do přístavu.“

„Jaké práce?“ podařilo se Lise říct přes smutek, který cítila. Povytáhl na ni významně jedno obočí. „Má drahá, společně musíme zachránit svět.“

15.45

Monk zakryl mužova ústa dlaní a prsty umělé ruky se sevřely kolem jeho hrdla, těsně pod čelistí, kde přerušily tok krve krčními tepnami do mozku. Muž se zmítal, ale Monk dokázal mezi prsty louskat vlašské ořechy. Počkal, dokud muž nepřestal kopat nohama, a poté ho položil na podlahu.

Odtáhl ho do malé skříně na nářadí.

Neušlo mu chvění trupu a hluboké vrčení motorů. Napřímil se. Loď se pohybuje. Nastoupil právě včas.

Po výbuchu skútru vlezl na plavidlo po řetězu jedné ze stabilizačních kotev. Přitom si svlékl nádrže se stlačeným vzduchem a nechal je klesnout na dno zálivu. Místo vstupu prakticky nikdo nehlídal, protože většina pozornosti se soustředila k pobřeží. Z kotevního řetězu skočil na upoutaný záchranný člun a odtud vyšplhal a překulil se na promenádní palubu.

Spěšně se schoval do úkrytu.

Ve skříni čekal čtvrt hodiny, než kolem prošel strážný, jeden z pirátů s útočnou puškou Heckler & Koch. Pirát nyní spočíval ve stejné skříni. Monk si rozepnul mokrý potápěčský oblek a strhl muži kalhoty a košili. Rychle se převlékl, ale nemohl se vtěsnat do pirátových bot.

Ten chlap má moc malou nohu.

Nedalo se nic dělat. Musel vyrazit bos, ovšem nikoliv s prázdnýma rukama.

Váha pušky v dlaních mu pomáhala v soustředění.

Vstoupil do chodby a přetáhl si přes obličej šátek, aby se zamasko-

val jako ostatní piráti. Loď znal dobře – zapamatoval si její plány cestou ze Států. Odspěchal chodbou na pravoboku. U schodiště potkal dva piráty, ale snažil se vypadat zaměstnaně a mrzutě a jednoduše si ramenem prorazil cestu mezi nimi.

Jeden ze strážných na něj vykřikl. Monk jazyku nerozuměl, ale poznal, že mu muž nadává za to, jak do něj strčil. Pozvedl omluvně pušku, ale nezastavil se.

Pospíchal chodbou dál.

Zde sdíleli s Lisou sousedící luxusní kajuty. Pátrání po své společnici začne právě tady. Cestou dolů minul dvě mrtvá těla střelená do zad a ponechaná na místě, kde padla k zemi. Musí ji najít.

Odpočítal kajuty. Za jedněmi dveřmi slyšel někoho plakat, ale pospíchal dál, dokud nedospěl k jejich místnostem.

Zkusil svoje dveře. Zamčeno. Elektronickou kartu od kabiny nechal s ostatními věcmi na člunu, který je odvezl ke břehu. Přešel k vedlejším dveřím do Lisiny kajuty. Klika nepovolila, ale slyšel, jak se někdo uvnitř pohnul.

Lisa.

Díky bohu…

Zlehka zaklepal plastovým kloubem prstu a přiložil rty ke dveřím. „Liso…, to jsem já.“

Špehýrka potemněla, jak někdo vyhlížel ven. Monk o krok ustoupil a sundal si šátek, aby ukázal tvář. Po zlomku vteřiny na druhé straně zaškrábal řetěz a západka se s klapnutím odsunula.

Monk si znovu nasadil masku a rozhlédl se po chodbě. „Pospěšte si,“ zašeptal.

Dveře se otevřely dovnitř.

Monk se k nim otočil a vykročil. „Liso, musíme…“

Okamžitě si uvědomil svůj omyl a pozvedl pistoli.

To nebyla Lisa.

Proti jasnějšímu slunečnímu svitu v kabině se rýsovala silueta přikrčeného mladíka, zpola schovaného za dveřmi. „Nestřílejte…, prosím.“

Monk nepřestával mířit a přejel pohledem kajutu. Někdo ji důkladně prohledal: zásuvky byly otevřené a vysypané, obsah skříní rozházený po zemi. Jeho pozornost ale rychle přilákala mrtvola, která ležela obličejem dolů na posteli. Jeden z pirátů. Podle kaluže krve, která promáčela povlečení, měl podříznuté hrdlo.

Monk vykulil oči a podíval se na nepovolaného uživatele Lisiny místnosti.

„Kdo jste?“

Mladík mávl rukou přes kajutu. „Přišel jsem sem pro doktorku Cummingsovou. Nevěděl jsem, kde jinde bych měl hledat.“

Monk konečně poznal mladého zdravotníka, který asistoval Lise. Nemohl si vzpomenout na jeho jméno.

„Jesspal, pane…, Jessie,“ zahučel mladík, kterému neušel Monkův zmatek.

Monk sklonil hlaveň pušky, kývl a vstoupil dovnitř. „Kde je Lisa?“

„Nevím. Ošetřoval jsem nemocné,“ vysvětloval a chvěl se po celém těle. Neměl daleko k šoku. „Pak došlo k těm výbuchům… Čtyři členové posádky začali střílet v nemocniční jednotce. Utekl jsem. Doktorka Cummingsová si předtím šla promluvit s tím toxikologem. Modlil jsem se k Višnuovi, aby se vrátila do kabiny.“

Mladík pohlédl k posteli, ale rychle opět sklopil zrak. „Doktorka Cummingsová nechala v nemocnici svou kabelku. Popadl jsem ji. Našel jsem kartu. Ale ten muž už tady čekal. Rozzlobil se, když jsem vešel já a ne ona. Přiměl mě, abych si klekl na zem. Měl vysílačku.“

Jessie ukázal na přenosnou vysílačku na podlaze.

„Co ten krk?“ zeptal se Monk.

„Nemohl jsem dovolit, aby podal hlášení. A doktorka Cummingsová neměla v kabelce jen kartu od kajuty.“ Jessie vytáhl z opasku skalpel. „Já… musel jsem…“

Monk mu stiskl paži. „Počínal sis výborně, Jessie.“

Mladík se zhroutil na druhé lůžko. „Slyšel jsem je z reproduktorů. Volali některé z doktorů. Mezi nimi i doktorku Cummingsovou.“

„Kam se měli dostavit?“

„Na lodní můstek.“

„Opakovali ten rozkaz víckrát?“

Jessie chvíli hleděl a pak pomalu zavrtěl hlavou.

Takže Lisa určitě poslechla…

Monk už aspoň věděl, kam se vydat.

Přešel ke dveřím, které spojovaly jejich dvě kabiny. Zůstaly otevřené dokořán. Rychlé nahlédnutí mu odhalilo, že ani jeho místnost nevypadá lépe. Někdo mu odnesl osobní vybavení včetně satelitního telefonu. Pro jistotu místnost zběžně prohledal. Nic.

Také se podíval na pirátovo tělo, a zde ho čekalo překvapení. Muž měl tmavou pleť pouze na obličeji a rukou. Zbytek těla měl bílý jako sníh, posetý několika pihami. Nešlo o žádného místního ostrovana, ale o převlečeného žoldáka.

Co se to tu děje?

Ještě zašel do své kajuty, aby si vzal sportovní boty.

Zatímco si je obouval, oslovil Jessieho. „Tady nemůžeme zůstat.

Někdo tuhle šípkovou růženku přijde hledat. Musíme ti najít nějaký lepší úkryt.“

„A co vy?“

„Já jdu za Lisou.“

„V tom případě zůstanu s vámi.“ Jessie se postavil, byť trochu rozechvěle.

Mladík si začal přes hlavu stahovat košili, zjevně proto, aby se také převlékl do pirátského. Na hrudi mu vystupovala žebra, ale Monk odhadoval, že se mezi nimi nacházejí i pevné šlachy a svaly. Jessiemu už se podařilo zneškodnit protivníka dvakrát tak velkého, jako byl sám.

Přesto…

„Raději půjdu sám,“ řekl Monk pevně.

Jessie si konečně svlékl košili a něco zamumlal.

„Cože?“

Zdravotník se k němu vyčerpaně otočil. „Mám černý pásek pátého stupně v džiu-džitsu a v karate.“

„Mně je fuk, jestli jsi indická verze Jackieho Chana. Stejně se mnou nemůžeš.“

Oba vylekalo zaklepání na dveře. Někdo na ně zakřičel malajsky. Evidentně se na něco ptal. Monk nerozuměl jedinému slovu. Pozvedl pušku. Jiný způsob komunikace se mu nenabízel.

Jessie proklouzl kolem něj a sklonil mu hlaveň k zemi. Vzápětí zavolal podrážděným hlasem skrz dveře a odsekl něco také malajsky. Následoval rozhovor, po kterém osoba na drahé straně dveří uspokojeně odešla.

Jessie se otočil k Monkovi a povytáhl obočí.

„No dobře, možná se mi budeš hodit,“ připustil Monk.

16.20

Lisa stála s ostatními vědci a Ryderem Bluntem. Ozbrojenci je s namířenými zbraněmi přivedli na příď, kde na přistávací ploše spočívala velká helikoptéra. Dveře měla dokořán a hemžilo se kolem ní plno lidí, kteří vykládali z nákladního prostoru těžké bedny.

Lisa si povšimla několika názvů a znaků společností: SYNBIOTIC, WELSH SCIENTIFIC, GENECORP. Na jedné krabici se skvěla americká vlajka namalovaná podle šablony a písmena USAMRIID. Armádní výzkumný institut infekčních chorob.

Samé lékařské vybavení.

Bedny mizely v ústí výtahu.

Zachytila pohled Henriho Barnhardta. Toxikologovi také neušly nápisy na krabicích. Jednou rukou si nepřítomně přejel po vousaté bradě a kolem úst mu naskákaly vrásky. Miller s Lindholmem jen stáli vedle se zastřeným pohledem a Ryder Blunt si pokoušel na čerstvém větru zapálit další doutník.

Doktor Deveš Patandžáli stál pod nehybnou lopatkou vrtule a osobně dohlížel na poslední etapu vykládání. Nevysvětlil jim svoje tajemné prohlášení o záchraně světa. Místo toho jim přikázal, aby se přesunuli sem.

Maorský vůdce ozbrojenců zůstával nablízku. Nedržel žádnou zbraň, ale dlaň měl položenou na pouzdru s masivní pistolí u boku. Přimhouřenýma očima sledoval aktivitu na přední palubě jako odstřelovač, který obhlíží terén. Lisa věděla, že jeho pozornosti nic neunikne, včetně oné mladé ženy, která doprovázela doktora Deveše Patandžáliho.

Ta dosud nepromluvila jediné slovo a na její naprosto bezvýrazné tváři se nezračila žádná emoce. Stála s vysokými černými kozačkami těsně u sebe a s prsty propletenými u pasu, ve formálním postoji otrokyně, jež čeká na rozkazy. Na obličeji se jí sice nepohnul ani sval, ale tvar a křivky jejího těla zaměstnávaly pozornost maorského velitele.

Když doktor Patandžáli vycházel z prezidentského apartmá, Lisa zaslechla její jméno. *Surina.* Doktor jí dal při odchodu zdrženlivý polibek na tvář, který žena přijala bez sebemenší změny výrazu. Vypadala, že má indické předky, na sobě měla dlouhé sárí ze světle oranžového a růžového hedvábí, omotaného kolem dlouhého ebenově černého copu. Kdyby si ho rozvázala, jistě by dosahoval až k podlaze. Na čelo si na-

kreslila tradiční červenou tečku, *bindi*. Její pleť ale byla o poznání světlejší než Devešova, což naznačovalo, že mezi jejími předky jsou i nějací Evropané.

Lisa nedokázala poznat, jestli se jedná o Devešovu sestru, manželku nebo společnici. Na její mlčenlivosti ale bylo něco hrozivého a celkový dojem mimořádně nebezpečné ženy ještě umocňovaly chladné oči. Na levé ruce měla černou rukavici, natolik přiléhavou, že se nedalo poznat, zda jde o kůži či gumu. Vypadalo to, jako kdyby si namočila ruku v černém inkoustu.

Lisa si založila ruce na prsou a rozhlédla se po vzdalujícím se obrysu Vánočního ostrova. Během krátké doby, po které byli na cestě, se změnil v zamlženou zelenou siluetu, z níž stoupala k nebi šmouha tmavého kouře. Kdo by ale ve sloupu dýmu rozpoznal signál? Painter rozhodně začne mít podezření, pokud se mu ani ona, ani Monk neohlásí. A pro tento okamžik mohla pouze vložit veškeré naděje do jeho paranoie.

Naštěstí šlo o sázku na jistotu.

Vlasy jí zavlály v poryvu větru. Nad hlavou jí kroužili rackové. Toužebně je sledovala pohledem. Kéž by mohla taky tak snadno odletět…

Výkřik přitáhl její pozornost k vrtulníku.

Dva muži v chirurgických oděvech vytáhli ze zadního oddělení helikoptéry nosítka. Spustili kolečka, zatímco se nad nimi tyčil Deveš a kontroloval pacienta připoutaného k lůžku. Kolem nosítek byly porůznu rozmístěny různé monitorovací přístroje, připravené k přesunu. Postava ležela v kyslíkovém stanu. Podle stoupající a klesající hrudi se zdálo, že jde o ženu. Rysy obličeje zakrýval dýchací přístroj a změť trubiček a drátků.

Deveš ukázal holí a oba zdravotníci se vydali i s pojízdnými nosítky k výtahu za ostatním lékařským vybavením.

Deveš konečně přistoupil k zajatcům.

„Během další hodiny nainstalujeme veškeré přístrojové vybavení. Doktorka Cummingsová a její společník byli naštěstí tak laskaví, že přivezli přístroje, které bych nedokázal sehnat ani já. Kdo by tušil, že výzkumné oddělení ministerstva obrany zdokonalilo přenosný skenovací mikroskop? Spolu s vybavením na elektroforézu a sekvenátorem proteinů? Tomu říkám štěstí, že nám spadlo do klína takové zařízení."

Poklepal hůlkou a vyrazil. „Pojďte. Ukážu vám skutečnou tvář toho, co na nás zaútočilo."

Lisa i ostatní ho následovali. V tuto chvíli nepotřebovala ani namířené pušky, aby poslechla. Dosud se tu vršila jedna záhada na drahou a ona chtěla znát odpovědi. Chtěla zjistit důvod přepadení i Devešových podivných slov.

Má drahá, společně musíme zachránit svět.

Odvedli je o tři paluby níž. Cestou si Lisa všimla skupinek mužů v ochranných oblecích, kteří rozstřikovali po chodbách čpící oblaky dezinfekčních prostředků.

Deveš pokračoval k přednímu oddílu lodi. Chodba končila v široké kruhové místnosti, od níž odstupovaly dražší kajuty. Jeden z největších apartmánů si tu zabral Monk pro přenosnou laboratoř. Vypadalo to, že Deveš si zabral celý zbytek.

Prošel pod izolačním závěsem a pokynul jim, aby za ním vstoupili do rušného prostoru. „Jsme tady," oznámil.

Dvacítka mužů otvírala bedny, vyhazovala z nich polystyrenové obaly a vytahovala lékařské a laboratorní přístroje zabalené do plastů. Jeden člověk právě vyprázdnil krabici Petriho misek, používaných ke kultivaci bakterií. Dveře do Monkovy laboratoře byly dokořán. Lisa v ní zahlédla nějakého muže s psací deskou, který pořizoval seznam vybavení Sigmy.

Deveš je zavedl do sousední kajuty. Vytáhl elektronickou kartu a otevřel jim dveře.

Otočil se na tetovaného velitele námezdných vojáků. „Rakao, nech, prosím, zavést doktora Millera do bakteriologické kabiny." K Millerovi pak dodal: „Dovolili jsme si sem přenést a také poněkud rozšířit vaši bakteriologickou stanici. Jsou tu nové inkubátory, anaerobní růstová média i nádoby na krevní kultury. Chtěl bych, abyste spolu s naší viroložkou, doktorkou Eloise Chénierovou, dokončili přípravu laboratoře na zkoumání infekčních chorob."

Maorský vůdce mávl na jednoho ze svých mužů, aby doprovodil Millera o kus dál chodbou. Bakteriolog se ohlédl po ostatních. Zjevně je nechtěl opustit, ale hlaveň pušky, jež se mu zaryla do zad, zamezila všem protestům.

Po Millerově odchodu Deveš kývl na zbytek skupiny. „A Rakao, mohl bys osobně odvést sira Rydera a doktora Lindholma k vysílačce? Za okamžik se k vám připojíme."

„Pane." Tetovanému muži se tento pokyn nelíbil. V jeho slově znělo

jasné varování. Podezřívavě si měřil pohledem Lisu a Henriho.

„Nic se nám nepřihodí.“ Deveš přidržel otevřené dveře kajuty a kývl hlavou, aby dovnitř vstoupila ta mladá Indka. „Myslím, že si doktorka Cummingsová a doktor Barnhardt rádi vyslechnou, co jim chci sdělit. Kromě toho budu mít s sebou Surinu.“

Lisa s Henrim vstoupili dovnitř.

Deveš je následoval. Ještě než zavřel dveře, otočil se k maorskému veliteli.

„Ach ano, Rakao, buď tak laskav a shromáždi děti, které jsem určil.“

Zavřel za sebou, ale Lisa ještě stačila na Rakaově tváři zahlédnout nasupený výraz. Do tváře se mu nahrnula krev a tetování vystoupila do popředí jako jakási nerozluštitelná mapa.

Jakmile zaklapla západka, Deveš přešel ke stolu. Ve skutečnosti se jednalo o dva stoly spojené dohromady – druhý sem přinesli z vedlejší kabiny. Na něm stály tři LCD monitory připojené ke dvěma počítačům. Nic jiného se v místnosti nezměnilo. Zbytek kajuty se skládal z pohodlné sedací soupravy z týkového dřeva umístěné naproti dveřím na stíněný balkon.

K jedné z pohovek přistoupila Surina a sedla si na opěradlo. I když se pohybovala s ostýchavou skromností, Lisa z ní vnímala sílu a hrozbu: soustředěné oči, dokonalé sebeovládání gejši, ale hlavně dvě dýky v kotníkových pouzdrech, které se objevily, když se usadila.

Lisa odvrátila zrak. Za stolem se otvíraly další dveře do ložnice, kde u postele spočívaly dva obrovské lodní kufry. Určitě se jednalo o osobní pokoj Deveše Patandžáliho. Proč je sem ale přivedl?

Deveš ťukl do několika kláves a spící počítače se probudily k životu. Všechny tři monitory vykvetly v šerém pokoji jasnou září.

„Doktore Barnhardte…, nebo *Henri*, dovolíte-li…?“ Deveš se po něm ohlédl.

Toxikolog jen pokrčil rameny.

Deveš pokračoval: „Henri, musím vás pochválit za určení skutečného nebezpečí skrytého pod rouškou toxického útoku. Našim vědcům trvalo týdny, než odhalili to, co vám došlo za pouhých dvacet čtyři hodin.“

Lisa zbledla. *Týdny*. Takže jejich únosci věděli o zdejší hrozbě dlouho před propuknutím vlastní krize. Ale co to má všechno společného s Bratrstvem?

„Samozřejmě se nám příliš nehodil poplach, který jste spustili a který dospěl až do Washingtonu. Museli jsme proto urychlit časový rozvrh… a trochu improvizovat. Jako například využitím vašeho vědeckého nadání a jeho zkombinováním s naším. To však nevadí. Musíme postupovat rychle, máme-li mít nějakou naději."

„Naději na co?" zeptala se konečně Lisa.

„Hned vám to ukážu, má drahá." Deveš ukázal na dvě křesla: nabízel jim, aby se posadili.

Lisa zůstala stát, ale zdálo se, že to Deveše nijak neurazilo. Chvilku ťukal do klávesnice a na prostředním monitoru se spustilo jakési video. Zachycovalo mikroskopické pole plné chvějících se řetízků tyčinkových bakterií.

„Kolik toho víte o antraxu?" zeptal se Deveš a ohlédl se po nich.

Lise při té otázce přeběhl mráz po zádech.

Henri odvětil: „Původcem je *Bacillus anthracis.* Infikuje především přežvýkavce. Krávy, kozy, ovce. Spory ale mohou nakazit i člověka. Často se smrtelnými následky."

Jednalo se o klinickou odpověď prostou emocí. Lise ale neušlo toxikologovo napjaté držení ramen.

Deveš přikývl. „Různé druhy rodu *Bacillus* se nacházejí v půdě po celém světě. Většinou nejsou nebezpečné. Zde je například jeden z takových neškodných organismů, *Bacillus cereus.*"

Na obrazovce naskočil zvětšený záběr na jedinou bakterii – tyčinku s tenkou membránovitou stěnou a obarvenou DNA v centru.

„Jako ostatní zástupce této skupiny ji můžete najít v zahradách celého světa. Šťastně se živí jinými mikroorganismy a ústrojnými látkami v půdě. Nijak neškodí ničemu většímu, než je měňavka. Ovšem její bratranec, *Bacillus anthracis,*" Deveš klikl myší, aby vyvolal další snímek. Vedle sebe vypadaly obě bakterie takřka k nerozeznání.

„Zde vidíte původce sněti slezinné neboli antraxu," pokračoval, „jednu z nejvražednějších bakterií planety. Má stejnou genetickou informaci jako její mírumilovný zahradní příbuzný." Deveš poklepal na obarvené smyčky DNA v obou bakteriích. „Do posledního genu jsou prakticky totožné. Proč tedy jedna zabíjí a druhá zůstává neškodná?"

Deveš se přes rameno ohlédl na Lisu a Henriho.

Lisa potřásla hlavou. Henri mlčel.

Deveš přikývl, jako kdyby to očekával. Obrátil pozornost zpátky k

monitoru, ťukl do klávesy a zvětšil fotografii bakterie antraxu. Masa DNA na obrazovce silně nabyla. Kromě hlavního chromozomu na ně v cytoplazmě buňky hleděly dva dokonalé kroužky genetického materiálu jako nějaké dvě oči.

„Plazmidy," pojmenoval je Henri.

Lisa se zamračila, protože byla nucena vzpomínat na studia ještě před lékařstvím. Pokud si pamatovala, plazmidy jsou kruhové molekuly DNA, oddělené od hlavního chromozomu. Volně pohyblivé kousky genetického materiálu, typické pro bakterie. O jejich úloze se stále mnoho nevědělo.

Deveš navázal: „Tyto dva plazmidy – pX01 a pX02 – jsou příčinou, která mění běžné bakterie rodu *Bacillus* v superzabijáky. Když je z buňky odstraníte, bakterie antraxu se přemění zpátky na nevinný organismus, který si bude šťastně vegetovat na zahrádce. Vraťte jim je, a z přátelského *Bacillu* se stane nebezpečný patogen."

Konečně se k nim otočil čelem. „Takže se vás ptám, odkud pocházejí tyto cizí a smrtící kousky DNA?"

Lisu to proti její vůli zaujalo. „Nemůžou si je bakterie vyměňovat přímo mezi sebou?"

„Jistě, ale měl jsem na mysli, kde se k tomuto cizímu genetickému materiálu dostala první bakterie. Jaký byl jejich původní zdroj?"

Henri se pohnul a přistoupil blíže k monitorům. „Evoluční původ plazmidů zůstává záhadou, ale podle současné teorie je bakterie získaly od virů, nebo konkrétněji od *bakteriofágů*, virů, které napadají výhradně bakterie."

„Přesně tak!" Deveš se znovu obrátil k obrazovce. „Podle této teorie kdysi v dávné minulosti nějaký bakteriofág vstříkl mírumilovnému *Bacillu* tento smrtící pár plazmidů, čímž vytvořil v biosféře nové monstrum a transformoval milého zahradního tvorečka v zabijáka."

Deveš stiskl několik dalších kláves a snímky zmizely. „Bakterie sněti není jediná takto infikovaná. I virulenci původce dýmějového moru, *Yersinie pestis*…, zvyšuje plazmid."

Lise se zježily chloupky, když jí došlo, kam tím Deveš míří. Přednáška o proměňování bakterií jí připomněla pacienty na lodi. Tu dívku se záchvaty vyvolané bakterií z octa, ženu s těžkým průjmem způsobeným bakterií z jogurtu a neznámého pana X, jemuž běžná kožní bakterie rozežírá tkáně…

„Naznačujete, že právě to se děje tady?“ zamumlala. „Že zde dochází k bakteriální transformaci?“

Deveš přikývl. „Právě. Něco se vynořilo z hlubin oceánu, něco se schopností měnit bakterie v smrtící patogeny.“

Lisa si vybavila Henriho upozornění na to, jak v našem světě bakterie převládají a že devadesát procent buněk v lidském těle je bakteriálních. Nikoliv lidských. Kdyby se měly obrátit proti nám…

Deveš mluvil dál: „Ze studia genetiky antraxu a dalších toxických bakterií mikrobiologové předpověděli existenci starobylého kmene virů. Kmene, který vytvořil rané předky antraxu a dalších infekčních bakterií. Vědci pro tyto viry, které mění přítele v nepřítele, dokonce vymysleli jméno: Jidášův kmen.“

Henri patrně vyčetl cosi v Devešově tváři, v lesku jeho očí, ve vzrušení, které z něj vyzařovalo. Narovnal se. „Něco mi říká, že jste izolovali původce zdejší události, nemám pravdu? Tenhle Jidášův kmen. Jinak byste tu nebyl.“

„Domníváme se, že ano.“

Deveš ťukl do dalších dvou kláves. Na obrazovce naskočil rotující snímek z elektronového mikroskopu, celý ve stříbřitých odstínech. Zachycený organismus díky nim vypadal spíše jako mechanický strojek než jako biologický objekt. Připomínal lunární modul. Jeho schránku tvořil geometricky pravidelný dvacetistěn s trojúhelníkovými stěnami. Z každého rohu odstupovala tenká vlákna se špičkami na konci, určená k přichytnutí a probodnutí buněčné membrány.

Na lékařské fakultě Lisa viděla plno takových obrázků.

Virus.

„Tohle jsme objevili ve vzorku cyanobakterií z té toxické břečky. Proměnilo to nevinnou fosforeskující mořskou sinici v jedovatou příšeru, která rozkládá živočišné tkáně. V oblacích toxinů se virus rozšířil i na souš a zahájil transformaci ostrovních bakterií v zabijácká monstra.“

„To teď pozorujeme mezi pacienty,“ dodal Henri. „Staví naše vlastní těla proti nám.“

Deveš poklepal na monitor. „Úhlavní nepřítel života. Tenhle organismus má schopnost šíření planetární biosférou a bude přitom proměňovat všechny bakterie ve vražedné patogeny. Jde o přírodní neutronovou bombu, o virovou explozi s potenciálem vyhladit všechny vyšší životní formy a zanechat po sobě pouze toxický roztok bakteriálního

slizu. Pokud nic nepodnikneme, stane se se světem přesně to, co jsme viděli na návětrné straně Vánočního ostrova."

„Jestli se rozšíří…," Henri pobledl v obličeji, „neměli bychom žádnou možnost to zastavit."

Deveš se konečně narovnal a vzal do ruky hůlku. „Možná. Zatím jsme s analýzou toho organismu sotva začali. Dobrá zpráva je, že virus vydrží jen krátkou dobu a neinfikuje lidské buňky. Jen bakterie. Proto představuje jen malé *přímé* riziko. Zmocňuje se bakterií, nutí je, aby vytvářely jeho kopie, a pak po sobě zanechává smrtící plazmidy. Mimo buňku není nijak odolný. Snadno ho lze zničit obyčejnými dezinfekčními prostředky a držet na uzdě dostatečnými hygienickými návyky."

Lisa si vzpomněla, jak piráti procházejí po lodi v oblacích dezinfekčního činidla. Sterilizovali celé plavidlo.

„Bohužel za sebou virus nechává zabijáky. Vražedné bakterie, které se dělí a množí. Každá představuje nové, dosud neviděné monstrum, navždy přidané do biosféry."

Henri si ustaraně přejel dlaní po čele. „Jestli se ten virus uvolní do světa… Mluvíme tu o tisíci různých nových chorob, které zaútočí najednou. O nákaze, která bude schopná změnit tvář planety rychleji, než dokážeme zareagovat. Nic takového se ještě nestalo."

„To není možná tak úplně pravda," odpověděl Deveš tajemně.

Henri se zadíval na jejich únosce.

„Moji zaměstnavatelé a já se domníváme, že nejde o první útok Jidášova kmene. Víme o historických záznamech týkajících se něčeho podobného. Téměř před tisícem let." Ztišil hlas do zadumaného šepotu. „V těch zprávách se objevují podivné a vysoce zneklidňující údaje."

„O jakých historických záznamech mluvíte?" zeptala se Lisa.

Deveš nad její otázkou mávl rukou. „Na tom nesejde. Tuhle stopu sledují jiní. My se musíme soustředit na svůj cíl. Naše mise na palubě této lodi nespočívá v minulosti, ale v současnosti. Moji zaměstnavatelé zorganizovali evakuaci ostrova a zařídili, aby sem připlula Bluntova loď. Potřebovali jsme izolovat všechny nakažené na jednom místě. Tady se nám naskytla unikátní příležitost studovat průběh choroby, její epidemiologii, patologii i fyziologické účinky. A máme plnou loď pokusných subjektů."

Lisa o krok ustoupila, neschopná zamaskovat hrůzu, jež se jí zmocnila.

Deveš se opřel o hůlku. „Cítím vaše znechucení, doktorko Cummingsová. Teď už chápete, proč Bratrstvo muselo jednat. Když čelíme takhle virulentnímu organismu, nelze postupovat v rukavičkách. Na takový prudký útok není možné odpovídat s politickou korektností. Je nezbytné podniknout rychlou akci a uskutečnit obtížná rozhodnutí. Copak v Tuskegee nenechávala vaše vlastní vláda umírat lidi nakažené kapavkou, zatímco vědci nezaujatě zaznamenávali pokračující symptomy trpících? Abychom přežili tohle, musíme být právě tak chladní a krutí. Protože, věřte mi, tohle je boj o přežití lidského druhu jako takového."

Lisa se šokované pokoušela připadnout na nějaký protiargument.

Ozval se Henri, ale ne tak, jak to od něj Lisa očekávala. „Má pravdu."

Lisa se k němu otočila.

Henri nespouštěl oči ze snímku Jidášova kmene na monitoru počítače. „Tohle je celoplanetární zabiják. A už se utrhl ze řetězu. Vzpomeňte si, jak rychle svět obletěla ptačí chřipka. Máme týden, možná jen pár dní. Jestli nenajdeme způsob, jak ho zastavit, bude z povrchu zemského vyhlazen veškerý život – nebo přinejmenším jeho vyšší formy."

„Jsem rád, že se shodneme," řekl Deveš a kývl na Henriho. Poté se zadíval do očí Lise. „Až odhalím doktorce Cummingsové její roli v tomto podniku, možná dojde stejného osvícení."

Lisa se nad tímhle záhadným prohlášením zamračila.

Deveš se vydal ke dveřím. „Nejprve se ale musíme připojit k našim přátelům u vysílačky. Je třeba uhasit několik požárů."

7.02
WASHINGTON, D. C.

Painter hleděl na tři zpravodajské kanály, které měl puštěné na svých plazmových obrazovkách: Fox, CNN, NBC. Všechny informovaly o požáru nedaleko Georgetownu.

„Takže je všechno v pořádku," řekl Painter a zůstával stát za stolem. Přidržoval si sluchátko u ucha. Lisin hlas k němu z opačné strany světa doléhal slaběji než obvykle. „Vyděsila jsi Jenningse z výzkumného oddělení. Už se chystal ten ostrov zlikvidovat zápalnými bombami."

„Omlouvám se za falešný poplach," odpověděla Lisa. „Jednalo se

jen o laboratorní kontaminaci. Všechno jde skvěle…, nebo aspoň tak skvěle, jak je možné na lodi plné pacientů s popáleninami. Vracíme se k původnímu odhadu, že zdravotní problémy vyvolaly jedovaté řasy a sinice. Zamořují zdejší vody už roky a tohle byl jen výsledek jejich přemnožení. Všechno by mělo být vyřešeno během jednoho nebo dvou dnů a pak se s Monkem vydáme nazpět."

„To je první dobrá zpráva za celý den," podotkl Painter.

Jeho oči těkaly k plazmovým monitorům na stěně. Požár lesa za konspiračním bytem se konečně podařilo dostat pod kontrolu. Televize zabíraly hasičské vozy na parkové cestě, jak kropí vodou poslední doutnající ohniska.

Lisa mu šeptala do ucha. „Já vím, že máš plno práce. Ohlásím se znovu za dvanáct hodin, přesně podle plánu."

„Výborně. Trochu se vyspi. Dovedu si představit, že tam jsou nádherné západy slunce."

„To ano. Já… přála bych si, aby sis je mohl užívat se mnou."

„Já taky. Ale zanedlouho už budeš zpátky. A teď tu musím něco hasit."

Na obrazovce se objevil záběr ze zpravodajského vrtulníku na zuhelnatělé trosky konspiračního bytu. Painter už slyšel zprávu vyšetřovatelů. Stopy pneumatik za domem vedly k objevu opuštěného kabrioletu, kterým Gray před pár hodinami dorazil k domu. Zdálo se, že neutekl na ulici, ale do lesů. Jenže kam se vydal odtud? Pořád po něm nikde nebyla ani stopa, stejně jako po jeho rodičích a po zraněné agentce Bratrstva.

Kam se všichni schovali?

„Já tu mám taky práci," řekla Lisa.

„Nepotřebuješ něco?"

„Ne…"

Neuniklo mu zaváhání v jejím hlase. „Liso? O co jde?"

„To nic," odpověděla poněkud netrpělivě. „Asi jsem jenom unavená. Víš, jaká jsem v téhle fázi měsíce."

Painterův asistent Brant vjel do kanceláře se svazkem faxů v ruce. Painter si všiml dopisní hlavičky navrchu prvního z nich. Washingtonská policie. Další hlášení o postupu při pátrání po místních nemocnicích. Přijal papíry od Branta a přitom odpovídal Lise.

„Tak si určitě odpočiň," řekl a už si četl první řádek zprávy. „Zůstaň v bezpečí a nezapomeň na krém proti slunci. Nemůžu dopustit, abych

potom vedle tvého ostrovního opálení vypadal jako bledý duch.“

„Provedu.“ Lisin hlas se ztišil v šepot. Satelitní spojení nefungovalo, jak mělo. Přesto Painter v jejím hlase slyšel zklamání. Ona mu taky chyběla.

„Brzy se uvidíme,“ dokončil. „Za dvanáct hodin se mi ozvi. Teď se jdi trochu prospat.“

Linka bez dalšího slova zmlkla. Vyndal si sluchátko z ucha a usadil se za stůl. Nejprve si projde tuhle hromadu hlášení a poté oznámí Jenningsovi, že je všechno v pořádku.

Aspoň jedna katastrofa byla zažehnána.

18.13
NA MOŘI

Lisa položila sluchátko. Srdce jí divoce tlouklo v hrudi. Spojení přerušili na znamení Deveše Patandžáliho. Stál ve dveřích do moderní komunikační místnosti a oběma dlaněmi se opíral o hůlku.

Zklamaně vrtěl hlavou.

Lisu zamrazilo. Ví, o co se pokusila? Vstala ze sedadla vedle radisty a jeden ze strážných ji popadl za loket.

„Měla jste se jen držet scénáře, doktorko Cummingsová,“ promluvil Deveš podrážděně. „Šlo o prostou žádost a jasně jsem vám vysvětlil důsledky neuposlechnutí.“

V Lise by se krve nedořezal. „Ale já… jsem se držela scénáře. Neřekla jsem nic jiného. Painter si myslí, že je všechno v pořádku, přesně jak jste přikázal.“

„Ano. Naštěstí. Ale nemyslete si, že mi unikl váš pokus o předání tajné zprávy.“

Ach bože… Při telefonním rozhovoru to zkusila. Přece ale nemůže vědět… „Nerozumím…“

„‚Víš, jaká jsem v téhle fázi měsíce‘,“ ocitoval ji Deveš. Otočil se a vyrazil do chodby. „Periodu jste měla před deseti dny, doktorko Cummingsová.“

Po celém těle se jí rozlil ledový chlad.

„Máme o vás podrobnou složku. A já jsem si ji přečetl. Mám eidetickou paměť. Fotografickou. Doporučuji vám, abyste příště nepodceňovala mé zdroje.“

Strážný ji vystrkal z místnosti. Klopýtala za Devešem.

Chovala se jako blázen, když se pokusila o tajnou komunikaci s Painterem, bez ohledu na to, jak rafinovanou.

Co jsem to udělala?

V chodbě stáli vyrovnaní ostatní zajatci: doktor Lindholm, Ryder Blunt a australský kapitán v zakrvácené khaki uniformě. Všichni volali svým nadřízeným a ohlásili, že na odlehlém ostrově je situace zcela pod kontrolou. Tím získají únosci dostatek času, aby odpluli dále od ostrova, než někdo pojme podezření, že se děje cosi nepatřičného.

Kromě nich ale v chodbě stáli další lidé – krčily se tu čtyři vystrašené děti, chlapci i děvčata, ve věku od šesti do deseti let. Jeden pro každého volajícího. Život dítěte závisel na jejich spolupráci. Lise přidělili osmileté děvčátko s velkýma očima tvaru mandle, které se vyděšeně choulilo u podlahy a objímalo si pažemi kolena. Její bratr, o několik let starší než ona, měl položenou ruku kolem jejích ramen.

Maorský vůdce přistoupil s pozvednutou pistolí k dítěti.

Deveš se k němu připojil a obrátil se čelem ke skupině. Pěst si položil v bok. „Všichni jste byli varováni, že pokud se jakkoliv významně odchýlíte od scénáře a pokusíte se předat informace, bude to mít následky. Vzhledem k tomu, že šlo u doktorky Cummingsové o první selhání, projevím jistou shovívavost."

„Prosím," škemrala Lisa. Nedokázala unést pomyšlení, že bude mít na rukou dětskou krev. Při tom telefonátu reagovala čistě instinktivně. Byl to hloupý trik.

Deveš na ní zakotvil pohledem. „Místo toho, abychom zastřelili to děvče, doktorko Cummingsová, vám dám na vybranou, abyste určila, které dítě má zemřít místo ní."

Lisa se málem zalkla.

„Nejsem krutý člověk, jen praktický. Tuhle lekci si všichni musíte vzít k srdci." Pokynul Lise. „Vyberte dítě."

Lisa zavrtěla hlavou. „Já nemůžu…"

„Vyberte jedno, nebo je zastřelíme všechny. Ať si to všichni zapíšou za uši. Náš úkol je příliš závažný na to, abychom tolerovali uskoky, bez ohledu na to, jak drobné."

Na znamení tetovaného vůdce s ní strážný smýkl kupředu.

„Vyberte dítě, doktorko Cummingsová."

Potlačila vzlyknutí a zahleděla se do čtyř dětských tváří. Ani jedno

neumělo anglicky, ale všechny si přečetly něco v jejím obličeji, pochopily její hrůzu a vylekaly se ještě víc. Přitiskly se k sobě.

Lisa zachytila Devešův pohled a znovu zaškemrala. „Prosím, doktore Patandžáli. Byla to moje chyba. Potrestejte mě."

„Mám dojem, že přesně to dělám." Nepohnutě se na ni díval. „Tak vybírejte."

Lisa přejela očima čtyři tváře. Nemohla vybrat to malé děvče ani jejího bratra. Neměla jinou možnost. Pozvedla rozechvělou paži a ukázala prstem na dalšího z chlapců, nejstaršího ze skupiny. Desetiletého.

Bůh mi odpusť.

„Výborně. Rakao, znáš svoji povinnost."

Maorský ozbrojenec přikročil k chlapci, který k němu s nadějí zvedl vyděšenou tvář.

Lise uniklo ze rtů zasténání. Udělala krok kupředu, aby změnila svoje rozhodnutí. Strážný ji sevřel pevněji. Podlamovala se jí kolena – v dalším okamžiku se zhroutila do kleku, bez sebe hrůzou a žalem.

Ozbrojenec pozvedl pistoli a namířil chlapci na hlavu.

„Ne…," vydechla Lisa.

Rakao stiskl spoušť – ale nevyšlehl výstřel. Ozvalo se ostré klapnutí úderníku o prázdnou komoru.

Rakao spustil ruku se zbraní.

V následujícím tichu se k ní z opačné strany chodby doneslo bublavé zachroptění. Lisa se otočila právě včas, aby viděla, jak doktor Lindholm klesá na podlahu. Na okamžik se jejich oči střetly. Lisa si v Lindholmově pohledu přečetla šok a bolest. Sevřel si rukama hrdlo. Mezi prsty mu prýštila krev.

Devešova společnice Surina za ním ustoupila dozadu se skloněnou hlavou, jako kdyby právě naservírovala čaj a nyní vycházela z místnosti. Měla prázdné ruce, ale Lisa nepochybovala o tom, že ta žena podřízla Lindholmovi hrdlo a poté zasunula dýku do pouzdra právě tak rychle, jako ji předtím vytrhla.

Lindholm padl obličejem na podlahu pokrytou kobercem. Do přepychové tkaniny se vsakovala krev a rozlévala se do kaluže kolem. Lindholmova ruka se na koberci ještě krátce zachvěla, ale vzápětí znehybněla.

„Kurva…," zabručel Ryder se ztuhlými rysy a odvrátil se.

Deveš se vrátil k Lise.

„P-proč?“ podařilo se jí vykoktat.

„Jak jsem říkal, nic nám neunikne, doktorko Cummingsová. Včetně schopností doktora Lindholma. Nebo lépe řečeno jejich absence, pokud jde o výzkum a práci v terénu. Posloužil svému účelu, aby uchlácholil WHO, ale teď už představoval spíše přítěž než přínos. Jeho smrt ovšem splnila ještě jeden účel. Demonstrativní. Nejen jako trest za neuposlechnutí pokynů.“ Deveš ji probodl tvrdým pohledem. „Mohu předpokládat, že jste si vzala tuhle lekci k srdci, doktorko Cummingsová?“

Pomalu přikývla a neodtrhovala oči od tratoliště krve.

„Výtečně.“ Otočil se k ostatním. „Tato smrt je lekcí pro všechny. Podtrhuje závažnost naší mise. Vaše životy závisejí na vaší užitečnosti. Je to naprosto jednoduché. Služte, nebo zemřete. Doporučuji vám, abyste to sdělili i svým kolegům, než bude nutné přikročit k další ukázce.“

Deveš tleskl rukama. „Když jsme teď vyřídili tuto drobnou nepříjemnost, můžeme se pustit do práce.“ Pokynul maorskému veliteli. „Rakao, odveď, prosím, všechny na jejich místa. Já osobně doprovodím doktorku Cummingsovou k její pacientce.“

Rakao uložil pistoli do pouzdra a udělil příkazy svým mužům. Deveš se vydal s Lisou po chodbě od všech ostatních. Lisa minula skupinku vystrašených dětí, které vojáci právě odváděli zpátky na ošetřovnu.

Surina následovala za Lisou a Devešem, ale ještě se zastavila u malých sourozenců. Shýbla se k děvčátku, které se stále krčilo v bratrově objetí. Napřáhla k němu prázdnou dlaň, na níž se po hbitém zamávání prsty objevilo malé balené cukrátko. Nabídla ho vyděšenému děvčeti, ale to se jen ještě těsněji přitisklo ke svému bratrovi. Její bratr byl o něco praktičtější a bleskurychle popadl ze Surininy dlaně sladkost, jako kdyby sahal do nastražené pasti na myši.

Surina se ladně narovnala a ještě zlehka pohladila děvčátko po tváři. Když odtáhla ruku, špičky prstů měla vlhké od dětských slz. Lisa uvažovala, jestli jde o stejnou ruku, kterou podřízla hrdlo Lindholmovi. Surinina tvář zůstávala dokonale bezvýrazná.

Lisa se odvrátila a vyrazila za Devešem.

Odvedl ji až k poslední kajutě na této palubě a elektronickou kartou otevřel dveře. Další apartmá. Do předpokoje natěsnali ohromující množství přístrojů. Deveš si jich nevšímal a vydal se rovnou k zadní místnosti.

Lisa kráčela těsně za ním.

Jakmile vstoupili dovnitř, spatřila ležet na posteli známou postavu, schovanou za izolačním stanem: jednalo se o onu ženu z helikoptéry, uprostřed změti monitorovacích přístrojů. Měla stejně plavé vlasy jako Lisa, ale ostříhané na ježka. Její rysy se nedaly rozeznat za kyslíkovou maskou, která jí zakrývala celý obličej. V kajutě stála nosítka, na kterých sem pacientku dopravili z vrtulníku.

Ti dva zdravotníci, kteří ji sem dovezli, právě upevňovali poslední hadičky a senzory, které vedly od pacientky. Lisa přejela zařízení jediným pohledem: elektroencefalograf, EKG, snímač krevního tlaku. Žena už měla v hrudi zavedenou intravenózní infuzi. Jeden ze zdravotníků urovnával cévku vyvedenou z pacientčina močového měchýře.

Deveš ukázal k ležící postavě. „Dovolte, abych vám představil doktorku Susan Tunisovou, oceánoložku z Queenslandu. Jde o jednoho z prvních lidí, kteří přišli do styku s toxickými cyanobakteriemi. Domnívám se, že jste se už setkala s dalším členem její skupiny. Tím panem X dole v karanténě."

Lisa zůstávala u dveří. Pořád si nebyla jistá, proč ji sem Deveš přivedl, a ještě stále se nevzpamatovala ze zavraždění doktora Lindholma. I kdyby šlo o jednu z prvních obětí, co to má společného s ní? Nebyla viroložka ani bakterioložka.

„Nechápu," vyjádřila svůj zmatek nahlas. „Na palubě lodi jsou kvalifikovanější lékaři."

Deveš nad jejím hodnocením mávl rukou. „O její lékařské potřeby se postarají zdravotníci."

Lisa se zamračila. „Tak proč…?"

„Doktorko Cummingsová, jste vynikající fyzioložka se značnými zkušenostmi z terénního výzkumu. Nejdůležitější ale je, že jste při minulých akcích pro Sigmu prokázala svou vynalézavost a důvtip. To se nám bude hodit i zde. Budete mi osobně asistovat s tímhle případem."

„Proč zrovna s ní? Co je na jejím případu zvláštního?"

„Tato pacientka představuje klíč ke všemu." Deveš se zahleděl na ženskou postavu a v očích se mu poprvé zablýskla obava. „Drží klíč k hádance, která vede hluboko do minulosti, k Marku Polovi a jeho putováním těmito vodami…, a ještě k větší záhadě."

„Marco Polo? Ten cestovatel?"

Deveš mávl rukou. „Jak už jsem říkal, tuto stopu přenecháváme jinému týmu Bratrstva." Kývl k pacientce. „Veškerá naše snaha a vý-

zkum na této lodi, všechny oběti, které podstoupíme, se soustřeďují kolem této ženy.“

„Pořád to nechápu. Co je na ní tak důležitého?“

Deveš ztišil hlas. „Tato žena… se mění. Jako bakterie. Roste v ní Jidášův kmen.“

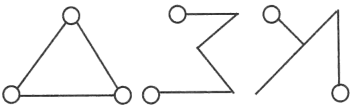
„Vždyť jste tvrdil, že virus neinfikuje lidské buňky.“

„To je pravda. Však v ní také dělá něco jiného.“

„Co?“

Deveš se obrátil k Lise. „Inkubuje se.“

INKUBACE

7. kapitola

O NEUVĚŘITELNÉ CESTĚ

6. ČERVENCE, 6.41
ISTANBUL

Za necelý den Gray utekl přes polovinu Země – a ocitl se v jiném světě. Z minaretů nespočetných istanbulských mešit právě svolávali muezínové islámské věřící k ranní modlitbě. Sluneční světlo vrhalo dlouhé stíny a městské kopule a věže se leskly v jeho paprscích.

Ze střešní restaurace, kde Gray čekal se Seichan a Kowalským, měli dobrý rozhled. Ani jeden nevypadal šťastně. Byli nervózní a trpěli důsledky rychlého přesunu do jiného časového pásma. Tupá bolest za Grayovýma očima ale nesouvisela jen s vlastními starostmi. Pronásledovali ho vrazi, honila ho vlastní vláda a on začínal pochybovat o tom, že udělal dobře, když uzavřel současné spojenectví.

Teď ještě to zvláštní povolání do Istanbulu. Proč? Nedávalo to žádný smysl. Projednou se však alespoň zdálo, že není o nic zmatenější než Seichan. Právě si nalila med do drobného šálku tureckého čaje. Číšník, oděný do tradiční vesty s modrozlatým vyšíváním, nabídl Grayovi, že doplní i jeho šálek.

Gray zavrtěl hlavou. V hlavě už mu bzučelo přemírou kofeinu.

S Kowalským se číšník nezdržoval. Mohutný muž – oblečený v džínách, černém tričku a dlouhé šedé bundě – vynechal čaj a pustil se rovnou do dezertu. V ruce držel chlazenou sklenku hroznové brandy zvané *raki*. „Chutná to jako lékořice s asfaltem," podotkl s úšklebkem, ale nijak mu to nezabránilo v konzumaci dvou sklenic. Také tu objevil švédský stůl, kde si naložil haldu chleba, oliv, okurek, sýra a půl tuctu

natvrdo vařených vajec.

Gray neměl chuť k jídlu. Byl příliš plný obav a otázek.

Vstal a přešel k zídce, která obkružovala střešní terasu. Opatrně zůstával ve stínu slunečníku. Istanbul byl jako oblast hemžící se teroristy neustále pod dohledem špionážních družic. Gray uvažoval, jestli jeho obličej už nějaká zpravodajská služba vložila do počítačů se speciálními programy na rozpoznávání tváří.

Nestahuje se kolem nich zrovna v tuto chvíli síť Sigmy nebo třeba Bratrstva?

Připojila se k němu Seichan a položila si šálek s čajem na zídku kolem terasy. Celý let prospala na sklopeném sedadle v první třídě. Po odpočinku se jí do obličeje vrátila barva, i když při chůzi stále kulhala, jak si šetřila zraněný bok. Na palubě letadla se převlékla do volnějšího oděvu: zelených kalhot a zvlněné tmavě modré blůzy. Černé motorkářské kozačky od Versaceho si ovšem nechala.

„Proč myslíte, že nás monsignor Verona pozval tak daleko?“ zeptala se. „Až do Istanbulu.“

Gray se opřel o zídku a otočil se k ní. „Ale copak? Najednou spolu mluvíme?“

Podrážděně obrátila oči v sloup. Od chvíle, kdy opustili zubařskou ordinaci v Georgetownu, odmítala Seichan jakékoliv další vysvětlování. Ne že by na ně měli příliš času. Na útěku se Seichan zastavila jen na tak dlouho, aby uskutečnila jediný telefonát. Do Vatikánu. Gray celý rozhovor slyšel. Vypadalo to, že Vigora nepřekvapilo, když zjistil, kdo mu volá, ani že je se Seichan taky Gray.

„Vaše zmizení už se rozkřiklo,“ vysvětlil monsignor. „Interpol, Europol… všichni vás hledají. Předpokládám, že jste to byla vy, Seichan, kdo nechal ten malý vzkaz ve Věži větrů.“

„Našel jste ho?“

„Ano.“

„A poznal jste to písmo?“

„Samozřejmě.“

Zdálo se, že se Seichan ulevilo. „Nemáme moc času. Je ohroženo příliš mnoho životů. Kdybyste mohl zapojit svoje zdroje a zjistit, co…“

„Já vím, co ten nápis znamená, Seichan,“ přerušil ji Vigor dotčeně. „A vím, co z něj plyne. Jestli se chcete dozvědět víc, oba přijeďte na schůzku se mnou do hotelu Ararat v Istanbulu. Budu tam v sedm ráno.

Ve střešní restauraci.“

Poté Seichan spěšně zařídila falešné dokumenty a zkoordinovala přesun. Ujistila Graye, že Bratrstvo nemá sebemenší tušení o jejích kontaktech. „Tihle lidé mi dluží nějaké laskavosti,“ vysvětlila.

Nyní se k němu prudce otočila a vytrhla ho ze vzpomínek. Loktem vrazila do šálku čaje a Gray ho zachytil těsně předtím, než spadl na ulici pod nimi. Věnovala převrženému šálku sotva jediný pohled. Gray měl dojem, že taková nedbalost je u této ženy mimořádně vzácná. Vždycky měla všechno pod kontrolou.

Právě tak rychle jí opět ztvrdly rysy.

„Já vím, že jsem vás nechala tápat,“ řekla. „Jakmile dorazí monsignor Verona, všechno vám vysvětlím.“ Kývla na něj. „Ale co vy? Pokročil jste nějak s tím nápisem na obelisku?“

Jen pokrčil rameny, aby si myslela, že něco ví.

Chvíli na něj hleděla a pak si povzdychla. „Dobře.“

Vrátila se ke stolu.

Gray od ní měl fotografie obelisku a vytištěnou kopii andělského nápisu. Cestou sem se pokoušel vyluštit kód, který se v písmu skrýval, ale bylo tu příliš mnoho proměnných. Potřeboval víc informací. Kromě toho měl podezření, že poselství vzkazu bude víc než průzračné: *Rozbijte obelisk a naleznete ukrytý poklad.*

To udělali.

Stříbrný krucifix měl pověšený na provázku kolem krku. Už si ho pečlivě prohlédl. Jednoznačně se jednalo o hodně starý a obnošený předmět. Ani pod lupou na něm neobjevil žádný nápis či jiná významná vodítka, která by potvrdila Seichanin divoký odhad, že křížek kdysi patřil zpovědníkovi cestovatele Marka Pola.

Jakmile Gray u zídky osaměl, rozhlédl se po městě, na jehož ulicích se už takhle časně ráno hemžili lidé. Autobusy pod ním soupeřily s automobily a chodci. Troubení klaksonů se pokoušelo přehlušit pronikavější halekání pouličních prodavačů a neutichající žvanění turistů.

Pozorně zkoumal nejbližší okolí a sledoval, jestli v něm nespatří nějakou hrozbu či blížící se podezřelou postavu. Setřásli ze své stopy Násira? Po přeletu na druhý konec světa si tím Seichan byla jistá. Gray ale nehodlal polevit v ostražitosti. Na nádvoří hotelu vstali dva muži po ranních modlitbách z koberců a zmizeli zpátky v budově. Ve fontáně se jen tak cachtalo nějaké dítě.

Gray uspokojeně zvedl zrak o něco výš. Hotel Ararat stál v centru nejstarší čtvrti Istanbulu, Sultánahmetu. Odsud až k moři se z chaosu úzkých uliček zvedaly staré stavby jako ostrůvky. Přímo proti hotelu se k nebi tyčily ušlechtilé kopule Modré mešity. Kousek dál po ulici stál mohutný byzantský kostel zpola obklopený lešením, jako kdyby se ho ocelová konstrukce pokoušela připoutat k zemi. Za lešením se mezi nádvořími a zahradami rozkládal palác Topkapi.

Gray vnímal, jak z těchto velkých mistrovských děl historické architektury dýchají staletí. Zamyšleně přejel prsty po křížku kolem krku. Další kus dějin, nabitý významy z minula. Jak ale souvisí se Seichaninou celosvětovou hrozbou? Krucifix, který kdysi patřil knězi Marka Pola?

„Hej, Ali Babo," zvolal za ním Kowalski. „Ještě jednu rundu těchhle lékořicových panáků."

Gray potlačil zasténání.

„Ten nápoj se jmenuje *raki"* opravil bývalého mariňáka nový hlas, z něhož čišela autorita.

Gray se otočil. Ze stínu schodiště vystoupala na střešní terasu známá a vítaná postava. Monsignor Vigor Verona oslovil turecky číšníka – zdvořile a omluvně. *„Bir sise raki lütfen."*

Číšník s úsměvem přikývl a odešel.

Vigor přistoupil k jejich stolu. Gray si povšiml, že monsignor nemá kolárek. Zjevně cestoval inkognito. Bez kolárku vypadal o deset let mladší než na svých šedesát. Možná ale ten dojem budilo nenucené oblečení, jež měl na sobě: modré džíny, sportovní boty a černá košile s vyhrnutými rukávy. Přes rameno měl přehozený ošoupaný ruksak. Vypadal připravený k výstupu na horu, od níž odvozoval tento hotel svoje jméno, na výpravu za Noemovou archou.

Někdy v minulosti monsignor snad tuto pouť opravdu vykonal.

Než se Vigor stal prefektem Vatikánských archivů, sloužil Svatému stolci jako biblický archeolog. Tato pozice mu umožňovala vykonávat ještě jednu úlohu. Špiona. Postavení archeologa Vigorovi dovolovalo cestovat po celém světě, což představovalo vynikající krytí pro shromažďování zpravodajských informací.

Vigor také už v minulosti pomohl Sigmě.

A vypadalo to, že jeho kvalifikace najde nové uplatnění.

S táhlým povzdychem se usadil na židli. Číšník se vrátil a postavil

před nového příchozího kouřící šálek čaje.

„*Tesekkűrler,*“ poděkoval mu Vigor.

Kowalski se při číšníkově odchodu napřímil a střídavě hleděl za jeho vzdalujícími se zády a na svou prázdnou sklenici. Poté mu poklesla ramena a zabručel něco o mizerné obsluze.

„Veliteli Pierci, Seichan,“ začal Vigor, „děkuji, že jste vyhověli mé žádosti. A námořníku Joe Kowalski, velice rád vás poznávám.“

Následovala krátká výměna zdvořilostí. Vigor se váhavě zmínil o své neteři Rachel. Jednalo se o nepříjemné téma. Rachel a Gray se rozešli přátelsky a po vzájemné dohodě, ale Vigor se pořád stavěl ke své neteři značně ochranářsky. Ta to ovšem nepotřebovala. Jako poručice u karabiniérů si vedla velice dobře, a dokonce jí nedávno zvýšili plat.

Gray byl přesto rád, když je Seichan přerušila. „Monsignore, proč jste nás zavolal až do Istanbulu?“

Vigor ji umlčel pozvednutou dlaní, usrkl si čaje a pomalu položil šálek na stůl. „Ano, k tomu se dostaneme. Předtím ale chci vyřídit dvě věci. Zaprvé, ať nás tato záležitost zavede kamkoliv, pojedu s vámi.“ Zabodl pevný, neochvějný pohled nejprve do Grayových očí a poté ho přenesl na Seichan. „Druhá, stejně důležitá věc je ta, že chci vědět, co to všechno má společného se slavným benátským cestovatelem Markem Polem.“

Seichan sebou trhla. „Jak to… O Marku Polovi jsem se nezmínila.“

Než Vigor stačil odpovědět, objevil se znovu číšník. Kowalski s nadějí vzhlédl. Vykulil oči, když před něj číšník postavil celou láhev *raki*.

„Objednal jsem vám půl litru,“ vysvětlil Vigor.

Kowalski se k němu natáhl a zapumpoval mu rukou. „Padre, zapsal jste se u mě na výbornou.“

Gray obrátil svou pozornost k Seichan. „Tak jak to celé souvisí s Markem Polem?“

PŮLNOC
WASHINGTON

Černý sedan BMW zatočil z Dupont Circle a pokračoval v jízdě tmavými ulicemi. Xenonové reflektory vrhaly namodralé kužely světla po jilmech vedle vozovky. Ulici lemovaly budovy s byty jako jakýsi urbanistický kaňon.

Nijak ovšem nepřipomínal kaňony v Násirově rodné zemi, kudy chodily jenom kozy a kde různé jeskyně sloužily jako domovy kočovným afghánským kmenům. Ani tato země mu však nebyla skutečným domovem. Jeho otec opustil Káhiru, když bylo Násirovi osm, a vydal se do Afghánistánu po jeho osvobození od ruských sil, aby se připojil k lidem, kteří toužili po čistším islámu. Přivlekl s sebou i Násirovy mladší sourozence – bratra a sestru. Neměli na výběr. V den odjezdu otec zaškrtil matku Násirovým školním šátkem. Matka nechtěla odejít z Egypta a zmizet navždy pod šátkem. Stěžovala si však špatným uším a následoval trest.

Děti musely přihlížet a poslušně klečet, zatímco matce vylézaly oči z důlků a otékal jí jazyk.

Tuhle lekci si Násir dobře zapamatoval.

Zachovat chladný odstup. Za všech okolností.

Reflektory ozářily další ulici za rohem. Násir ze svého místa vedle řidiče ukázal rukou doprostřed jednoho bloku domů. „Tady zastav."

Řidič s obvázaným zlomeným nosem, což se mu stalo při nepodařeném pokusu o únos, zaparkoval sedan u obrubníku. Násir se otočil k zadnímu sedadlu, na kterém se k sobě choulily dvě postavy.

Annishen, celá v černém, téměř splývala s koženými potahy. Dokonce měla přes vyholenou hlavu přehozenou kápi, jež jí dodávala mnišské vzezření. Ze tmy jasně svítily jen její oči. Jednou paží v důvěrném gestu objímala svého společníka a nakláněla se k němu.

Muž pořád kňoural i přes roubík v ústech. Jednu tvář měl celou od krve, která mu stekla až na krk. V zavázaných rukách pořád držel vlastní pravé ucho. Násir zjistil jeho jméno z vizitky.

Lékař.

„Tohle je to místo?" zeptal se Násir.

Muž horlivě přikývl a opět křečovitě zavřel oči.

Násir se zkoumavě zadíval k hale budovy. Za stolem seděl noční hlídač. Nad neprůstřelným sklem byla bezpečnostní kamera. Plné zabezpečení. Násir přejel palcem po hraně elektronické karty, kterou vzal svému pasažérovi.

Po celodenním pátrání se Násirovi konečně podařilo narazit na stopu toho Američana a té zrádkyně Bratrstva. Včera v noci prohledal domek v sousedství Takoma Parku. V garáži objevil Seichanin rozbitý motocykl, ale nic víc. Nikde ani stopa po obelisku, až na úlomek egyptského

mramoru na příjezdové cestě.

V domě se na něj ovšem usmál Alláh.

Násir tu objevil desky s navštívenkami.

S několika jmény lékařů.

Zbytek dne trvalo, než našel toho správného.

Znovu se k němu otočil.

„Děkuji vám, doktore Corrine. Poskytl jste mi veškerou pomoc, kterou jsem potřeboval."

Nemusel ani dávat Annishen žádný pokyn. Ostří zajelo mezi lékařova žebra a rozťalo mu srdce. Jednalo se o obvyklý postup izraelského Mossadu, kterému se Annishen naučila právě od Násira. On sám ho použil jen jednou v životě.

U svého otce, který před ním klečel v modlitbě.

Nešlo o dětskou pomstu. Jen o spravedlnost.

Násir otevřel dveře sedanu. Za něco přece jen svému otci vděčil – přinejmenším za lekci, kterou vštípil osmiletému chlapci, jenž musel klečet nad uškrcenou matkou.

Tato lekce mu poslouží i dnes v noci.

Zachovat chladný odstup. Za všech okolností.

Vystoupil z vozu, přešel k zadním dveřím a otevřel je. Annishen se vynořila ze zadního sedadla se zašustěním černé kůže. V bundě italského střihu z telecí kůže a tmavých semišových šatech, které se hodily k jeho obleku od Armaniho, vypadala oslnivě. Neposkvrnila ji jediná kapka krve – to byl další důkaz dokonalosti jejího umění. Objal ji paží a zabouchl dveře.

Zavěsila se do něj. „Noc je ještě mladá," zašeptala se spokojeným zavrněním.

Přitáhl ji k sobě blíž. Vypadali jako dva milenci, kteří se vracejí z pozdní večeře.

Letní noc byla vlhká a teplá, ale v hale pracovala klimatizace. Násir projel čtečku Corrinovou kartou a vchodové dveře se tiše otevřely. Hlídač za stolem vzhlédl.

Násir mu kývl na pozdrav a zamířil rovnou k výtahu. Annishen se po Násirově boku zvonivě zasmála a zavrněla. Očividně se nemohla dočkat, až dorazí do bytu. Ruka jí sklouzla k pouzdru s glockem u jeho pasu.

Pro jistotu…

Hlídač na ně ale také jenom kývl, zahučel „dobrý večer“ a obrátil svou pozornost k rozečtenému časopisu.

Násir dospěl k výtahu a zavrtěl hlavou. Typické. Bezpečnostní opatření v Americe jsou často spíš divadelní kulisa bez opravdové podstaty.

Stiskl tlačítko a přivolal si výtah.

O chvilku později už stál s Annishen před dveřmi čísla 512. Projel zámek stejnou elektronickou kartou. Červená kontrolka zeleně zablikala.

Pohlédl na Annishen. Viděl v jejích očích vzrušení, vyvolané nedávným krveprolitím.

„Potřebujeme aspoň jednoho z nich živého,“ varoval ji.

Našpulila rty v grimase předstírané nespokojenosti a tasila zbraň.

Násir jedním prstem stiskl kliku a opatrně otevřel. Panty byly dobře promazané. Neozvalo se žádné zaskřípání. Vstoupil dovnitř jako první. Z ložnice za mramorovou chodbou se linulo světlo.

Násir se zastavil hned za dveřmi.

Přimhouřil jedno oko.

Panoval tu přílišný klid. Přílišné ticho. Zadržel dech. Věděl, že je byt prázdný.

Přesto pokynul Annishen, aby si vzala na starost jednu stranu chodby, a sám prohledal druhou. Nahlédli do všech místností. Neopomněli zkontrolovat ani skříně.

Nikde nikdo.

Annishen stála ve velké ložnici. Postel byla ustlaná a vypadala, že v ní nikdo nespal. „Ten doktor nám lhal,“ pronesla s jasným podrážděním a také s jistou mírou respektu. „Nejsou tady.“

Násir přešel do koupelny. Klekl si na jedno koleno. Něčeho si všiml pod toaletním stolkem se zrcadlem.

Zvedl nalezený předmět.

Lahvička od léků na předpis. Prázdná.

Přečetl si štítek se jménem pacienta. Jackson Pierce.

„Byli tu,“ zahučel a stoupl si.

Doktor Corrin nelhal. Pověděl jim pravdu – nebo aspoň to, co za pravdu považoval.

„Přesunuli se jinam,“ řekl Násir a vrátil se do ložnice.

Sevřel prázdnou lékovku v dlani a potlačil záchvat vzteku. Velitel Pierce ho znovu přelstil. Nejdřív s tím obeliskem, teď zase s přestěho-

váním rodičů.

„Co dál?“ zeptala se Annishen.

Pozvedl prázdnou lahvičku.

Mají poslední šanci.

7.18
ISTANBUL

„Co vlastně víte o Marku Polovi?“ začala Seichan.

Nasadila si sluneční brýle s modrými skly. Slunce vystoupalo natolik vysoko nad obzor, že se na střešní terase střídala stinná místa s oblastmi jasné záře. Přesunuli se k chráněnému rohovému stolku pod slunečník.

Gray v jejím hlase slyšel váhání – a snad i náznak úlevy. Balancovala mezi ostražitou touhou mít pod kontrolou tok informací a popudem shodit z beder svoje břímě.

„Polo byl cestovatel ze třináctého století,“ odpověděl Gray. Cestou sem si o něm něco přečetl. „Spolu se svým otcem a strýcem strávil dvě desetiletí v Číně jako vážený host mongolského císaře Kublajchána. Po návratu do Itálie roku 1295 Marco vyprávěl o svých cestách francouzskému spisovateli jménem Rustichello, který je zapsal.“

Polova kniha *Milion* se stala v Evropě okamžitým hitem a proletěla celým kontinentem. Popisovala fantastická dobrodružství a neznámé kraje: rozlehlé a liduprázdné pouště Persie, čínská města plná lidí, vzdálené země obydlené nahými uctívači mnoha bohů a čaroději, ostrovy obývané lidojedy a podivnými zvířaty. Kniha podnítila představivost Evropy. Jeden opis si na výpravu do Nového světa vzal dokonce i Kryštof Kolumbus.

„Co to ale má společného se současností?“ zakončil Gray svoje shrnutí.

„Všechno,“ odpověděla Seichan a rozhlédla se kolem stolu.

Vigor upíjel čaj. Kowalski si opíral ucho o pěst s loktem podepřeným o stůl. Bývalý mariňák se sice tvářil znuděně a nepřítomně házel drobečky čajových sušenek poskakujícím vrabcům, ale Grayovi neušlo, jak neustále těká očima po okolí, všechno si pozorně prohlíží a nic mu neunikne. Gray měl dojem, že se v tom člověku skrývá mnohem víc, než se na první pohled jeví.

Seichan pokračovala: „Příběhy Marka Pola nejsou tak nesporné a

jasné, jak se většina lidí domnívá. Neexistuje žádný originál jeho knihy, pouze kopie kopií. Při tolika překladech a nových vydáních se nakupila řada odchylek.“

„Ano, o tom jsem četl,“ skočil jí Gray do řeči, aby se ji pokusil urychlit. „Je v nich tolik rozdílností, že někteří dokonce pochybují o Polově existenci. Podle nich se jednalo o pouhou postavu vymyšlenou francouzským spisovatelem.“

„Polo existoval,“ trvala na svém Seichan.

Vigor souhlasně přikývl. „Taky jsem slyšel o různých pochybnostech. O zásadních mezerách v jeho popisu Číny.“ Monsignor pozvedl šálek. „Například se nezmiňuje o vášni obyvatel Dálného východu pro pití čaje. Tento nápoj tehdy Evropané neznali. Nebo o svazování nohou či o používání jídelních hůlek. Polo dokonce mlčí i o Velké čínské zdi. Jde na první pohled o nápadná a podezřelá opomenutí. Jenže Polo taky plno věcí popisuje správně: zvláštní výrobu porcelánu, spalování uhlí, a dokonce i první použití papírových peněz.“

Gray v monsignorově hlase slyšel jistotu. Možná plynula jen z Vigorova vlastenectví, ale Gray za ní tušil hlubší důvody.

„Ať už to je, jak chce,“ ustoupil, „jak to souvisí s námi?“

„Ve všech vydáních Polovy knihy totiž chybí ještě jedna zásadní věc,“ odpověděla Seichan. „Týká se Polovy zpáteční cesty do Itálie. Kublajchán pověřil Pola, aby doprovodil mongolskou princeznu Kokejin k jejímu snoubenci v Persii. Vypravil flotilu čtrnácti obrovských galér s více než šesti sty muži. Do perského přístavu však dorazily pouze dvě lodě a jen osmnáct mužů.“

„Co se stalo se zbytkem?“ zahučel Kowalski.

„To Marco Polo nikdy neprozradil. Francouz Rustichello sice v předmluvě k Polově slavné knize naznačuje cosi o tragédii mezi ostrovy jihovýchodní Asie, ale nikde ji nepopisuje. Ještě na smrtelné posteli Marco Polo odmítl vyprávět, co se přihodilo.“

„A je to vůbec pravda?“ zapochyboval Gray.

„Jde o dosud nevyřešenou záhadu,“ přikývl Vigor. „Většina historiků odhaduje, že flotilu zdecimovali piráti nebo choroby. S jistotou víme jen tolik, že se Polovy lodě plavily mezi indonéskými ostrovy plných pět měsíců a nakonec z nich zbyl jen zlomek původní chánovy flotily.“

„Takže,“ navázala Seichan, „proč by Polo vynechával takhle dramatickou část výpravy? Proč si vzal to tajemství do hrobu?“

Na to Gray neměl odpověď. V mysli mu ale začala hlodat neurčitá obava. Trochu se narovnal. Už tušil, kam to celé povede.

Vigorovi rovněž přejel po tváři starostlivý mrak. „Vy víte, co se stalo mezi těmi ostrovy, že ano?“

Seichan přikývla. „První verze Polovy knihy byla sepsána francouzsky. V té době se ale objevilo hnutí, které mělo za cíl překládat knihy do italského nářečí. V jeho čele stál slavný současník Marka Pola.“

„Dante Alighieri,“ doplnil Vigor.

Gray po něm střelil pohledem.

„Dantova *Božská komedie* včetně proslulého *Pekla* byla první knihou sepsanou italsky. Francouzi dokonce dali italštině přezdívku *la langue de Dante“* vysvětlil Vigor.

Seichan navázala: „Tato revoluce samozřejmě neunikla Polově pozornosti. Podle dobových záznamů přeložil francouzskou verzi své knihy do rodného jazyka. Aby si ji mohli přečíst i jeho krajané. Přitom ovšem vytvořil jednu tajnou kopii sám pro sebe. A v ní konečně popsal, co se stalo s chánovou flotilou. Svěřil tento poslední příběh papíru.“

„To není možné,“ zamumlal Vigor. „Jak mohla taková kniha zůstat tak dlouho v tajnosti? Kde po celou dobu byla?“

„Nejprve v rodinném sídle Polů. Nakonec se však dostala na bezpečnější místo.“ Upřeně se zahleděla na Vigora.

„Snad nemáte na mysli…“

„Pola vyslal na zahraniční cestu papež Řehoř. Podle některých tvrzení byli jeho otec a strýc prvními vatikánskými špiony v dějinách, jejichž úkolem bylo zjistit sílu mongolských jednotek. Byli to skuteční zakladatelé zpravodajské služby, u které jste taky kdysi sloužil, monsignore Verono.“

Vigor se na židli opřel a ponořil se do myšlenek. „Polův tajný deník se ukrýval v archivech,“ vydechl.

„Byl pohřbený mezi dalšími neregistrovanými rukopisy. Vyžadovalo by pečlivé pročtení, aby si člověk všiml, že u konce vyprávění je jedna kapitola navíc.“

„A tahle kniha se dostala Bratrstvu do rukou?“ zeptal se Gray. „Dozvěděli se z ní něco významného?“

Seichan znovu přikývla.

Gray se zamračil. „Ale jak mohlo Bratrstvo získat takový text?“

Seichan si sundala sluneční brýle a podívala se na něj se zlostnou

výčitkou.

„Dal jste jim ho vy, Grayi.“

7.30

Vigor viděl ve velitelově tváři nevěřícný šok. „O čem to sakra mluvíte?“ zeptal se Gray.

Vigorovi neunikl ani spokojený záblesk ve smaragdových očích té agentky Bratrstva. Zdálo se, že Seichan nachází potěšení v tom, když je může provokovat. Zároveň si ale u ní Vigor všiml ztuhlých rysů a pobledlé tváře. Seichan měla strach.

„Je to vina nás všech,“ dodala a trhla hlavou i k Vigorovi.

Vigor na sobě nedal znát žádné překvapení. Nechtěl přistupovat na její hru. Byl příliš starý na to, aby se dal tak snadno vyvést z míry. Kromě toho už mu to došlo.

„Ten symbol Dračího dvora,“ řekl pomalu. „Nakreslila jste ho na podlahu ve věži. Myslel jsem si, že jde o vzkaz speciálně určený mně, abych se zaměřil na ten andělský nápis.“

Seichan se s přikývnutím opřela. Viděla mu v očích, že pochopil.

„Jenže šlo o víc,“ pokračoval Vigor. Pamatoval si muže, který původně zastával jeho funkci ve Vatikánských archivech: doktor Alberto Menardi, zrádce, který potají pracoval pro Královský dračí dvůr. Během své služby ukradl z archivů různé významné texty a odvážel je do soukromé knihovny na jednom švýcarském hradu. Gray, Seichan a Vigor ho společně odhalili a tuto sektu Dračího dvora zničili. Hrad skončil v majetku rodu Veronových jako prokleté sídlo s mnohaletou krvavou historií.

„Albertova knihovna,“ povzdychl si Vigor. „Po tom krveprolití a všech těch hrůzách, když nás policie konečně vpustila na hrad, jsme zjistili, že všechny knihy zmizely.“

„Proč jste mi o tom neřekli?“ zeptal se překvapeně Gray.

Vigor pokrčil rameny. „Domnívali jsme se, že jde o dílo místních zlodějů…, nebo možná o projev korupce v italské policii. V knihovně toho zrádce skončilo mnoho textů s nevyčíslitelnou hodnotou, a vzhledem k Albertovým zájmům se často týkaly různých mystických témat.“

Vigor sice bývalým prefektem pohrdal, ale uznával, že Alberto Menardi byl svým způsobem génius. Po třiceti letech práce v archivech

znal Alberto všechna jejich tajemství. Objev Polovy knihy, v níž se ukrývala jedna kapitola navíc, by ho rozhodně zaujal.

Co si v ní ale bývalý prefekt přečetl? Proč ji ukradl? A co podnítilo zájem a pozornost Bratrstva?

Vigor se zahleděl na Seichan. „Jenže tu knihovnu nevybrali obyčejní zloději, že? To vy jste pověděla Bratrstvu o pokladech, které tam najde."

Seichan se nijak nepokoušela z tohoto obvinění vykroutit. „Neměla jsem jinou možnost. Před dvěma lety jsem tou knihovnou vykoupila vlastní život poté, co jsem pomáhala vám dvěma. Neměla jsem tušení, jaká hrůza se v ní skrývá."

Gray během jejich rozhovoru zůstával potichu a s přimhouřenýma očima je pozoroval. Vigor skoro viděl, jak se mu v mozku otáčejí kolečka a zkoušejí seřazovat dostupné informace do nových souvislostí. Gray měl podobně jako Alberto jedinečnou mysl, která dokázala kombinovat zdánlivě nesourodé útržky faktů do smysluplných vzorů. Není divu, že Seichan vyhledala právě jeho.

Gray se obrátil k Seichan. „Vy jste ten text četla. Skutečné vyprávění o zpáteční cestě Marka Pola."

Místo odpovědi odsunula židli od stolu, sklonila se a rozepnula levou kozačku. Z tajné kapsy vytáhla tři přeložené listy papíru, narovnala je a přisunula je k nim.

„Jakmile jsem získala podezření, co má Bratrstvo v úmyslu," řekla, „udělala jsem si pro sebe kopii překladu té kapitoly."

Vigor s Grayem si přisedli blíž a s rameny těsně u sebe se hned pustili do čtení. Kowalski se k nim naklonil také a ovanul je anýzovým dechem z *raki*.

Vigor přelétl očima nadpis a několik prvních řádků.

Kapitola LXII
O NEUVĚŘITELNÉM PUTOVÁNÍ A ZAPOVĚZENÉ MAPĚ

I stalo se, celý měsíc plavby od posledního přístavu, že jsme museli doplnit zásoby pitné vody a opravit dvě lodě. Přistáli jsme u jednoho ostrova v malých člunech a žasli jsme nad hojností ptáků i bujností rostlinstva. Docházelo nám též nasolené maso a ovoce. Vydali jsme se proto ke břehu se čtyřiceti dvěma muži Velkého chána, ozbrojeni oštěpy a

šípy. Nedaleké ostrovy obývali nazí divoši, kteří jedí maso jiných lidí, a tuto ochranu jsme tudíž považovali za moudrou.

Vigor pokračoval ve čtení. Rozpoznával archaický styl Milionu. Opravdu mohl ta slova napsat Marco Polo? Pokud ano, jednalo se o kapitolu, na níž dosud spočinul zrak pouze několika lidí. Vigor toužil po tom, aby si mohl přečíst originál, protože nedůvěřoval plně překladu – důležitější ale bylo, že si chtěl vychutnat původní nářečí a přiblížit se tak proslulému středověkému cestovateli ještě více.

Četl dál:

Z říčního ohbí nás zavolal jeden z chánových mužů a ukázal k příkrému svahu dalšího vrcholu tyčícího se ze dna údolí. Nacházel se ve vzdálenosti dvou desítek mil směrem do vnitrozemí ostrova a obklopoval ho hustý prales. Nejednalo se však o žádnou horu, nýbrž o věž obrovské budovy. Nyní jsme již viděli další věže, zpola skryté v mlžném oparu. Opravy lodí měly potrvat deset dní a chánovi muži chtěli nalovit co nejvíce ptáků a zvěře k doplnění zásob čerstvého masa, i vydali jsme se tedy vyhledat tyto stavitele hor, tento neznámý a neprozkoumaný lid.

Po první stránce Vigor vnímal, jak mezi řádky Polova prostého vyprávění narůstá hmatatelná tíseň. Jednoduchými slovy popisoval, jak „v lese ztichli ptáci a všechna zvířata“. Marco s lovci pokračovali v cestě po pralesní stezce, „vyšlapané těmito staviteli hor“.

Konečně, když už se blížil soumrak, dorazila Polova skupina ke kamennému městu.

Vtom se prales rozestoupil kolem velkolepého města mnoha věží, z nichž na každé se skvěly vytesané tváře model. Jaké ďábelské černokněžnictví tito lidé provozovali, to již nikdy nezjistím, ale Bůh a Jeho milosrdná odplata zasáhli toto město a blízký prales velkou pohromou a morem. První tělo, jež jsme nalezli, patřilo malému dítěti. Maso mělo rozpadlé až na kost a pokryté velkými černými mravenci. Kam jsme se podívali, viděli jsme další a další. Počet několika set lidí nevyjadřoval cele rozsah zdejších jatek, a smrt se neomezovala pouze na hříchy lidí: z nebe popadali ptáci, pralesní zvířata ležela na propletených hromadách a velcí hadi bezvládně viseli z větví stromů.

Ocitli jsme se ve skutečném Městě mrtvých. V bázni před morem jsme hodlali co nejrychleji odejít, ale náš příchod nezůstal nepovšimnut. Vynořili se z hustého lesa: jejich nahá kůže nebyla o nic zdravější než u těl na schodištích a náměstích či plovoucích v zelených vodních příkopech. Jejich paže pokrývaly hluboké vředy. Jiní měli po celém těle podebrané podlitiny a puchýře a břicha dalších byla nadmutá zkaženými plyny. Ze všech ran prýštila tekutina a stoupala pára. Někteří přišli slepí a šmátrali po nás. Jako kdyby tuto zemi postihlo tisíc morových ran a dalo vznik této legii nemocí. Vyřítili se ze stromového loubí s vyceněnými zuby jako divoká zvířata. Další drželi v rukách oddělené paže a nohy. Bůh mě ochraňuj ještě dnes: mnohé z končetin nesly stopy lidských zubů.

Vigorovi přejel i přes stoupající denní horko po zádech mráz. Četl s ochromující hrůzou, jak Polo vypravuje o útěku své skupiny dále do města, aby se schovali před útočníky. Benátčan do všech podrobností popisoval zabíjení a kanibalismus. Za houstnoucího šera se jeho oddíl uchýlil do jedné z vysokých budov ozdobené klubky hadů a dávno mrtvými králi. Tam se chystali na poslední odpor, protože si byli jisti, že nemohou dlouho odolávat dalším a dalším šíleným nemocným, kteří se nořili z pralesa.

Gray si něco tiše mumlal – slova se nedala rozeznat, ale čišela z nich nevíra.

Spolu se slunečním svitem se vytrácela i naděje. Každý z nás vysílal modlitby k nebi. Chánovi muži pálili kousky dřev a roztírali si popel po tvářích. Já jsem měl pouze svého zpovědníka. Otec Agreer klečel u mne a šeptanými modlitbami poroučel naše duše Bohu. V dlani svíral krucifix a dotýkal se mého čela křížem Kristova utrpení. Použil stejný popel jako chánovi muži. Pohlédl jsem na ostatní a přemítal jsem: Jsme v časech takové zkoušky všichni stejní? Pohané i křesťané? Čí modlitby byly nakonec vyslyšeny? Čí modlitby vnesly do našeho středu dar proti tomuto moru, temný dar, který nás všechny zachránil?

Zde příběh končil.

Gray otočil list a hledal pokračování.

Kowalski se opřel a přispěl k debatě jedinou poznámkou: „Je tam

málo sexu," zabručel a pokusil se pěstí zadržet říhnutí. Nepodařilo se mu to.

Gray zamračeně poklepal na jedno jméno na poslední stránce. „Tady je zmínka o otci Agreerovi."

Vigor přikývl. I on si všiml tohoto do očí bijícího omylu. Ten text musí být podvrh. „S Polovými se do Orientu nevydal žádný kněz," prohlásil nahlas. „Podle vatikánských dokumentů s nimi odjeli dva dominikáni, aby reprezentovali Svatý stolec, ale po několika dnech se oba vrátili."

Seichan si vzala zpátky první stránku a znovu ji přeložila. „Polo otce Agreera vynechal stejně jako tuhle kapitolu. Ve skutečnosti se s ním na cestu vydali tři dominikáni. Jeden na každého cestovatele, jak tehdy bylo zvykem."

Vigor si uvědomil, že Seichan má pravdu. Takový zvyk se vskutku dodržoval.

„Zpátky utekli jen dva z nich," pokračovala Seichan. „Přítomnost třetího byla držena pod pokličkou… až doteď."

Gray se na židli zavrtěl a sáhl si ke krku. Sundal stříbrný křížek a položil ho na stůl. „A vy tvrdíte, že tohle je ve skutečnosti krucifix otce Agreera, o kterém se zmiňuje ten příběh?"

Seichanin pevný pohled představoval jasnou odpověď.

Vigora náhlé odhalení na okamžik umlčelo a v tichosti si prohlížel křížek. Byl nezdobený, jen s jednoduchým vyobrazením umučené postavy. Vigor na první pohled poznal, že je starý. Mohla by to být pravda? Jemně ho zvedl ze stolu a prozkoumal ho. Pokud ano, jeho existence dodávala váhy Polovým drásavým slovům.

Konečně se mu vrátil hlas. „Ale já tomu nerozumím. Proč Polo vyškrtl otce Agreera z příběhu?"

Seichan se natáhla pro zbytek papírů. „Nevíme," odpověděla prostě. „Zbývající stránky knihy byly vytrženy a nahrazeny falešným listem všitým do vazby. Jeho kvalita a stáří však dokazují, že je o několik století mladší než zbytek knihy."

Vigor se nad touto podivností zachmuřil. „Co stálo na té falešné stránce?"

„Sama jsem ji nikdy neviděla, ale sdělili mi, co se tam píše. Obsahovala nesouvislý blábol plný odkazů na anděly a biblické citáty. Pisatel měl zjevně hrůzu z původního Markova příběhu. Důležitější ale je, že se

ta stránka zmiňovala o mapě, kterou údajně pro svou knihu nakreslil samotný Marco Polo. O mapě, kterou považovali za ďábelskou.“

„Co se s ní stalo?“

„I když se jí báli, ti, kteří později upravili Polovu knihu, se zároveň nedokázali odhodlat k tomu, aby ji zcela zničili. Proto ji pisatel spolu s několika dalšími společníky přeložili do šifry, která ji ochrání a dá jí boží požehnání.“

Gray chápavě přikývl. „Takže ji zakódovali do andělského písma.“

„Ale kdo tam vložil tu stránku?“ zeptal se Vigor.

Seichan pokrčila rameny. „Chyběl na ní podpis autora, ale další zmínky v textu naznačovaly, že Polovi potomci svěřili po epidemii černé smrti ve čtrnáctém století jeho tajnou knihu papežskému stolci. Možná se rodina obávala, že mor, který udeřil na jejich rodnou zemi, je stejný jako ten popisovaný v Městě mrtvých a že se nakonec vydal zničit zbytek světa. Tehdy také Polova kniha skončila v archivu.“

„Zajímavé,“ řekl Vigor. „Máte-li pravdu, vysvětluje se tím, proč přibližně v té době mizí všechny zmínky o rodině Polových. Dokonce se z kostela San Lorenzo ztratilo i samotné Markovo tělo. Jako kdyby došlo k systematickému pokusu vyhladit celý rod. Určil někdo stáří toho nového listu?“

Seichan přikývla. „Pochází z počátku sedmnáctého století.“

Vigor přimhouřil oči. „Hm…, v tu dobu se Itálií přehnala další epidemie moru.“

„Přesně tak,“ souhlasila Seichan. „A tehdy taky Němec jménem Johannes Trithemius poprvé vytvořil andělské písmo, přestože tvrdil, že jde o písmo z časů předtím, než se na Zemi objevili lidé.“

Vigor přikývl. Sám si nastudoval dějiny andělského písma. Jeho tvůrce věřil, že používáním andělské abecedy – údajně odvozené z hlubokých meditativních studií – člověk může komunikovat s nebeskými kůry andělů. Trithemius se zároveň zabýval i kryptografií a tajnými kódy. Jeho slavné pojednání Stenographia je považováno za okultní dílo, ale ve skutečnosti se jedná o složitou směs angelologie a luštění šifer.

„Pokud jste tedy tehdy chtěli ukrýt nějakou mapu,“ shrnul to Gray, „zejména mapu, kterou jste považovali za ďábelskou, její zašifrování do andělského písma vám mohlo připadat jako dobrý způsob, jak uchránit svět před jejím nebezpečím.“

„K tomuto závěru dospělo i Bratrstvo. Na oné tajné stránce byla i vodítka ohledně místa, kde se nachází zakódovaná mapa, nyní vyrytá do egyptského obelisku a ukrytá v Řehořově muzeu ve Vatikánu. Ten obelisk ale zmizel, ztratil se v toku času. Násir a já jsme si hráli na kočku a na myš a pokoušeli jsme se ho najít. Nakonec jsem vyhrála. Ukradla jsem mu ho přímo před nosem."

Vigor v jejím hlase slyšel hořkou vítězoslávu, ale zamračeně se rozhlédl po ostatních. „O jakém obelisku to tady mluvíte?"

7.42

Gray ve zkratce předestřel monsignorovi všechny potřebné informace o egyptském obelisku, v němž byl ukrytý krucifix otce Agreera a na jehož stěnách někdo zaznamenal šifru fosforeskujícími oleji.

„Zde je vlastní text," dokončil Gray a podal Vigorovi kopii.

Vigor chvilku studoval komplikovanou změť andělského kódu a zavrtěl hlavou. „Nedává mi to žádný smysl."

„Ano," přitakala Seichan. „Text v Markově knize se také zmiňuje o klíči k mapě. O způsobu, jak odemknout její tajemství. O klíči schovaném na třech místech. První souvisel s nápisem v místnosti, kde byl tajný text původně ukryt."

„Ve Věži větrů," přikývl Vigor. „To je dobrá skrýš. Tehdy se právě stavěla pro Vatikánskou observatoř."

„A podle falešné stránky v Markově knize," pokračovala Seichan, „každý klíč povede k následujícímu. Pro začátek tudíž musíme vyřešit první hádanku. Andělský nápis ve Vatikánu." Otočila se k Vigorovi. „Tvrdil jste, že jste uspěl. Je to pravda?"

Vigor otevřel ústa, aby odpověděl, ale Gray mu položil dlaň na paži. Nehodlal odkrýt před Seichan všechny karty. Potřeboval si nechat alespoň jedno eso v rukávu.

„Ještě okamžik," řekl. „Pořád jste nám neprozradila, proč se do toho všeho zamíchalo Bratrstvo. Co může získat tím, když se vydá po historické stopě od Marka Pola k současnosti?"

Seichan zaváhala. Zhluboka se nadechla – Gray netušil, jestli proto, aby se obrnila předtím, než řekne pravdu, nebo aby si rozmyslela nějakou lež. Její následující slova ale potvrdila Grayovy rostoucí obavy.

„Protože se domníváme, že ta nemoc udeřila znovu," odpověděla.

„Unikla ze dřeva původních Polových plavidel potopených někde mezi ostrovy Indonésie. Bratrstvo už je na místě a organizuje vědecký výzkum. Násir a já jsme měli postupovat po historické stopě. Jak je v Bratrstvu zvykem, pravice neměla vědět, co dělá levice.“

Gray organizaci Bratrstva rozděleného na řadu navzájem nezávislých buněk chápal – tento model dnes využívá mnoho teroristických skupin.

„Podařilo se mi ukrást nějaké informace,“ pokračovala Seichan. „Zjistila jsem povahu nemoci a dozvěděla jsem se, že může navždy změnit celou biosféru.“

Seznámila je s objevem viru – nazývaného Jidášův kmen – a s jeho schopností změnit všechny bakterie v zabijáky.

Citovala z Polova textu: „‚Legie nemocí‘. Přesně to udeřilo v Indonésii. Já ale znám Bratrstvo. Vím, co mají v úmyslu. Chtějí ten patogen lépe poznat a zkrotit, aby připravili prakticky nevyčerpatelnou zásobu nových bakteriálních biologických zbraní.“

Zatímco Seichan popisovala podrobnosti o Jidášově kmenu, Gray křečovitě svíral okraj stolu, až mu zbělaly klouby prstů. Polila ho ještě větší hrůza.

Než stačil promluvit, odkašlal si Vigor. „Pokud ale ten virus zkoumá vědecké křídlo Bratrstva, co je tak důležitého na historických okolnostech Polovy cesty? Proč na nich záleží?“

Gray odpověděl citací posledního řádku Markova textu: „‚Temný dar, který nás všechny zachránil.‘ To bude patrně nějaký lék.“

Seichan přikývla. „Marco Polo přežil. Ani Bratrstvo si netroufne pustit takový virus ze řetězu, aniž by mělo k dispozici nějaké protiopatření.“

„Nebo aniž by přinejmenším odhalilo jeho zdroj,“ dodal Gray.

Vigor hleděl k městu a jeho obličej rámovala sluneční záře. „Jsou tu ale další nezodpovězené otázky. Co se stalo s otcem Agreerem? Co tak vyděsilo papežský stolec?“

Gray přišel s vlastním, důležitějším dotazem: „Kde přesně v Indonésii se ta nemoc objevila?“

„Na odlehlém ostrově, naštěstí daleko od velkých sídel.“

„Vánoční ostrov,“ doplnil Gray.

Seichan překvapeně povytáhla obočí.

To bylo dostatečné potvrzení.

Gray zbledl. Všichni na něj zírali. Monk a Lisa se vydali na Vánoční ostrov zkoumat právě tuhle chorobu. Neměli ani zdání, čemu budou čelit – a netušili nic o zájmu Bratrstva. Gray sípavě oddechoval. Musí si promluvit s Painterem. Když je ale v Sigmě špion, neuvede tím svoje přátele do ještě většího nebezpečí? Nepřiláká k nim jen pozornost Bratrstva?

Potřeboval víc informací. „Jak daleko už Bratrstvo v Indonésii postoupilo?“

„Nevím. Bylo obtížné zjistit už i to, co vím.“

„Seichan,“ zavrčel na ni Gray.

Starostlivě přimhouřila oči. Gray ve svém vzrušení téměř věřil, že na něj nic nehraje. „Já… doopravdy nevím, Grayi. Proč? Co se děje?“

Gray prudce vydechl a přešel k zídce kolem terasy. Potřeboval se na vteřinku zamyslet a utřídit si všechno, co se právě dozvěděl. Momentálně si byl jistý jedinou věcí. Musí se nějak spojit s Washingtonem.

1.04
WASHINGTON

Harriet Pierceová se pokoušela uklidnit manžela. Bylo to nesmírně obtížné, zejména protože se zamkl v hotelové koupelně. Přitiskla si vlhký hadřík k roztrženému rtu.

„Jacku! Otevři dveře!“

Vzbudil se před dvěma hodinami, zmatený a dezorientovaný. Podobné příznaky už viděla. Syndrom soumraku. Běžný u pacientů s Alzheimerovou chorobou. Po setmění jsou často neklidní, protože známé okolí pohltí tma.

A tady je to ještě horší. Jsou mimo domov.

Nijak nepomohlo, že hotel Phoenix Park byl jejich druhým ubytováním během necelých dvaceti čtyř hodin. Nejprve byt doktora Corrina a teď tohle. Grayovy poslední šeptané instrukce ale hovořily jasně. Jakmile doktor Corrin odešel, měla ihned s Jackem opustit jeho byt, přejet na druhý konec města a ubytovat se v hotelu pod falešným jménem. Platit měla hotově.

Další bezpečnostní opatření.

Rychlé stěhování ovšem zhoršilo Jackův stav. Celý den už nebral svoje pilulky na stabilizaci nálady a došly mu i léky na krevní tlak, které

snižovaly pocity úzkosti.

Nebylo tedy divu, že se před časem vzbudil ve stavu paniky. Nejhorším, jaký u něj za poslední měsíce zažila.

Vzbudily ji jeho výkřiky a těžké kroky, jak se potácel po místnosti. Nechtěně usnula v křesle před malou hotelovou televizí se zapnutou zpravodajskou stanicí Fox News. Zvuk měla puštěný jen tak hlasitě, aby jí neuniklo, kdyby se hlasatel opět zmínil o Grayovi.

Když její manžel začal křičet, vyběhla za ním do ložnice. Školácká chyba. Člověk nikdy nesmí k pacientovi v takovém stavu jen tak vpadnout. Jack se proti ní ohnal a udeřil ji do úst. Trvalo mu celou minutu, než ji poznal.

Poté se stáhl do koupelny. Slyšela jeho vzlyky. Proto zamkl dveře.

Muži z rodu Pierceů nepláčou.

„Jacku, otevři dveře. Objednala jsem tvoje léky v lékárně tady v ulici. Všechno je v pořádku."

Harriet věděla, že je to riskantní, ale nemohla Jacka dopravit do nemocnice a bez léků by se jeho demence rychle zhoršila. Křikem by na jejich hlavy přivolal hněv ředitelství hotelu. Co kdyby na ně zavolali policii?

Ústa ji ještě bolela od Jackovy rány. Nakonec dospěla k rozhodnutí. V telefonním seznamu našla blízkou lékárnu otevřenou dvacet čtyři hodin denně, nahlásila manželovo jméno a požádala o dodání léků. Jakmile si Jack vezme svoje prášky, odhlásí se z hotelu, přesunou se jinam a opět zmizí.

Od dveří zazněl zvonek.

Díky bohu.

„Jacku, už jsou tu z lékárny. Všechno bude dobré."

Vyběhla z ložnice k předním dveřím. Už se natahovala po zástrčce, ale zarazila se. Místo toho se naklonila ke špehýrce a vyhlédla na chodbu. Stála tam osamělá žena s černými vlasy ostříhanými na mikádo. Na sobě měla bílou bundu s logem lékárny na klopě a v ruce držela papírový sáček, z něhož trčelo několik stvrzenek.

Právě se natáhla ke dveřím. Znovu zazněl zvonek. Žena se podívala na hodinky a otočila se k odchodu.

Harriet vykřikla přes dveře. „Počkejte chvilku!"

„Lékárna Swan!" zavolala žena v odpověď.

V rámci opatrnosti Harriet ještě přešla k telefonu na stolku v chodbě.

Cestou zahlédla svůj odraz v zrcadle. Vypadala přepadle a vychrtle, jako napůl rozteklá vosková svíčka. Stiskla dolní tlačítko a zavolala do recepce.

Okamžitě se ozvalo: „Recepce hotelu Phoenix Park."

„Tady pokoj 334. Chtěla bych si potvrdit dodávku léků."

„Jistě, madam. Před třemi minutami jsem si ověřoval dokumenty té slečny. Objevil se nějaký problém?"

„Ne. Vůbec ne. Jen jsem chtěla…"

Z ložnice ní dolehlo bouchnutí následované sérií kleteb. Jack konečně vyšel z koupelny.

Ze sluchátka se ozvala recepční: „Mohu pro vás ještě něco udělat, madam?"

„Ne, děkuji." Zavěsila.

„Harriet!" zavolal na ni manžel. Kromě zlosti mu v hlase zněla nejistota.

„Tady jsem, Jacku."

Další zazvonění.

Harriet vyčerpaně odsunula zástrčku a doufala, že Jack nebude tropit kolem nutnosti vzít si prášky velký povyk. Otevřela dveře.

Doručovatelka pozvedla tvář a usmála se na ni. Nejednalo se však o přátelský úsměv, jen o kruté pobavení. Harriet ztuhla. To je ta žena, která je napadla u konspiračního bytu. Než se Harriet stačila pohnout, žena kopnutím otevřela dveře dokořán.

Hrana zasáhla Harriet do ramene a tvrdě ji odhodila na dlažbu chodby. Pokusila se zmírnit dopad nataženou paží, ale v zápěstí jí ostře prasklo a rukou jí vystřelila pronikavá bolest.

Zasykla a překulila se na bok.

Z ložnice vyšel Jack, oblečený jen do dlouhých trenýrek.

„Harriet…?"

V jeho zmatku mu trvalo příliš dlouho, než zhodnotil situaci.

Žena už překročila práh a pozvedla pistoli s tlustou hlavní. Namířila ji na Jacka. „Tady je váš lék."

„Ne," zasténala Harriet.

Žena stiskla spoušť. Z hlavně zapraskal elektrický výboj. Harriet něco proletělo kolem ucha a s modravým zajiskřením to zasáhlo Jacka do holé hrudi.

Paralyzér.

Zalapal po dechu, rozpřáhl ruce – a zhroutil se na záda.

Nehýbal se.

V ohromeném tichu šeptal hlasatel Fox News ze ztlumené televize: „Metropolitní policie nadále pátrá po Graysonu Pierceovi, kterého hodlá vyslechnout v souvislosti s žhářstvím a výbuchem místního domu.“

8.32
ISTANBUL

Gray se o samotě u zídky pokoušel vymyslet nějaký bezpečný komunikační kanál, kterým by se mohl spojit s Washingtonem. Musí říct Painterovi o nebezpečí, jež hrozí u Vánočního ostrova. Bude nutné postupovat obezřetně, aby se tyto informace nedostaly k nikomu kromě Paintera. Jenže jak? Kdoví jestli Bratrstvo neodposlouchává všechny způsoby komunikace?

U stolu za ním promluvila Seichan. Její slova nebyla určená Grayovi. „Monsignore, stále jste nám nevysvětlil, proč jsme se měli setkat v Istanbulu. Tvrdil jste, že jste pochopil ten andělský nápis.“

Zvědavost přilákala Graye zpátky ke stolu, ale nedokázal se posadit. Zůstal stát mezi Vigorem a Seichan.

Monsignor zvedl ze země batoh a položil si ho na klín. Zalovil v něm a vytáhl zápisník, který vzápětí dal otevřený na stůl. Na stránce se skvěly linie andělských písmen.

„Takhle vypadá nápis na podlaze Věže větrů,“ řekl Vigor. „Každá hláska této abecedy odpovídá konkrétnímu tonálnímu slovu. Podle otce andělského písma, Trithemia, mohou seskupení těchto znaků ve správné kombinaci otevřít přímé spojení s konkrétním andělem.“

„Jako předvolba mezistátních hovorů,“ zahučel Kowalski z protější strany stolu.

Vigor přikývl a otočil list. „Tady jsem pod každý znak poznamenal jeho jméno.“

Gray zavrtěl hlavou. Nic mu to neříkalo.

Vigor vyndal tužku a podtrhl první písmena každého slova. Přitom je nahlas přečetl: „A. I. G. A. H.“

„To je jméno nějakého anděla?“ zeptal se Kowalski.

„Ne, anděla ne, ale jméno to je,“ odpověděl Vigor. „Musíte si ovšem uvědomit, že Trithemius založil svou abecedu na hebrejštině, protože podle něj židovská písmena obsahují skrytou moc. I dnes kabalisté věří, že ve tvarech a křivkách hebrejské abecedy objeví jakousi božskou moudrost. Trithemius tvrdil, že jeho andělské písmo je nejčistším extraktem hebrejštiny.“

Gray se naklonil blíž. Postupně mu docházelo, kam tím Vigor míří. „A hebrejština se na rozdíl od angličtiny čte zprava doleva.“

Seichan přejela po papíře prstem a přečetla písmena pozpátku: „H. A. G. I. A.“

„*Hagia*“ vyslovil pečlivě Vigor. „To je řecký termín pro ‚božský“

Gray přimhouřil oči – a vzápětí je vytřeštil náhlým prozřením.

No jistě.

„Co?“ zeptala se ho Seichan.

Kowalski si prohrábl strniště na hlavě. Ani on zjevně nechápal.

Vigor si stoupl a ostatní následovali jeho příkladu. Pokynul jim, aby se obrátili čelem k městu. „Při zpáteční cestě Marco Polo procházel Istanbulem nebo, chcete-li, tehdejší Konstantinopolí. Tady konečně překročil hranice Asie a vrátil se do Evropy. Jednalo se o významnou křižovatku.“

Monsignor ukázal k městu a k jednomu z jeho monumentů. Gray už si ho předtím povšiml. Mohutný kostel s plochým dómem, zpola zakrytý černým lešením restaurátorských prací.

„Hagia Sophia,“ pronesl Gray nahlas jméno budovy.

Vigor přikývl. „Kdysi šlo o největší křesťanský kostel na světě. I Marco popisuje nádheru jeho rozlehlých prostor. Někteří se mylně domnívají, že Hagia Sophia znamená ‚svatá Sophia‘, ale skutečné jméno zní kostel Božské moudrosti, kterou lze rovněž interpretovat jako moudrost *andělskou.*“

„Pak se tedy musíme vypravit právě tam!“ řekla Seichan. „První klíč je určitě někde tady.“ Obrátila se k odchodu.

„Ne tak rychle, mladá dámo,“ pokáral ji Vigor.

Monsignor se vrátil ke svému ruksaku a vytáhl z něj jakýsi předmět zabalený do kusu látky. Opatrně ho položil na stůl a rozbalil jednotlivé vrstvy látky, dokud neodhalil rovný plát z matného zlata. Vypadal velice staře. Na jednom konci v něm byl otvor a jeho povrch pokrývaly ručně psané znaky.

„Tohle není andělské písmo,“ poznamenal Vigor, když si všiml, jak si Gray prohlíží rytiny. „Jde o mongolštinu. Píše se tu: ‚Z moci věčných nebes budiž chváleno chánovo jméno. Nechť jsou zabiti všichni, kdož mu odmítnou projevit úctu.‘“

„Nerozumím,“ nakrabatil Gray čelo. „Ten plát patřil Marku Polovi? Co to vůbec je?“

„Čínsky se mu říká *paitzu.* Mongolsky zase *gerege.*“

Všichni tři hleděli nechápavě na Vigora.

Vigor kývl hlavou k předmětu. „V moderní hantýrce by se dal nazvat pasem VIP. Cestovatel vybavený takovým superpasem mohl v zemích, jimž vládl Kublajchán, požadovat koně, zásoby, muže, lodě, naprosto cokoliv. Odmítnutí se trestalo smrtí. Chán svěřoval taková privilegia vyslancům, kteří putovali jeho jménem.“

„Pěkný,“ hvízdl Kowalski – z lesku v jeho očích ovšem Gray odhadoval, že bývalého mariňáka zaujalo spíš zlato než Vigorův výklad.

„A takový pas dostali i Polovi?“ zeptala se Seichan.

„Dokonce tři. Každý z nich měl jeden. Marco, jeho otec i strýc. Dokonce se k nim váže jeden slavný příběh. Když se Polovi vrátili do Benátek, prý je nikdo nepoznal. Všichni tři byli otrhaní, unavení a přicestovali na jediné lodi. Nevypadali o nic líp než žebráci. Nikdo by jim nevěřil, že jde o dávno zmizelé cestovatele. Po výstupu na břeh všichni tři rozpárali švy svých šatů a z tajných kapes-se vyhrnula záplava smaragdů, rubínů, safírů a stříbra. Součástí pokladu byly i tři zlaté desky *paitzu,* popisované do nejmenších detailů. Poté se ale po zlatých pasech slehla zem. Po všech třech.“

„Tolik je i klíčů k mapě,“ podotkl Gray.

„Kde jste to našel?“ chtěla vědět Seichan. „V nějakém vatikánském muzeu?“

„Ne.“ Vigor poklepal na otevřený zápisník s andělskými znaky. „S

pomocí přítele jsem ho objevil v tajné dutině pod mramorovou dlaždicí s nápisem.“

Jako knězův kříž, pomyslel si Gray. *Pohřbený v kameni.*

Seichan tiše zaklela. Znovu měla cíl celou dobu doslova na dosah ruky.

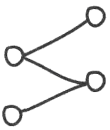
Vigor pokračoval: „Myslím, že jde o jeden z *paitzu*, které svěřil Polovým samotný Kublajchán.“ Obrátil se čelem k ostatním. „A taky si myslím, že jde o první klíč.“

„Takže vodítko ukazující k Hagia Sophia…,“ začal Gray.

„Míří k druhému klíči,“ dokončil Vigor. „Chybějí ještě dva pasy, dva schované klíče.“

„Jak si můžete být tak jistý?“ zeptala se Seichan.

Vigor obrátil zlatou desku na druhou stranu. Zadní plochu zdobilo jediné písmeno, vyryté do nejmenších detailů. Další andělský znak.

Vigor na něj položil prst. „Toto je první klíč.“

Gray věděl, že se monsignor nemýlí. Vzhlédl k masivnímu kostelu. Hagia Sophia. Druhý klíč je jistě ukrytý někde v této obří budově. Jenže to bude jako hledat zlatou jehlu v kupce sena. Může jim to trvat celé dny.

Vigor si patrně všiml jeho obav. „Už jsem vyslal někoho napřed, aby se tam porozhlédl. Vatikánského historika umění, který mi ve Věži větrů pomohl s luštěním andělské hádanky.“

Gray přikývl. Při pohledu na jediné písmeno se ale nedokázal zbavit hlubší starosti o své dva přátele. Monka a Lisu. Už tak jsou v nebezpečí. Jestli nemůže bezpečně kontaktovat Washington, třeba jim pomůže jinak: tím, že předběhne Bratrstvo v luštění téhle záhady.

Najde Město mrtvých a objeví lék.

Dříve než Bratrstvo.

Vyhlížel ke stoupajícímu slunci a vzpomněl si na Vigorova slova o Istanbulu coby důležité křižovatce na Polově cestě. Město bylo vskutku od svého založení významným zeměpisným mezníkem. Na sever leží Černé moře, na jihu Středomoří. Navzájem je propojuje Bosporská úži-

na, hlavní obchodní trasa. Historicky ještě větší význam však měla poloha Istanbulu na pomezí dvou světadílů: jednou nohou v Evropě, druhou v Asii.

Totéž se dalo říct i o úloze města v toku dějin.

Jednou nohou v přítomnosti, druhou v minulosti.

Samé křižovatky.

Podobně jako on sám.

Zatímco nad tím uvažoval, Vigorovi zazvonil v přední kapse ruksaku mobilní telefon. Monsignor se otočil a zamračeně se podíval na číslo volajícího. „Někdo z Washingtonu," podivil se.

„To bude určitě ředitel Crowe," varoval ho Gray. „Nic mu neříkejte a mluvte tak krátce, jak to jen půjde, aby nás nemohli vystopovat. Pak bychom vlastně měli vyndat z mobilu baterku, aby ho nemohli vysledovat ani pasivně."

Vigor nad Grayovou paranoiou obrátil oči v sloup. „*Pronto*" ohlásil se do telefonu.

Chvilku poslouchal a na čele mu naskakovaly čím dál hlubší vrásky. „*Chi parla?*" zeptal se prudce. Ať už s ním mluvil kdokoliv, zjevně jím otřásl. Otočil se a podal mobil Grayovi.

„Ředitel Crowe?" zeptal se Gray tiše.

Vigor zavrtěl hlavou. „Radši si to vezměte." Gray přijal telefon a přiložil si ho k uchu. „Haló?" Hlas na druhém konci linky kvůli egyptskému přízvuku okamžitě poznal. Násirova slova ho zasáhla jako kopanec do břicha. „Mám vašeho otce a vaši matku."

8. kapitola

PACIENT ČÍSLO NULA

6. ČERVENCE, 12.42
NA PALUBĚ *PANÍ MOŘE*

Záchranná mise se zatím nevyvíjela nijak růžově…

Monk stál ve výtahu uprostřed lodi a na dlani vyvažoval tác s obědem. Poloautomatickou pušku měl pověšenou na druhém rameni. Z malých reproduktorů zněla orchestrální verze písně od ABBY. Jízda z přecpaných lodních kuchyní na horní palubě trvala dost dlouho na to, aby si začal tu melodii pobrukovat s rádiem.

Ach, drahý bože…

Výtah se konečně otevřel a Monk mohl uniknout. Vydal se k hlídkám, které stály po obou stranách křídlových dveří na konci chodby. V duchu si zamumlal několik slov, aby si procvičil malajštinu. Jessie ukradl nějakou barvu, kterou načernil Monkovi obličej i ruce, aby splynul s ostatními piráty. Měl teď podobné maskování jako onen mrtvý muž v Lisině kajutě, jehož tělo nenápadně svrhl přes palubu.

Sejde z očí, sejde z mysli.

Navíc si Monk přetáhl šátek přes spodní polovinu obličeje. Hrál svoji roli do nejmenších podrobností.

Musí splynout s okolím.

Během uplynulého dne a noci Jessie učil Monka některé z běžnějších malajských frází. Koneckonců se jednalo o oficiální jazyk zdejších pirátů. Monk si jich bohužel nezapamatoval dost na to, aby pronikl bezpečnostním kordonem ustaveným kolem Lisy. Spolu s Jessiem prozkoumali loď a zjistili, že všichni hlavní vědci a jejich nejbližší spolu-

pracovníci byli shromážděni na jedné palubě, zatímco lékaři nadále ošetřují nemocné po celém plavidle.

Útočníci zřejmě bohužel věděli o Lisině vzdělání v oboru fyziologie, protože ji izolovali ve vědeckém oddělení za barikádami a pod přísným bezpečnostním dohledem. Vypadalo to, že zde hlídá pouze pirátská elita pod přímou kontrolou velitele, tetovaného Maora jménem Rakao. Obdobně střežená byla i místnost s vysílačkami. To odhalil Jessie, když se v převleku vmísil mezi piráty a využil dobrých znalostí jejich jazyka.

Monk se prozatím stal sotva něčím víc než pomocnou rukou Jessieho. O moc víc toho nemohl dělat. I kdyby se pokusil o útok ve stylu Johna Waynea na vědecké oddělení, jak by se mu mohlo podařit uniknout i s Lisou? Kam by utekli? Museli by jedině skočit přes palubu lodi, která i nadále plula nejvyšší možnou rychlostí bůhvíkam. To není zrovna nejchytřejší plán.

Ráno se Monk rozhlížel z otevřené paluby po hladině. *Paní moře* se proplétala mezi indonéskými ostrovy, ztracená v bludišti drobnějších atolů a tisíců útesů s korunou pralesních stromů, čnějících jako hrozící prsty k nebi. I kdyby utekli a doplavali k jednomu z těchto ostrůvků, snadno by je opět chytili.

Pokud by se vůbec dostali přes kordony žraloků.

A tak Monkovi nezbývalo než čekat na vhodnou příležitost.

To ovšem neznamenalo, že nemůže dělat vůbec nic.

Jako třeba teď.

Servíruje oběd.

Byl to dobrý plán. Potřeboval se nějak spojit s Lisou. Dát jí vědět, že není sama, ale hlavně proto, aby mohli koordinovat spuštění případné akce. A vzhledem k tomu, že se Monk nemohl dostat k Lise přímo, potřeboval prostředníka.

Došel ke dveřím. Pozvedl tác ke dvojici strážců a zahuhlal malajský ekvivalent věty: „Nese se oběd.“

Jeden z hlídačů se otočil a zabušil pažbou zbraně na dveře. O chvilku později je otevřel pirát, stojící na stráži uvnitř místnosti. Spatřil Monka a pokynul mu, že může vstoupit do prezidentského apartmá lodi.

U vstupu Monka přivítal sluha v livreji a pokusil se od něj odebrat tác, ale Monk v rámci role divokého piráta jen vztekle zasykl a odstrčil sluhu hrubě stranou. Muž se odpotácel s rozpaženýma rukama, což vyvolalo u hlídky u dveří přidušený smích.

Monk vstoupil do hlavního salonku apartmá. Na jeho cíl ho upozornil oblak dýmu, který stoupal ze skládacího lehátka na balkoně.

Ryder Blunt kouřil silný doutník, byl oblečený do županu a plavek, měl překřížené kotníky a neupravené, rozcuchané vlasy. Sledoval, jak míjejí nejbližší ostrůvek. Únik byl na dosah ruky, a přitom tak vzdálený. Na obzoru se zvedala hradba temných mračen, která plně odpovídala jeho ponuré náladě.

Když k němu přistoupil Monk, miliardář se ani neobtěžoval zvednout pohled. Typický zvyk bohatých lidí: nevnímat služebnictvo. Nebo tím jen dával najevo pohrdání vůči pirátovi, který mu přinášel oběd. Ryderův sluha už vedle svého pána připravil stolek.

Stříbrné příbory, křišťál a nažehlené ubrousky.

Určitě je prima být král.

Monk položil tác na stůl a zůstal chvilku skloněný, aby pošeptal Ryderovi do ucha: „Nereagujte," řekl anglicky. „Jsem Monk Kokkalis, ten Američan."

Miliardář dal najevo, že ho slyšel, jen tím, že o něco prudčeji vydechl kouř doutníku. „Společník doktorky Cummingsové," zašeptal. „Mysleli jsme, že jste mrtvý. Piráti za vámi poslali…"

Monk neměl čas na vysvětlování. „Jo, pokud jde o ně…, postihl je ošklivý případ krabů."

K balkonovým dveřím přistoupil sluha.

Ryder ho odmávl a hlasitě řekl: „To bude všechno, Petere. Děkuji."

Monk vyložil věci z podnosu. Pozvedl jeden ze stříbrných poklopů a odhalil dvě drobné vysílačky. „Zvláštní objednávka pro vás a Lisu." Opět talíř zakryl a zvedl další poklop. „Samozřejmě nemůže chybět dezert."

Dvě pistole malého kalibru.

Jedna pro Rydera a jedna pro Lisu.

Miliardář povytáhl obočí. Monk četl v jeho očích porozumění.

„Kdy…?" zeptal se Ryder.

„Akci zkoordinujeme vysílačkami. Osmý kanál. Ten piráti nepoužívají." Monk s Jessiem na něm komunikovali celý den a nikdo je neodposlouchával. „Dokážete předat vysílačku a zbraň Lise?"

„Udělám, co budu moci," odpověděl Ryder, ale doprovodil svá slova odhodlaným přikývnutím.

Monk se napřímil. Neodvažoval se tu zdržovat déle, aby nevzbudil

podezření hlídek. „Jo, a pod posledním poklopem je rýžový pudink.“

Vydal se do hlavního salonu. Ještě za sebou zaslechl Ryderovo bručení: „To je ale odporné… Koho napadlo cpát do pudinku rýži?“

Monk si vzdychl. Boháči nejsou nikdy šťastnější, než když si mohou na něco stěžovat. Dorazil ke dveřím a vyšel na chodbu. Jeden ze strážných se ho na něco zeptal malajsky.

Monk si v odpověď strčil prst do nosu a tvářil se co nejzaměstnaněji. Něco nesmyslného zamumlal a pokračoval v cestě k výtahu.

Kabina na něj naštěstí stále čekala a dveře se okamžitě otevřely. Vstoupil dovnitř a rázem uslyšel další melodii od ABBY.

Zasténal.

Zabzučela mu vysílačka u pasu. Monk si ji přiložil ke rtům. „Co je?“ řekl.

„Přijďte za mnou do naší kajuty,“ ozval se Jessie. „Právě tam jdu.“

Oba si našli neobydlenou kabinu, ze které učinili základnu veškerých operací.

„Co se děje?“

„Zrovna jsem zaslechl, že kapitán lodi chce ještě dnes dorazit do nějakého přístavu. Pluje plnou parou, aby se tam dostal před setměním. Podle předpovědi počasí bouře mezi indonéskými ostrovy zesiluje v tajfun, takže se musejí uklidit do bezpečí.“

„Setkáme se dole v kajutě,“ řekl Monk a ukončil hovor.

Zastrčil si vysílačku za opasek a zavřel oči. To je možná první kousíček štěstí, který mají. V duchu počítal a reflexivně přitom pohyboval rty podle slov k „Také a Chance on Me“.

Vlastně je to docela pěkná písnička.

13.02

Lisa hleděla na svou pacientku. Žena na sobě měla modrý nemocniční kabátek a byla připojená dráty i trubičkami ke všemožným monitorovacím přístrojům. Ve vedlejší místnosti čekali dva zdravotníci.

Lisa je požádala o okamžik soukromí.

Stála vedle postele a bojovala s výčitkami svědomí.

Pacientčiny údaje znala nazpaměť: běloška, sto šedesát centimetrů, čtyřicet pět kilogramů, plavé vlasy, modré oči, jizva po odnětí slepého střeva na levé straně. Rentgenové snímky odhalily starou zhojenou zlo-

meninu levého předloktí. Bratrstvo při zjišťování anamnézy dokonce odhalilo i příčinu zranění: v dětství spadla ze skateboardu na obrubník chodníku.

Lisa se naučila i výsledky krevních testů pacientky: jaterní enzymy, kreatinin, žlučové kyseliny, hladiny krvinek. Znala poslední analýzu moči i kultivace ze stolice.

Po straně stál podnos s úhledně vyrovnaným nářadím: otoskopem, oftalmoskopem, stetoskopem i endoskopem. Ráno použila všechny. Na vedlejším nočním stolku spočívaly harmonikově složené výtisky snímání EKG a EEG. Celé si je pozorně prohlédla. Během uplynulého dne prošla veškerou anamnézu pacientky a podstatnou část nálezů virologů a bakteriologů Bratrstva.

Pacientka nebyla v kómatu. Přesnější popis by zněl: katatonické strnuti. Vykazovala nápadné příznaky *cerea flexibilis*, kdy končetiny zůstávají v nastavené poloze jako u voskové figuríny. Dokonce i v bolestivých pozicích…, jak si Lisa osobně ověřila.

Teď už Lisa věděla o ženině těle všechno.

Vyčerpaně se znovu soustředila na pacientku.

Tentokrát nepoužila žádné nástroje ani analýzy. Pokoušela se do ní vcítit.

Vidět za všemi výsledky konkrétní osobu.

Doktorka Susan Tunisová byla uznávaná badatelka, na niž ještě čekala úspěšná dráha. Dokonce si i našla muže snů. A kromě toho, že už byla pět let provdaná, se její život podobal Lisinu. Susanin osud nyní Lise připomínal křehkost a pomíjivost našich životů, našich očekávání, nadějí i plánů.

Lisa natáhla ruku v rukavici a stiskla ženinu dlaň, která ležela na tenkém prostěradle.

Žádná reakce.

Ve vedlejší místnosti se zdravotníci pohnuli a otevřely se dveře do kabiny. Lisa slyšela hlas doktora Patandžáliho. Velitel vědeckého týmu Bratrstva vstoupil do místnosti.

Lisa pustila Susaninu ruku.

Otočila se k Devešovi. Jeho všudypřítomný stín v podobě Suriny se usadil vedle na židli, s rukama úhledně složenýma v klíně. Perfektní společnice… dokonalá vražedkyně.

Deveš se opřel o hůlku a oslovil Lisu: „Vidím, že jste se během

dnešního dopoledne podrobně obeznamovala s pacientkou.“

Lisa jen zkřížila paže na prsou. Deveš jí doposud nechával čas na různá vyšetření a zdržoval se s Henrim v toxikologické laboratoři a Millerem v laboratoři infekčních chorob. Nemluvil s ní ani během jídel, které Lisa konzumovala o samotě ve své kajutě nebo tady. „Když jste si teď udělala kompletní obrázek o mé cenné pacientce, co mi o ní můžete povědět?“

Deveš se sice usmíval, ale Lisa za jeho slovy vycítila náznak hrozby.

Dobře si pamatovala na to, jak nechal chladnokrevně zavraždit Lindholma. Všichni si z toho brutálního činu měli vzít poučení: snažte se být užiteční. Deveš od ní očekával výsledky, nápady, které unikly ostatním badatelům. Lisa také měla pocit, že izolace o samotě s pacientkou ji měla uchránit před případnými předpojatostmi.

Deveš chtěl její ničím nezkalené stanovisko.

Zároveň si ale vybavovala jeho předchozí slova o tom, co onen virus provádí v ženině těle. *Inkubuje se.*

Lisa přistoupila k pacientce a obnažila její předloktí. Podle lékařských zpráv Susaniny paže zpočátku pokrývaly puchýře a krvavá vyrážka. Nyní ale měla kůži bez jediné poskvrny. Zdálo se, že se v ní virus nespokojoval s pouhou inkubací.

„Jidášův kmen ji uzdravuje,“ řekla Lisa, která věděla, že jde o test. „Nebo přesněji řečeno, virus se náhle rozhodl zvrátit průběh toho, co doposud prováděl s jejími bakteriemi. Z neznámého důvodu začal navracet smrtící bakterie v těle do původního neškodného stavu.“

Deveš přikývl. „Odstraňuje plazmidy, které předtím do bakterií vložil. Jenže proč?“

Lisa zavrtěla hlavou. To nevěděla. Alespoň ne jistě.

Deveš se usmál a po tváři se mu rozlil podivně přátelský výraz. „To nás taky vyvedlo z míry.“

„Mám ale jednu hypotézu,“ dodala Lisa.

„Opravdu?“ V hlase mu zaznělo překvapení.

Lisa se k němu obrátila čelem. „Po tělesné stránce se uzdravuje, ale není mi jasné, proč zůstává ve strnulém stavu. Taková katatonie vzniká jen při poranění hlavy, onemocnění mozkových cév, metabolických chorobách, reakci na drogy či encefalitidě.“

Poslední příčinu zdůraznila.

Encefalitida.

Zánět mozku.

„Všimla jsem si, že ve zprávách nápadně chybí jeden test," pokračovala. „Odběr mozkomíšního moku a jeho analýza. Nikde jsem ho nenašla. Předpokládám ovšem, že odběr byl proveden."

Deveš přikývl. „*Bahut sahi.* Velmi dobře. Zkoušeli jsme to."

„A v mozkomíšním moku jste zjistili přítomnost Jidášova kmene."

Další přitakání.

„Tvrdil jste, že virus infikuje pouze bakterie, které mění ve smrtící patogeny, a že nedokáže napadnout přímo lidské buňky. Což ale neznamená, že nemůže plavat v tělních tekutinách. To jste měl na mysli tou inkubací. Virus je v jejím mozku."

Souhlasně si vzdychl. „Zdá se, že jde o jeho cílové místo."

„Takže to není případ jen této pacientky."

„Ne, nakonec k tomu dochází u všech nemocných…, nebo alespoň u všech, kteří přežijí prvotní nápor bakterií."

Mávl na ni, ať se k němu připojí u počítače v rohu místnosti, a začal rychle ťukat do klávesnice.

Lisa mezitím mluvila dál a přecházela přitom v nohách Susaniny postele. „Žádný organismus není zlý jen proto, aby škodil. Dokonce ani virus. K transformaci bakterií musí mít nějaký důvod. Vzhledem k širokému spektra měněných bakterií nemůže jít o náhodu. Takže jsem si položila otázku, co tím ten virus získá?"

Deveš přikývl, aby pokračovala. Její závěry pro něj ale očividně nepředstavovaly nic nového. Pořád ji jen zkoušel.

Lisa hleděla na pacientku. „Co z toho má? Získá tím přístup do zakázané oblasti: k lidskému mozku. Doktor Barnhardt se zmínil o tom, že devadesát procent buněk v našem těle není lidských. Většinou jde o bakterie. Jedno z mála míst, kam se ale normálně bakterie a viry nedostávají, je naše mozkovna. Mozek je chráněný před infekcemi a je uchováván v téměř sterilním prostředí. Naše těla si vyvinula skoro nepřekročitelnou bariéru mezi krví a centrální nervovou soustavou. Filtr, který propouští živiny a kyslík, ale nic jiného."

„Pokud se tedy něco chce dostat k našim mozkům…?" pobídl ji Deveš netrpělivě.

„Spustí frontální útok, kterým zmíněnou bariéru přemostí. Například tak, že proti nám obrátí naše vlastní bakterie, oslabí naše tělo a pak vklouzne do mozkomíšního moku. To je ta biologická výhoda, kterou

získává virus transformací bakterií.“

„Ohromujete mě,“ řekl Deveš. „Já věděl, že existuje důvod, proč vás nechat naživu.“

Přestože to myslel jako poklonu, Lisa ve skryté hrozbě nenacházela příliš velkou útěchu.

„Zůstává tu tedy základní otázka,“ navázal Deveš. „*Proč* se ten virus chce dostat k našim mozkům?“

„Motolice,“ pronesla Lisa.

Tato poznámka zněla na první poslech tak nelogicky, že si získala Devešovu plnou pozornost. „Prosím?“

„Motolice jsou příkladem houževnatosti a vynalézavosti přírodních tvorů. Většina motolic má životní cyklus, který zahrnuje tři hostitele. Lidská motolice produkuje vajíčka, která se dostávají z těla ve stolici. Stolice s vajíčky je spláchnuta do stoky a s vodou je pozřou plži. V nich se z vajíček vylíhnou drobní červíčci, kteří se provrtají z vodního plže a vyhledají dalšího hostitele: nějakou kolem plující rybu. Rybu poté chytí a snědí lidé, u nichž červ cestuje do jater a doroste do podoby dospělce. Tím se cyklus uzavírá.“

„Kam tím míříte?“

„Jidášův kmen možná činí něco podobného. Zejména když uvážíte, co dělá motolice druhu *Dicrocoelium dendriticum.* I ona využívá tři hostitele: dobytek, plže a mravence. Nejzajímavější ovšem je, co provádí právě s posledně jmenovaným mravencem.“

„Co s ním provádí?“

„Ovládá jeho nervová centra a mění jeho chování. Při západu slunce ho nutí vylézt na stéblo trávy, zakousnout se tam a čekat, až ho spolkne pasoucí se kráva. Pokud se tak nestane, za úsvitu se mravenec vrací do mraveniště – jen aby večer opět vylezl na trávu. Motolice ho doslova využívá jako dopravní prostředek.“

„A vy si myslíte, že ten virus dělá právě tohle?“ zeptal se Deveš.

„V jistém smyslu možná ano. Hlavně se ale o tom zmiňuji z toho důvodu, abych vám připomněla, jak rafinovaná umí příroda být, když chce využít nějaké nové teritorium. A sterilní mozek je rozhodně panenským územím. Příroda se ho jistě pokusí vytěžit, stejně jako motolice využívá mravence.“

„Výborně. To je rozhodně dobrý námět pro další výzkumy. Je tu ovšem jeden zakopaný pes.“ Deveš se vrátil k počítači, do kterého právě

nahrával videosoubor. „Zmínil jsem se o tom, že virus proniká do mozkomíšního moku všech pacientů, kteří přežili úvodní nápor bakterií. Zde je nahrávka toho, co se děje, jakmile se tam dostane.“

Stiskl tlačítko přehrávání.

Rozběhlo se video bez zvuku. Dva pracovníci v bílých pláštích se snažili svázat zmítajícího se nahého muže s oholenou hlavou a s dráty odstupujícími od elektrod připojených k jeho hlavě a hrudi. Muž s nimi zápasil, vrčel na ně a měl pěnu u úst. I když byl zjevně oslabený a pokrytý boláky i zčernalými puchýři, podařilo se mu vytrhnout jednu ruku z pout a poškrábat jednoho ze zdravotníků. Vzápětí se vzepjal a kousl téhož pracovníka do předloktí.

Video skončilo.

Deveš vypnul monitor. „U některých našich pacientů už se objevují podobné reakce. Jde o lidi, kteří byli viru vystaveni jako první.“

„Mohlo by se jednat o jinou formu katatonie. Strnulost je jen jedním typem.“ Lisa kývla k pacientce na posteli. „Také existuje opačná reakce, takřka přesně zrcadlový obraz – katatonické rozrušení. To je charakterizováno extrémní hyperaktivitou, grimasami v obličeji, zvířecími skřeky a psychotickým násilím.“

Deveš si stoupl a otočil se k nemocničnímu lůžku. „Dvě strany téže mince,“ zabručel a díval se na ležící ženu.

„Kdo je ten muž na videu?“ zeptala se Lisa. Všimla si pozadí záznamu. Film byl natočen na palubě jachty.

Deveš smutně kývl k posteli. „Její manžel.“

Lisa při tom odhalení ztuhla. Zírala na svou pacientku. *Její manžel…*

„Oba se nakazili ve stejnou dobu,“ pokračoval Deveš. „Našli jsme je na jachtě, která ztroskotala na útesu nedaleko Vánočního ostrova. Ten váš neznámý pacient X, kterému se rozpadají tkáně, zřejmě doplaval ke břehu. Tyhle dva jsme objevili na palubě, zesláblé a na pokraji smrti.“

Tak se tedy Bratrstvo dozvědělo o zdejší situaci.

Deveš znovu kývl na ležící ženu. „Což samozřejmě nastoluje otázku, proč se její manžel psychicky zcela zhroutil, zatímco naší pacientce se postupně hojí vnější rány a zůstává v blažené strnulosti. Domníváme se, že v odpovědi se ukrývá potenciální lék pro všechny.“

Lisa neodporovala. Nebyla žádný hlupák. Přes Devešova tvrzení věděla, že Bratrstvo není motivováno nezištnou touhou pomoci. Nehledali lék proto, aby zachránili svět. Měli s tímto virem svoje plány, ale než ho

mohou použít, potřebují mu plně porozumět. Musejí vyvinout protilátku nebo lék. V tomto ohledu Lisa chtěla totéž. Skutečně bylo třeba najít lék. Jediný problém spočíval v tom, jak ho získat, aniž by se o tom dozvědělo Bratrstvo.

Deveš se otočil na podpatku a zamířil ke dveřím. „Učinila jste vynikající pokrok, doktorko Cummingsová. Chválím vás. Zítra je ale další den a my budeme potřebovat další novinky.“ Ohlédl se po ní s povytaženým obočím. „Rozumíte tomu?“

Přikývla.

„Výtečně.“ Znovu se odmlčel. „Ach ano, a vážený majitel našeho plavidla, sir Ryder Blunt, pozval všechny na odpolední koktejl do svého apartmá. Pořádá malou oslavu.“

„Oslavu čeho?“

„Vplutí do přístavu,“ vysvětlil Deveš a zvedl svou hůlku. „Jsme skoro doma.“

Lisa neměla náladu připíjet si na něco takového. „Mám tu plno práce.“

„Nesmysl. Jen přijďte. Nepotrvá to dlouho a budete si potřebovat dobít baterie. Přijde vás vyzvednout Rakao. Oblékněte se, prosím, do něčeho vhodného.“

Odešel a Surina ho následovala.

Lisa potřásla hlavou.

Ohlédla se k lůžku.

Na doktorku Susan Tunisovou.

„Omlouvám se,“ zamumlala.

Za jejího manžela i za to, co mělo přijít.

Vzpomněla si, jak se před chvílí srovnávala s pacientkou – jak si uvědomila, že vedly podobné životy. Představila si Susanina manžela s divokým pohledem a vyceněnými zuby. To jí připomnělo jejího milého, objala se pažemi a potisící si touženě přála, aby byla zpátky doma u Paintera.

Dnes ráno s ním mluvila znovu. V další předem stanovený okamžik. Tentokrát už se nepokoušela o žádnou tajnou komunikaci a ohlásila, že je tu vše v pořádku. Přesto měla v očích slzy, když ji odvlekli z místnosti s vysílačkou.

Chtěla se vrátit do jeho objetí.

Toho však mohla dosáhnout jediným způsobem.

Být užitečná.

Přešla k tácu s vyšetřovacími nástroji a zvedla oftalmoskop. Než se vydá na koktejlový večírek, chtěla si ověřit jednu bláznivou domněnku, o které se Devešovi nezmínila.

Něco takového bylo jistě zhola nemožné.

2.02
WASHINGTON

Je o krok pozadu.

Painter sbíhal po schodech k hale hotelu Phoenix Park. Byl tak netrpělivý, že nedokázal ani počkat na výtah. Vyšetřovací tým Sigmy ještě stále zkoumal pokoj číslo 334. Nechal tu dva agenty FBI, ať se dohadují s místní policií.

Malicherné přetahování o jurisdikci.

To je šílené.

V každém případě Painter pochyboval, že tu najdou nějaké pořádné důkazy.

Před hodinou ho vytrhli z dřímoty ve společné ložnici velitelství Sigmy. Jedna ze sledovaných stop konečně vedla k cíli. Žádost o doplnění předepisovaných léků Jacksona Pierce. Odpovídalo i číslo sociálního pojištění. Jednalo se o první úspěch po Grayově útěku z vyhořelého konspiračního domu. Painter vyzkoušel všechna Grayova falešná jména i jména jeho rodičů a koordinoval pátrání se sítí NSA.

Vyslal jednu skupinu do lékárny a sám se připojil k jinému týmu, který zamířil přímo k adrese, na niž měl být lék dodán. Hotel Phoenix Park. Lékárna objednávku potvrdila, ale doručovatel se ještě nevrátil a zatím se s ním nikomu nepodařilo spojit ani mobilním telefonem. Lékárna dokonce zkusila zavolat i do hotelu, ale v příslušném pokoji nikdo nezvedal sluchátko.

Jakmile sem Painter dorazil, dozvěděl se proč. Pokoj byl opuštěný. Ať už tu přebýval kdokoliv, zmizel. Do knihy hostů se návštěvníci zapsali jako Fred a Ginger Rogersovi a podle recepčního šlo o postarší pár. Přišli sami a zaplatili v hotovosti. Gray s nimi zjevně nebyl. Ten by navíc neudělal tak do očí bijící chybu, aby si objednal léky na pravé jméno svého otce.

Co ale jeho rodiče přimělo k tak riskantnímu tahu? Harriet je bystrá

žena. Musela se ocitnout ve skutečné nouzi. Proč tedy nepočkali? Proč utekli ještě před dodáním? Bylo to míněno jako falešná stopa? Aby se po nich všichni vydali pátrat na špatné místo?

To se Painterovi nezdálo. Takhle by Gray svoje rodiče nevyužil. Odvezl by je do bezpečí a nakázal by jim, ať nevystrkují hlavu. Nic víc. Něco tu nesedělo. Nikdo neviděl ten postarší pár odcházet.

Také tu byl onen chybějící roznašeč.

Painter vpadl do hotelové haly.

Kývl na něj noční manažer, který si nervózně mnul ruce. „Čeká na vás připravený záznam bezpečnostních kamer z vestibulu."

Odvedl Paintera do kanceláře, kde na kartotéce stála televize s vestavěným videopřehrávačem.

„Začněte před hodinou," pokynul Painter a podíval se na hodinky.

Manažer pustil přehrávání a zrychleně přesunul obraz na požadovaný čas. Vestibul byl prázdný kromě osamělé ženy v recepci, která vyřizovala nějaké papírování.

„Louise," představil ji manažer a poklepal na obrazovku. „Je tím vším docela otřesená."

Painter ho neposlouchal a naklonil se blíž k televizi.

Dveře do haly se otevřely a k recepci nakráčela postava v bílém plášti. Ukázala recepční identifikační průkaz a pokračovala k výtahu.

Louise se vrátila ke své práci.

„Viděla vaše recepční tu osobu odcházet?"

„Můžu se jí zeptat…"

Painter zastavil obraz v okamžiku, kdy si postava upravovala bílý plášť.

Žena.

Jenže z lékárny poslali muže.

Záznam bezpečnostní kamery neměl dobrou kvalitu, ale Painterovi přesto neušly ženiny asijské rysy. Ihned ji poznal. Viděl ji už u konspiračního domu.

Členka Násirovy skupiny.

Vytáhl kazetu z videa a otočil se k manažerovi tak zprudka, až muž polekaně ustoupil. Painter zvedl nahrávku v ruce.

„O tomhle nikdo neví," řekl pevně a zahleděl se na manažera. Snažil se o výhružný výraz a vzhledem k jeho náladě to nebylo nijak těžké. „Ani policie. Ani FBI."

Muž horlivě přikyvoval.

Painter se vydal ke dveřím a sevřel ruku v pěst. Měl sto chutí do něčeho praštit.

Vší silou.

Už věděl, co se tu stalo.

Násir unesl Grayovy rodiče.

Vyfoukl jim je přímo pod nosem.

Ten parchant předběhl Sigmu o pouhých pár minut a Painter nemohl z prohry v tomto konkrétním závodě vinit žádného tajného agenta. Dobře znal důvod neúspěchu. Byrokracie. Seichanina teroristická minulost uvedla všechny do stavu pohotovosti, což znamenalo, že se všichni všem pletli pod nohama. V téhle kuchyni se rázem ocitlo příliš mnoho zatracených kuchařů…, a všichni měli pásku na očích.

Na rozdíl od Násira.

Po celý den Painter narážel na různé slepé uličky, povětšinou kvůli byrokratické teritorialitě. Vzhledem k tomu, že Sigmu nechala prošetřovat vláda, ostatní agentury hned ucítily příležitost. Ať už takovou velkou rybu v Bratrstvu chytí kdokoliv, bude si moci připsat velké zásluhy a jistou ochranu. Proto probíhalo jen málo skutečné spolupráce, spíše hromadný úprk naznačeným směrem.

Měl-li mít Painter nějakou naději, že zmaří Násirovy plány, musel se vymanit ze svazujících pravidel. A toho se dalo dosáhnout jediným způsobem. Vytáhl z kapsy mobil. K čertu s diplomacií.

Stiskl tlačítko a v rychlé předvolbě vybral číslo ústředního velitelství.

Ozval se mu jeho pobočník.

„Braňte, potřebuji, abyste mě spojil s ředitelem DARPY McKnightem. Na bezpečné lince.“

„Jistě, pane. Právě jsem se vám ale chystal volat. Zrovna jsme se dozvěděli podivné novinky ohledně Vánočního ostrova.“

Chvilku trvalo, než se Painter přeorientoval. „Co se stalo?“ zeptal se po kratičké odmlce. Zastavil se před východem z hotelu na ulici.

„Podrobnosti jsou zatím nejasné, ale zdá se, že loď, která evakuovala nemocné z ostrova, byla unesena.“

„Cože?“ zalapal Painter po dechu.

„Jednomu z vědců Světové zdravotnické organizace se podařilo uniknout a krátkovlnnou vysílačkou kontaktoval tanker plující okolo.“

„A co Lisa s Monkem…?“

„Nic nového, ale právě sem proudí další detaily.“

„Hned tam budu.“

Zavěsil s bušícím srdcem, uklidil telefon do kapsy a vyšel před hotel. Chladný noční vzduch ho nemohl nijak zklidnit.

Lisa…

V duchu si prosel poslední rozhovor, který s ní vedl. Mluvila unaveně, možná trošku nervózně a nevyspale. Přinutili ji únosci k těm telefonátům?

Nedávalo to žádný smysl.

Kdo by si dovolil unést celou ohromnou loď? Únosci přece museli vědět, že se to provalí. Zejména ve věku satelitního sledování. Takhle velké plavidlo nemohli nikde ukrýt.

15.48
NA PALUBĚ *PANÍ MOŘE*

Monk zíral s otevřenými ústy.

Ježkovy oči…

Stál o samotě na pravoboku a čekal na Jessieho. Přímo před nimi rostl zamlžený ostrov. Z moře čněly příkré útesy s ostrými vrcholky, které neskýtaly žádnou pláž ani bezpečný přístav. Celé místo vypadalo jako dávná kamenná koruna, ovinutá liánami a pralesní vegetací.

Proti pozadí temných mračen ostrov vyhlížel ještě hrozivěji. Loď se pokoušela uniknout před bouří. V dálce se z nízkých oblaků spouštěly provazce deště, které bičovaly zpěněný oceán. Vítr zesílil, hlasitě pleskal vlajkami a jeho poryvy pronikaly člověku až na kůži.

Monk se držel jednou rukou zábradlí a přihlížel, jak se loď kymácí ve zvedajících se vlnách a přetěžuje zabudované stabilizátory.

Co má sakra kapitán v úmyslu?

Sice trochu zpomalili, ale nadále udržovali kurz přímo k nehostinnému ostrovu. Nevypadal o nic příhodněji než stovky jiných, které už minuli. Co je na něm tak zvláštního?

Jessie díky znalosti malajštiny zjistil nějaké detaily o ostrově od jednoho z lodních kuchařů, který pocházel z této oblasti. Ostrov se jmenoval Pusat neboli Pupek. Podle kuchaře se mu plavidla obvykle vyhýbají. Prý se tu narodila balijská královna a čarodějnice Rangda, jejíž démoni

nadále ochraňují rodný ostrov své paní, připraveni stáhnout nic netušící oběť do vodního podsvětí.

Jessie přišel i s alternativním vysvětlením: *Pravděpodobně tu jsou jen nebezpečné útesy a zrádné proudy.*

Nebo něco úplně jiného?

Ze zdánlivě jednolité skalní stěny ostrova vyrazila trojice rychlých modrých člunů s dlouhým kýlem.

Další piráti.

Není divu, že se sem nikdo neodvažuje, pomyslel si Monk. *Mrtví nemluví.*

Ohlédl se, když kolem něj přeběhli nějací muži a křičeli na sebe malajsky. Pokoušel se rozeznat jednotlivá slova. Podíval se na hodinky. Kde je Jessie? Právě teď by se mu hodil překladatel.

Prohlížel si ostrov před sebou.

Podle mezinárodních hlášení se na indonéských ostrovech nacházejí stovky skrytých jeskyní. Indonésii tvoří více než osmnáct tisíc ostrovů a jen šest tisíc z nich je obydlených. Zbývalo pořád ještě dvanáct tisíc potenciálních úkrytů. •

Monk sledoval, jak se k nim trojice člunů blíží, rozestupuje se a prudce se otáčí, až od nich odstřikuje mořská voda. Čluny se rozmístily po obou bocích lodi a jeden zůstal přímo před přídí. Pomalu vyrazily zpátky k ostrovu.

Doprovod.

Naváděly svého velkého bratra k přístavu.

Jak se blížili k ostrovu, Monk konečně rozeznal úzkou soutěsku ve skalní stěně, obrácenou k moři pod takovým úhlem, že se dala snadno přehlédnout. Zdálo se, že je příliš těsná pro jejich obří plavidlo, podobně jako příslovečné ucho jehly pro velblouda. Někdo si ale změřil rozměry i vzdálenosti a porovnal je s velikostí lodi.

Plavidlo zamířilo přídí mezi dvě strmé stěny černé skály. Z levoboku se ozvalo pronikavé skřípání a celá loď se zachvěla. Monk uskočil, když skalní výčnělek na jeho straně srazil a roztříštil dvojici záchranných člunů.

Celé plavidlo sténalo.

Monk zadržel dech. Už jim ale zbýval jen malý úsek. Soutěska se opět rozšiřovala. *Paní moře* vklouzla do široké laguny o velikosti menšího jezera.

Monk se vrátil k zábradlí a rozhlédl se. *No to mě podržte. Není divu, že tohle místo nazvali Pupek.*

Ostrov doopravdy tvořil starý sopečný kužel s rozlehlou lagunou v centru. Dokola ji obepínaly drsné stěny, které vytvářely jakousi korunu. Z vnitřní strany byly skály o něco mírnější, porostlé džunglí, lemované písčitými plážemi a ozdobené několika stříbrnými vodopády. Přímo naproti stálo na pobřeží několik obydlí z prken a palmových listů. Od drobného městečka vyčnívalo několik dřevěných doků a kamenných přístavních hrází. Na břehu čekalo pár lodí na opravu, zatímco jiné byly zrezivělé až na žebroví.

Domov, sladký domov pirátů.

Na uvítanou proti nim vyrazilo několik dalších člunů.

Monk předpokládal, že jim nebudou chtít prodávat laciné tretky.

Stočil pohled k nebi a zaznamenal, že se po vjezdu do laguny náhle zešeřilo, jako kdyby je dostihly bouřkové mraky.

Lagunu ale nestínila oblaka.

Někdo si tady vyhrál, pomyslel si Monk a zakláněl hlavu.

Přes otevřený kužel sopky byla natažená obrovská síť. Vypadala jako ruční práce, sestavená kousek po kousku. Ta musela zabrat několik desetiletí, ne-li staletí. Hlavní úseky držel ocelový kabel a mřížoví vedoucí od jednoho vrcholu k druhému, ale jiné oddíly tvořily jen provazy a rybářské sítě. Nejstarší úseky dokonce zřejmě byly vyrobeny ze spletené trávy a lan. Celá konstrukce zakrývala lagunu jako síťovaná střecha, umělecky zamaskovaná listy, liánami a větvemi. Jednalo se o inženýrský zázrak a Monk nepochyboval, že při pohledu seshora je laguna prakticky neviditelná. Ze vzduchu ostrov jistě vypadá jako zcela porostlý džunglí.

Nyní tato rozlehlá síť dobře ukryla *Paní moře* a schovala ji před všetečnými zraky.

To není dobré.

Motory ztichly a loď volně splývala po vodě. Monk cítil jemné vibrace, jak posádka spouštěla kotvy.

Jeho pozornost přilákal nějaký rozruch, který vypukl na přídi.

Vydal se tam. Jiní piráti se nijak nerozpakovali a předběhli ho. Měli pozvednuté zbraně a bujaře hlaholili.

„To taky nemůže věstit nic dobrého," zahučel Monk.

Držel se v pozadí za velkým shlukem pirátů na příďové palubě ko-

lem bazénu a horké vířivky. Z reproduktorů duněla bahamská hudba Boba Marleye a jeho jamajských rytmů. Mnozí piráti si otevřeli láhve piva, whisky a vodky. Zdálo se, že tu probíhá večírek na přivítanou doma.

Doplněný o hry.

Pozornost pirátů se soustředila k pravoboku lodi. Muži mávali nad hlavami poloautomatickými puškami a skandovali povzbudivá hesla. Někdo sklopil skákací prkno, které nyní trčelo přes zábradlí nad vodou. Postrkovali na něj jakéhosi člověka s pažemi svázanými za zády, zbitého, s krvavým nosem a natrženým rtem.

Monk konečně zahlédl přes hlavy shromážděného davu jeho tvář.

Ach ne…

Jessie cosi zoufale drmolil malajsky, ale jeho slova padala do hluchých uší. Musel přelézt zábradlí a stoupnout si na skokanské prkno. Zdálo se, že jde o fundamentalistické piráty, kteří ctí staré tradice.

Jessie se kymácel na prkně, zatímco ho ostatní strkali a šťouchali, dokud se neocitl na samém konci.

Monk vykročil jeho směrem.

Dělila ho však od něj masa pirátů. A jak by mu mohl pomoci? Nemohl si k němu prostřílet cestu. Tím by jen zpečetil osud jich obou.

Přesto mimoděk hmátl po pušce.

Neměl toho mladíka zapojit do akce. Začal se na něj příliš spoléhat a chtěl toho od něj moc. Jessie vyrazil před hodinou pátrat po nějakých mapách zdejší oblasti. Někdo je přece musí mít, nebo by aspoň dokázal načrtnout plánek. Piráti jistě doplňují zásoby z nějakého blízkého ostrova. Monk Jessieho nabádal k opatrnosti, ale mladík ho nedočkavě opustil s očima rozzářenýma vidinou nového dobrodružství.

A takhle skončil.

Jessie spadl s posledním zakvílením z konce prkna a zřítil se do vody. Monk přeběhl k zábradlí spolu s většinou ostatních pirátů, kteří mladíka častovali posměšnými výkřiky a kletbami. Uzavírali mezi sebou sázky.

Monk vydechl, když se Jessie vynořil nad hladinu, obrátil se na záda a začal kopat nohama. Dva piráti u přídě na zápasící oběť namířili zbraně.

Ach, bože…

Zapráskaly výstřely, pod klenbou ochranné sítě obzvláště hlasité.

V místech dopadu kulek do vody vyšplíchly drobné gejzírky.

U Jessieho nohou.

Následoval další smích.

Mladík kopal ještě usilovněji a vzdaloval se od lodi.

Nikdy nemůže doplavat ke břehu.

Vyrazil k němu jeden z modrých člunů. Jeho pilot měl zjevně v úmyslu mladíka přejet. Na poslední chvíli ale změnil směr a zaplavil Jessieho sprškou vody.

Mladík plival kolem sebe a vypadal spíš rozzlobeně než vystrašeně.

Nepřestával kopat nohama jako žába a svázané ruce využíval jako jakousi náhradu kormidla. Byl silný a houževnatý.

Člun ale byl rychlejší.

Otočil se a vydal se na další útok.

Rozesmátý pirát na zádi člunu se postavil a namířil poloautomatickou pušku. Pokropil hladinu krátkou dávkou, zrovna když člun projížděl mezi mladíkem a velkou jachtou.

Monk se přikrčil. Věděl, že tohle už Jessie nemohl přežít.

Mladík se však přesto opět vynořil, kašlal, plival a nepřestával plavat. Piráti jeho úspěch přivítali povzbudivými výkřiky.

Monk křečovitě svíral prsty zábradlí. Ti zatracení hajzlové si s Jessiem hrají jako kočka s myší a prodlužují jeho trápení.

I když nemohl nic dělat, nedokázal ani odvrátit pohled. Drtil zábradlí a tvář zbrunátnělá vztekem mu určitě prosvítala pod hnědým maskováním.

To je všechno moje chyba…

Jessie se blížil k pobřeží, momentálně obrácený na boku, aby se podíval, kolik cesty mu ještě zbývá. Člun se chystal k dalšímu přejezdu. Nad hladinou zněl smích.

Jessie zrychlil. Náhle se vynořil nad vodu, jak pod nohama nahmatal písek. Vzápětí už vybíhal z vln a mířil přes písečný pruh k husté džungli.

Utíkej, Jessie…

Člun projížděl kus za ním a pirát v něm opět zahájil palbu, která brázdila písek a trhala na kusy listoví. V dalším okamžiku Jessie dorazil k pralesu a zmizel v něm, s rukama stále spoutanýma za zády.

Někteří piráti radostně vykřikli, jiní zklamaně zasténali.

Vítězi si vybírali sázky.

Většina se ale jen tak pro sebe pochechtávala, jako kdyby někdo vyslovil jakýsi soukromý žert.

Monk dloubl loktem svého souseda. „Apa?“ zeptal se.

Vzhledem k tomu, že zdejší piráty tvořila směs hrdlořezů z různých zemí, nevzbuzovala lámaná malajština žádné podezření. Každý tento jazyk neovládal tak plynně jako místní lidé.

Muži po Monkově boku chybělo několik zubů, ale s radostí cenil v širokém úsměvu všechny zbývající. Ukázal ke břehu, ale ne k pláži. Jeho ruka mířila o něco výš. Poblíž hřebene stoupal z pralesa sloup kouře. Někdo tam tábořil.

„*Pemakan daging manusia*,“ vysvětlil pirát.

Ty mně taky, nádhero.

Muž si zjevně povšiml Monkova zmatku a usmál se ještě víc. Tím odhalil zkažené zuby moudrosti. Zkusil to znovu. „*Kanibal*.“

Monk vykulil oči. Tohle malajské slovo si dokázal přeložit bez potíží. Zahleděl se k liduprázdné pláži a poté zvedl oči ke stoupajícímu dýmu. Vypadalo to, že se piráti dělí o ostrov s místním kmenem lidojedů. A jako správní hosté, kteří se vracejí domů, hodili svým správcům kost.

Doslova.

Pirát vedle Monka ještě něco brebentil a ukazoval do vody. Monk zachytil jen několik obratů a tu a tam nějaké slovo.

„… štěstí… v noci… špatné…“ Muž naznačil rukou spár, popadl imaginární kořist ze vzduchu a stáhl ji dolů. „*Iblis*.“

To poslední byla malajská kletba.

Monk ji slyšel již mnohokrát, ale byl si jistý, že tentokrát ji muž používá v původním významu.

Démon.

„*Raksasa iblis*,“ zopakoval, ještě chvilku něco povídal a nakonec s nepříjemným úšklebkem zašeptal: „Rangda.“

Monk se zamračil a narovnal se. Zahleděl se do okolních vod. Pamatoval si tu babskou povídačku, s níž přišel Jessie. Rangda bylo jméno oné balijské čarodějnice a královny, jejíž démoni tu prý dodnes straší.

„V noci…,“ zamručel muž malajsky a ukázal na hladinu. „*Amat, amat baruk*.“ Hodně, hodně špatné.

Monk si povzdychl. Skvělé. Ustaraně se podíval k pralesu, do něhož vběhl Jessie.

Démoni a lidojedi.

Čeho se tu ještě naděje? Delegátů cestovek?

9. kapitola

HAGIA SOPHIA

6. ČERVENCE, 9.32
ISTANBUL

Gray poslouchal ve střešní restauraci zalité sluncem Násirův výhružný hlas. To, co slyšel, vzalo krásnému ránu veškeré teplo.

„Jestli se nebudete přesně řídit mými pokyny, zabiju vaše rodiče."

Gray svíral Vigorův mobil. „Jestli se jim něco stane…"

„Něco ano. To vám slibuji. Budu vám je posílat po kouskách. Poštou. Několik měsíců."

Gray slyšel v Násirově tónu jednoznačnou jistotu. Otočil se zády k ostatním, aby se mohl soustředit a zamyslet.

„Jestli se pokusíte kontaktovat Sigmu," pokračoval Násir klidně, „dozvím se to. Budete potrestán. Krví vlastní matky."

Grayovi se sevřelo hrdlo a přiškrceně ze sebe vypravil: „Ty parchante… Chci vědět, že jsou naživu…, nezranění."

Násir ani neodpověděl. Gray slyšel tlumené hlasy, předávání telefonu, a nakonec se ozvala jeho matka. „Grayi?" vydechla. „Omlouvám se. Potřebovala jsem léky pro tvého otce." Její slova přerušil vzlyk.

Gray se celý zachvěl, zpola vztekem a zpola smutkem. „To nevadí. Jsi v pořádku? A co táta?"

„Jsme… ano…, Grayi…"

Násir jí vytrhl mobil z ruky a promluvil do něj sám. „Nechám je v péči své společnice Annishen. Myslím, že jste se s ní setkal u konspiračního domu ve Washingtonu."

Gray si hned vybavil onu euroasijskou ženu s obarveným ježkem a

tetováním.

Asijka Anni.

Násir pokračoval: „Připojím se k vám v Turecku. V devatenáct hodin. Nevzdálíte se od místa, kde jste nyní.“

Gray se podíval na hodinky. Něco přes devět hodin.

„Právě v tuto chvíli se k vám v Sultánahmetu blíží moji lidé. Nezkoušejte žádné triky. Sledujeme telefon monsignora Verony od okamžiku, kdy opustil Itálii.“

Vigorův náhlý odjezd z Vatikánu určitě vyvolal poplach. Gray se chtěl na monsignora zlobit za jeho nedbalost, ale věděl, že Vigor nejedná na základě stejné úrovně paranoie jako on. To ostatně dělalo jen málo lidí. Navíc Gray momentálně neměl čas na nějaké obviňování, protože ho až příliš pohlcovaly vlastní výčitky svědomí.

Nechal rodiče o samotě.

„Teď bych si rád promluvil se Seichan,“ řekl Násir.

Gray mávl na Seichan, která natáhla ruku po telefonu, ale Gray ho nepouštěl. Posunkem naznačil, že bude poslouchat jejich rozhovor.

S hlavami u sebe se Seichan ozvala do mobilu. „Amene,“ oslovila Násira prvním jménem, „copak chceš?“

„Ty děvko…, za tuhle zradu se postarám o to, abys trpěla tak jako ještě…“

„Jistě, a zbiješ mého psa a nakopeš moji kočku. Chápu to, drahoušku.“ Seichan si povzdychla a její výdech pošimral Graye na krku. „Obávám se nicméně, že se budeme muset rozloučit. Než sem dorazíš, budu dávno pryč.“

Gray ztuhl a mírně natočil hlavu, aby se na ni podíval. Umlčela ho pozvednutou dlaní a zavrtěla hlavou. Nikam nepůjde.

„Moji muži už vás obklíčili,“ varoval ji Násir. „Jestli se pokusíš utéct, střelí tě přímo mezi ty tvoje studené oči.“

„To si jenom myslíš. Jakmile spolu domluvíme, zmizím z tohohle zatraceného kostela.“ Seichan střelila po Grayovi významným pohledem a ukázala přes okraj střechy k Hagia Sophia.

Poté pokračovala do telefonu: „Stejně tady v Hagia Sophia nemůžeme na nic přijít. Je tu moc všech těch zpropadených maleb. Je to celé tvoje, zlato. Už mě nikdy neuvidíš.“

Gray se zamračil. Zjevně lhala. Jenže proč?

Násir se na okamžik odmlčel, a když znovu promluvil, do ledového

hlasu mu pronikal vztek. „Neurazíš ani deset kroků! Všechny východy z Hagia Sophia jsem nechal střežit.“

Seichan loupla očima po Grayovi, aby mu naznačila smysl svého uskoku.

„O tom nepochybuju, Amene,“ přikývla. „Čau, brouku. Sbohem.“

Ustoupila od telefonu a zvedla ke Grayovi varovný prst, aby byl opatrný.

Gray pokračoval v rozehrané hře. „Co jste jí právě řekl?“ vyštěkl do telefonu. „Seichan popadla pistoli a vyběhla z kostela. Co máte s tou mrchou sakra za lubem?“

Seichan přikývla a rty jí zvlnil mírný úsměv.

Gray slyšel, jak Násir hlasitě zaklel, a horečně přemýšlel. Snažil se pochopit Seichaninu lest a zároveň potlačit vlastní výčitky i zlost. Ty mu nijak nepomohou. A jeho rodičům jakbysmet.

Podíval se Seichan do očí. Bratrstvo sice vystopovalo Vigorův hovor, ale neprovedlo přesné zaměření. To si právě Seichan ověřila svým tvrzením, že jsou v Hagia Sophia. Bratrstvo vědělo, že se nacházejí někde ve staré čtvrti Istanbulu, ale netušilo přesně kde.

Aspoň zatím.

Gray vyhlédl přes sousední park k mohutné stavbě Hagia Sophia s obří kopulí obklopenou špičatými minarety.

„Co děláte v Hagia Sophia?“ zeptal se Násir.

Gray rychle zvážil, kolik toho má říct. Jeho odpověď musí znít přesvědčivě, a toho lze nejlépe dosáhnout přinejmenším částečnou pravdou. „Hledáme klíč Marka Pola. Monsignor Verona rozluštil ten nápis ve Vatikánu a zavedl nás sem.“

„Takže vám Seichan prozradila, po čem pátráme.“ Další zaklení. „Musím vám dát lekci za to, že jste ji nechal utéct.“

Gray pochopil Násirův záměr ublížit jeho rodičům.

„Na Seichan už nezáleží,“ promluvil spěšně a pokusil se ochránit rodiče jediným způsobem, kterým mohl. „Mám, co chcete. Ten andělský kód z egyptského obelisku. Udělal jsem si kopii.“

Násir zůstal potichu. Gray si představil, jak asi zavírá oči ulehčením. Násir potřeboval andělský text víc než potrestat Seichan.

„Velmi dobře, veliteli Pierci.“ Z hlasu mu zmizelo napětí. „Spolupracujte takto i nadále a vaše matka i otec prožijí zbytek života v klidu a míru.“

Grayovi bylo jasné, že podobný slib nestojí ani za zlámanou grešli.

„V devatenáct nula nula se s vámi setkám v Hagia Sophia," uzavřel Násir. „Hledejte v tom kostele Polův klíč, jestli chcete. Ale u všech východů mám odstřelovače."

Gray potlačil úšklebek.

„A veliteli Pierci, jestli zvažujete nastrojení nějaké léčky, upozorňuji vás, že se každou hodinu spojuji s Annishen. Jestli se zpozdím třeba jen o minutu, začne s prsty u nohou vaší matky."

Linka ztichla.

Gray zaklapl Vigorův telefon. „Musíme se dostat do Hagia Sophia, než Bratrstvo určí naši polohu správně."

Rychle si posbírali věci.

Gray se obrátil na Seichan. „To bylo riskantní."

Seichan pokrčila rameny. „Grayi, jestli máme mít naději, že tohle přežijeme, nesmíme Bratrstvo podceňovat. Jsou mocní a mají mnoho spojenců. Na druhou stranu je nesmíme ani přeceňovat. Bratrstvo vašeho strachu z jeho všemocnosti využije k tomu, aby zlomilo vaše odhodlání. Nepolevujte v soustředění. Buďte opatrný, ale myslete hlavou."

„Co kdybyste se pletla?" zeptal se Gray se stopou hněvu.

Seichan naklonila hlavu ke straně. „Nepletla jsem se."

Gray prudce vydechl nosem a snažil se potlačit zlost. Kdyby se mýlila, odnesli by to jeho rodiče.

„Kromě toho jsem potřebovala dobrou výmluvu, proč tu nebudu, až dorazí Násir," dodala Seichan. „Vás i monsignora Veronu nechá naživu, protože jste pro něj oba užiteční. S vašimi rodiči jako rukojmími se Násir bude domnívat, že vás dokáže dokonale využívat. Mě by ale na místě zastřelil. Pokud bych měla štěstí. Potřebovala jsem nějakou strategii, abych si zachránila život, ale přitom si uchovala svobodu, která mi poskytne manévrovací prostor. Jestli mám mít nějakou šanci, že vám pomůžu."

Gray konečně zvládl hněv. Seichaniny rodiče nikdo neohrožoval. Pro ni bylo jednodušší podstupovat rizika. Učinila chladné rozhodnutí, jednala rychle a výsledek poslouží jim všem.

Přesto…

Seichan se od něj odvrátila a ukázala. „Budu taky potřebovat jeho."

„Koho? Mě?" zeptal se Kowalski.

„Jak jsem říkala, Násir by mě na místě zastřelil. Kowalského patrně

rovněž.“

„Proč mě?“ Obrovi povadla tvář. „Udělal jsem mu snad něco?“

„Jste bezcenný.“

„No dovolte!“

Seichan nedbala na jeho výbuch. „Násir už nepotřebuje žádné další rukojmí, když má v ruce pana a paní Pierceovy. Nebude mít proč vás taky zadržovat.“

Gray zvedl ruku. „Co když ale Násir už ví, že je tu Kowalski s námi?“

Seichan na něj jen podrážděně hleděla.

Pomalu se mu rozbřesklo.

Nepřeceňujte Bratrstvo.

Gray se zamračil a pokoušel se zbavit vlastního předsudku, že Bratrstvo je víceméně všemocné. Jak Seichan říkala, takové obavy by mu svazovaly ruce. Uklidnil se, zvážil to ze všech stran a uvědomil si, že Seichan má pravdu.

Otočil se ke Kowalskému. „Půjdete se Seichan.“

„Navíc ho určitě využiju,“ dodala Seichan a plácla bývalého mariňáka po zadku.

„Aspoň někdo si myslí, že jsem k něčemu dobrý,“ zabručel Kowalski a promnul si hýždě.

Všichni už měli sbalené věci a vydali se ze střechy dolů. Seichan s Grayem zůstali jako poslední. Gray ještě chytil Seichan za paži, když se kolem něj snažila projít.

„Co uděláte?“ zeptal se jí, jakmile osaměli. „Jak nám pomůžete?“

„Nevím. Zatím.“

Hleděla mu do očí o zlomek vteřiny déle, než bylo nutné, a pak se pokusila odvrátit. Evidentně mu toho chtěla říct víc, ale nedokázala se k tomu přimět. Gray to jasně poznal z jejího napjatého dýchání i váhavosti v očích.

„O co jde?“ zeptal se tiše a naléhavě.

Jeho jemnost jen zvýšila její touhu uniknout z jeho sevření. Povzdychla si. „Grayi…, je mi to líto…,“ začala a znovu sklopila pohled. „Vaši rodiče…“

V jejím chování se odráželo něco víc než starost. Gray na ní viděl i určité výčitky svědomí. Proč? Výčitky plynou z odpovědnosti. Seichan ale do všeho zatáhla Grayovy rodiče jen náhodou. To už Gray akcepto-

val. Kde se v ní tedy bere ta nenadálá provinilost?

Procházel v duchu všechny možnosti a přehrával si poslední rozhovory. S Násirem i se Seichan. Co jí dělá takové starosti?

Najednou mu to došlo.

Seichan mu to před chvilkou prakticky sama řekla.

Nepřeceňujte Bratrstvo.

Sevřel jí paži pevněji a narazil ji na stěnu vedle dveří. Naklonil se k ní, až se jejich rty téměř dotýkaly.

„Ach, můj bože… V Sigmě není žádný zatracený agent. Nikdy tam nebyl."

Seichan se koktavě pokusila o vysvětlení.

Gray ji nepustil ke slovu. „Násir mě varoval, abych se nespojoval se Sigmou. Dokonce mi vyhrožoval. Proč? Bylo mu jasné, že vím o agentu Bratrstva v řadách Sigmy. Proč by se tedy obtěžoval s vyhrožováním?" Zatřásl s ní. *„Protože v Sigmě žádný zrádce není"*

Snažila se mu vykroutit, ale on ji chytil ještě pevněji a zarýval jí prsty do masa.

„Kdy jste se mi to chystala říct?" zeptal se ostře.

Konečně našla hlas – rozzlobený, obranný, beze stopy po nějaké omluvě. „Chtěla jsem vám to říct. Až bude po všem." Podrážděně si odfrkla. „Když ale Násir zajal vaše rodiče, nemohla jsem to už držet v tajnosti, pokud nám měla zůstat nějaká naděje, že je zachráníme. Nejsem tak bezohledná, Grayi."

Znovu se ho snažila odstrčit, ale Gray ji nepouštěl a stále se jí upřeně díval do očí.

„Pokud tedy není v Sigmě žádný agent," pokračoval, „jak se Násir dozvěděl o konspiračním domě? Jak se mu podařilo nastražit léčku?"

„Za to mohl můj špatný odhad." Oči jí ztvrdly jako křemen. „Nic víc neřeknu. Budete mi muset věřit, že jsem jednala s dobrým úmyslem."

„Věřit vám?" zopakoval posměšně.

Jeho reakce ji zřejmě ranila. Nepatrně jí poklesla brada.

Gray nepolevoval. „Kdybych měl od začátku podporu Sigmy…"

„Uvázl byste na mrtvém bodě, Grayi. A mě by zavřeli do nějakého vězení. Nebyla bych k ničemu. Potřebovala jsem, abychom se oba co nejrychleji dostali do terénu, a tak jsem vám nevyvracela to, co jste si sám myslel."

Gray pátral v jejím obličeji po nějakých známkách toho, že lže. Nic

neviděl. Neuhýbala očima a vyzývavě mu oplácela pohled. Dokonce se ani neobtěžovala zakrýváním toho, že mu neřekla všechno.

Gray se na ni kabonil a proklínal se za to, že si nedával větší pozor. „Měl bych nechat Násira, ať vás zastřelí."

„A kdo by vám hlídal záda, Grayi? Koho tu máte? Kowalského? To byste na tom byl líp sám. Takhle máte mě, a to je všechno. Takže se přes to přeneste. Můžeme se nadále hádat a ztrácet tu trochu času, kterou máme, telefonátem do Sigmy, nebo to všechno vyřešíme později."

Kývla ke dveřím. „V hotelové hale je telefon. To je další důvod, proč jsem chtěla, aby si Násir myslel, že jsme někde jinde. Teď už patrně odposlouchává všechny veřejné linky z Hagia Sophia. Hotelový telefon by měl být bezpečný. Nebo aspoň dostatečně bezpečný. A musíte mluvit jen krátce. Dochází nám čas."

Gray ji pustil a odstrčil ji od sebe.

Znovu jí po tváři přeletěl dotčený výraz.

Jen ať si připadá dotčená.

Kdyby věděl, že v Sigmě není žádný zrádce, mohl hned na počátku kontaktovat Paintera a zařídit převoz svých rodičů do bezpečí.

Seichan zřejmě chápala, z čeho pramení jeho zlost. Otřela si tvář a promluvila zjihlým, vyčerpaným hlasem. „Taky jsem si myslela, že budou v bezpečí, Grayi. Opravdu."

Gray měl sto chutí jí odseknout, ale nevyšla z něj žádná slova. Jednak byl příliš rozzlobený, ale také nemohl shodit veškerou vinu na Seichan.

Nemohl popřít jednu prostou pravdu.

To on nechal rodiče o samotě.

Nikdo jiný.

3.04
WASHINGTON

„Řediteli Crowe, máte hovor z Istanbulu."

Painter vzhlédl od monitorů se satelitními snímky k vedoucímu komunikačního oddělení. Kdo mu volá z Istanbulu?

Poslední hodinu se Painter dohadoval s vedením Národního průzkumného úřadu a Národní bezpečnostní agenturou, aby získal plný přístup k družicovému systému ECHELON a přednostně prohledal oko-

lí Vánočního ostrova. Takovou odlehlou oblast s řídkým osídlením ale všichni považovali za víceméně bezpečnou a nikdo se nezatěžoval nepřetržitým sledováním. Nakonec se Painterovi podařilo mimo úřední postup přesvědčit australskou bezpečnostní základnu v Pine Gapu, aby nad dané území poslala jeden ze svých satelitů. I tak ale potrvá ještě čtrnáct minut, než se družice dostane na místo.

„Jde o velitele Pierce, pane," dodal vedoucí komunikace a podal Painterovi sluchátko.

Painter se prudce otočil. *Cože?* Převzal telefon. „Grayi? Tady ředitel Crowe. Kde jste?"

Grayův hlas k němu doléhal slabě, jako z velké dálky. „Pane, nemám moc času a musím vám sdělit řadu informací."

„Poslouchám."

„Zaprvé, moje rodiče unesl agent Bratrstva."

„Amen Násir. To víme. Už jsme rozběhli rozsáhlou pátrací akci."

Překvapený Gray po chvíli pokračoval: „Taky je třeba, abyste se spojil s Monkem a Lisou. V Indonésii jim hrozí nebezpečí."

„Jsme si toho vědomi. Zařídil jsem přelet družice nad oblastí. Jestli už mi nechcete sdělit žádnou další informaci, kterou vím, co kdybyste začal pěkně od začátku?"

Gray se zhluboka nadechl a v rychlosti vylíčil, co se stalo od okamžiku, kdy se v jeho životě znovu tak dramaticky objevila Seichan. Painter položil několik otázek a jednotlivé kousky skládačky do sebe konečně začaly zapadat. Něco už mu došlo předtím. Měl podezření, že za akcí u Vánočního ostrova stojí Bratrstvo. Kdo jiný by dokázal ukrást veškeré obyvatelstvo a zmizet s ním? Tuto domněnku Gray potvrdil a také přišel s odpovědí, proč se to všechno děje. Příčina dokonce získala konkrétní jméno.

Jidášův kmen.

Před hodinou Painter povolal zpátky do laboratoří Sigmy doktora Malcolma Jenningse, kterého vytáhl z postele. Cestou zpátky z místa únosu na ústředí Sigmy si Painter v duchu přehrál poslední rozhovory s Lisou. Únosci ji k nim zjevně donutili, takže všechna její tvrzení byla rázem podezřelá. Jako například informace o tom, že choroba, která ji předtím tak polekala, představuje jen falešný poplach. Vzpomněl si i na Jenningsovu úzkostnou reakci a obavu z rozvrácení celého zemského ekosystému. I na jeho poslední mrazivou poznámku. *Pořád nevíme s*

jistotou, co zabilo dinosaury.

Něco takového rozhodně mohlo přilákat zájem Bratrstva.

Painter se dokonce dohadoval, že Seichanino náhlé objevení a Grayovo zmizení může nějak souviset s událostmi v Indonésii. Šlo o dvě velké akce Bratrstva, spuštěné ve stejnou dobu. Painter nikdy neměl rád podobné shody okolností. Musí tu existovat spojitost. Nikdy by ho ale nenapadlo, kdo tyto dvě události spojuje.

„Marco Polo?“ zeptal se.

Gray dokončil hlášení. „Bratrstvo postupuje na dvou frontách. Vědecké křídlo se zabývá momentálním vypuknutím nákazy a hledá lék i zdroj. Současně s tím…“

Painter ho přerušil: „Historické křídlo sleduje putování Marka Pola, a to se stejným cílem: najít lék a zdroj nákazy.“

Najednou to celé dávalo jistý strašlivý smysl.

„A Násir právě míří do Instanbulu,“ dodal Painter.

„Už je patrně ve vzduchu.“

„Mohu okamžitě zmobilizovat naše tamější zdroje. Za pár hodin budou připraveny.“

„Ne. O tom by se Bratrstvo dozvědělo. Podle Seichan představuje Istanbul jedno z hlavních center jejich činnosti. Pronikli tu do všech úřadů. Jestli se doslechnou, že jste aktivoval místní zdroje, dojde jim, že jsme spolu mluvili. Moji rodiče… to nemůžete. Budu se muset s Násirem vypořádat sám.“

„Už takhle podstupujete obrovské riziko, Grayi. V Sigmě je zrádce. Vynasnažím se, aby nedošlo k žádným dalším únikům, ale zdejší agent může…“

„Pane, v Sigmě nepracuje žádný agent Bratrstva.“

Painter sebou trhl. Chvilku mu trvalo, než se vzpamatoval a dokázal se zamyslet nad touto možností. „Jste si jistý?“ zeptal se nakonec.

„Tak jistý, že na to sázím život svých rodičů.“

Painter se okamžik nehýbal. Věřil Grayovi. Frustrace z nutnosti vypořádávat se s neustálým hašteřením mezi jednotlivými agenturami zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. Jestli tu není žádný zrádce…

Grayův hlas zazněl o něco tlumeněji. „Už nemůžu riskovat další telefonování. Musím jít. Udělám vše, co bude možné, abych sledoval tuhle stopu a zjistil, kam vede.“

Linka na chvilku zmlkla. Painter už se domníval, že Gray zavěsil, ale pak se ještě ozvalo: „Prosím, pane, najděte moje rodiče."

„Najdu je, Grayi. Tím si můžete být jistý. Až se tak stane, povězte Vigorovi, ať očekává hovor od své neteře. Nechá telefon několikrát zazvonit a pak zavěsí. To bude signál, že vaši rodiče jsou v bezpečí."

„Děkuji, pane."

Ve sluchátku se ozvalo klapnutí.

Painter se opřel.

„Pane," oslovil ho vedoucí komunikačního oddělení, „za dvě minuty bychom měli mít satelitní obraz."

10.15
ISTANBUL

I když měli naspěch, Gray si nedokázal pomoct. Musel před západní fasádou Hagia Sophia na okamžik zpomalit. Velikost budovy ho ohromila.

Vigor si všiml, jak Gray zaklání hlavu. „Působivé, viďte?"

To se nedalo popřít.

Monumentální byzantskou stavbu mnozí považovali za osmý div světa. Stála na vrcholu kopce, kde se kdysi nacházel Apollónův chrám, a shlížela na nádhernou modrou hladinu Marmarského moře i na většinu Istanbulu. Jejím nejimpozantnějším prvkem byl masivní byzantský dóm, který se na dopoledním slunci leskl jako naleštěná měď a vzpínal se do výšky dvacetipodlažní budovy. Na západě a východě ho podpíraly nižší poloviční dómy a po obou stranách se rozkládaly další kopule jako královnina svita, jež tuto mohutnou stavbu ještě rozšiřovaly.

Vigor pokračoval v historickém výkladu a ukázal na mamutí oblouky, které vedly do nitra Hagia Sophia. „Císařské dveře. Právě těmi roku 537 císař Justinián zasvětil tento kostel a zvolal: ‚Ach, Šalomoune, překonal jsem tě. A u nich si také v patnáctém století posypal hlavu hlínou v gestu pokory před vstupem do kostela sultán Mehmed, neporazený vůdce Turků, který vyplenil Konstantinopol. Hagia Sophia na něj udělala takový dojem, že ji místo zničení raději změnil v mešitu."

Monsignor mávl rukou ke čtyřem tyčícím se minaretům, které nyní stály ve všech rozích budovy.

„A nyní je z kostela muzeum," řekl Gray.

„Od roku 1935," potvrdil Vigor a ukázal k lešení na jižní straně chrámu. „Od té doby tu probíhají prakticky nepřetržité opravy, a to nejen zvenku. Když byl tento kostel proměněn v mešitu, nechal sultán zakrýt omítkou křesťanské mozaiky, protože zobrazování lidských postav je proti islámskému zákonu. V posledních desetiletích se ale restaurátoři pokoušejí tyto hodnotné byzantské malby zrekonstruovat. Navíc je tu i touha zachránit dávné islámské umění z patnáctého a šestnáctého století, které představuje pozoruhodnou ukázku kaligrafie. Tyto práce vyžadují, aby sem přijížděli odborníci na všechny aspekty architektury a umění. Včetně konzultantů z Vatikánu."

Vigor je odváděl davem turistů přes otevřené náměstí ke klenutému vchodu. „Proto mě napadlo, že s sebou vezmu někoho, kdo ví mnohé o probíhajícím restaurování a s kým už se v minulosti kurátor Hagia Sophia radil."

Gray si vzpomněl na Vigorovu zmínku o tom, že poslal někoho napřed, aby zahájil pátrání po zlaté jehle v gigantické byzantské kupce sena.

Když došli ke dveřím, Gray si za nimi všiml vousatého obra, který blokoval proud turistů. Stál s rukama v bok a všechny propaloval nasupenými pohledy. Když ale spatřil Vigora, pozvedl ruku na pozdrav.

Vigor mu pokynul, aby se přesunuli do hloubi kostela.

Gray je následoval. Chtěl se co nejdříve dostat z ulice, protože si nebyl jistý, jestli už na místo nedorazil někdo z agentů Bratrstva. Dokud nebudou jeho rodiče v bezpečí, nehodlal Násira nijak provokovat ani mu nechtěl dávat záminku k prohlédnutí Seichaniny lsti.

Jakmile prošli dveřmi, Gray se ohlédl na náměstí za sebou. Nikde neviděl ani stopu po Seichan nebo Kowalském. Rozdělili se, jakmile vykročili z hotelu. Seichan si koupila předplacený mobil na jedno použití a Gray si zapamatoval její číslo. Jednalo se o jediný způsob, jak ji mohl kontaktovat.

„Velitel Gray Pierce," představil je Vigor, „a tohle je můj drahý přítel Balthazar Pinosso, vedoucí katedry dějin umění na Řehořově univerzitě."

Balthazar stiskl Grayovu dlaň v drtivém sevření. Nechybělo mu mnoho do dvou metrů.

Vigor pokračoval: „Balthazar jako první objevil Seichanin vzkaz ve Věži větrů a pomohl mi s překladem andělského písma. Také se dobře

zná s místním správcem.“

„Což nám hodně pomůže,“ zamručel Balthazar hlubokým barytonem a vydal se do hlavní kostelní lodě. Mávl rukou před sebe. „Je tu třeba prozkoumat spoustu věcí.“

Ukročil stranou, a Grayovi se tak konečně naskytl výhled na vnitřek kostela.

Otevřel ústa. Vigorovi jeho reakce neušla a poklepal ho po rameni.

Přímo před nimi se táhla obrovská loď, která vyvolávala dojem, že vstupují na nádraží. Nad hlavou se jim klenuly řady oblouků a kopulí, jež stoupaly k hlavnímu dómu. Obě strany lemoval ve výšce druhého patra ochoz. Nejpůsobivější pohled však nepředstavoval žádný konkrétní architektonický prvek, ale jednoduše hra světla v celém prostoru. Při spodních okrajích dómu se nacházela okna, jimiž dovnitř vstupovaly sluneční paprsky, které se odrážely od smaragdového a bílého mramoru i pozlacených mozaik. Rozloha celého prostoru, nepodpíraného žádnými vnitřními pilíři, se vymykala veškerým zkušenostem.

Gray následoval oba muže do hlavní chrámové lodi v ohromeném tichu.

Uprostřed vzhlédl k žebrované klenbě hlavního dómu padesát metrů nad sebou. Její povrch zdobily vlnité zlatočervené kaligrafie. Podél spodního kraje vpouštělo dovnitř dopolední světlo čtyřicet obloukových oken, jež vytvářela dojem, že se nad nimi dóm vznáší.

„Jako kdyby plul,“ zamumlal Gray.

Balthazar k němu přistoupil. „Stavitelský optický klam,“ vysvětlil a ukázal nahoru. „Vidíte to žebroví, které probíhá po spodní straně stropu jako dráty v deštníku? Přenáší váhu kolem oken na pendativy, které spočívají na masivních základových sloupech. Střecha je navíc lehčí, než vypadá, protože ji postavili z dutých cihel vypálených na Rhodu z tamější porézní hlíny. Jde o mistrovské dílo iluze. Využívá všechny prvky: kameny, světlo i vzduch.“

Vigor přikývl. „Kostel ohromil i Marka Pola, který podle vlastních slov žasl nad ‚zdánlivou beztížností dómu a hojností matoucích účinků přímého i nepřímého světla‘.“

Gray tomu plně rozuměl. Také v něm vyvolávalo zvláštní pocit, když si uvědomil, že na stejném místě jako nyní on kdysi stál i Marco Polo a že je přes propast věků propojuje společná úcta k dávným stavitelům.

Jedinou vadou na kráse byla stěna z černého lešení, které stoupalo z mramorové podlahy k vrcholu dómu.

To lešení Grayovi připomnělo, proč jsou vlastně tady. Podíval se na hodinky. Násir sem dorazí před setměním. Na vyřešení hádanky jim nezbývá ani celý den.

Jestli má vyjít jeho plán…

Ale kde začít?

Na totéž se právě ptal Vigor svého přítele. „Balthazare, podařilo se ti promluvit se zaměstnanci muzea? Viděl tu někdo něco podobného andělskému písmu?“

Historik umění si promnul bradu a vzdychl. „Vyzpovídal jsem kurátora a hovořil jsem i s jeho podřízenými. Správce zná Hagia Sophia od podzemních krypt až po špičku nejvyššího dómu. Trval na tom, že tu žádný andělský nápis není. Přišel ovšem s jedním postřehem, který neuslyšíte rádi.“

„Jakým?“ otázal se Vigor.

„Nezapomeňte, jak velká plocha Hagia Sophia byla přikryta omítkou, když ji měnili z kostela na mešitu. To, co hledáme, je třeba schováno pod několikacentimetrovou vrstvou. Nebo to naopak mohlo být napsáno na omítce, která byla mezitím odstraněna.“ Balthazar pokrčil rameny. „Existuje tedy reálná možnost, že tu nic neobjevíme.“

Tomu Gray odmítal uvěřit. Zatímco o tom Vigor s Balthazarem rozmlouvali podrobněji, poodešel od nich. Potřeboval přemýšlet. Znovu se bezděčně podíval na hodinky. Byl nervózní a plný obav. Vlastně ani pořádně nevnímal displej. Spustil ruku a zamířil k lešení. Neměl svoje rodiče nechávat samotné. Pořád ho pronásledovala poslední matčina slova do telefonu.

Omlouvám se. Potřebovala jsem léky pro tvého otce.

Něco se muselo přihodit. Gray nevzal v úvahu otcovu chorobu a jeho potřebu léčby. Jednalo se z jeho strany o úmyslnou slepotu? O odmítnutí přijmout skutečný otcův stav? Jeho lehkomyslnost nyní v každém případě ohrožovala rodiče na životě.

Gray si sedl se zkříženýma nohama na zem a vzhlédl k dómu. Snažil se pročistit si mysl. Starosti, obavy a pochyby mu nijak nepomohou. A rodičům také ne. Zhluboka se nadechl, pomalu vydechl a hlučení procházejících turistů vytěsnil do pozadí.

Představil si kostel, jak asi vypadal v sedmnáctém století. Znovu v

duchu přemaloval zlaté mozaiky na stěnách bílou barvou, soustředěně a uváženě. Jednalo se o určitý typ meditativního cvičení. Za chvíli stará mešita ožila, byť jen v jeho hlavě. Slyšel hlas muezínů z minaretů nad městem. Viděl věřící, jak klečí na rohožích v nábožné modlitbě.

Kde by se na takovém místě skrýval další klíč? Kde by byl v tomto ohromném prostoru s bezpočtem předpokojů, ochozů a postranních kaplí?

Gray si vsedě promítal před očima kostel ze všech možných úhlů a přitom nepřítomně črtal prstem do prachu na podlaze. Konečně si uvědomil, co vlastně kreslí: piktograf andělského písma ze zadní strany Markova zlatého pasu.

Hleděl na to jediné písmeno, zatímco se mu v hlavě stále otáčel architektonický plán Hagia Sophia.

„Tehdy už to byla mešita," zahučel.

Poklepal na čtyři značky, jež Vigor nazýval *znaménky diakritiky.*

Čtyři kroužky, čtyři minarety.

Co když ten symbol představoval něco víc než jen první klíč při luštění hádanky zašifrované mapy? Co když se zároveň jednalo o vodítko, které vede k druhému klíči? Neříkala o tom něco Seichan? Jak jeden klíč ukazuje k dalšímu?

V duchu si přes tento symbol promítl schéma Hagia Sophia a minarety umístil přesně nad diakritická znaménka. Čtyři kroužky, čtyři minarety. Co když měl znak představovat Hagia Sophia? Hrubý plánek s minarety coby záchytnými body?

Kde by v takovém případě měli začít s hledáním?

Gray do prachu načrtl další, přerušovanou čáru.

„Správné místo označuje křížek," zamumlal.

11.02

Vigor si všiml, jak Gray leze po všech čtyřech u centra hlavní lodi a zametá podlahu rukama.

Balthazar přihlížel s povytaženým obočím.

Oba se vydali ke Grayovi.

„Co to děláte?" zeptal se Balthazar. „Jestli máte v úmyslu takhle prohledat celou rozlohu kostela, strávíte tu několik týdnů."

Gray se narovnal, vzhlédl ke kopuli, jako kdyby si ověřoval svoji

polohu, a pokračoval v zametání podlahy u okraje lešení. „Musí to být někde tady.“

„Cože?“ podivil se Vigor.

Gray ukázal k místu, kde původně seděl. Vigor se šel podívat a chvíli zíral na rozmazaný náčrt v prachu. Nakrabatil obočí.

Gray vysvětloval: „Je to schematický plán chrámu, který naznačuje, kde bychom měli pátrat po dalším vodítku.“

Vigor cítil, že se Gray ve svém hodnocení nemýlí. Opět ho překvapila velitelova schopnost přemýšlet a dávat do souvislosti různé aspekty. Skoro ho to děsilo.

Gray pokračoval ve svém soustředěném pátrání. Několik kolemjdoucích turistů po něm vrhalo udivené pohledy.

Balthazar se mu držel v patách. „Vy se domníváte, že někdo vyryl andělské písmo do mramorové podlahy?“

Gray se náhle zastavil s ramenem těsně u černého lešení. Vrátil se na místo, které právě přejel prsty. Naklonil se a foukl do prachu.

„To není andělské písmo,“ řekl a sáhl si k límci košile.

Vigor se k nim připojil a spolu s Balthazarem si klekl k dlaždici, která tak zaujala Graye. Vigor přiložil k označenému místu špičky prstů.

Nacházel se tu obrys kříže, omletý časem a ošlapaný bezpočtem nohou.

Gray si sundal z krku stříbrný krucifix. Kříž otce Agreera. Vyzkoušel jeho rozměry a tvar proti rytině na zemi. Dokonale pasoval.

„Našel jste to,“ vydechl Vigor.

Balthazar už měl v ruce malé pryžové kladívko, které si vytáhl zpoza opasku. Poklepal na dlaždici. Gray povytáhl obočí nad obrovou jemnou prací.

Vigor vysvětloval: „Takhle jsme našli dutinu pod popsanou dlaždicí ve Věži větrů. Podle zvuku odhalíme tajnou dutinu.“

Balthazar pečlivě ťukal do dlaždice a mračil se čím dál víc. „Nic,“ zabručel nakonec.

„Víš to jistě?“ zeptal se Vigor. „Musí to být tady.“

„Ne,“ řekl Gray. Lehl si na záda a pátravě vzhlédl ke stropu. „Na co se dívá Ježíš?“

Vigor střelil očima po nezřetelné postavě Krista na křížku a poté zaklonil hlavu.

„Dívá se na dóm,“ odpověděl si Gray. „Na stejný dóm, který tak

ohromil Marka Pola. Na dóm odlehčený použitím dutých cihel. Kdybyste chtěli ukrýt něco na celé věky.“

Vigor otevřel ústa. „No jistě. Jenže do které cihly?“

Balthazar vyskočil na nohy. „Mám nápad.“ Vyběhl k zadní části budovy a prorážel si cestu skupinkou německých turistů.

Vigor nabídl Grayovi ruku a pomohl mu vstát. Gray zvedl křížek a znovu si ho pověsil na krk.

„Výborně, Grayi.“

„Ještě jsme to druhé zlaté *paitzu* nenašli.“

Vigor věděl, že si Gray předtím, než se rozdělili, vzal Seichan stranou. „Proč tak pospícháme, Grayi? Proč se vůbec snažíme najít drahý klíč, když sem za pár hodin stejně dorazí Násir?“

„Protože mu chci udělat radost,“ odvětil Gray. Vigor si v jeho tváři četl obavy o rodiče. „A protože mu musíme dokázat svoji užitečnost. Potřebujeme, aby nás nechal naživu.“

Vigor cítil, že si Gray nechává část plánu pro sebe. Než se ale mohl ptát dál, objevil se Balthazar a přispěchal k nim. Bez dechu jim ukázal drobný předmět. „Když tu pořád probíhají všechny ty rekonstrukce, napadlo mě, že někdo musí mít k dispozici laserové ukazovátko. To se hodí, když člověk pracuje v tak rozlehlém prostoru.“

Vigorův kolega si klekl, umístil ukazovátko na vyrytý křížek a zapnul je. Zdálo se, že se nic neděje.

Balthazar zvedl špetku prachu z omítky a hodil ho nad přístroj. Prach osvětlily odlesky červené záře. „Funguje.“ Zaklonil hlavu vzhůru. „Někdo bude muset vylézt na lešení a najít cihlu, označenou laserovým paprskem.“

Gray přikývl. „Já to udělám.“

Balthazar se provinile rozhlédl a podal mu dláto s kladívkem. „Přinesl jsem i tohle.“ Mávl na Graye, ať nářadí schová. „Musíte postupovat diskrétně. Tam nahoru nikdo nesmí bez speciálního povolení turecké vlády. Kurátor mi dovolil, aby jeden z nás vylezl po lešení a pořídil nějaké fotografie. Ale hlídači…,“ kývl k ozbrojené hlídce u žebříku lešení, „jsou ve dnech teroristických útoků zvyklí nejdřív střílet, a teprve potom klást otázky. Kdyby vás viděli, jak si nesete ke stropu kladivo…“ Hlas se mu vytratil.

„Nejde jen o to, aby vás nezastřelili,“ dodal Vigor varovně. „Nikdo nás nesmí odhalit. Kdyby nás vyhodili z chrámu… Kdyby přivolali

policii…“

Vigor viděl Grayovi na očích, že chápe.

Násir by se to dozvěděl.

„A v ohrožení nejsou pouze naše životy,“ uzavřel Vigor.

Odnesli by to i Grayovi rodiče.

Gray si zhluboka povzdychl a ztišil hlas: „V tom případě budeme potřebovat nějak odvést pozornost.“

11.48

Gray šplhal na lešení a skláněl hlavu pod nízkými podpěrami. Dospěl k plošině z prken asi v polovině výšky klenby a podíval se dolů na Balthazara, jehož vysoká postava se nedala přehlédnout. Stál právě vedle místního správce. Gray se vyklonil, aby pohlédl na strážného, který vykročil ze svého místa, aby lépe sledoval Grayův postup.

Pod pečlivým dohledem začal stoupat výš. Minul kruh oken podél spodního okraje dómu, jejichž oblouky dovnitř zářilo jasné sluneční světlo. Jedním Gray zahlédl Marmarské moře. V další chvíli se ocitl nad okny. Zde panovalo daleko větší šero. Po dvou minutách šplhání konečně dosáhl vrcholu lešení a mohl se dotknout vnitřní strany kopule. Vlastně se dokonce musel krčit, aby se neuhodil do hlavy.

Po všech okolních stěnách viděl rozsáhlé ukázky islámské kaligrafie. Bezprostředně nad jeho hlavou se kolem vrcholu dómu obtáčela zdobná spirála arabských písmen vykreslených na sytě červeném pozadí.

Gray se rozhlédl po stropě. Nalevo od něj se třpytilo několik smítek prachu, nasvětlených zdola paprskem laseru. Ihned spatřil svůj cíl – zářící rubínovou tečku na tmavě purpurové omítce. Dobře. Strop byl tak tmavý, že v něm nebude žádný otvor vidět na první pohled.

Nebo v to alespoň doufal.

Kopule střechy se svažovala, takže se Gray musel spustit na všechny čtyři, aby dosáhl označené cihly.

Jakmile se ocitl na místě, v pokleku přejel po omítce rukou. Nikde žádná rytina. Žádný andělský nápis ani jiná značka.

Zamračil se. Co když se mýlí?

Bohužel existoval jediný způsob, jak to zjistit. Mávl dlaní v paprsku laseru, který mu nakrátko ozářil ruku.

Jednalo se o signál.

Balthazar se dole shýbl, klidně zvedl ukazovátko a namířil jím po délce prostorné chrámové lodě.

Jako kdyby paprsek zasáhl jakýsi gong, ozvala se z onoho konce kostela policejní píšťalka, která prořízla posvátné ticho a rozlehla se ozvěnou po celé budově. Následovaly zmatené výkřiky.

Gray pohlédl jejich směrem a spatřil výšleh plamenů. Provizorní Molotovův koktejl, vyrobený z lihu, kterým se čistí zdejší mozaiky. Vigor ho zapálil v kovovém koši na odpadky.

Další křik.

Gray se otočil, aby přes jeho záda hlídač zdola neviděl, k čemu se chystá. Vytáhl zpoza opasku nářadí, přiložil špičku dláta k místu, jež před chvilkou ozařovalo laserové ukazovátko, a okamžik počkal – na druhé hvízdnutí.

V tu chvíli zasadil jedinou silnou ránu kladivem.

Omítka popraskala spolu s vrstvou sušené hlíny stropní cihly.

Grayovi padl na prsa úlomek a odrazil se od něj. Rychle po něm chňapl rukou s dlátem a zachytil ho, než se mohl zřítit k mramorové podlaze. Rozechvěle si uložil kus cihly pod košili.

Dlátem pak prozkoumal otevřenou dutinu, dávaje si přitom pozor na další uvolněné úlomky. Zvedl ruku a sáhl do otvoru prsty. Uvnitř nahmatal místo hrubé pálené hlíny cosi sklovitého a hladkého.

Něco tam bylo.

Objel předmět rukou. Očekával zlaté *paitzu*, ale místo toho vytáhl dvaceticentimetrovou bronzovou či měděnou trubici s čepičkami na obou koncích, připomínající pouzdro na doutník. Vsunul si ji pod košili.

Ohlédl se do strany a všiml si, že požár v koši už místní zaměstnanci uhasili.

Spěšně znovu sáhl do dutiny a nahmatal něco těžkého. Trvalo mu několik vteřin, než vytáhl z tajného úkrytu i tento druhý objekt: další zlaté *paitzu*.

Těžký pas mu vyklouzl z prstů a hlasitě zazvonil o kovové podpěry lešení u jeho nohou. Ránu ještě zesílila ozvěna pod klenbou kopule. Bohužel zrovna v okamžiku, kdy dole utichl zmatek.

Sakra…

Zatímco pod dómem doznívala hlasitá rána, Gray si zastrčil zlatý pas pod košili. Zdola k němu dolehly divoké výkřiky a Gray učinil jedinou možnou věc. Skopl kladivo z lešení a vrhl se za ním, s rozevlátými pa-

žemi a výkřikem na rtech.

11.58

Vigor sledoval z ochozu, jak se Gray řítí z vrcholu lešení.

Ach ne…

Před chvílí zapískal na opačném konci kostela na píšťalku a hodil zapálený Molotovův koktejl do kovového koše na odpadky. Sotva stačil uskočit a utéct. Znovu zahvízdl a strčil píšťalku do květináče s nějakou rostlinou. To už měl na sobě kolárek, takže stačilo, aby se tvářil zmateně a trochu vyděšeně. Hlídači ho ignorovali, když spěchal po ochozu zpátky k hlavní lodi.

Dospěl do středu kostela ve chvíli, kdy Gray s křikem padal z vysokého lešení. Pod ním se hemžili lidé, kteří uhýbali do všech stran. Na podlahu dopadlo s hlasitým zazvoněním kladivo.

Gray udělal ve vzduchu přemet a zachytil se rukou vzpěry lešení. Prudce vrazil do konstrukce a nohama usilovně hmatal po nějaké opoře. Našel ji a ocitl se na prkenné plošině. Ležel na zádech a zjevně se dával dohromady po tom pádu.

Strážný na něj něco křičel a signalizoval dalšímu hlídači, ať ho jde zkontrolovat.

Gray se převaloval ze strany na stranu, svíral si levou paži a sténal.

Vigor vyrazil ke schodům vedoucím k přízemí chrámové lodě. Připojil se k Balthazarovi a místnímu kurátorovi. Strážný pomohl Grayovi na nohy a podpíral ho cestou dolů.

Gray k nim kulhal s tváří zrůzněnou vztekem. Ukázal na kladivo, které mu předtím dal Balthazar. „Copak po sobě vaši dělníci neumějí uklízet?“ obořil se zlostně na správce. „Při tom zmatku dole jsem omylem šlápl na tuhle zatracenou věc. Mohl jsem se zabít!“

Drobný kurátor s velkým břichem sebral kladivo ze země. „Ach, drahý pane, velice se omlouvám. Taková nedbalost. Ujišťuji vás, že to vyřídím. Vaše paže…“

Gray si ji přidržoval u hrudi. „Vyvrtnutá, možná vykloubená.“ Propaloval správce očima.

„Policie už je na cestě sem…, kvůli tomu ohni,“ řekl kurátor.

Gray s Vigorem si vyměnili ustarané pohledy.

Jestli Násir zjistí, že sem přijela policie…

Vigor si odkašlal. „Ten oheň určitě způsobila jen cigareta, odhozená nějakým neopatrným návštěvníkem. Nebo šlo o nevinný žertík.“

Správce ho zřejmě neposlouchal. Otočil se k jednomu z hlídačů a oslovil ho rychlou turečtinou.

Vigor mu rozuměl.

Čím dál hůř.

„Ne, ne,“ ozval se Vigor a pohlédl významně na Graye. „Jsem si jistý, že není třeba našeho studenta odvážet do nemocnice. Nemusíte volat sanitku.“

Gray vykulil oči. Nemohli opustit kostel. Plán na odvedení pozornosti je jen dostal do většího maléru.

„Monsignor má pravdu.“ Gray natáhl paži a zatočil s ní. Vigorovi neušlo, jak sebou přitom cukl. Opravdu se poranil. „Je to jen trochu namožené. Budu v pořádku.“

„Ne, trvám na tom. Takový je náš postup. Pokud se někdo zraní v našich prostorách, je předepsaná návštěva nemocnice.“

Vigor viděl, že správce nijak nepřesvědčí.

Balthazar pokročil kupředu. „To zní rozumně. Mezitím se tu však jistě najde nějaké místo, kde bychom si mohli odpočinout. Vaše kancelář je ve sklepě, že ano?“

„Zajisté. Nikdo vás nebude rušit. Vyřídím to s policií a zavolám vás, až dorazí ambulance. A doktore Pinosso, přijměte, prosím, mou hlubokou omluvu. V minulosti jste nám věnoval tolik svého času, a já se vám takhle odměňuji.“

Balthazar ho poklepal po rameni. „Nedělejte si starosti, Hasane. Všechno je v pořádku. Jen jsme se trochu lekli. Aspoň se můj student naučí dávat pozor, kam šlape, když se pohybuje po lešení vysoko nad zemí.“

V dálce zazněly sirény.

„Tudy,“ ukázal jim správce.

Krátce nato osaměli v Hasanově sklepní kanceláři. Byla jen střídmě zařízená a na zadní stěně za neuklizeným stolem visel plán kostela. Nad kovovými kartotékami se skvěla jediná zarámovaná fotografie, na které si správce Hasan Ahmet potřásal rukou s tureckým prezidentem. Naproti visela zalaminovaná mapa Středního východu.

Balthazar zajistil dveře petlicí a přešel po délce kanceláře. „Tady dole je celé bludiště různých místností. Můžete se tu schovat, dokud nedo-

razí ten Násir. Já zajdu nahoru a povím Hasanovi, že jste oba odešli.“

„Takhle to bude muset stačit,“ přikývl Vigor a klesl na pohovku vedle Graye, který si mnul pohmožděné rameno. „Nemáme moc času. Našel jste tam nahoře něco?“

Místo odpovědi si Gray rozepnul spodní polovinu košile a vytáhl zlatý plát spolu s trubicí z tepaného bronzu. Zaklepal látkou a z košile ještě vypadl kousek pálené cihly. Gray se shýbl, zvedl ji a položil na stůl.

Vigor už se odvracel, ale na poslední chvíli ho zaujala barva hlíněného úlomku. Zvedl kus cihly ze stolní desky.

„To je jenom odštěpek cihly,“ vysvětlil Gray kysele. „Nechtěl jsem ho tam nahoře nechávat. Bůh ví, že se beztak situace vyvinula krajně nepříznivě.“

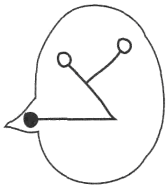
Vigor si úlomek zběžně prohlédl. Z jedné strany na něm pořád držela omítka, ale na opačné ploše hlínu pokrývala modrá glazura. Proč by někdo poléval glazurou vnitřek duté cihly?

„Viděl jste tam nějaké andělské písmo?“ zeptal se Vigor a vrátil úlomek na stůl.

„Ne. Žádné písmo, nic neobvyklého.“

Balthazar se sehnul a převrátil zlaté *paitzu.* „Andělský nápis je ale tady.“

Vigor se naklonil blíž. Jak očekával, zadní stranu pasu zdobilo jediné písmeno andělské abecedy, které obklopovala hrubě načrtnutá kružnice.

„Druhý klíč,“ řekl Vigor.

„Ale co je tohle?“ zeptal se Balthazar zamyšleně a strčil prstem do bronzové trubice.

Vigor ji zvedl. Tloušťkou se blížila lidskému palci a nebyla nijak ozdobená s výjimkou starého znaku kladiva od výrobce. „Třeba obsahuje nějaký svitek.“ Prohlédl si pozorně jeden konec, který uzavíral tenký

bronzový plíšek.

„Budeme ji muset otevřít," rozhodl Gray.

Vigor byl z jeho návrhu trochu nesvůj. Jako archeolog se obával ukvapeného zacházení s tak starým artefaktem. Bylo třeba ho nejprve vyfotografovat, změřit a zkatalogizovat.

Gray sáhl do kapsy a vyndal nůž. Otevřel malé ostří a podal ho Vigorovi. „Dochází nám čas."

Vigor se zhluboka nadechl a převzal nůž. S mírnými rozpaky vypáčil čepičku špičkou ostří. Kotouček se hladce oddělil, jako kdyby ho na konec trubice nasadili teprve včera.

Vigor udělal místo na psacím stole, naklonil tubus a vysypal jeho obsah. Na mahagonovou desku dopadl svinutý kus bílého materiálu.

„Svitek," poznamenal Gray.

Aniž by se ho Vigor dotkl, pozorně si ho prohlédl zkušeným okem. „Není to ani pergamen, ani papyrus."

„A co tedy?" zeptal se Balthazar.

Vigor si přál, aby měl po ruce rukavice. Obával se mastnoty na prstech, a proto zvedl z kurátorova stolu tužku. Gumou na konci poté rozvinul konec svitku.

Před očima se jim otvírala jemná a tenká stránka.

„Vypadá to jako nějaká látka," řekl Gray.

„Hedvábí." Vigor rozvíjel další a další úseky, až dosahovalo od jednoho konce stolu k druhému. „Vyšívané," dodal, když si povšiml drobných klikyháků černé nitě v bílém hedvábí.

Černá linka ale nevytvářela žádný obrázek ani pravidelný vzor. Místo toho se skládala v text, který probíhal po celé délce látky.

Gray natočil hlavu, aby si ho přečetl, ale po chvilce se zamračil. Těm slovům nerozuměl.

„*Lingua lombarda,*" vydechl Balthazar s posvátnou úctou.

Vigor nedokázal od textu odtrhnout oči. „Italské nářečí z kraje Marka Pola." Rozechvěle ukazoval tužkou a nahlas přeložil první řádek. „‚Naše modlitby byly vyslyšeny tím nejpodivnějším způsobem.'"

Ohlédl se po Grayovi. Viděl, že Američan pochopil.

„To je pokračování Markova příběhu," řekl Gray. „Navazuje v místě, kde končí kopie knihy Bratrstva."

„Chybějící stránky," souhlasil Vigor, „vyšité na hedvábí."

Gray se nervózně podíval ke dveřím a pokynul k hedvábnému dení-

ku. „Přečtěte zbytek.“

Vigor to vzal od začátku a pokračoval s příběhem Markovy skupiny. První úsek je nechal uvězněné v Městě mrtvých a obklíčené davem lidojedů. Vigor pečlivě překládal další část dobrodružství a hlas se mu chvěl silou původních Polových slov.

Naše modlitby byly vyslyšeny tím nejpodivnějším způsobem. Stalo se totiž toto:

Na Město mrtvých padla noc. Z výhodného postavení svého útočiště jsme viděli, jak se pod námi vodní příkopy a nádrže blyští záhrobním svitem. Jejich lesk a odstín zapříčiňovaly plísně a houby, jež měnily okolí v děsivý výjev vypuzený z útrob samotného ďábla, neboť se v něm mrtví živili mrtvými. Neviděli jsme žádnou naději na spasení. Jaký anděl by se odvážil sestoupit do tak prokletého kraje?

Pak se však přihodilo, že z temného pralesa vyšly tři postavy. Jejich kůže měla stejnou barvu jako vodní příkopy a lidojedi se před nimi rozestupovali, jako se lán obilí sklání před vanoucím větrem. Ti tři prošli městem beze spěchu, ale s jasným cílem. Jakmile dospěli k úpatí věže, viděli jsme, že tato podivná zjevení jsou stejní lidé jako ti, kteří hodovali na mase ostatních nebožáků. Jejich těla však zářila jakýmsi nadpozemským svitem.

Chánovi muži v převeliké bázni odhodili zbraně a obrátili své tváře ke kamenům. Ti tři vstoupili do našeho úkrytu a přišli k nám, aniž by dávali najevo známky nepřátelství. Měli vychrtlé, horečnaté tváře, ale zdálo se, že jsou na rozdíl od jejich bratrů dole jasné mysli. Vypadali však úplně jinak než běžní lidé, jako kdyby jim světlo z kůže pronikalo do těl a odhalovalo pohyby střev i tlukot srdce. Také se stalo, že se někdo z nich otřel o jednoho z chánových mužů, který s výkřikem uskočil. V místě dotyku mu zčernala kůže a pokryla se puchýři.

Otec Agreer proti nim pozvedl kříž, ale první z oněch tří k němu bez obav přistoupil a sáhl na stříbrný krucifix. Promluvil slovy, jimž nikdo nerozuměl, ale s pomocí gest nám sdělili své přání: měli jsme se napít z rozpůlené ořechové skořápky.

Jeden z chánových mužů zřejmě rozuměl tomu zvláštnímu jazyku dost na to, aby se jím mohl dorozumívat. Byl nám nabídnut hojivý lék, po jehož požití prý budeme chráněni před morem, který zde udeřil. Nechť nám však odpustí nebesa, co nás onen lék měl stát a co se s námi

nakonec přihodí.

Zde příběh skončil.

Vigor se zklamaně opřel. „Někde musí být ještě další pokračování.“

„Schované u třetího a posledního klíče,“ napadlo Graye.

Vigor přikývl a poklepal na hedvábný svitek. „Už z tohoto je ale jasné, proč se toto vypravování nikdy nedostalo na veřejnost.“

„Proč?“ zeptal se Gray.

„Popis těch podivných zjevení,“ odpověděl Vigor. „Zářících nadpozemským svitem. Nabízejících spásu.“

„To zní jako andělé,“ podotkl Balthazar.

„Jenže *pohanští* andělé,“ zdůraznil Vigor. „Něco takového by ve středověku Vatikán nepřijal nijak dobře. A nezapomeňte, že ať už rozdělil Polův příběh kdokoliv, udělal to v sedmnáctém století, během další epidemie moru v Itálii. Přes znepokojivý obsah se Vatikán tento text neodvažoval zničit. Někteří církevní mystici ho rozdělili s dvojím úmyslem: uchovat ho, a zároveň ho i schovat. Zůstává nám ovšem důležitější otázka: Co ještě zůstává nevyřčeno?“

„Máme-li na ni získat odpověď,“ řekl Gray, „musíme najít další klíč. Jenže kde máme začít hledat? Nikde tu není žádné andělské písmo.“

„Možná tu není jen andělské písmo, které lze vidět pouhýma očima,“ opravil ho Vigor významně.

Gray přikývl na znamení, že rozumí. Otočil se ke svému vaku a začal se v něm hrabat. „Vzal jsem s sebou zdroj UV světla pro případ, že narazíme na další záhadné obelisky.“

Balthazar zhasl a Gray přejel UV světlem přes všechny předměty. Dokonce i po úlomku hliněné cihly.

„Nic,“ přiznal nakonec.

Ocitli se ve slepé uličce.

12.43

Grayovo zklamání dostoupilo vrcholu. Vzdal se veškeré naděje, že se mu podaří uskutečnit původní plán.

„Déle už čekat nemůžeme,“ připustil konečně a podíval se na hodinky. „Musíme se někde schovat. A taky musíme někde ukrýt tohle všechno.“

Posledních pět minut si lámali hlavy s nalezením nějakého vodítka, které by jim prozradilo, kde mají hledat třetí klíč. Vigor se pokoušel nalézt nějaký skrytý smysl v textu a pročítal ho stále znovu a znovu. Balthazar studoval povrch zlatého *paitzu.* Všichni se shodovali na tom, že hrubá linie kolem jediného andělského písmena musí mít nějaký význam, ale nikdo nedokázal odhadnout jaký.

Vigor si povzdychl a začal uklízet svitek. „Odpověď musí být někde tady. Podle Seichan se kopie Bratrstva zmiňuje o tom, jak by každý klíč měl vést k následujícímu. Později budeme muset přijít na to, co nám tu uniká."

Gray zvedl zbývající předmět: samotný úlomek cihly. Poklepal na omítku. „Nemůže něco znamenat ta červená barva? Falešná cihla mohla přece mít libovolný odstín. Stačilo si vybrat z celé palety barev dómu."

Zdálo se, že ho Vigor sotva slyší. Smotával svitek a vracel jej do bronzové trubice. Přesto ale nahlas pronesl: „Purpurová je barvou králů a bohů."

Gray přikývl. Zvedl svůj ruksak a strčil úlomek do něj. Palcem přejel po silné modré glazuře z druhé strany. Vzpomněl si, že celý vnitřek cihly byl na omak sklovitý a hladký.

„Modrá," zašeptal nahlas. „Modrá barva a královská rodina."

Vtom mu to došlo.

No jistě.

Vigor si to uvědomil v tentýž okamžik a prudce se narovnal. „Modrá princezna!"

Balthazar přisunul zlaté *paitzu* ke Grayovi, aby je také zabalil do vaku. „Mluvíte o Kokejin? O té mladé Mongolce, která také cestovala s Markem Polem?"

Vigor přikývl. „Tuhle přezdívku si vysloužila, protože se její jméno dá přeložit jako *modré nebe."*

„Jak ale souvisí se zdejším klíčem?" zeptal se Gray.

„Zrekapitulujme si to," řekl Vigor a odpočítával na prstech. „První klíč se nacházel ve Vatikánu v Itálii, kde Marco skončil svou pouť. Na jednom důležitém milníku jeho cesty. Poté jsme se přesunuli k dalšímu milníku v Istanbulu, kde Marco opustil Asii a poprvé vkročil zpátky na evropskou půdu."

„A jestliže se vydáme dál pozpátku po Polových stopách…," řekl Gray.

„Dalším hlavním milníkem bude místo, kde Polo splnil úkol Kublajchána: doprovodit Kokejin do Persie.“

„Ale kam přesně?“ zeptal se Gray.

„Na Hormuz,“ odpověděl Balthazar. „V jižním Íránu. Ostrov Hormuz leží u ústí Perského zálivu.“

Gray se ohlédl ke stolu. *Ostrov.* Zvedl zlatý pas a prstem obtáhl linku kolem andělského symbolu. „Nemohla by to být hrubá mapa ostrova?“

„Podíváme se,“ řekl Vigor a vstal. Přešel ke staré zalaminované mapě místního správce, jež visela na zdi.

Gray se k němu připojil.

Vigor ukázal na drobný ostrůvek na jihu Perského zálivu, nedaleko od pevninského území Íránu. Jeho tvar odpovídal hrubému kruhu s odstupující špičkou. Skoro přesně jako ona kresba kolem zlatého písmene.

„Našli jsme to,“ vydechl Gray a srdce se mu rozbušilo očekáváním. „Už víme, kam se máme vydat.“

Což znamenalo, že jeho plán může pořád ještě fungovat.

„Ale co Násir?“ zeptal se Vigor.

„Na něj jsem nezapomněl.“ Gray se otočil čelem k monsignorovi a položil mu ruku na rameno. „Chci dát první klíč Balthazarovi.“

Vigor se zamračil. „Proč?“

„Kdyby se tu něco zvrtlo, nesmí padnout do rukou Násirovi. Ten druhý klíč, který jsme našli tady, budeme vydávat za první. Násir nemůže vědět, že máte klíč z Vatikánu.“ Gray hleděl střídavě na oba kněze. „Předpokládám, že jste si to nechali pro sebe.“

Vigor i Balthazar přikývli.

Dobře.

Vigor se však nemračil o nic méně. „Až se sem Násir dostane, určitě Balthazara prohledá a zlatý klíč najde.“

„To se nestane, pokud už Balthazar bude pryč,“ řekl Gray. „Pochybuji, že Násir ví o vašem kolegovi, podobně jako v případě Kowalského. Proč by tu měl předpokládat přítomnost vedoucího katedry dějin umění? Zaměřováním vašeho mobilu Násir ví jen to, že jste se na schůzku s námi vydal vy. To můžeme využít jako svoji výhodu. Pošleme Balthazara pryč spolu se všemi informacemi, které potřebuje. Půjde za Seichan s Kowalským. Ti tři se pak mohou vydat před námi na Hormuz a budou se snažit najít poslední klíč. Jakmile sem dorazí Násir,

pokusíme se ho co nejdéle zdržet. Kvůli mým rodičům mu ale nakonec budeme muset prozradit správnou odpověď.“

„Přičemž Seichan snad už mezitím najde třetí klíč,“ dodal Vigor.

„A my budeme mít v rukou nějakou páku k vyjednávání,“ řekl Gray.

Věděl ovšem, že celý plán stojí a padá s jednou poslední nadějí.

Že Painter přijde na způsob, jak osvobodit jeho rodiče.

A samozřejmě se ani on sám nesmí přepočítat.

13.06

Seichan čekala v hotelovém pokoji naproti západnímu vstupu do Hagia Sophia. Seděla u okna v pátém patře a líc měla přiloženou k pažbě odstřelovací pušky Heckler & Koch PSGi. Hleděla do teleskopického hledáčku a soustředila se na náměstí před kostelem. Sledovala, jak se tu nakrátko zastavila policie.

Co se přihodilo?

Kowalski za ní ležel natažený na posteli, žvýkal olivy a čistil pět pistolí a poloautomatickou pušku NATO A-91 ráže 5,56 milimetrů.

Cestou se zastavili na nákupech a pořídili si nezbytné zásoby.

Při práci si Kowalski pohvizdoval s olivovou peckou mezi zuby. Seichan to šlo na nervy, ale uklidňovala se tím, že to ten chlap aspoň umí se zbraněmi.

Ze svého místa měla jasný výhled na ulici, park i náměstí. Dávala pozor na každého, kdo by vykazoval větší zájem o kostel než běžný kolemjdoucí turista. Také hlídala, jestli nespatří nějaké známky toho, že někdo skrývá pod oblečením těžké zbraně.

Zatím se nic nedělo. Nebo ztrácí svoje schopnosti.

Teleskopickým hledáčkem pozorovala všechny vcházející a vycházející ze západních Císařských dveří Hagia Sophia. Upravila si čočky tak, aby jasně viděla všem do tváře. Ukládala si je do paměti a dávala pozor, zda se opakovaně neobjevuje tentýž obličej, což by znamenalo, že chrám někdo prohledává či sleduje.

Hodlala odhalit postavení co možná největšího počtu nepřátel pro případ, že by bylo nezbytné zaútočit.

Zatím nikoho neviděla.

To nedávalo smysl.

Kde jsou Násirovi muži? Teď už by tu měli být a měli by zaujímat

pozice. Bratrstvo v Istanbulu oplývá dostatečnými prostředky. Zbrojní arzenál za ní toho byl jasným důkazem. Nebo Násir udržuje operaci co nejvíce při zemi? Snadněji s okolím splynou dva muži než půl tuctu.

Tomu ale Seichan nevěřila.

„Něco tu nesedí," zamumlala. Zorné pole hledáčku se zachvělo.

Jakou hraje Násir hru?

Soustředila se na svůj úkol. Z kostela vyšel velký muž a vykračoval ráznými kroky pryč, aniž by se pokoušel ukrýt. Seichan se na něj zaměřila a vyhledala si jeho obličej porostlý plnovousem.

To už je lepší.

Neznala jeho jméno, ale viděla ho na schůzce s Násirem. Před dvěma lety. Tehdy si oba muži vyměnili naditou obálku. Násir netušil, že ho Seichan tajně sleduje. Někde v trezoru švýcarské banky měla uloženou celou sérii fotografií. Podobné věci si střádala na horší časy.

Nebo na slunečný den, jako je tento.

„Není divu, že Násirovi stačí malá operace," zašeptala.

Ten parchant měl někoho umístěného přímo *uvnitř* Hagia Sophia. To není dobré. Jestliže nyní odchází, plyne z toho, že ho někdo vystřídal. Seichan přihlížela, jak se muž zastavuje na náměstí a vytahuje mobilní telefon.

Pravděpodobně volá Násirovi, aby mu oznámil, že jeho kořist je v bezpečí uvnitř kostela.

Zazvonil její telefon.

To je divné.

Naslepo po něm sáhla, stiskla tlačítko a pozvedla si ho k uchu. „Čao," řekla stroze.

„Zdravím," odpověděl volající jasným hlasem. „Chtěl bych mluvit se ženou jménem Seichan. Měl jsem zavolat na toto číslo a domluvit si setkání. Pověřil mě k tomu jistý monsignor a jeden Američan."

Seichan naskákala husí kůže. Pozorovala postavu v hledáčku a viděla, jak se její rty pohybují v souladu s hlasem, který jí zněl v uchu.

„Tady je Balthazar Pinosso z vatikánského oddělení dějin umění."

Alespoň už Seichan konečně znala jméno muže z oněch fotografií s Násirem. Balthazar Pinosso. Agent Bratrstva. Vydechla nosem. Násir neměl jen někoho uvnitř kostela – měl svého člověka přímo ve středu jejich skupinky.

Seichan si v duchu vyčinila. Agent Bratrstva nebyl v Sigmě, ale ve

Vatikánu.

„Haló,“ řekl muž a v hlase mu zazněly obavy.

Seichan přitiskla tvář k pažbě a pečlivě zamířila.

Je načase učinit přítrž únikům informací.

„Kowalski…,“ zašeptala.

„Jo?“

„Akce začíná.“

„Už bylo sakra načase.“

Seichan stiskla spoušť.

10. kapitola

Z DEŠTĚ

6. ČERVENCE, 19.12
NA PALUBĚ PANÍ MOŘE

Díky bohu, že už ten koktejlový večírek skončil.

Lisa si spěšně rozepnula kabátek ručně pošitý korálky, který měla oblečený přes černé večerní šaty z plisované hedvábné tkaniny. Model návrhářky Very Wangové přesahoval její finanční možnosti, ale když se vrátila do své kajuty, aby se připravila na večírek Rydera Blunta uspořádaný při příležitosti vplutí do domovského přístavu pirátů, našla ho přehozený přes postel.

Zřejmě ho osobně vybral doktor Deveš Patandžáli z luxusního zboží na lodi. Už to představoval dostatečný důvod, aby ho ze sebe svlékla. Nechtěla na večírek vůbec chodit, ale Deveš jí nedal na vybranou, a tak se připojila k ostatním hostům v Ryderově apartmá.

Nalévalo se šampaňské a chlazené víno. Servírovaly se předkrmy na stříbrných podnosech, roznášené olivrejovanými číšníky, zatímco na stolech čekaly chlazené tácy s jednohubkami z pečené zdobenými kaviárem. Útok pirátů zjevně přežilo dost členů lodního orchestru, aby zformovali smyčcový kvartet. Tiše hráli na vyvýšeném stupínku, zatímco slunce zapadalo, ale když se zvedl vítr a z nebe se spustily těžké kapky deště, byli nuceni přestat.

Nad hlavou jim dunělo hromobití a bouře sílila. Aspoň že se loď nijak nehoupala, chráněná kalderou ponořeného vulkánu. Přesto však Ryderův improvizovaný večírek brzy ukončily zvěsti o blížícím se tajfunu.

Shromáždili se jen na pár hodin.

Lisa se svlékla do podprsenky a kalhotek a byla ráda, že už má tu společenskou akci za sebou. Vklouzla do džínů a přes hlavu si přetáhla volnou blůzu. Naboso přešla ke své večerní kabelce položené na posteli – jednalo se o další dárek doktora Patandžáliho: kabelka od Gucciho se stříbrnými přezkami. Ještě pořád na ní byla cedulka s cenou.

Stála něco přes šest tisíc dolarů.

Její obsah však měl pro Lisu nepoměrně větší hodnotu. Během večera jí Ryder diskrétně předal dva dárky, jež si spěšně uklidila do kabelky.

Malou vysílačku a pistoli.

Zprávy, jež tyto předměty doprovázely, jí udělaly ještě větší radost.

Monk je naživu!

A je na palubě lodi!

Lisa si rychle zastrčila zbraň za opasek džínů a zakryla ji cípem blůzy. S vysílačkou v ruce přistoupila ke dveřím a přiložila k nim ucho, aby si poslechla, co se děje na chodbě.

Za dveřmi nestál žádný strážný. Celé křídlo bylo uzavřeno na úrovni schodiště a výtahů. Deveš jí přidělil jednu ze zdejších kabin, o pouhé dvoje dveře dál, než se nacházela její pacientka ve stavu strnulosti.

Jakmile se Lisa přesvědčila, že je sama, naladila na vysílačce osmý kanál, zastrčila si do ucha sluchátko a přiložila si mikrofon k ústům. Stiskla tlačítko vysílání. „Monku, jsi tam? Přepínám.“

Čekala.

Chvilku se ozývalo praskání statické elektřiny a poté promluvil známý hlas: „Liso? Díky bohu! Takže ti Ryder předal tu vysílačku. Máš i zbraň? Přepínám.“

„Ano.“ Zoufale si přála vyslechnout celý jeho příběh o tom, jak přežil, ale nyní nebyl vhodný čas. Tlačily ji naléhavější starosti. „Ryder říkal, že máš nějaký plán.“

„To je možná až moc velkorysé označení. Spíš půjde o zběsilý úprk jako o život.“

„To zní skvěle. Kdy?“

„Za dalších pár minut se domluvím s Ryderem. Budeme připraveni ve dvacet jedna nula nula. Buď přichystaná. Pistoli měj pořád u sebe.“ Seznámil ji s krátkým přehledem zamýšleného plánu na její osvobození.

Doplnila mu několik nezbytných podrobností a podívala se na hodinky. *Necelé dvě hodiny.*

„Mám říct ještě někomu?“ zeptala se.

Nastala dlouhá pomlka.

„Ne. Je mi líto. Máme-li mít nějakou naději na úspěch, musí nás být co možná nejmíň. Využijeme krytí bouře. Ryder má na pravoboku soukromý člun a já jsem získal mapu od tvého kamaráda Jessieho. Zhruba třicet námořních mil odsud se nachází malé městečko. Naší největší nadějí je, že se nám do něj podaří dorazit a spustit poplach.“

„Jessie půjde s námi?“

Následovala ještě delší odmlka.

Lisa znovu stiskla tlačítko vysílání. „Monku?“

Tentokrát uslyšela povzdych. „Jessieho chytili. Hodili ho přes palubu.“

„Cože?“ Lisa si vybavila jeho usměvavou tvář a sklony k hloupým žertům. „Je… je mrtvý?“

„Nevím. Víc ti vysvětlím, až se sejdeme.“

Zavalil ji tíživý zármutek nad osudem mladíka, kterého znala teprve pár hodin. Několik vteřin nedokázala promluvit.

„Takže přesně v devět hodin,“ zopakoval Monk. „Měj s sebou i vysílačku, ale drž ji mimo dohled. Pak se s tebou znovu spojím. Končím.“

Lisa si vytáhla z ucha sluchátko a sevřela vysílačku do obou rukou. Její plastová schránka jí pomáhala v soustředění. Za dvě hodiny ho znovu uslyší.

Zaduněl hrom.

Zastrčila si vysílačku do kapsy a smotala vedení ke sluchátkům. Vybouleninu kalhot ukryla také pod blůzou.

Hleděla na dveře kabiny. Jestli odsud utečou, nehodlala odejít s prázdnýma rukama. Věděla, že v místnosti s pacientkou jsou spousty dat a složek s informacemi.

Navíc je tam počítač… a vypalovačka DVD.

Na večírku si pohovořila s Henrim a doktorem Millerem. Šeptem jí vyprávěli, jak Deveš se svým týmem sbírají vzorky různých patogenních bakterií vytvořených Jidášovým kmenem a ty nejhorší skladují v inkubátorech laboratoře, do níž nemá přístup nikdo kromě Devešovy viroložky.

„Myslím, že experimentují s tím virem na známých patogenech,“ hlásil doktor Miller. „Zahlédl jsem spoustu misek s nápisy *Bacillus anthracis* a *Yersinia pestis.*“

Původci sněti slezinné a dýmějového moru.

Henri odhadoval, že se Deveš pokouší získat superkmen smrtících organismů. Během jejich rozhovoru se ve vzduchu vznášelo jedno nevyřčené slovo – důvod celé akce Bratrstva.

Bioterorismus.

Lisa se podívala na hodinky a přiblížila se ke dveřím. Jestli má mít svět šanci zastavit myriádu chorob, které si tu Bratrstvo střádá, potřebují co nejvíce dat od její pacientky. Tělo té ženy se samo hojí a zbavuje své tkáně toxických bakterií.

Jak a proč?

Lisa věděla, že se Deveš v případě Susan Tunisové nemýlí.

Tato pacientka představuje klíč ke všemu.

Lisa odsud nemohla odejít, aniž by s sebou vzala co nejvíc informací.

Musí to risknout.

Opatrně stiskla kliku a otevřela dveře. Urazila těch pět kroků k pokoji Susan Tunisové. Z několika vědeckých apartmánů stále vycházeli technici. Rádio vyhrávalo honkytonkovou melodii, ale zpěvák broukal čínsky. Ve vzduchu visel pach dezinfekce a jakési zemité vůně.

Lisa se krátce podívala do očí ozbrojenému strážnému, který patroloval po hlavní chodbě, obešla hromadu vyložených krabic a dosud nevyužívaných nástrojů. Slyšela, jak se za ní v chodbě baví další stráže.

Sklonila se u dveří k Susan Tunisové, projela zámek elektronickým klíčem, který jí dal Deveš, a vstoupila dovnitř. Jako obvykle tu byli dva zdravotníci. Deveš neponechával svůj nejcennější poklad ani na okamžik bez dozoru.

Jeden zdravotník se rozvaloval v křesle v hlavní místnosti, nohy měl položené na posteli a sledoval televizi se ztlumeným zvukem. Běžel v ní jakýsi hollywoodský film, vysílaný po celé lodi. Druhý zdravotník stál v ložnici pacientky s dokumentací v ruce a zaznamenával do ní životní funkce jako každou čtvrthodinu.

„Ráda bych s ní byla chvíli o samotě," řekla mu Lisa.

Mohutný muž s hladce vyholenou hlavou mohl být jednovaječným dvojčetem toho druhého. Lisa se nikdy nedozvěděla jejich jména a sama pro sebe si je pokřtila na Pata a Mata.

Aspoň ale uměli anglicky.

Zdravotník pokrčil rameny, podal jí dokumentaci a vyšel za svým

společníkem.

Za dveřmi na balkon vyšlehl jasný blesk a zaburácel hrom. Na okamžik se objevil vnější svět – laguna a okolní zalesněný ostrov –, který vzápětí zase potemněl a zmizel.

Z nebe se spustil ještě prudší déšť.

Lisa si nasadila chirurgickou roušku a rukavice a přistoupila ke své pacientce. Znovu zvedla z podnosu s nástroji oftalmoskop. Monitorovala podivnou anomálii v pacientčiných očích, o které se Devešovi nezmínila. Před odchodem se na ni chtěla ještě jednou podívat.

Odsunula plachtu izolačního stanu, sklonila se a špičkou prstu jemně odhrnula Susanino levé víčko. Zapnula světlo oftalmoskopu a upravila zaostření. Poté se shýbla ještě níž a s nosem těsně nad obličejem pacientky zahájila vyšetření.

Povrch sítnice vypadal normálně a zdravě: žlutá skvrna, slepá skvrna a krevní cévy. Ta anomálie se dala lehce přehlédnout, neboť se netýkala stavby oka. Lisa oftalmoskop zhasla, ale nadále do něj hleděla.

Zadní stěna pacientčina oka, celý povrch sítnice, na ni zářila měkkým mléčným svitem. Tkáně sítnice získaly jakousi podivnou fosforescenci. Objevila se u slepé skvrny, kde se k oku připojuje hlavní svazek nervů, ale během posledních několika hodin se záře rozšířila dál a nyní vycházela z celé sítnice.

Lisa si četla zprávy o prvním výskytu nemoci, který souvisel s výkvětem mořských organismů. Moře kolem ostrova zaplavily světélkující sinice.

A nyní světélkují i pacientčiny oči.

Musí tu být nějaká spojitost. Jenže jaká?

Na základě dřívějších nálezů Lisa znovu odebrala vzorek Susaniny mozkomíšní tekutiny. Chtěla vědět, jestli v ní nedošlo k nějakým dalším změnám. Teď už by tu měly být výsledky, nahrané na disk počítače v rohu místnosti.

Lisa dokončila vyšetření, sundala si roušku i rukavice a přešla k počítači, který byl mimo přímý dohled z vedlejšího pokoje.

Vyvolala nabídku laboratorních testů. Výsledky analýzy mozkomíšního moku už skutečně dorazily. Lisa přelétla očima chemický rozbor. Stoupla hladina proteinů, ale jinak se skoro nic nezměnilo. Otevřela soubor s biologickou analýzou. Susan měla v mozkomíšní tekutině opravdu vetřelce. A laboratoř je identifikovala.

Sinice.

Jak Lisa předpokládala.

Když došlo k oslabení bariéry mezi krví a centrální nervovou soustavou, vzal si s sebou Jidášův kmen společnost.

Společnost, která rostla a množila se.

Lisa takové výsledky očekávala, a tak si předem zjistila nějaké informace. Sinice patřily k nejstarším typům bakterií. Nejstarší známé zkameněliny na světě jsou právě sinice. Čtyři miliardy let staré, jedny z prvních životních forem na Zemi. Jsou unikátní i tím, že jde o fotosyntetizující organismy – podobně jako rostliny –, které si dokážou vyrábět potravu díky slunečnímu světlu. Většina vědců je vlastně považuje za přímé předky dnešních rostlin. Tyto dávné bakterie jsou ale natolik přizpůsobivé, že se rozšířily do všech typů životního prostředí: do slané vody, sladké vody, do půdy, a dokonce i na holé skály.

S pomocí Jidášova kmene nyní obsadily i lidský mozek.

Světélkující oči pacientky naznačovaly, že se sinice z mozku dostaly po zrakovém nervu do oka, kde se právě zabydlovaly.

Ale proč?

Lisa viděla, že z odebraného vzorku technik pořídil nový mikroskopický snímek viru Jidášova kmene. Zvědavě si obrázek otevřela. Znovu pohlédla do tváře skutečnému netvoru: dvacetistěn virového obalu s anténkami vyčnívajícími z každého rohu.

Vzpomněla si na svá dřívější slova. *Žádný organismus není zlý jen proto, aby škodil.* Pouze se snaží přežít, rozmnožit a uspět.

Ve složce nechyběly ani odkazy na původní fotografie. Lisa si se zájmem otevřela i je.

Starý a nový snímek. Vedle sebe. Dva stejné viry.

Už se chystala obrázek zavřít, ale na poslední chvíli se zarazila.

Ne…

Začala se jí třást ruka.

No jistě…

Za balkónovými dveřmi vyšlehl další oslepující blesk následovaný okamžitým zaburácením hromu, při kterém Lisa nadskočila. Celá loď se zachvěla a dveře na balkon zarachotily.

Blesk musel uhodit hodně blízko, možná dokonce přímo do lodi.

Světla v místnosti zablikala a pohasla. Lisa vzhlédla v okamžiku, kdy se kabina ponořila do tmy.

Zdravotníci rozmrzele vyjekli.

Lisa vstala.

Ach, můj bože.

Vzápětí se světla znovu rozzářila. Počítač na protest zapípal a hlasitě v něm prasklo. Televize ve vedlejší místnosti zašuměla a vrátila se k probíhajícímu filmovému dialogu.

Lisa seděla na místě, ztuhlá šokem.

Nespouštěla oči z postavy na posteli. V okamžiku naprosté tmy Lisa učinila další objev ohledně své pacientky. Copak tu nikdo nikdy nezhasínal? Nebo se jedná o nový fenomén?

Té ženě nesvětélkovaly jen oči.

Ve tmě jemně zářily i její končetiny a tvář. Linula se z nich měkká fosforeskující záře, kterou nebylo v jasném světle vidět.

Sinice se nerozšířily jen do očí, ale všude.

Lisu to zjištění tak ohromilo, že si plnou vteřinu neuvědomovala další detail: pacientka měla otevřené oči a hleděla jima na Lisu.

Její suché rozpraskané rty se pohnuly.

Lisa slova spíše odezírala, než že by je slyšela.

„K-kdo jste?“

20.12

Monk poslouchal hlas ze sluchátka, zatímco stoupal po schodech na horní palubu. Zašel si dolů zkontrolovat soukromou palubu Rydera Blunta, kde měl miliardář svůj člun. Nikdo tu nehlídal. O ukrytém člunu vědělo jen málo lidí.

„Mám elektronický klíč ke spouštěcí rampě,“ vysvětloval Ryder. „Jakmile budu volný, vydám se dolů a připravím člun. Dokážete ale osvobodit doktorku Cummingsovou sám?“

„Ano,“ odpověděl Monk do mikrofonu. „Čím menší shon, tím líp.“

„Máte všechno přichystané?“

„Ale jo,“ povzdychl si Monk. „Za půl hodiny budu připravený. Jakmile vydám pokyn, víte, co máte dělat.“

„Rozumím a končím.“

Monk dospěl k dalšímu odpočívadlu, přistoupil k údržbářské skříňce a vyzvedl z ní přikrývku, polštář a šaty, které si tu dříve schoval.

Znovu mu zabzučelo ve sluchátku. „Monku?“

„Liso?“ Podíval se na hodinky. Ještě je brzy. Srdce se mu rozbušilo rychleji. „Co se pokazilo?“

„Nic. Nebo se to tak aspoň nedá označit. Musíme změnit plány. Potřebujeme místo ještě pro jednoho člověka.“

„Pro koho?“

„Pro mou pacientku. Je vzhůru.“

„Liso…“

„Nemůžeme ji tu nechat,“ trvala na svém. „Ať se s ní děje cokoliv, má to zásadní význam pro všechno, oč tu běží. Nemůžeme riskovat, že s ní Bratrstvo unikne, než se vrátíme.“

Monk prudce vydechl nosem a v duchu už formoval nový plán. „Jak je pohyblivá?“

„Je zesláblá, ale hýbat se může. Myslím. Vedle jsou zdravotníci, tak to nemohu přesně zjistit. Teď jsem u sebe v pokoji, kde můžu mluvit. Nechala jsem ji na místě. Předstírá, že je pořád v kómatu.“

„Jste si jistá, že je tak důležitá?“

„Naprosto.“

Monk jí položil ještě několik otázek, ujasnil si pár detailů a pozměnil plán připravovaného úniku. Nakonec se Lisa odpojila, aby mohla dokončit svoji přípravu.

„Rydere?“ řekl Monk.

„Všechno jsem slyšel,“ odpověděl australský miliardář. „Měl jsem zapnutou vysílačku.“

„Musíme posunout časový rozvrh.“

„Nepovídejte. Kdy tu budete?“

Monk odjistil zbraň. „Už vyrážím nahoru.“

20.16

Lisa se vrátila do pacientčiny místnosti oblečená do svetru. Předtím si zdravotníkům postěžovala, že je jí zima – jednalo se o jednoduchou výmluvu, aby se mohla nakrátko vrátit do své kajuty a spojit se vysílačkou s Monkem.

Když vstoupila, Pat a Mat stále sledovali promítaný film. Na obrazovce zrovna probíhala nějaká přestřelka. Skutečnost bude brzy následovat fikci. Pokud vše půjde dobře.

Lisa se otočila a vstoupila do Susaniny ložnice. V další chvíli se po-

lekaně zapotácela o krok zpět.

V nohách postele stál doktor Deveš Patandžáli s rukama založenýma za zády. Susan ležela na posteli pod izolačním stanem, měla zavřené oči a rovnoměrně dýchala.

Deveš tu neměl být.

„Á," řekl, aniž by se otočil. „Doktorko Cummingsová, jakpak se daří naší pacientce?"

20.17

Dveře výtahu se s cinknutím otevřely v patře prezidentského apartmá. Unavený a podrážděný Monk vykráčel na chodbu. Nesl stočenou přikrývku a polštář.

Přistoupil ke dvěma strážným u dvojitých dveří.

Jeden seděl na židli a druhý se opíral o zeď. Při Monkově příchodu se narovnal.

„Teď," promluvil Monk rázně do mikrofonu.

Šlo o jejich signál.

Zpoza dveří se ozval tlumený výstřel, kterým Ryder vyřídil muže umístěného přímo v pokoji.

Stojící strážný se polekaně otočil ke dveřím.

Monk se na něj okamžitě vrhl. Zvedl ruce a odhalil pistole, schované pod polštářem a pokrývkou. Přiložil strážnému k zádům polštář a stiskl spoušť. Jedinou ranou mu prostřelil páteř. Když se muž řítil k zemi, vpálil mu Monk druhou kulku do hlavy.

Ještě než jeho tělo dopadlo na zem, otočil se Monk k sedícímu strážnému a pozvedl k němu pistoli zabalenou do přikrývky.

Znovu stiskl spoušť… dvakrát.

20.19

Lisa vstoupila do pokoje.

„Jsem ráda, že jste tady, doktore Patandžáli," řekla a při té nestydaté lži mimoděk polkla. Potřebovala, aby odsud Deveš co nejrychleji zmizel. Řekla Monkovi jen o těch dvou zdravotnících.

Deveš se k ní obrátil.

Lisa si zastrčila za ucho pramen volných vlasů a předstírala únavu, i když jí srdce bušilo jako o závod. „Přišla jsem si pro výsledky analýz mozkomíšního moku, jehož vzorek jsem odebrala. Ale…," mávla rukou k obrazovce, „pak výkyvy v napětí sítě vyřadily počítač. Doufala jsem, že se na ně podívám, než půjdu do postele."

„Proč jste nepřikázala jednomu z mužů, aby je donesli z laboratoře doktora Polluma?"

„Nikdo tam není. Doufala jsem, že byste to mohl urychlit vy."

Deveš si povzdychl. „Jistě. Zrovna jsem šel na noc do svého pokoje. Zavolám dolů a řeknu Pollumovi, ať vám pošle výtisk."

„Díky."

Deveš se vydal ke dveřím, ale na prahu se ještě zastavil a otočil se zpátky k ní.

Lisa ztuhla.

„Na tom koktejlovém večírku jste vypadala nádherně. Celá jste zářila."

Lisa udržela kamennou tvář jen s vypětím vůle. „D-děkuji."

V dalším okamžiku odešel.

Lisa roztřeseně přispěchala k Susan. Sklonila se k ní a zašeptala jí do ucha. „Začnu vás odpojovat z přístrojů. Mizíme odsud."

Susan přikývla a pohnula rty v náznaku bezhlesého poděkování.

Lisa se pustila do práce na nitrožilním katetru, ale všimla si stop po slzách, které Susan stekly z koutku očí na polštář. Lisa jí už objasnila osud jejího manžela a přečetla jí pitevní nález, který dostala od Deveše.

Lisa konejšivě stiskla Susanino rameno.

Naštěstí si Deveš těch slz nevšiml.

20.25

Monk spěchal po pravé vnější palubě a hrbil se před bičujícím lijákem. Tmu projasňovalo jen několik ostrůvků světla. Nad obří spletenou sítí přes vršek ostrova se převalovaly a kypěly černé mraky a výšlehy blesků vypadaly jako vzdálená válečná zóna. Dunění hromu prakticky neustávalo.

Po prvním hovoru s Lisou Monk prozkoumal příslušnou část paluby a připravil vše, co potřeboval. Neměl ale čas na to, aby přichystal druhý popruh. Jednoduše bude muset vytáhnout jednu ženu po druhé.

K co nejrychlejšímu vykonání tohoto úkolu potřeboval další pár rukou.

Těsně za ním běžel Ryder oblečený do místních hadrů jako Monk.

Natankování miliardářova člunu bude muset počkat.

„Tudy!“ vykřikl Monk, aby přehlušil proudy deště a poryvy větru.

Kolem něj proletěla skládací židle. Vítr sílil. Potřebovali odtud vypadnout během následující hodiny, aby unikli nejhoršímu náporu přicházejícího tajfunu.

Síť nad nimi se chvěla a třásla.

Monk dospěl k místu, kde schoval provaz s postrojem ukradeným z lodního vybavení.

Ukázal. „Přivažte ho k zábradlí!“ pokynul a naklonil se přes bok lodi.

Rozhlédl se pod sebe. Díky křivce boku se to dalo těžko poznat, ale dvě patra pod ním by se měl nacházet balkon kabiny, v níž Lisa ošetřovala svou pacientku. Jednalo se o startovní čáru celé operace.

Ještě o kus hlouběji se odrážela lodní světla od tmavé hladiny laguny s mírnými vlnami, chráněné před nejhorším větrem vysokými sopečnými stěnami. Než se Monk obrátil k Ryderovi, zahlédl ve vodě nějaké záblesky. Nešlo o odrazy, protože se vyskytovaly ve větší hloubce. Jasně modré a karmínové světlo.

Co to sakra je?

Nad hlavou jim vyšlehl další blesk, který osvětlil celou lagunu. Monk se před hromovým zaburácením přikrčil. Tam, kde blesk zasáhl síť, se po ocelových lanech rozběhly modravé jiskřičky elektřiny, v jejichž stopách na okamžik zasvítila světla svatého Eliáše. Celá konstrukce byla evidentně uzemněná a fungovala jako gigantický hromosvod.

Připojil se k němu Ryder. Kolem ramena měl omotaný kotouč provazu. Hodil lana přes zábradlí a spouštěl je s umem ostříleného záchranáře. V další chvíli popruh dospěl na úroveň balkonu a houpal se ve větru.

„Jdu dolů,“ zaječel mu Monk do ucha. „Zajistím tu kabinu a pak se sem vrátím. Budeme muset vytáhnout obě dvě společnými silami.“

Ryder přikývl. Už ten plán znal. Monk mu ho opakoval jen z toho důvodu, aby poskytl miliardáři příležitost nabídnout se, že sleze dolů sám.

Ryder se nenabídl.

Rozumné rozhodnutí. Není divu, že je miliardář.

Monk se chytil provazu, přehoupl se přes zábradlí a začal se spouštět dolů. Ovládal sestup umělou rukou a rychle klesal níž, dokud se nedotkl nohama svázaných lan.

Otočil se čelem k balkonu a kymácel se ve vichřici. Závěsy byly zpola zatažené, ale v jasném světle viděl Lisu. Nějaký obr ji tiskl ke dveřím na balkon, jednou rukou ji škrtil a zvedal ji na špičky prstů.

Paráda: už od začátku to jde skvěle.

20.32

Lisa visela z Patovy ruky, kterou jí svíral krk. Strkal jí nos do obličeje a ječel na ni, až mu z úst odletovaly kapky slin.

„Co jsi, kurva, dělala s tou kapačkou, ty děvko?“ Poslední slovo jí vmetl do tváře se silným přízvukem.

Lisa odstraňovala všechny Susaniny katetry – nitrožilní infuze, cévky na moč i na stolici – a připravovala ji k co nejrychlejšímu odchodu. Film ve vedlejší místnosti bohužel skončil a Pat se vydal na toaletu, přičemž minul Lisu dost blízko na to, aby vycítil, že se něco děje.

Mat mezitím za svým bratrem kontroloval pacientku. Otočil se k nim a promluvil rychlou ruštinou. Lisa mu nerozuměla, ale něco zjevně bylo v zásadním nepořádku.

To není dobré.

Lisa, stále přitisknutá k balkonovým dveřím, ucítila, jak na ně něco ťuká.

Ach, bože, ať je to Monk.

Sáhla rukou za sebe a podařilo se jí dosáhnout ukazováčkem na kliku, kterou otočila do svislé polohy.

Dveře se za ní otevřely a ona se pohnula s nimi.

Pata její nenadálý tah překvapil, ztratil rovnováhu a vypotácel se za ní. Přitom ji pustil. Lisa se snažila udržet na nohou, ale místo toho tvrdě dopadla na záda.

Otevřenými dveřmi dovnitř vtrhla něčí paže, popadla Pata za límec a vyvlekla ho ven. Následoval tlumený výstřel a slábnoucí výkřik.

Pat si šel zaplavat.

Mat naopak ustupoval k nohám postele a sahal pro pistoli v ramen-

ním pouzdru. Zatím byl příliš polekaný a šokovaný, než aby zaječel. Lisa sáhla po své zbrani, ale právě na ní seděla.

Ve dveřích se objevil Monk, jehož siluetu zezadu ozářilo světlo blesku. Byl promočený na kůži a v ruce držel pozvednutou pistoli. Výstřel bude slyšet, ale neměl na vybranou.

Vzápětí se za Matem vztyčila jakási roztřesená, nejistá postava.

Susan.

Bodla Mata skalpelem zezadu přímo do krku. Strážný zapomněl na zbraň a oběma rukama si sevřel hrdlo.

Monk se vrhl kupředu, popadl ho za opasek a odtáhnul ho ke dveřím.

„Je načase, aby ses podíval za bráškou."

Tentokrát se neozval ani žádný výkřik.

Monk se vrátil a otřel si ruce. „Tak kdo je připravený vyrazit?"

Následujících několik okamžiků proběhlo ve všeobecném spěchu.

Lisa přeběhla ke dveřím do kabiny a zajistila je řetězem, zatímco Monk odpojoval poslední kontakty – EKG, EEG, měřič tepové frekvence – a osvobozoval Susan od lékařských přístrojů.

Lisa si sundala svetr a pomohla do něj Susan. Navíc jí oblékla i lékařské kalhoty. Ukázalo se, že Susan sice chodí nejistě, ale je daleko silnější, než Lisa očekávala poté, co ta žena strávila pět týdnů na lůžku.

Možná šlo o účinky adrenalinu, možná něčeho jiného.

V každém případě byli brzy na balkoně, vystaveni bouři. Na konci provazu se houpal popruh. Monk ho chytil a ohlédl se po Susan. Na okamžik se překvapeně zarazil. „Nechtěla bys mi prozradit, proč tvoje kamarádka ve tmě světélkuje?" zeptal se Lisy.

Susan si ostýchavě zkusila stáhnout rukávy svetru co nejníže. Lisa už ji s tímto úkazem seznámila, když na chvilku zhasla světla v místnosti.

Ukázala Monkovi k provazu. „O tom si promluvíme později."

Monk se zamračil, ale začal šplhat vzhůru. Bylo vidět, že má velice silnou horní polovinu těla a že perfektně ovládá stisk umělé ruky.

Lisa pomohla Susan do popruhu. „Dokážete se v něm tu chvíli udržet?" zeptala se jí.

„Budu muset." Susan se křečovitě chvěla.

Po chvilce ji začali Monk s Ryderem tahat vzhůru. Využívali přitom lodní sloupek jako podpěru.

Lisa čekala a chodila sem a tam.

Vtom zaslechla hlasité klepání na dveře, které ji přimrazilo k podlaze.

Vycházelo z kabiny.

Vykročila k prahu, odkud se ozval zlostný výkřik.

Doktor Deveš Patandžáli.

Zřejmě si chtěl otevřít elektronickou kartou a zjistil, že je zamčeno zevnitř. Následovalo další bušení.

Lisa ustoupila, vyklonila se z balkonu a vzhlédla.

Viděla kopající nohy. Monk právě pomáhal Susan přes zábradlí.

Lisa vytrhla z opasku pistoli a naléhavě vykřikla vzhůru. „Rychle! Někdo sem jde!“

Její slova pohltil vítr a hrom.

Z kabiny se k ní doneslo hlasité zapraskání. Dobývají se dovnitř.

Následoval výstřel z pušky. Hlasitý jako rána z děla. Lisa sebou polekaně trhla.

Shora k ní dolehly výkřiky.

Aspoň že ten výstřel slyšel i Monk.

Do ramene jí narazil popruh. Tentokrát ho nespouštěli, ale hodili ho dolů. Nedbala na něj a vyběhla k otevřeným balkonovým dveřím. Zatáhla vnitřní závěs a zavřela je za sebou.

Ať objeví prázdnou místnost.

Ta lest sice nevydrží nadlouho, ale třeba jí poskytne několik vteřin navíc. Otočila se k popruhu, chytila ho a vlezla si do něj. V náhlém poryvu větru se udeřila do ruky a z prstů jí vypadla pistole.

Zbraň odletěla do tmy.

Sakra…

Horečně se držela postroje, vylezla na zábradlí a vykopla nohama.

Cítila, jak se lano chvěje, a věděla, že ji oba muži vytahují nahoru. Zhoupla se zpátky, a to právě v okamžiku, kdy se rozletěly závěsy. Oblohou se zaklikatil blesk. Viděla, jak Deveš otvírá ústa překvapením – ve zlomku vteřiny nechápal, odkud se proti němu řítí.

Uskočil dozadu.

Na jeho místě se objevila Surina v županu a s rozpuštěnými dlouhými černými vlasy. Jednou rukou otevřela dveře a druhou popadla Devešovu hůlku.

Lisa dospěla ke konci oblouku. Vykopla nohama proti Surině, ale

Monk s Ryderem ji zrovna v tom okamžiku povytáhli o kus výš, takže její boty zasáhly jen vzduch.

Popruh se zhoupl na druhou stranu.

Surina ji následovala na balkon a její vlasy divoce vlály ve větru. Chytila Devešovu hůl oběma rukama, pootočila s ní a roztáhla paže do stran. Do kajuty odletělo pouzdro z naleštěného světlého dřeva a odhalilo dlouhé ocelové ostří, jež se skrývalo uvnitř.

Surina přiskočila k zábradlí.

Oblohu osvětlil další blesk a ozářil meč modrým plamenem.

Neozbrojená Lisa se zhoupla zpátky k Surině, která čekala s pozvednutou čepelí.

20.46

Monk na nic nečekal. Po prvním výstřelu pochopil, že Lisa potřebuje okamžitou pomoc, a tak nechal toho Australana, ať ji vytahuje sám.

Sám slanil po provaze, jehož druhý konec byl přivázán k záchrannému pásu mezi dvěma sloupky lodního zábradlí. Protéza ruky držela lano silou ocelového sevření. V druhé ruce pozvedl pistoli.

Skočil dost daleko, aby viděl, jak se Lisa blíží k té ženě s ostřím. Zamířil a vypálil.

Poryv větru mu v poslední vteřině strhl ruku stranou.

Stačilo to však k tomu, aby ta žena pružně a ladně uskočila dozadu.

Ryder hekl a zabral za Lisin provaz.

Současně s tím se Lisa, poháněná adrenalinem a hrůzou, vytáhla za ruce a nyní v popruhu spíše stála než seděla. Ocitla se nad balkonem.

Tvrdě udeřila do trupu plavidla a odrazila se pryč.

Ryder ji jediným trhnutím povytáhl o další metr.

Monk vyprázdnil zbytek zásobníku, další tři rány, aby vzal odvahu všem případným pronásledovatelům. Teď se snad všichni budou držet zpátky.

Mýlil se.

Ta žena s mečem se objevila znovu a skočila na vrchol zábradlí jako gymnastka, která naskakuje na kladinu. Vzápětí se s pozvednutým mečem vymrštila vzhůru.

Lisa zaječela.

20.47

Ostří minulo podrážku její boty, prořízlo jí džíny a zaťalo se jí hluboko do levého lýtka.

V další chvíli se meč poddal gravitaci a padl zpátky dolů.

Lisa shlédla podél svého těla. Surina se vrátila na balkon a bez otálení odkráčela. Dokonce se ani neohlédla.

Ryder vytáhl Lisu opět o něco výš.

Ocitla se mimo jejich dosah.

Ztratila balkon z očí – ve výhledu jí bránila křivka lodi. Držela se provazu jako klíště a chvěla se od hlavy k patě. Z lýtka jí do boty stékala krev.

Spatřila, jak Monk vylézá zpátky přes zábradlí.

O chvíli později ji někdo popadl za ramena a vtáhl ji na palubu. Roztřeseně se zhroutila. Nad ní se objevil Ryder a odvazoval si šátek, který mu sklouzl ke krku.

„Tohle bude bolet," řekl, ale jeho slova zněla jako z velké dálky.

Omotal jí šátek kolem lýtka a rychle ho stáhl. Projela jí palčivá bolest a přiškrceně vyjekla. Utrpení ale aspoň potlačilo její šok.

Přestala vnímat okolní zvuky, které jako kdyby zněly z hluboké studně.

Ryder jí pomohl vstát. „Musíme jít. Budou tady co nevidět."

Přikývla. „Dobře…, jít…, ano."

Shakespeare by to sice napsal o něco líp, ale Ryder jí rozuměl. Podepřel ji ramenem, zatímco Monk pomáhal Susan. Všichni byli promoklí na kost.

Vydali se k zádi plavidla.

„Kam…?" zeptala se Lisa a kulhala kupředu, jak mohla nejrychleji.

„K mému člunu nemáme šanci se dostat," odpověděl Ryder. „Určitě už obsadili schody i výtahy."

Jako na potvrzení jeho slov se v útrobách lodi rozezněla poplašná siréna, která vzápětí dospěla ke všem palubám.

Monk ukázal dolů přes zábradlí. „Musíme k hlavnímu doku," řekl. „Když jsem před hodinou kontroloval rozmístění stráží, všiml jsem si, že je tam dole jeden z modrých člunů pirátů a že ho nikdo nehlídá."

„Hlavní dok je taky o několik palub níž."

Monk je přivedl k okraji lodě a vyklonil se přes zábradlí. „Jenže k

němu můžeme přímější trasou.“

Ukázal dolů.

Lisa se podívala. Rozeznávala vyčnívající konec doku, u kterého byl připevněn člun s vnějším motorem. Piráti ho zřejmě používali ke kyvadlové dopravě mezi vesnicí a lodí.

Zdálo se, že ho opravdu nikdo nehlídá.

„Skočíme?“ zeptala se Susan vystrašeně.

Monk přikývl. „Umíte plavat?“

Susan přikývla. „Jsem mořská bioložka.“

V Lise se proti Monkovu návrhu vše vzpíralo. Jsou dobrých patnáct metrů nad vodou. Od přídě zněly výkřiky. Monk střelil pohledem po Lisině noze a pak se jí podíval přímo do očí.

Přikývla. Nemají jinou možnost.

„Musíme skočit společně,“ řekl Monk. „Jedno velké šplouchnutí přiláká menší pozornost než čtyři.“

Přelezli zábradlí a zastavili se.

Monk se vyklonil a zeptal se: „Připraveni?“

Všichni přitakali.

Lise se sevřely útroby a podlamovala se jí kolena. Od bolesti v noze viděla v temné vodě hvězdičky, připomínající krátké záblesky elektrických výbojů.

Monk odpočítal a všichni skočili.

Lisa roztáhla paže, aby udržovala rovnováhu, a řítila se nohama napřed k černé hladině. V minulosti už do moře skákala z pobřežních skal. Když ale teď dopadla do vody, měla pocit, že narazila do upěchované hlíny. Úder s ní otřásl do morku kostí. Zkroutila se jí kolena, ale pak se oceán poddal její váze a vpustil ji hluboko do svého nitra. Zajela do teplé vody. Po studeném větru a dešti to byla příjemná změna.

Voda zpomalila její sestup a Lisa navíc brzdila pažemi.

V další chvíli stoupala k hladině. Kopala a máchala rukama. Vynořila se nad vodu bičovanou deštěm a zhluboka se nadechla. Ze všech stran do ní šlehaly poryvy větru.

Začala šlapat vodu a rozhlédla se. Všichni tři už byli nad hladinou. Monk mířil ke člunu.

Ryder pomáhal Susan a ohlížel se po Lise.

Mávla na něj na znamení, že se o sebe postará.

Kvůli promáčeným botám a šatům se jí plavalo obtížně, ale přece jen

s nimi držela krok.

Monk dorazil ke člunu jako první a vytáhl se do něj jako tuleň, který vylézá na břeh. Držel se při zemi a podíval se po doku.

Neozvaly se žádné výkřiky.

Na lodi stále zněly poplašné sirény. Všichni pravděpodobně mířili k horní palubě, kde byli uprchlíci naposledy spatřeni.

Jako druzí dospěli ke člunu Ryder se Susan.

Monk jim pomohl na palubu. Lisa měla být další.

Už se skoro natahovala po okraji člunu, když…

… jí cosi tvrdě narazilo do nohy.

Vyděšeně se potopila a rozhlédla se po tmavé vodě. Něco se jí otřelo o bok a nechalo to po sobě ve vodě zelenavý záblesk ohně, který se vzápětí rozplynul.

Někdo ji chytil za ramena.

Málem zaječela. Neuvědomila si, že je skoro u člunu. Ryder ji vytáhl z vody.

Lisa ležela na dně a do zad se jí zarývalo volně pohozené nářadí. Ve vlasech cítila naftu, ale nehýbala se. Zhluboka dýchala a uklidňovala se. Postupně jí klesala tepová frekvence.

Motor za ní náhle zabublal. Ryder škubl kotvícími lany a Monk odváděl člun od mola. Zprvu se pohybovali pomalu a co nejtišeji.

Lisa se posadila a ohlédla se k lodi.

Na prkna doku vykročila jakási postava. I když měla obličej ve stínu, Lisa vytušila její tetování. Rakao. Maorského velitele nepřelstili. Věděl, že z jachty je možný únik jen omezeným množstvím způsobů.

„Jeď!“ vykřikla Lisa. „Na plný plyn, Monku!“

Motor se otřásl, vykašlal trochu vody a zaburácel.

Lisa přihlížela, jak Rakao pozvedá paži, a vzpomněla si na jeho obří pistoli.

„Dolů!“ zaječela. „Všichni k zemi!“

Z hlavně vyšlehl záblesk a kulka se odrazila od kovového boku člunu. Prudce zrychlili a rozčeřili zvlněnou hladinu.

Rakao vypálil znovu, ale i on si určitě uvědomoval, že jde o marnou snahu. Už si držel u úst vysílačku.

Monk ujížděl od obrovského plavidla.

Lisa si všimla, že se zpoza zádi vynořil další rychlý člun. Zatím je dělila značná vzdálenost. Zřejmě se vracel z vesnice na pobřeží. Náhle

přidal plyn a zamířil k doku.

Rakao ho očividně přivolal, aby je mohl pronásledovat.

Měli před ním ovšem náskok.

Dokud motor hlasitě nezakašlal a nevyvalil se z něj oblak modrého dýmu. Člun se zachvěl a zpomalil. Lisa se narovnala a ohlédla se. Zadívala se na opravářské nářadí rozložené po podlaze. Vzadu ležel smotaný ručník, umazaný od nafty.

Člun u doku neodpočíval po převozu dalších zásob – zrovna podstupoval opravu.

Motor kouřil čím dál víc. Řev se změnil ve škytání.

Ryder zaklel, přelezl kolem ní a otevřel poklop motoru.

Ven se vyvalil další dým.

Ryder se zamračil. „Tenhle plecháč je pořádně rozhašený."

Rakao skočil z doku do druhého člunu, který okamžitě vyrazil za nimi.

„Nemáme na výběr," řekl Monk a otočil volantem. Motor na okamžik trochu zabral a opět zrychlili. „Musíme k pobřeží a doufat v to nejlepší."

Lisa hleděla k pláži a poté otočila oči zpátky k Rakaovu člunu.

I tak to bude těsné.

Monk silou vůle přiměl motor k maximálnímu výkonu. Z moře před nimi vyrůstal temný prales. Aspoň se zdál být dost blízko na to, aby je schoval.

O půl minuty později motor zcela zhasl.

„Musíme to doplavat!" řekl Ryder.

Pláž už nebyla daleko. Necelých padesát metrů.

„Opusťte člun," souhlasil Monk. „A fofrem."

Znovu všichni skočili do vod laguny. Lisa skopla z nohou boty a následovala je. Rakaův člun se s řevem blížil.

Teprve když se ponořila do moře, vzpomněla si na to, jak se o ni u jachty něco otřelo a vyděsilo ji to. Momentálně ale měla větší obavy z Rakaa. Lisa se potápěla prakticky po celý život a už se o ni otřel nejeden žralok.

Z Rakaa šel jednoznačně větší strach.

Udělala další tempo nohama.

Při ohlédnutí si ve vodě všimla podivných záblesků.

Smaragdových, rubínových a safírových.

Jiskření, jako kdyby pod vodou hořely ohně.

Záblesky se pohybovaly vodou a mířily k jejich skupině.

Lisa náhle věděla, co do ní narazilo a co se k nim nyní blížilo. Smečka dravců, dorozumívajících se světelnými signály jako jakousi morseovkou.

„Plavte!“ vykřikla.

Zabrala silněji.

Nemohou to stihnout.

Sledovalo to stopu krve ve vodě. Postranní lemy se vlnily a plachtily. Svaly pumpovaly vodu pláštěm a vyháněly ji ven zadním otvorem, čímž poháněly dvoumetrové tělo kupředu. Zvíře sevřelo osm chapadel těsně k sobě a proměnilo se ve štíhlý svalnatý šíp. Špičky dvou nejdelších ramen světélkovaly a vytvářely kolem boků zářící proužky.

Vede své hejno.

Velké kulovité oči rozeznávaly vzkazy bratrů.

Někteří se rozestoupili do stran, jiní se ponořili do větší hloubky. Pach krve sílil.

Lisa plavala silnými, ráznými tempy.

Panika by ji jen zpomalovala.

Pláž se táhla přímo před ní jako stříbrný pruh mezi černou vodou a tmavou džunglí. Jednalo se o cílovou pásku, kterou hodlala proběhnout.

Rakaův člun vrčel kousek za ní.

Ona ale tak nespěchala kvůli maorskému pirátovi.

Mířily k ní stužky ohně.

Přitahuje je rána na jejím lýtku.

Krev.

Čtyři metry před ní se Monk s Ryderem namáhavě zvedli z vody a táhli mezi sebou Susan. Lisa vykopla ještě prudčeji.

„Monku!“

S posledním stahem svalů se zvíře přiblížilo ke zčeřené vodě. Roztáhlo chapadla do stran. Dvě dlouhá ramena vystřelila vodou kupředu, zdobená žlutou září a vybavená řadami přísavek s chitinovými háčky.

21.05

Monk uslyšel svoje jméno.

Lisa usilovně plavala ke břehu.

Už byla jen tři metry od něj.

Za ní se k jejich skupince rychle blížil pirátský člun. Z oblohy padal hustý déšť, který bičoval hladinu laguny. Ve vodě se pohybovaly ohnivé záblesky, které mířily přímo k Lise.

Monk si vzpomněl na historky, které obklopovaly zdejší vody.

Vyprávěl mu je ten bezzubý pirát.

Démoni z hlubin.

Skočil zpátky do vody. Pobřeží tu klesalo strmě dolů. Po dvou krocích už byl po pás ve vodě. „Liso!“

Vzhlédla k němu a jejich oči se střetly.

Náhle se s trhnutím zastavila, jako kdyby ji něco chytilo.

Vytřeštila oči. „Běž!“

Monk se pro ni vrhl s nataženými pažemi. „Podej mi ruku!“

Příliš pozdě.

Z vody se vynořil chumel chapadel a obtočil ji ze všech stran. Strhl ji zběsilou rychlostí pod hladinu, smýkal s ní a mával ze strany na stranu. Obluda se nakrátko objevila u hladiny – štíhlá, s malými postranními lemy – a zablikala sérií elektrických výbojů. Pohled Monkovi oplácely obrovské černé oči, které ale vzápětí zmizely.

Nad hladinou se mihlo jedno rameno, už ve vzdálenosti dobrých dvou metrů. V dalším okamžiku vyrazil živočich neuvěřitelnou rychlostí pryč jako ryba chycená na rybářském háčku. Rameno se potopilo zpátky do hloubky.

Liso…

Monk udělal další krok kupředu a chystal se potopit.

Vtom v šoku zaslechl hlasitý výstřel. Do vody kolem něj dopadla sprška kulek, která ho donutila bezodkladně ustoupit na písečný břeh.

„Tady!“ zavolal na něj Ryder.

Další střely mu zvedaly obláčky písku u nohou. Vítr k němu donesl práskání palby.

Neměl na vybranou.

Odpotácel se pozpátku do Ryderova sevření a do temného pralesa.

Lisa…

Lisa se pokoušela zadržovat dech, omotaná škrtícími chapadly.

Do kůže se jí zakusovaly obří háčky, ale Lisa díky panice necítila žádnou bolest.

Kopala a zmítala se.

S otevřenýma očima.

Temnotou vířily stužky světel.

Takhle tedy zemře.

21.06

Monk se nechal odtáhnout hlouběji do pralesa. Nemohl dělat nic jiného. Neměl jinou možnost. Mezerou v listoví se ohlédl k černé hladině.

Člun pirátů nedaleko pobřeží zpomalil. K pralesu mířilo několik zbraní. Rakao ale stál na přídi a Monk podle jeho siluety poznal, že v ruce drží dlouhou harpunu.

Vzápětí maorský velitel mrštil ocelovou harpunou vší silou do laguny.

V místě dopadu zazářilo několik modrých oblouků, jasně patrných v okolní tmě. Voda zasyčela s bublinkami vzduchu, které stoupaly k hladině kolem ostří Rakaovy zbraně.

Co to dělá?

Lisa pomalu ztrácela vědomí. V plicích už jí docházel poslední kyslík. Náhle jejím tělem projel bolestivý šok. Hlavonožcovo objetí křečovitě zesílilo – živočich prožíval stejnou agónii, možná díky větší citlivosti ještě intenzivnější.

Vzápětí ji ramena s konečným škubnutím uvolnila.

Mořská voda jí pronikla do nosu.

Otevřenýma očima viděla, jak živočich klesá do temných hlubin. Připomínal v tu chvíli smaragdový ohnivý šíp. Ostatní ho následovali.

Lisa se vznesla k hladině.

Něčí ruce ji popadly za vlasy a vytahovaly ji z vody.

Byly příliš pomalé.

Lisa se dusila, otvírala a zavírala ústa jako ryba na suchu, a postupně ji pohlcovala černota.

21.07

Zpoza úkrytu za velkým balvanem a pralesní vegetací Monk přihlížel, jak Rakao vytahuje Lisu za vlasy z vody. Visela mu bezvládně v rukou a její hlava byla zakloněná v nepřirozeném úhlu.

Maorský velitel odhodil harpunu.

„To je jako nějaký druh hole na dobytek," poznamenal Ryder. „Dal s ní těm šmejdům pěknou slupku."

Rakao přehodil Lisu přes okraj člunu a zatlačil jí na záda. Z nosu a úst se jí vyřinula mořská voda.

Pozvedla jednu paži a ohnala se po něm.

Je naživu.

Pirát ji otočil a odhodil ji na dno. Vyhlédl k pralesu a poté přenesl zrak výše k útesům. Nad střechou ostrova proťal oblohu další blesk. Vítr ještě zesílil a přinášel s sebou prudké proudy deště.

Rakao pozvedl ruku a učinil s ní krouživý pohyb.

Člun se otočil a rychle se vydal zpátky k lodi. Nechával za sebou jen rozšiřující se vlny. Vraceli se k lodi.

Odváželi s sebou Lisu.

Aspoň je ale naživu.

„Proč odjíždějí?" zamumlala Susan.

Monk se po ní ohlédl. V temnotě pralesa její obličej i ruce jemně zářily. Jednalo se o sotva postřehnutelné světlo, ale bylo tu. Jako když se měsíční světlo pokouší prorazit silnou vrstvu mraků.

„Stejně nemůžeme nikam utéct," podotkl Ryder kysele. „Ráno nás začnou pronásledovat."

Monk ukázal hlouběji do džungle. „V tom případě bychom raději měli vyrazit."

Se Susan po boku se vydal do zalesněného svahu. Naposledy se ohlédl k laguně. „Co to bylo zač?"

„Dravé olihně," odpověděla Susan s jistotou. „Některé světélkující olihně loví v hejnech. Tichomořské olihně Humboldtovy už takhle z hlubin napadly a zabily několik lidí. Existují ovšem i větší druhy. Jako třeba *Taningia danae.* Tahle izolovaná laguna se zřejmě stala domovem nějakého podobného typu. K hladině za potravou stoupají v noci, kdy jejich komunikace a koordinace pomocí bioluminiscence funguje nejlépe."

Monk si vzpomněl na historku jednoho z pirátů o čarodějnicích a démonech ve vodě. Patrně právě viděli její původ. Také si ale pamatoval další informaci o ostrově.

Zaklonil hlavu a pohlédl k zubatým útesům, jejichž linie se rýsovala proti temné obloze. V krátkých pomlkách mezi hromobitím slyšel dunění bubnů.

Lidojedi.

„Co teď?“ zeptal se Ryder.

Monk vykročil v čele skupiny. „Je načase, abychom se pozdravili se sousedy… a zjistili, co chystají dobrého k večeři.“

21.12

Lisa se opírala o paže jednoho z pirátů vedle doku jachty. Byla příliš slabá, než aby bojovala, a příliš unavená, než aby si dělala starosti s tím, že ji znovu zajali. Čekala na svůj ortel, promočená na kost, a krvácela z tuctu ran.

Rakao se zrovna dohadoval s Devešem.

Malajsky.

Lisa jim nerozuměla.

Předpokládala ale, že se hádají, protože tetovaný pirát nepokračoval v pronásledování Susan Tunisové do džungle. Lisa zachytila jediné slovo.

Kanibalové.

Za muži trpělivě a vzpřímeně stála Surina se založenýma rukama. Držela se pod střechou, aby na ni nepršelo, a upírala oči na Lisu. Nezračil se v nich chlad – to by naznačovalo jakousi emoci. Surininy oči byly dokonale prázdné.

Konečně se Deveš otočil a ukázal na Lisu. Promluvil anglicky, zřejmě ze zdvořilosti k zajatkyni. „Zastřelte ji. Hned.“

Lisa se v pirátově objetí narovnala. Odkašlala si, aby byla vůbec schopná promluvit.

Nabídla Devešovi jedinou věc, kterou mohla.

Aby si zachránila život.

„Deveši,“ řekla pevně. „Vím, co dělá Jidášův kmen.“

11. kapitola

ROZBITÉ SKLO

6. ČERVENCE, 13.55
ISTANBUL

Šok celý výjev zpomalil jako promítaný film.

Z okénka v prvním patře Hagia Sophia viděl Gray, jak Balthazaru Pinossovi vybuchuje týl a po okolí se rozletuje sprška krve a úlomků kostí. Pod nárazem kulky se ohnul v pase. Rozhodil paže do stran. Mobil, který měl ještě před chviličkou u ucha, mu odletěl z prstů, dopadl na chodník a odklouzal pryč.

Vzápětí se na chodník zhroutilo i Balthazarovo tělo.

Vigor vedle Graye zalapal po dechu a narušil tak zpomalené vnímání celého výjevu. „Ach, můj bože…, ne…“

Dolehl k nim zvuk: ozvěna výstřelu, křik lidí na náměstí.

Gray ustoupil od okna a nadechl se. Zamyslel se nad tím, co to znamená. *Jestli zastřelili Balthazara…*

„Násir o něm věděl,“ řekl Vigor, kterému došlo totéž. Monsignor se ohromeně opřel o okenní římsu. „Násir věděl, že je Balthazar s námi. Zabili ho odstřelovači toho monstra.“

Gray na tom nebyl o nic líp. Zavalily ho výčitky svědomí a hlavou mu vířily tisíce otázek. Poslal toho muže před popravčí četu.

Křik zvenku sílil a rozšířil se už i do nitra kostela. Lidé prchali – a většina z nich utíkala k nejbližšímu útočišti, které představovala právě Hagia Sophia.

Před několika minutami Gray s Vigorem vystoupali na ochoz, kde bylo méně turistů a kde se mohli držet v ústraní. Balthazar ještě před

odchodem oznámil kurátorovi, že Vigor s Grayem už odešli a odmítli lékařskou pomoc. Oba muži se pak přesunuli k oknu, aby se ujistili, že všechno postupuje bez potíží.

„Za chvíli se to tu bude hemžit policisty," podotkl Gray. „Musíme se někam schovat."

Vigor ho chytil za rukáv. „Vaši rodiče…"

Gray nerozhodně zavrtěl hlavou. Neměl vůbec čas o tom uvažovat. Násir je varoval před jakýmkoliv úskokem. Když ale Vigor vyslovil své obavy nahlas, Gray nedokázal uniknout před vlastním děsem. Přerývaně oddechoval a zatočila se mu hlava. Za tuto chybu zaplatí i jeho otec s matkou.

Jak se Násir dozvěděl o Balthazarovi?

Vigor stále vyhlížel z okna. Náhle prudce sevřel prsty kolem Grayovy paže. „Drahý bože… co tu dělá ona?"

Gray obrátil plnou pozornost na otevřené náměstí před západní fasádou kostela. Lidé prchali do všech stran nebo se krčili k zemi. Jediná postava ve všeobecném zmatku sprintovala naprosto cílevědomě a přímo. Trochu přitom napadala na levou nohu.

Seichan.

Proč sem běží?

Těsně před kostelem jí od bot odskočilo několik jisker. Někdo po ní střílel. Násirovi muži. Její náhlé objevení je zastihlo nepřipravené. Měli rozkazy zabránit Grayovi a jeho společníkům v odchodu z kostela, ale nečekali, že se někdo rozběhne k němu.

Seichan ještě přidala v závodu se smrtí.

13.58

Nepříjemně překvapená Seichan zaklela. Takže tu Násir opravdu rozmístil jednoho nebo dva odstřelovače. Musela je přehlédnout. Na druhou stranu ti střelci měli spoustu času, aby se ukryli opravdu dobře. Seichan nepředpokládala zrádce ve vlastních řadách. Balthazar byl v Hagia Sophia od rána a připravoval jim past.

Prořítila se Císařskými dveřmi a schovala se za zeď. Jsou nějací ozbrojenci i tady?

Rozhlédla se po prostorné kostelní lodi. Lidé, vyděšeni přestřelkou, se choulili v koutech nebo v panice pobíhali sem a tam. Musela najít

Graye a Vigora.

V dálce se ozvaly houkačky.

Za košili ji popadla něčí ruka. Reflexivně dotyčnému zaryla pod žebra pistoli.

Cíl se ani nepohnul. „Co se stalo, Seichan?“

Byl to Gray s napjatým a bledým obličejem.

„Grayi…, musíme odtud vypadnout. Hned. Kde je monsignor?“

Ukázal k vedlejšímu schodišti. Vigor byl napůl schovaný za rohem a sledoval dav lidí.

Seichan k němu dovedla Graye.

Monsignor hleděl ke klenutým dveřím a v očích se mu zračil zármutek. „Násir ho zastřelil. Zastřelil Balthazara.“

„Ne,“ odpověděla Seichan, aby zabránila jakýmkoliv nedorozuměním. „To já.“

Vigor o krok ustoupil a Gray se k ní prudce otočil.

„Pracoval pro Násira,“ vysvětlila Seichan.

Vigorovi pronikla do hlasu zlost. „Jak můžete…?“

„Mám dva roky staré fotografie. Násira a Balthazara, jak si předávají obálku.“ Tvrdě se zadívala na Vigora. „Pracoval pro něj celou dobu.“

Viděla na obou mužích nedůvěru. Promluvila o něco příkřeji. „Monsignore, kdo vás upozornil na ten nápis ve Věži větrů?“

Vigor střelil pohledem ke dveřím, směrem k mrtvému muži, kterého ovšem ze svého místa nemohl vidět.

„Než jsme do všeho zatáhli vás dva,“ pokračovala Seichan, „hráli jsme si s Násirem na honěnou po celé Itálii. Oba jsme pátrali po prvních kouskách skládačky andělského kódu. Nikdo neměl odhalit moji neviditelnou značku ve Vatikánu, dokud vám nezavolám a neřeknu vám, ať se podíváte do té místnosti se zdrojem ultrafialového světla. Myslíte si, že ho váš přítel objevil pouhou náhodou?“

„Říkal, že… jeden z jeho studentů…“

„Lhal. Pověděl mu o tom Násir. Ten parchant sledoval stejnou stopu jako já. Využil Balthazara, aby vás zatáhl do luštění hádanky.“

Vigor klesl na schody a zakryl si dlaněmi obličej.

Seichan se otočila ke Grayovi. Stál krok od ní s nepřítomným výrazem a bylo na něm vidět, jak si v hlavě přehrává dopolední události ve světle tohoto odhalení. Zřejmě vycítil, jak se na něj Seichan dívá.

„Pak tedy Násir věděl, že se ho pokoušíme zradit,“ řekl. „Věděl, že

máme první klíč. Ví všechno.“

„Nikoliv nezbytně.“ Seichan postavila Vigora na nohy a odtáhla Graye dál od vchodu do kostela. „Proto jsem ho musela zastřelit. Myslím, že neměl čas zavolat Násirovi po tom, co vás opustil. Zabila jsem ho, než se k tomu dostal a mohl všechno ještě zhoršit.“

„Zhoršit?“ Gray se zastavil a v očích mu svítil vztek. „Mohla jste ho zajmout. Mohli jsme ho použít proti Násirovi. Nabízelo se tisíc možností!“

„Všechny příliš riskantní!“ Seichan k němu přikročila blíž. Neuhýbala před jeho hněvem. „Vtlučte si to do té své zabedněné hlavy, Grayi. Násirovy i naše plány… všechno je fuč. Začínáme od nuly. A musíme ihned jednat.“

Vzedmula se v něm zlost. Zbrunátněl v obličeji a z očí mu vyšlehly blesky. „Až ten syčák zjistí, co jste udělala… co jsme udělali… Právě jste odsoudila moje rodiče k smrti!“

Přerušila ho rozhodným políčkem do tváře. Gray se zapotácel a vrhl se na ni. Nebránila se. Jednou rukou ji popadl za košili a druhou sevřel v pěst.

Zachovávala klidný hlas. „Když je teď ten darebák mrtvý, naskytlo se nám drobné okénko příležitosti. Nesmíme ho promarnit.“

„Ale moji rodiče…“

Vyrovnaně mu skočila do řeči. „Grayi, ti už jsou mrtví.“

Ruka, kterou ji držel, se roztřásla. Obličej se mu zrůznil vztekem a smutkem. Propaloval ji očima. Hledal, na koho by hodil vinu za jejich smrt.

„A jestli nejsou,“ pokračovala, „jestli je nechává naživu jako pojistku navíc, zbývá nám jediná naděje.“

Gray spustil ruce, ale stále je měl křečovitě zaťaté v pěst.

„Potřebujeme mít něco velkého, abychom mohli vyjednávat,“ řekla Seichan. „Něco se stejnou hodnotou jako životy vašich rodičů.“

Viděla, jak mu v očích pomalu pohasíná zlost. Bouře se přehnala. Konečně mu došla její slova. „Samotný druhý klíč k tomu stačit nebude.“

Zavrtěla hlavou. „Musíme zmizet. Řekněte Vigorovi, ať si vyndá z mobilu baterii, aby nás nikdo nemohl sledovat.“

„Ale jak se s námi Násir spojí?“

„Je načase, abychom převzali iniciativu.“

„Ale až se nám pokusí zavolat…“

„Bude zuřit. Možná vašim rodičům ublíží a možná i jednoho z nich zabije. Ale dokud nás nenajde, nechá přinejmenším jednoho naživu. Není to blázen. A tohle je naše jediná naděje.“

Vigorovi se rozezněl telefon. Všichni na zlomek vteřiny ztuhli. Pak Vigor vytáhl mobil z kapsy, podíval se na displej, polkl a podal přístroj Grayovi.

Gray ho převzal. „Násir,“ potvrdil.

„My o vlku,“ sykla Seichan. „Určitě se s ním spojil jeden z odstřelovačů, aby si vyžádal další instrukce. To je pravděpodobně taky jediný důvod, proč už nevtrhli sem. Balthazarova smrt je zastihla nepřipravené. Druhou šanci už nedostaneme.“

Gray hleděl na telefon.

Seichan čekala.

Jak je silný?

14.04

Gray nedokázal pohnout prsty. Stále svíral telefon.

Znovu mu zavibroval a zazvonil v dlani.

Téměř vnímal vztek, který z přístroje vyzařoval. Vztek, který si Násir určitě vybije na Grayově matce a otci. Zoufale toužil ten hovor přijmout: křičet, žebrat, spílat a vyjednávat.

Neměl ale co nabídnout.

Zatím ne.

„Násir je určitě ještě v letadle,“ zahučel nakonec k telefonu.

„Přistane za pět hodin,“ přitakala Seichan.

Grayovi se tělem rozlila chladná vlna, ale prsty sevřel ještě pevněji. „Ve vzduchu bude váhat se zásadními rozhodnutími. Konečné slovo vyřkne, až přistane.“

„A jestli se s vámi do té doby nespojí…“

Gray nedokázal ta slova ani vyslovit. Jen přikývl na znamení, že chápe. Pak Násir zabije jeho rodiče. Déle s tím čekat nebude. Potrestá Graye a přijde s novou strategií.

Pět hodin.

„Budeme potřebovat víc než druhý klíč, který jsme tu našli,“ řekl. „Dokonce nebude stačit ani třetí klíč.“

Seichan přikývla.

Gray k ní vzhlédl. „Musíme rozluštit hádanku obelisku. Budeme potřebovat Polovu mapu.“

Seichan na něj jen vyčkávavě hleděla.

Gray věděl, co musí udělat. Otočil telefon a ztuhlými prsty otevřel přihrádku s baterií.

Přikročil k němu Vigor a položil mu dlaň na roztřesenou ruku. „Víte to jistě, Grayi?“

Gray zvedl oči. „Ne… Nevím. Nejsem si jistý vůbec ničím.“ Odtáhl se od monsignora a vyndal z mobilu baterii. Poslední zazvonění umlklo v polovině. „To ale neznamená, že nebudu jednat.“

Otočil se k Seichan. „Co teď?“

„Právě jste mu hodil rukavici. Násir zavolá svým nohsledům. Máme možná minutu nebo dvě.“ Ukázala do hloubky kostela. „Tudy. Kowalski s vozem čeká u východního východu.“

Odváděla je chrámovou lodí. Kolem se zmateně hemžili lidé a pod klenbou se rozléhaly jejich hlasy. Ke kostelu se blížily sirény. Seichan vytáhla něco z kapsy.

„Násir má určitě odstřelovače i tady,“ poznamenal Gray a srovnal s ní krok.

Seichan otevřela dlaň. „Cvičný granát. Zableskne se a udělá trochu hluku. Odpálíme ho uprostřed. Až se všichni poženou k východům, utečeme i my.“

Gray se zamračil.

Vigor vyjádřil i jeho obavy, když míjeli skupinku dětí ve školním věku, které se s očima rozšířenýma hrůzou držely v jednom chumlu. „Jestli si odstřelovači všimnou někoho z nás, zahájí palbu do davu.“

„Jiná cesta neexistuje.“ Seichan zrychlila. „Musíme to risknout. Násirovi muži už jsou možná v kostele…“

Prostorem chrámové lodi se rozlehl hlasitý výstřel.

Gray cítil, jak mu něco zabzučelo kolem ucha. Kousek mozaiky na stěně se rozprskl ve zlaté sprše.

Lidé zpanikařili ještě víc a rozutekli se všemi směry.

Vigora srazil dav na koleno. Gray mu pomohl na nohy ve chvíli, kdy zazněla druhá rána. Kulka zasáhla mramorový sloup.

Všichni tři přikrčeně zatočili a rozběhli se lodí. Když se blížili ke středu kostela, Seichan se připravovala k odpálení granátu.

Gray ji popadl za ruku a zabránil jí v tom. „Ne.“

„Je to jediný způsob. Před námi mohou být další ozbrojenci. Musíme se k východu dostat s davem.“

A jestli si nás všimnou uprostřed lidí, pomyslel si Gray, kolik nevinných bude zabito?

Ukázal. „Je tu ještě jedna cesta.“

Pořád držel Seichan za ruku a odváděl všechny k jižní stěně, kde stálo lešení, po němž už jednou šplhal.

„Nahoru!“ řekl.

Zbývala tu ovšem jedna překážka.

Zdejší strážný zůstával na svém místě. Hrbil se za dřevěnou zábranou s pozvednutou zbraní, připravený střílet.

Gray vytrhl Seichan z prstů granát, odstranil pojistku a hodil ho za zátaras. „Zavřete oči!“ vykřikl na Vigora a strhl ho k zemi. „Zakryjte si uši.“

Seichan už se přikrčila s hlavou zakrytou pažemi. Zaznělo mohutné zadunění a Grayovými víčky se propálilo oslnivé světlo, i když se odvrátil na druhou stranu.

Pak všechno skončilo.

Gray zvedl Vigora na nohy. Lidé kolem ječeli, i když jejich hlasy zněly přes zbytkové zvonění v Grayových uších tlumeně. Vyběhl k mohutnému lešení. Dav se dělil ve dva proudy, mířící k východnímu a západnímu východu z budovy.

Oni se ale nevydali s ostatními.

Strážný u lešení ležel omámeně na zádech a sténal.

Bude ho ošklivě bolet hlava, ale přežije to.

Gray si vzal jeho pušku a pokynul Seichan s Vigorem, ať pokračují ke schodům lešení. Musejí postupovat rychle. Všeobecný úprk odstřelovače zpomalí, ale jen na krátkou dobu.

Vyrazil za Seichan a Vigorem.

„Kam jdeme?“ zavolala na něj Seichan shora. „Tady budeme v pasti!“

„Běžte!“ odpověděl Gray. „Pohněte kostrou!“

Utíkali po točitém schodišti a brali schody po dvou.

Dospěli do poloviny, když tu se od ocelových podpěr lešení začaly odrážet kulky z automatické dávky. Střelec neměl dobrou mušku, ale i tak je přiměl k tomu, aby se z vnějšího schodiště přesunuli do centra

lešení. Dusali po prkenné podlaze tohoto patra.

Gray se protlačil dopředu. „Tudy!“

Přikrčeně sprintoval k nejbližší stěně.

Nacházeli se ve výšce, kde začínal obrovský dóm kostela a kde obvod budovy lemovala řada obloukových oken, nad jejichž krásou žasl Gray a před několika stoletími i Marco Polo.

Gray pozvedl pušku a vystřelil proti sklu. Okno se vysypalo. Gray nezpomalil. Doběhl k němu a pažbou vytloukl zbývající střepy.

„Ven!“ vykřikl na Seichan a Vigora.

Poslechli ho v okamžiku, kdy zazněla další střelba. Kulky se odrážely od kovu a zarývaly se do dřeva.

Gray následoval svoje společníky na římsu obkružující chrám.

Oslňovalo je odpolední slunce.

Přímo před nimi se rozkládal Istanbul v celé své neuspořádané kráse. Město představovalo chaotickou směs starého a moderního světa. Marmarské moře zářilo safírovou modří. O kus dál bylo vidět visutý Bosporský most, který spojoval opačné břehy mořské úžiny vedoucí k Černému moři.

Ten ale neudržel Grayovu pozornost nadlouho.

Ukázal k jižní fasádě kostela, kde k budově zvenku přiléhalo další lešení.

„Támhle!“

Vigor se vydal naznačeným směrem kolem dómu. Opatrně se přesunovali po úzké římse. Jakmile se ocitli u stěny, na níž probíhaly opravy, Gray seskočil z římsy na svažující se střechu a sjel po zádech k lešení. Pušku přitom držel pozvednutou nad sebou.

Narazil do železné konstrukce a otočil se. Seichan už ho následovala – držela se na nohou a riskantně napůl sbíhala, napůl klouzala za ním. Vigor byl opatrnější a na etapy sjížděl po zádech.

Seichan se zastavila a natáhla paži, aby se chytila jedné podpěry.

Něco ječela do mobilního telefonu.

Gray chytil Vigora a pomohl monsignorovi na schody lešení. Seběhli dolů. Na této straně naštěstí nečekal žádný odstřelovač. Zřejmě opustil svůj post, když v kostele vypukl ten zmatek.

Jakmile dorazili na zem, Seichan je odvedla přes úzký pás zeleně do postranní uličky, do níž právě na opačném konci smykem zatočilo žluté taxi a prudce vyrazilo k nim. Seichan se zmateným výrazem ustoupila.

Řidič otlučeného taxíku na poslední chvíli strhl volant a s kvílením brzd zastavil.

Naklonil se k otevřenému okénku u místa spolujezdce. „Na co sakra všichni čekáte? Nastupte si!“

Kowalski.

Gray si sedl vedle něj, Seichan s Vigorem dozadu. Zabouchli za sebou dveře.

Kowalski vyrazil tak prudce, až se od kol zvedla oblaka dýmu.

Seichan se přes zrychlení, které ji tlačilo do opěradla, předklonila. „To není ten vůz, který jsem vám nechala!“

„Myslíte tu japonskou hromadu šrotu? Tohle je Peugeot 405 Mi16 ze začátku devadesátých let. Prvotřídní žihadlo.“

Na potvrzení svých slov Kowalski přidal plyn, podřadil před rohem ulice a prudce zatočil. Setrvačnost všechny vrhla ke straně. Kowalski vůz vyrovnal a vystřelil po ulici jako raketa.

Seichan se s brunátným obličejem zeptala: „Kde…?“

Zpoza stejného rohu vyrazilo policejní auto se zapnutými sirénami.

„Vy jste ho ukradl,“ řekl Gray.

Kowalski se nakláněl kupředu s nosem u volantu. Pokrčil rameny. „To říkáte vy. Já bych to označil za *výpůjčku.*“

Gray se ohlédl. Policejní vůz za nimi zaostával. Nemohl se měřit s jejich motorem.

Kowalski prosvištěl kolem dalšího rohu a jmenoval přednosti peugeotu. „Má dokonalý poměr hmotnosti ke koňské síle, posilovače řízení ve vyšších rychlostech… Jo! A taky posuvnou střechu.“ Zvedl ruku z řadicí páky, aby ukázal vzhůru. „Prima, co?“

Gray se opřel.

Kowalski setřásl policejní pronásledovatele už po dvou zatočeních. O minutu později ujížděli hustou dopravou žlutého moře taxíků ven ze staré čtvrtě Istanbulu.

Gray se konečně uklidnil natolik, že se obrátil k Seichan. „Pět hodin,“ řekl. „Musíme se dostat na Hormuz.“

„Na ostrov Hormuz,“ rozvedl to Vigor. „U ústí Perského zálivu.“

Seichan si přidržovala dlaň u boku. Vypětí posledních chvil si u ní vybíralo svou daň. Ve tváři byla bledá, ale přikývla.

„To místo znám. Tenhle ostrov využívá plno pašeráků mezi Ománem a Íránem. Žádný problém.“

„Jak je to daleko?“

„Tři hodiny cesty soukromým letadlem a hydroplánem. Vím, kdo nám je půjčí.“

Gray se podíval na hodinky. To znamená, že budou mít pouhé dvě hodiny na to, aby objevili poslední klíč a vyluštili hádanku obelisku. Znovu se mu rozbušilo srdce. Vzrušení na chvíli potlačilo obavy o rodiče. Ale nyní…

Natáhl ruku k Seichan. „Potřebuji váš mobil.“

„Abyste zavolal na velitelství Sigmy?“

„Musím je informovat o tom, co se stalo.“

Grayovi neušel její výraz. Věděla, že jí neříká pravý důvod. I tak mu podala telefon.

Opřel se. Za pár okamžiků už měl na lince ředitele Crowea. Seznámil ho s posledními událostmi, od objevení druhého klíče až po jejich útěk z Hagia Sophia.

„Takže agent Bratrstva infiltroval do Vatikánu,“ shrnul to Painter. Kvalita signálu se střídavě zlepšovala a zhoršovala. „Grayi, na tom ostrově toho pro vás nemůžu moc udělat. Obzvlášť v tak krátkém čase. Jde o íránské území. Musel bych informovat zpravodajské služby na celém Středním východě.“

„Není třeba, abyste zasahoval,“ odpověděl Gray. „Jenom… prosím… moji rodiče…“

„Já vím, Grayi… Chápu to. Najdeme je.“

Přes uklidňující slova slyšel Gray v ředitelově hlase zaváhání. Jedna věc zůstávala nevyřčená.

Jestli jsou ještě naživu.

8.02

ARLINGTON, VIRGINIE

Znovu je stěhovali.

Harriet přiložila manželovi ke rtům sklenici s vodou. Byl připoutaný k židli, oblečený do teplákové soupravy. „Jacku, musíš se napít. Polykej.“

Vzpíral se.

„Přinuťte ho spolknout ten prášek,“ vyštěkla Annishen, „nebo mu ho nacpu do zadku.“

Harriet se chvěly ruce. „Prosím, Jacku. Pij.“

Annishen docházela trpělivost. Před pár minutami přijala hovor a poté zavolala ostatní stráže, dokonce i ty z ulice. Vyvlekli Harriet ze staré chladírny, kam ji na celou noc zamkli. Bylo to hrozné místo. Osamělá žárovka bez stínidla ozařovala dvě řady háků na maso zavěšených z kolejnic, které byly zapuštěny ve stropě. Podlahu pokrývaly čerstvé krvavé skvrny, které někdo jen ledabyle spláchl do odtokového otvoru.

Pak přišel ten hovor.

Vytáhli Harriet z místnosti, aby se věnovala svému manželovi. Jacka drželi odděleně. Nenechali ji s ním. Celou noc se strachovala o jeho život. Po zásahu elektrickým paralyzérem v hotelovém pokoji byl sotva při vědomí. Zděsila se, když zjistila, že ho připoutali k židli a do úst mu dali roubík, ale jinak naštěstí vypadal v pořádku.

Jakmile ji spatřil, začal škubat pouty, ale nepoznal ji. Alespoň ne zcela. Zůstával ve zmateném stavu, který u něj vyvolal stres, elektrošok a skutečnost, že přišel k sobě spoutaný a s roubíkem.

„Zapomeňte na to,“ řekla nakonec Annishen a chytila Harriet za rameno. „Ty prášky, co jste mu dala předtím, nijak nezabraly.“

„To už ale byl rozrušený,“ namítla Harriet prosebně. „Chce to čas… a pravidelné dávkování. Potřebuje svoje léky.“

Annishen ustoupila. „Máte ještě jednu šanci.“

Harriet se naklonila k manželově líci. Jednou rukou mu podpírala hlavu, v druhé třímala sklenici. Pokoušel se jí vytrhnout, ale držela ho pevně. „Jacku, mám tě moc ráda. Vypij to, prosím. Kvůli mně.“

Nalila mu pár kapek vody do úst. Reflexivně rozevřel rty. Určitě má žízeň. Konečně se napil. Hltavě polykal nabízenou vodu. Dokonce se zdálo, že ho to trochu uklidnilo. Přestal se tak vzpínat.

Harriet si ulehčené vydechla.

„Spolkl to?“ zeptala se Annishen.

„Během hodiny by měl lék zapůsobit.“

„My nemáme hodinu.“

„Chápu… ale…“

Harriet věděla, že po nich jistě někdo pátrá. Čím déle zůstanou na jednom místě, tím větší mají naději, že je někdo najde. Neustálým stěhováním jejich stopa vychladne.

„Zvedněte ho!“ přikázala Annishen.

Popadla Harriet za límeček u košile a smýknutím ji postavila. Měla

velkou sílu. Strčila Harriet ve směru zadního východu. Její muži mezitím rozvázali Jacka. Harrietin manžel ochable stál mezi dvěma obrovskými Armény s huňatým obočím. Jeden z nich držel v kapse u saka pistoli, přitisknutou k Jackovým zádům.

Annishen svírala Harrietino předloktí.

Jack zavyl, jakmile ho začali přesunovat, a zápasil s oběma gorilami. „Neeee."

„Možná bysme mu měli dát další elektrickou ránu," navrhl jeden muž se silným přízvukem.

„Nedělejte to, prosím," prosila Harriet. „Já ho udržím v klidu."

Strážný ji neposlouchal.

Vypadalo to, že Annishen mužův nápad zvažuje.

„Je den," řekla Harriet. „Když ho vynesete na ulici bezvládného…"

„Kolem jsou hospody," odpověděl strážný. „Nalijeme mu vodku na košili a nikdo nic nepozná."

Annishen se na ten nápad zamračila. Podle Harrietina odhadu tu ženu zlobilo, že na to nepřipadla sama. Strčila Harriet k Jackovi.

„Zklidněte ho, jinak dostane takovou slupku, že z něj bude slintající nemluvně."

Harriet přispěchala k manželovu boku. Zaujala místo jednoho strážného a objala Jacka paží kolem pasu. Druhou rukou ho pohladila po hrudi.

„Všechno je v pořádku, Jacku. Musíme jít."

Podezřívavě se na ni zadíval, ale vzteklý výraz v očích poněkud zjihl. „Já chci… jít domů."

„Právě tam jdeme… Tak pojď, nedělej si starosti."

Dovolil jim, aby ho odvedli k zadnímu východu a ven do vedlejší uličky, tak úzké, že se tam sotva vešly popelnice přetékající odpadky. Do očí se Harriet vpalovalo palčivé slunce.

Vyšli na hlavní ulici.

Dosud se ukrývali ve starém řeznictví se zabedněnými okenicemi. Šlo jen o jeden ze zavřených obchodů v sousedství. Harriet se rozhlédla po nějakých orientačních bodech. Jsou někde v Arlingtonu. Věděla, že s nimi po únosu přejeli Potomac.

Ale kde přesně?

Půl bloku od nich parkoval černý dodge.

Ranní doprava pomalu houstla. Pod přístěnkem veřejné prádelny se

shromáždilo několik bezdomovců. Mezi sebou měli nákupní vozík, po okraj naložený plastovými taškami.

Annishen si jich nevšímala a odváděla svou skupinu k dodávce. Odemkla ji dálkovým ovládáním a zadní postranní dveře se otevřely.

Jack kráčel mechanicky jako robot a sotva si uvědomoval svoje okolí.

Harriet počkala, dokud se neocitli na úrovni bezdomovců kolem nákupního vozíku. Pravou ruku měla pořád položenou na Jackově břiše.

Promiň.

Přes košili ho bolestivě štípla do kůže.

Jack se s trhnutím narovnal a probral se z pasivity.

„Neeee!“

Bojoval se strážným.

„Já vás neznám!“ řičel. „Zmizte ode mě!“

Harriet s ním zacloumala. „Jacku…, Jacku…, Jacku. Uklidni se.“

Ohnal se po ní a zasáhl ji tvrdě do ramene.

„Hej!“ zavolal jeden z bezdomovců. Byl vychrtlý až na kost a tvář mu zakrýval neupravený plnovous. Svíral láhev, zabalenou v papírovém sáčku. „Co s ním děláte?“

V zamlžených oknech prádelny za bezdomovci se objevilo pár obličejů.

Annishen přistoupila k Harriet. Na rtech jí pohrával zlý úsměv a jednu ruku měla zastrčenou v kapse svetru v jasně výhružném gestu.

Harriet pohladila Jacka po břiše a otočila se k vousatému bezdomovci. „To je můj manžel. Má Alzheimera. Právě… právě ho odvážíme do nemocnice.“

Její slova ukonejšila mužův ostražitý výraz. Přikývl. „To je mi opravdu líto, madam.“

„Děkuji.“

Harriet odvedla Jacka do dodávky. Za chviličku se usadili a dveře se za nimi zavřely. Annishen seděla vepředu vedle řidiče. Když se rozjížděli, otočila se k zajatcům.

„Ať ty prášky koukají zabrat,“ řekla. „Jinak ho příště pověsíme na jeden z těch řeznických háků.“

Harriet přikývla.

Annishen se odvrátila.

Jeden z mužů se k ní natáhl ze zadního sedadla a přetáhl jí přes hla-

vu černou kápi. Slyšela, jak Jack nesouhlasně hekl, když udělali totéž i jemu. Sáhla po manželově ruce a stiskla ji. Jeho prsty jí sevření oplatily, byť jen reflexivně.

Je mi to moc líto, Jacku…

Druhou rukou sáhla do kapsy svetru, kde měla lahvičku s pilulkami, o kterých pouze předstírala, že je manželovi podává. Potřebovala, aby byl rozrušený a zmatený.

Potřebovala, aby si jich lidé všimli…, aby si je zapamatovali.

Zoufale zavřela oči.

Odpusť mi, Pane.

12. kapitola

O NEZNÁMÉ MAPĚ

6. ČERVENCE, 16.44
HORMUZSKÝ PRŮLIV

Ruský hydroplán Berijev 103 vyrazil z mezinárodního letiště na ostrově Kešm a vydal se přes akvamarínové vody k ostrovu Hormuz.

Na Graye udělala rychlost, s jakou na letišti přesedli, velký dojem. Jejich letoun z Istanbulu přistál teprve před deseti minutami. Oboj živelný stroj už na něj čekal s natankovanou nádrží, zahřátým motorem a jeho dvě vrtule se pomalu otáčely. Do hydroplánu se včetně pilota vešlo pouze šest lidí, kteří museli sedět na třech dvojitých sedadlech za sebou.

Ale bylo to rychlé.

Cesta přes moře k ostrovu Hormuz nezabere ani dvacet minut. Měli dobrý čas. Stejně jim však zbývaly jen dvě hodiny na to, aby našli poslední klíč a použili ho k rozluštění andělského textu na obelisku.

Gray strávil čas na palubě soukromého letadla, zapůjčeného prostřednictvím Seichaniných podloudných konexí, tím, že studoval komplikovanou šifru. I při takto krátkém letu rozhoduje každá minuta. Seděl o samotě na zadních sedadlech s vytaženým zápisníkem, do kterého si čmáral poznámky a různé možnosti. Už zkusil přepsat všechny znaky na obelisku do podoby písmen, jako to učinil Vigor s andělským nápisem ve Vatikánu, z něhož získal slovo *HAGIA. Zatím* ale moc dál nepokročil.

Ani s Vigorovou pomocí.

Cestou z Istanbulu společně dumali nad kryptogramem. Vigor znal lépe dávné jazyky, ale ukázalo se, že jim to k ničemu není. Luštění ještě

ztěžovala skutečnost, že nevěděli, která ze čtyř stran obelisku vlastně představuje začátek a kterým směrem by se text měl číst – po směru či proti směru hodinových ručiček?

To rozšiřovalo počet možností na osm.

Vigor si konečně promnul oči a přiznal si, že je v koncích. „Bez třetího klíče na to nikdy nemůžeme přijít."

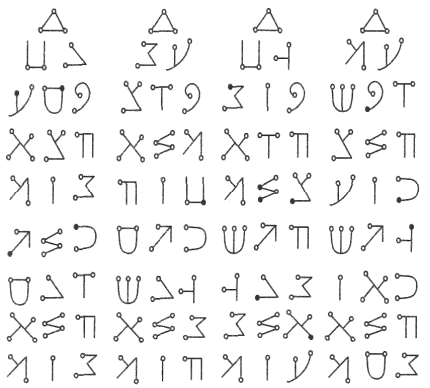
Tomu Gray odmítal uvěřit. Dokonce se kvůli tomu krátce pohádali. Dohodli se, že si dají chvilku oddych, aby neztráceli čas jalovými debatami. Gray věděl, že jeho nervozita z velké části plyne z úzkostlivě sevřených útrob.

I teď se mu zvedal žaludek. Pokaždé když zavřel oči, vytanul mu na mysli obrázek matky. Viděl i otcovu vyčítavou tvář.

Proto Gray přestal zavírat oči a pokračoval v práci.

Nic jiného nemohl dělat.

Znovu hleděl na jednu ze stránek s písmennými náhradami andělských znaků.

I	I	I	I
CN	BA	CG	MA
ASP	ZZP	BVP	SPZ
AZH	ALM	AZH	ZLH
MVB	HVC	MLZ	AVC
TLC	STC	STH	STG
SNZ	SNG	GNB	VAC
ALH	ALB	BLA	ALH
MVB	MVH	MVA	MSB

Následující listy byly pokryté sedmi zbývajícími variantami.

Která je správná? Kde mají vůbec začít?

Jeho pozornost přilákalo hlasité zachrápání. Kowalski už usnul. Pravděpodobně ještě předtím, než se kola zvedla z makadamu rozjezdové dráhy.

Vigor seděl vedle Kowalského a znovu si prohlížel hedvábný svitek. Šlo patrně o slepou uličku. Monsignor se nad hlučností svého souseda zamračil a rozepnul si bezpečnostní pás. Připojil se ke Grayovi a klesl

na sousední sedadlo. V nikách držel svitek.

Okamžik rozpačitého ticha se protahoval.

Gray zavřel zápisník. „Poslyšte…, to předtím…“

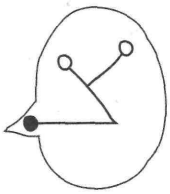
„Já vím.“ Vigor ho jemně poklepal po ruce. „Všichni si děláme starosti. Ale chtěl jsem vám něco ukázat a zjistit, co si o tom myslíte.“

Gray se napřímil. „Jistě.“

„Já vím, že chcete rozluštit ten kód na obelisku, ale protože už máme přistát, možná je načase určit, kde přesně by na ostrově Hormuz mohl být třetí klíč.“

„Já myslel, že to už víme,“ odpověděl Gray.

Znovu otevřel notes a ukázal na andělský symbol, který nalezli na zadní straně třetího zlatého *paitzu.*

Porovnali náčrt s mapou ostrova a zjistili, že černě vyplněný kruh označuje trosky starého portugalského hradu, postaveného zhruba sto let před ukrytím klíčů. Na vrcholu slávy se jednalo o význačnou pevnost vybudovanou na ostrovním výběžku a oddělenou vodním příkopem. Shlížela na město Hormuz a nejlepší ostrovní kotviště. Vatikánským mystikům, kteří hodlali ukrýt klíč na dlouhé věky, musela připadat jako velice vhodné místo.

Právě k této zřícenině měli namířeno i oni.

Vigor přikývl. „Ano, ten portugalský hrad. Měl jsem ale na mysli, *proč* tam budeme pátrat. Pokud na to přijdeme, napadne nás třeba, kde máme hledat v rámci hradních trosek.“

„Dobře, tak kde začneme?“

Vigor ukázal ven okénkem vedle Graye. Vepředu už viděli blížící se ostrov. „Hormuz byl hlavním obchodním přístavem, kudy se převážely drahokamy, koření i otroci. Dokonce byl tak důležitý, že sem v šestnáctém století vtrhli Portugalci a postavili tu svoji pevnost. I za časů Marka Pola ale měl ostrov takový význam, aby sem Kublajchán chtěl provdat mladou ženu ze své rodiny.“

„Modrou princeznu Kokejin.“

„Jednalo se čistě o obchodní ujednání. Perský král, jehož manželkou se měla stát, vlastně zemřel, ještě než sem Kokejin s Polem dorazili.

Nakonec si vzala králova syna. I to ale byl sňatek z rozumu. Sama princezna zemřela o pouhé tři roky později. Někteří tvrdí, že spáchala sebevraždu, jiní zase, že chřadla zármutkem po muži, jehož opravdu milovala.“

Gray se po něm podíval. „Nechcete tím říct.“

„Ani Marco Polo se neoženil, dokud Kokejin nezemřela. Po Polově smrti u něj v pokoji našli dva cenné předměty. Zlaté *paitzu*, které mu svěřil Kublajchán. Ale také zlatou čelenku posetou drahokamy.“ Vigor se na Graye významně podíval. „*Princezninu* zlatou čelenku.“

Gray se narovnal a vzpomněl si na Markovu dvouletou pouť po exotických zemích. Marco Polo byl při odjezdu z Kublajchánova paláce pořád poměrně mladý – přibližně pětatřicetiletý. Kokejin opouštěla Čínu jako sedmnáctiletá a do Persie dorazila v devatenácti. Představa, že se do sebe zamilovali láskou, jež nemohla trvat dále než na Hormuz, Grayovi nepřipadala nijak nepravděpodobná.

Promnul si čelo a pokoušel se přemoci bolest hlavy, která se o něj pokoušela. Vybavil si cihlu z dómu Hagia Sophia, jejíž vnitřek zdobila modrá barva jako tajemství ukryté do kamene. Co když cihla reprezentovala i Markovo srdce? Co když byla symbolem jeho tajné lásky ke Kokejin?

„Kromě toho jsme zapomněli na další vodítko,“ pokračoval Vigor a pozvedl svitek. „Ten příběh byl vyšit na hedvábí. Proč zrovna hedvábí?“

Gray pokrčil rameny. „Jde o látku z Dálného východu, odkud Polo přicestoval.“

„Ano, ale nemohl by výběr látky znamenat i něco víc?“

Gray si vzpomněl, jak se Vigor skláněl nad textem a zkoumal ho lupou. „Co jste objevil?“ zeptal se.

Monsignor ukázal na svitek. „Text nebyl vyšit na nové hedvábí, ale na hedvábí obnošené. Na mnoha místech jsem našel stopy po starých skvrnách a mastnotě.“

„Takže se jednalo o použité hedvábí.“

„Ale k čemu ho používali?“ otázal se Vigor. „Jedním z nejběžnějších způsobů použití hedvábí bylo – díky jeho nákladnosti a vzácnosti – na rubáše, na pohřební rubáše členů královské rodiny.“

Vigor se odmlčel a vyčkávavě hleděl na Graye. Grayovi to pomalu docházelo. Znovu si vybavil dutou cihlu s modrým nitrem. Do hlasu se mu vkradl úžas. „Vy se domníváte, že mohlo jít o pohřební rubáš princezny Kokajin."

„Je to možné. Jestli se ale nemýlím, vím už, kde na hradě máme hledat." Grayovi to došlo také. „V Kokejinině hrobce."

16.56

Seichan měla ze sedadla vedle pilota široký výhled na ostrov, k jehož chráněné zátoce hydroplán právě mířil. Nebyl to velký ostrov – jeho průměr nepřesahoval šest kilometrů. Uprostřed byl skalnatý a kopcovitý, s řídkými pruhy zeleně. Většinu pobřeží tvořily útesy a izolované rozeklané zálivy, které představovaly příhodné útočiště pro mnohé pašeráky. Na severu ale kopce klesaly k moři pozvolněji a země tu byla zelenější, se spoustou datlovníkových palem a obhospodařovaných políček, mezi nimiž leželo i městečko s chaloupkami s doškovými střechami.

Ze vzduchu bylo vidět doklady o původní přítomnosti staršího a většího města: mohutné základy s kameny vytěženými z místních kopců, několik rozpadajících se budov, které připomínaly spíše hromady sutin, a osamělý vysoký minaret, který kdysi Portugalci využívali coby maják.

Oni ale měli namířeno jinam.

Hydroplán se naklonil ke straně a přeletěl nad ostrovní šíjí, která se nacházela severně od starého města. Na výběžku souše spočívaly ruiny dávného hradu. Kdysi ho od města odděloval široký vodní příkop, ale ten už byl zanesený a zbýval z něj jen snížený pruh země vedoucí od východu k západu.

Seichan při přeletu pozorně studovala jejich cíl. Mohutnou pevnost obklopovaly vysoké hráze, které ale na západní straně už dávno podlehly soustředěnému a letitému náporu mořského příboje. Východní strana, chráněná zálivem, na tom byla o něco lépe.

Letoun klesal právě k této zátoce a v dalším okamžiku už se jeho plováky dotkly vodní hladiny. Seichan zahlédla v pevnosti zrezivělá děla. Šest dalších kanonů bylo rozmístěno u břehů zálivu, kde nyní sloužily jako sloupky k uvazování lodí. K jednomu byl ostatně právě přivázán malý plechový člun, z něhož na ně mávala jakási snědá posta-

va, až na bermudy nahá.

Seichan předpokládala, že jde o průvodce, kterého si objednala ze sousední vesnice. Vzhledem ke dvouhodinové lhůtě potřebovali někoho, kdo zříceninu hradu dobře zná.

Hydroplán přistál na klidné hladině a rozčeřil za sebou mohutné vlny. Seichan vrhla setrvačnost kupředu a do trupu se jí zařízl bezpečnostní pás. Ve zraněném boku se jí ozvala bolest. Na letištních toaletách si předtím zranění prohlédla: obvazy sice zvlhly od výtoku z rány, ale nebyly krvavě červené. Spíš jenom růžové.

To přežije.

Pilot otočil stroj v okamžiku, kdy se k nim rychle vydal čekající člun, který se pohupoval na vlnách vytvořených jejich přistáním. Průvodce seděl na zádi s rukou na kormidle.

O pár chvil později se otevřely dveře letadla a všichni přestoupili do skifu. Ukázalo se, že jim průvodce bude dělat dvanácti – či třináctiletý chlapec s vystouplými žebry a přátelským úsměvem. Zjevně si také hodlal procvičovat svoji notně lámanou angličtinu.

„Dobří hoši, milá paní, vítám na Hormuzu! Já jmenuji Ffaz!“

Gray pomohl Seichan do člunu a povytáhl přitom obočí. „Tohle má být váš zkušený průvodce?“

„Jestli nechcete roztavit jeden z těch zlatých pasů, je tohle to nejlepší, co si tu můžete koupit.“

Seichan už utratila tučnou sumu za co nejrychlejší přepravu sem.

Sledovala, jak Gray usedá do člunu. Rozhlížel se po zřícenině. Podle nahrbených ramen poznala, že je bez sebe obavami. Z profilu měl ostře řezanou a napjatou tvář, plnou vrásek od čela až po bradu. Vývoj událostí ho však nalomil a oslabil.

Dělal si starosti o osud svých rodičů.

Seichan přezíravě zavrtěla hlavou a odvrátila se. Ona si na své rodiče ani nepamatovala. Zbývala jí jediná vzpomínka: na plačící ženu, kterou vlečou ze dveří. Žena se po ní natahovala, ale v další chvíli zmizela. Seichan si dokonce ani nebyla jistá, zda se jednalo o její matku.

Ffaz přidal plyn malého přívěsného motoru a vyrazil k pláži lemované palmami, za nimiž se tyčila zřícenina hradu. Kowalski zíval a máčel si ruku ve vodě. Vigor hleděl k vesnici. Zrovna v ní probíhala nějaká slavnost a nad hladinou se nesla ozvěna hudby.

Gray střelil po Seichan pohledem. Měl povytažená obočí a známý

výraz, který se ptal: *Jste připravená?*

Přikývla.

Gray se otočil a svlékl si lehkou bundu. Slunce pálilo. Nyní měl na sobě jen zelené tričko. Všimla si odrazu slunce na jeho límečku. Pravou rukou si roztržitě upravil stříbrný přívěsek.

Ve tvaru draka.

Dala mu ho víceméně jako žertovnou provokaci, když se jejich cesty zkřížily poprvé. Gray si ho ale nechal a stále ho nosil. Proč? Vyvolávalo to v ní nečekané pocity – ne snad náklonnost, ale spíše směs zmatku a zahanbení. Domníval se snad Gray, že mu ten přívěsek dala jako nějaký symbol, na znamení, že ji přitahuje? Ta představa ji měla pobavit, ale místo toho ji jen podráždila.

Dno člunu zaskřípalo o písek a to ji vytrhlo ze zamyšlení.

Dospěli ke břehu a začali vystupovat.

Seichan podala Kowalskému batoh s dalším vybavením včetně laptopu, několika světelných granátů a šesti krabic munice do jejich čtyř pistolí.

Gray jí podal ruku, aby jí pomohl z člunu.

Odstrčila ji a vyskočila sama.

Fi'az přivázal člun k jednomu ze zrezivělých děl a ukázal ke čtvercovému otvoru v hradbách pevnosti. O něco výše ochranný val přerušovaly úzké střílny, z nichž kdysi portugalští vojáci bránili svou baštu.

Všichni prošli otvorem v hradbách na opuštěné kamenné nádvoří. Z puklin čněly trnité křoviny. Pár kroků od nich se nebezpečně nakláněla ke straně velká otevřená nádrž a ve staré zahradě vyrůstaly nepěstěné datlovníky. Po zbytku zříceniny se s tichým ševelením pohyboval písek, šeptající hlasy duchů z dávné minulosti.

Fi'az pozvedl paži k hlavní budově hradu, která se tyčila do výšky šesti poschodí a končila zubatým cimbuřím, z něhož stále vykukovaly hlavně rezavých děl.

„Já vám ukázat všechno!" prohlásil chlapec. „Moc k vidění!"

Než ale stačil vykročit, Vigor mu položil ruku na rameno. „Je tu nějaká kaple?" zeptal se.

Fi'az se na okamžik zamračil, ale vzápětí se mu tvář rozzářila věčným úsměvem. „Kaple! Vy mít žízeň."

Vigor se usmál. „Ne. Kostel."

Chlapec nakrabatil obočí, ale nepřestával se usmívat. „Ach, vy křes-

ťan. To v pořádku. Všechno dobré. Muslimové rádi bibli. To taky svatá kniha. My mít taky svaté. Muslimské svaté. Ale prorok Mohamed nejlepší.“ Rozpačitě rozpřáhl paže.

Vigor mu stiskl rameno. Pochopil, že v chlapci probíhá svár, zda má být dobrý průvodce nebo dobrý muslim.

„Ten kostel?“ zopakoval.

Chlapec horlivě přikývl. „Místnost křížů.“ Vydal se k temnému otvoru a neustále něco brebentil.

Kowalski zavrtěl nad chlapcovou živostí hlavou a vydal se za nimi. „Ten kluk by měl vysadit kofein.“

Gray se usmál a jeho permanentně zachmuřenou tvář tak prozářil jasný sluneční svit. „Jdeme,“ zašeptal, když míjel Seichan. Jeho ruka se otřela o její.

Málem ji reflexivně chytila. Místo toho, rozzlobená sama na sebe, jen sevřela prsty. Její reakci ale neživil jen vztek a zuřivost.

Byly to i výčitky svědomí.

Nesnášela pomyšlení, že mu musí lhát.

17.18

„Tak tohle bude pořádnej vopruz,“ podotkl Kowalski.

Gray se nehádal.

Kaple se nacházela v přízemí hradu, a to až úplně vzadu. Jakmile prošli vstupní síní, museli v nízkých zadních chodbách rozsvítit baterky. Krok za krokem se nořili do stále většího ticha. Vzduch tu znehybněl. Hýbaly se tu jen krysy, které utíkaly ze světelných paprsků jejich baterek.

Síň končila u nízkých dveří, do kterých nestačilo sehnout hlavu, ale člověk se musel předklonit v pase. Vigor vstoupil do místnosti s jejich průvodcem jako první. Když se uvnitř narovnal, ostatní slyšeli, jak překvapeně zalapal po dechu. Gray ho následoval jako další.

Nyní stál uprostřed kaple a svítil si kolem.

Oknem ve tvaru kříže, vytesaném v protější stěně, sem vnikalo trochu sluneční záře. Jednalo se vlastně jen o dvě na sebe kolmé štěrbiny, příliš úzké, než aby se jimi někdo protáhl. Snad se ale odtud také dala bránit pevnost v případě nepřátelského obléhání.

Kříž slunečního světla dopadal na opracovaný kámen, který dosaho-

val do výšky pasu.

Zdejší oltář.

Jinak byla místnost prázdná.

Ovšem nikoliv prosta výzdoby.

Na každém povrchu – na stěnách, podlaze, stropě a dokonce i oltáři – byly do kamene vytesány kříže. Stovky, ne-li tisíce křížů. Jejich velikost se pohybovala od miniaturních až po skutečné obry.

„Není divu, že to nazývají místnost křížů," vydechl Vigor.

„Jo, něco takového musel udělat fakt pošuk," okomentoval to Kowalski. „Za to určitě můžou všechny ty příbuzenský sňatky na ostrově."

Gray se rozhlížel po stěnách a vzpomněl si na nenápadný kříž vyrytý do mramorové podlahy Hagia Sophia. Vytáhl stříbrný krucifix otce Agreera. „Stačí najít kříž, který odpovídá tomuto."

Vigor přikročil k průvodci a požádal ho, aby je tu nechal o samotě.

Chlapec vypadal zmateně, dokud monsignor neukázal na křížek v Grayově ruce.

„Musíme se pomodlit," vysvětlil Vigor klidně. „Až budeme hotovi, vyjdeme ven."

Chlapec přikývl a rychle odešel. Pospíchal, co mu nohy stačily. Zjevně se obával, aby ho někdo nepnstihl, jak je přítomen křesťanskému rituálu. Podle toho spěchu se patrně také domníval, že se návštěvníci chystají obětovat nějaké dítě.

Jakmile osaměli, Gray se poškrábal na hlavě. Tlačil ho čas a na okamžik propadl beznaději. „Jeden ze zdejších křížů určitě přesně odpovídá kříži otce Agreera a my musíme zjistit, který to je."

Rozdělil jejich skupinu.

Čtyři lidé, čtyři stěny.

A pořád ještě zbývala podlaha a strop.

Položil krucifix na oltář, aby byl snadno dostupný každému, kdo by ho potřeboval porovnat s nějakým podezřelým křížem na stěně. Kromě toho vytrhl ze zápisníku čtyři stránky a obkreslil na ně krucifix. Každý tak dostal do ruky hrubý nástroj pro porovnání.

Zatímco hledali, Gray si všiml, jak se sluneční kříž pomalu posouvá po oltáři. Slunce zapadalo a jemu docházel čas. Dokončil prohlídku své stěny. Nic. Tekl z něj pot a lepilo se na něj oblečení. Začal s podlahou. Ostatní se k němu jeden po druhém připojili. Seichan se pustila do pro-

hlídky oltáře.

Nejdůležitější kříž – vytvářený slunečním svitem – nadále postupoval místností.

„Na podlaze taky nic," řekl nakonec Vigor s brunátným obličejem a zvedl se z kleku. Postavil se a protáhl si záda.

Seichan za oltářem také zavrtěla hlavou.

Ani ona neměla štěstí.

Gray vzhlédl.

Strop tu byl poměrně nízký, ale nikoliv tak nízký, aby na něj dosáhli. Budou muset zvedat jeden druhého, aby prozkoumali všechny kříže, které se blížily správné velikosti.

„Možná se pletu," ozval se Vigor. „Možná je Kokejinina hrobka někde jinde v pevnosti. Všechny ty kříže jsou třeba jen falešnými stopami."

Gray zavrtěl hlavou. *Ne*. Už tak ztratili celou hodinu. Neměli čas prohledávat všechna zákoutí celého hradu. Rozhodli se pro kapli. Nemohli toho nechat a začít s novými dohady.

„Princeznina hrobka musí být tady," trval na svém Gray.

Vigor si povzdychl. „Pak nám zbývá už jen strop."

Gray pokynul Kowalskému, aby vyzvedl monsignora, a sám přikročil k Seichan.

„Páni, to jsem to zase vyžral," žbrblal Kowalski.

Vigor ho neposlouchal a ukázal ke stěně. „Začneme od krajů. Vy dva prohledejte prostředek."

Seichan vylezla na oltář. „Tady dosáhnu na strop sama."

Když se postavila, kříž slunečního světla jí ozářil záda. Sundala si vestu a stála jen v černém tričku. Grayovi neušly křivky jejího těla, když se natáhla vzhůru a její ňadra napjala bavlněnou látku. Přes všechny starosti v něm pořád zbýval dostatek mužství, aby je ocenil… a zároveň aby si proto připadal provinile.

Teď na to není čas…

„Myslím, že tu něco vidím," zamumlala Seichan a stoupla si na špičky, aby dosáhla ještě výš.

Vzápětí zamrkala bolestí a klesla na paty. Ruku si přitiskla k boku. Natáhla si zranění.

Gray vylezl za ní. „Pomůžu vám."

Propletl prsty a nabídl jí je.

Zvedla stříbrný krucifix a stoupla do jeho dlaní.

Gray se napřímil a zvedl ji. Seichan se mu opřela jednou rukou o temeno a druhou přiložila křížek ke stropu. Pravou hýždí se mu tiskla k tváři.

Jo, určitě skončím v pekle, pomyslel si Gray.

„Myslím…, že by to…," zašeptala Seichan. „Pasuje to! Tenhle vyrytý kříž je docela hluboký a krucifix do něj dokonale zapadá!"

Gray vzhlédl, ale ze svého místa viděl jen spodní stranu jejích ňader.

„Poznáte, kam se dívá Kristus?" zeptal se. Vybavil si postup v Hagia Sophia.

„Dolů k oltáři," odpověděla, ale zdálo se, že něco rozptýlilo její pozornost. „Krucifix zapadl do kruhového kamenného bloku. Mám pocit, že když jsem ho tam zasunula, cítila jsem nějaké klapnutí. A ten kámen mi připadá skoro volný. Myslím, že s ním teď můžu otočit. Třeba ho i vyndám."

„To byste asi neměla…"

Slyšel zaskřípění kamene. Ozvalo se hlasité zařinčení, které ale nepřicházelo shora. Gray se podíval pod nohy.

Oltář se pod ním propadl do podlahy a Graye vzal s sebou.

Seichan se mu zřítila do náručí a pevně ho objala pažemi kolem krku.

Kamenný blok tvořící oltář se prudce zastavil na úrovni podlahy. Gray klesl na jedno koleno. Kolem nich se do vzduchu vzneslo mračno prachu. Jedna z podlahových dlaždic se rozbila, odrazila se od oltáře a odletěla dolů do tmy.

Gray zvedl oči. I když ho ten pád vyděsil k smrti, klesli jen o něco málo přes metr. Vigor s Kowalským na ně překvapeně hleděli.

„Myslím, že jste něco našel, Indiano," ušklíbl se Kowalski a podal mu baterku.

Gray obrátil oči v sloup, ale svítilnu přijal. Seichan z něj slezla a oprášila se. Gray se krčil u vchodu do nově odhalené místnosti pod kaplí. Klenutá chodba je lákala do svého nitra.

Sklouzl z oltáře na podlahu. Seichan nezůstávala pozadu.

Vigor s Kowalským je následovali dolů.

Strop malé komnaty tvořily dva protínající se oblouky. Místnost byla ve srovnání s kaplí přibližně poloviční. Záře baterky odhalila v protější stěně výklenek orámovaný dalším obloukem.

„Hrobka," řekl Vigor.

Ve výklenku leželo na holém kameni tělo zahalené do bílého roucha.

„Kokejinina hrobka," dodal Vigor. „Našli jsme ji."

Přes vzrušení okamžiku postupovali opatrně a slavnostně. Jako první vykročil Gray s Vigorem. Museli se ujistit, že mají pravdu. Vigor požehnal jejich vniknutí do tajné hrobky tím, že se pokřižoval a zamumlal modlitbu.

Monsignor se natáhl k pohřebnímu rubáši.

„Pro vaši informaci," zašeptal Kowalski s plnou vážností, „jestli se něco pohne, mizím odsud."

Vigor ho ignoroval a uctivě nadzvedl cíp látky. „Hedvábí," vydechl.

Z letitého roucha se vznesl prach.

Objevila se klenba lebky. Na ní zářila zlatá čelenka, z níž odrážely světlo rubíny, safíry a diamanty.

„Princeznina čelenka," promluvil Vigor tlumeně.

Gray si vzpomněl na Vigorovo vyprávění o tom, jak Marco Polo měl tuto čelenku u smrtelné postele.

Vigorovi se chvěla ruka. „Marco si určitě přál, aby ji vrátili. Možná dokonce zařídil, aby přestěhovali a ukryli její tělo, než dospělo ke konečnému odpočinku právě tady."

Gray položil monsignorovi ruku na paži. „To třetí *paitzu…*, třetí klíč."

Docházel jim čas.

Gray stáhl hedvábné roucho ze zbytku těla.

Vigor zalapal po dechu a o krok ustoupil.

I Gray ohromeně strnul.

Pod látkou se neskrývalo jen jedno tělo.

V objetí tu leželi hned *dva* kostlivci.

Gray si vybavil, jak Vigor říkal, že Marco Polo byl roku 1324 pohřben v kostele San Lorenzo, ale pozdější opravy odhalily, že jeho tělo zmizelo.

„Neobjevili jsme jen Kokejininu hrobku," zašeptal Vigor.

Gray přikývl. „Našli jsme i Marka Pola."

Hleděl na pár v objetí.

Toho, co jim bylo odepřeno za života, dosáhli po smrti.

Byli spolu.

Navždy.

Gray uvažoval, jestli někdy najde tak velkou lásku. Připomněla mu jeho rodiče, kteří společně přečkali tolik protivenství a příkoří a nyní zápasili s otcovou postupující demencí. Přesto nikdy neopustili jeden druhého.

Někdo je musí zachránit.

11.01 WASHINGTON

Painter si přál být v terénu, ale tím by jen zpomalil práci týmu. Z komunikačního střediska Sigmy sledoval živě přenášený obraz vysílaný z kamery na helmě jednoho z agentů.

Před deseti minutami došlo k prvnímu skutečnému průlomu.

Painter se celé dopoledne marně snažil vystopovat mezinárodní hovory z mobilu monsignora Verony k pobřeží Spojených států. Gray se zmínil o tom, že jim na něj volal Amen Násir. Painter kontaktoval všechny od Papežské kurie po ředitele Národní bezpečnosti. Vzhledem k účasti Seichan alespoň mohl vynést kartu boje proti terorismu. Ta spolehlivě otvírá i jinak pevně uzamčené dveře.

Stejně to ale trvalo déle, než se mu líbilo. Nakonec se ovšem Painter přece jen dozvěděl, odkud přišel daný hovor. Přepadové komando čekalo na jeho pokyn k zahájení operace.

Naklonil se k mikrofonu. „Do toho."

Dveře dodávky sklouzly stranou. Obraz kamery se rozechvěl a začal poskakovat. Tým se blížil k objektu z několika úhlů. Všichni běželi přikrčeně a v rukách drželi připravené zbraně.

V další chvíli vtrhli do domu jako bouře.

Beranidlo otevřelo přední dveře jediným mocným úderem.

Obraz potemněl, jakmile muž s kamerou následoval ostatní dovnitř. Muži se rozptýlili po domě.

Painter čekal.

Vstal, protože už nedokázal dál sedět, a opřel se pěstmi o komunikační přístroje. Vedle něj sledovali technici jiné obrazovky, na nichž se odvíjely družicové záběry Indonésie. Většinu oblasti zakryla velká bouře, která bránila v pátrání po unesené *Paní moře*. Počasí navíc přimělo k přistání většinu průzkumných letadel z Austrálie a Indonésie.

Skutečnost, že nedocházelo k žádným pokrokům, vyvolávala v Painterovi zoufalství. Strach o Lisu a o Monka ho téměř ochromoval.

Pak vystopoval ten telefonát.

Potřeboval mít nějaký úspěch.

Aspoň tady.

Ve sluchátku se ozývaly pokyny a hlášení útočného týmu. Konečně zazněl jasný hlas. To promluvil kameraman. Zastavil se v místnosti, která vypadala jako bývalý sklad na maso. Ze stropu visely háky.

„Řediteli Crowe, dokončili jsme prohlídku řeznictví. Nikoho jsme nenašli. Obchod je opuštěný."

Obraz poskočil, jak se kameraman sehnul k zemi. Vzápětí se opět narovnal a zvedl si ruku před obličej.

Měl vlhké prsty.

„Pane, je tu krev."

Ach ne…

Jeden z techniků po něm vrhl pohled, ale když spatřil Painterův výraz, rychle se zase odvrátil.

Od dveří zazněl hlas, který pronikl Painterovým zoufalstvím.

„Pane řediteli…"

Ve dveřích stála žena v námořnické modři. Kaštanové vlasy měla stažené dozadu a v obličeji se jí zračil strach a obavy. Painterovi neunikl ani její utrápený pohled.

„Kat…," řekl a narovnal se. Monkova žena.

„Moje teta hlídá Penelopu. Nemohla jsem jen tak sedět doma."

Painter to chápal. „Pomoc se nám hodí vždycky."

Povzdychla si a přikývla.

Nic jiného nemohli dělat.

Pokračovat v pátrání. Pokračovat v boji.

Všemi dostupnými prostředky.

18.04

Vigor hleděl na těla v objetí.

Marco Polo a Kokejin.

Ten objev ho přikoval k podlaze. Ostatní se tak dojmout nenechali. Seichan se protáhla mezi ním a Grayem.

Ukázala rukou. „Třetí zlatý pas."

Gray odhrnul pohřební roucho stranou. Mezi těly, pod kostmi, které zbyly z rukou, se leskl nějaký zlatý předmět.

Třetí paitzu.

Vedle něj ležel známý bronzový tubus.

Třetí a poslední svitek.

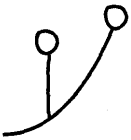
Gray s uctivou jemností zvedl oba objekty. Ještě k tomu sundal z lebky princezniny čelenku. „Třeba na ní bude nějaké vodítko," ospravedlnil se.

Vigor nic nenamítal. Když teď hrobku otevřeli, stejně by čelenku někdo co nevidět ukradl.

Všichni vystoupali zpátky do kaple.

Shromáždili se v rohu místnosti.

Gray otočil zlatý pas a odhalil třetí andělský znak.

„Tak už je máme všechny," řekla Seichan.

„Ale ještě jsme neslyšeli celý příběh," odtušil Gray, vytáhl zápisník a kývl na Vigora. „Tak si ho poslechněme."

Vigor nepotřeboval další pobízení. Otevřel bronzovou trubici a vytáhl z ní svitek. „Zase hedvábí," podotkl a opatrně jej rozvinul.

Poslední část příběhu byla delší – zabírala čtvrtinu délky kaple. Vigor se pustil do překladu Markova benátského dialektu. Drásavý příběh navázal v okamžiku objevení se zářících andělských bytostí, které přišly za Polovou skupinkou v obležené věži.

Vigor četl nahlas:

Zvláštní stvoření k nám pozvedla onen přírodní pohár a jednoznačnými gesty nás vybízela k pití. Takto se uchráníme před hrozným morem, který proměnil Město mrtvých ve ztělesnění Pekla, neboť tu lidé pojídali maso svých bratrů.

S tímto příslibem jsme si všichni lokli nápoje, který se při bližším ohledání a ochutnání ukázal být krví. Také jsme měli pojíst kousek syrového masa položeného na palmovém listu, jenž se při bližším ohledání a ochutnání ukázal být brzlíkem. Teprve po požití mne napadlo pídit se po zdroji tohoto pokrmu. Odpověď chánových mužů prokázala, že jsme se

již sami stali kanibaly, neboť se jednalo o krev a brzlík lidský.

Bylo s námi tedy zacházeno takto zlým způsobem, což se však později v dobré obrátilo, neboť nás vskutku ochránil před hrozným morem. Za tento lék jsme však museli zaplatit vysokou cenu. Otec Agreer nesměl okusit krve ani brzlíku. Bytosti si spolu povídaly tlumenými hlasy a ukazovaly si k otcovu křížku. Nakonec nám bylo dovoleno odejít pouze tehdy, pokud tu otce Agreera necháme.

Otec Agreer, muž ctnostného ducha a ušlechtilého srdce, trval na tom, abychom se zachránili. Oči se mi zalily slzami, ale nakonec jsem svého zpovědníka poslechl. S posledními slovy mi předal svůj krucifix, abych ho vrátil Svatému stolci. Když jsem toho skvělého muže viděl naposledy, odváděli ho opačným směrem. Odhadl jsem jejich cíl. Ve světle měsíčního úplňku se nad pralesem tyčila mohutná hora, ozdobená tisíci vyrytými hlavami démonů.

„Drahý bože," zamumlal Vigor.

Pomalu dočetl zbytek.

Marco Polo vyprávěl, jak po úniku z města postihl mor jeho flotilu. Dopluli k jednomu opuštěnému ostrovu. Nákaza se vyhnula jen těm, kteří požili lék od oněch zářících bytostí. Marco Polo si odnesl z Města mrtvých dostatečné množství léku, aby ho podal otci a strýci spolu s princeznou Kokejin a jejími dvěma služkami. Nakonec spálili lodě a těla nemocných, z nichž mnozí ještě žili.

Vigor přečetl poslední odstavec.

Kéž Pán odpustí mé duši neuposlechnutí slibu, který jsem dal svému nyní mrtvému otci. Musím se doznat k jedné poslední věci. Na tom hroznému místě jsem objevil mapu města, plán, který jsem podle otcovy vůle zničil, ale na nějž jsem nikdy nezapomněl. Zde ho zaznamenávám znovu, aby tato vědomost nebyla ztracena navždy. Každý, kdo si tuto zpověď přečte, nechť je varován: v onom městě se otevíraly brány pekelné a já nevím, zda se vůbec někdy zavřely.

18.22

Zatímco Gray poslouchal Polův příběh s tajemným koncem, pracoval v zápisníku na hádance obelisku. Pomáhalo mu to v soustředění na

Vigorovo čtení, protože ho luštění záhady rozptylovalo od hrůz, jež mu svíraly srdce.

Po vyslechnutí Markova vyprávění začínal chápat.

By1 hlupák.

Díval se do notesu nezaostřeným pohledem a skrz načmáraný kód videi skrytou odpověď. Ony tři klíče mu možná nabízejí návod, jak text přečíst.

Zalistoval stránkami, aby nalezl tu správnou. Jakmile ji našel, sklonil se k ní a přejížděl po symbolech prstem. Mohla by to být pravda? Musel to prozkoumat podrobněji.

Podíval se na hodinky.

Zbývá necelá půlhodina – je to dostatek času?

Než to stihl zjistit, donesla se k nim ozvěna automatických dávek znějících jako ohňostroj. *Ta, ta, ta, ta…*

Gray s_e vymrštil.

Bože, ne… Copak je objevil Násir?

Přešel k východu z kaple a zahleděl se do temných chodeb.

„Vezměte všechno s sebou," přikázal, aniž by se otočil. „Hned."

Rozeznal, jak k nim přítmím spěchá jakási drobná postava. O kamennou podlahu pleskala bosá chodidla a vzápětí se ozval tlumený, naléhavý výkřik:

„Rychle!"

Byl to Fí'az.

Chlapec nezpomaloval a řítil se přímo na ně.

Za ním zněly z hradního nádvoří rozzlobené výkřiky v íránštině.

Gray chytil chlapce za rameno a Fí'az se k němu bez dechu otočil.

„Rychle. Pašeráci."

Fí'az neotálel, vyběhl do vnější síně a vyrazil opačným směrem, rovnoběžně se zadní stěnou hradu.

Gray se obrátil na ostatní. „Vezměte, co máte u sebe… Zbytek tu nechte!"

Vyrazili za chlapcem.

Fí'az na ně čekal v síni, ale jakmile se objevili, vydal se dál.

Za běhu nepřestával mluvit. Ani bezprostřední hrozba pašeráků mu zjevně nesvázala jazyk. „Vám to trvat tak dlouho. Vaše modlitby. Já spát. Pod palmami." Mávl neurčitě za sebe směrem k nádvoří. „Oni mě nevidět. Málem na mě šlápnout. Já se vzbudit a běžet. Oni střílet. Bum,

bum. Ale já rychlé nohy.“

Na důkaz svého tvrzení letěl zadními místnostmi a síněmi.

Za nimi se ozvaly výkřiky útočníků, kteří podle všeho už vstoupili do pevnosti.

Fí’az je odvedl k hrubému schodišti, které mířilo dolů. „Tudy.“

Dospěli k úzké, nízké chodbě, jen o málo vyšší než tunely, v nichž se lze jen plazit. Chodba pokračovala na jih. Fi’az neváhal a vyrazil.

Po padesáti krocích tunel končil starou mříží z rezavého železa. Pruty už se dávno rozpadly a zbyly tu po nich jen pahýly. Prolezli mezi nimi a ocitli se v zaneseném vodním příkopě, jehož hranice vyznačovaly polorozpadlé kamenné hradby.

Gray se ohlédl za sebe. Ta chodba jistě dřív sloužila jako odpadní kanál hradu.

Fí’az jim naznačil, ať zůstanou přikrčení, a odváděl je příkopem k východní zátoce. Z hradu k nim stále doléhaly výkřiky. Pašeráci si ještě neuvědomovali, že jim kořist unikla.

Na břehu Gray s ulehčením viděl, že na ně stále čeká nepoškozený hydroplán.

Fí’az vysvětloval: „Mizerní pašeráci. Nikdy nekrást letadlo. Jít po malých věcech.“ Na ilustraci svých slov přiložil prsty skoro těsně k sobě a pokrčil rameny. „Někdy zabít. Házet těla žralokům. Ale nikdy nebrat nic tak velkého. Pak vláda poslat větší letadla a větší zbraně.“

Pašerákům to tedy nestojí za riziko.

Raději ale při návratu k letounu nepoužili motor člunu, a místo toho k němu jen tiše dopádlovali. Fí’az jim pokynul, ať nastoupí.

„Vy přijít zas! Vy přijít zas!“ řekl a formálně si se všemi potřásl rukou.

Gray se cítil povinen věnovat tomu chlapci nějaký příplatek za to, že jim zachránil kůži. Sáhl do vaku, prohrábl se jím a nakonec chlapci podal princezninu zlatou čelenku.

Chlapec vytřeštil oči, podržel poklad oběma rukama – a přisunul ho zpátky ke Grayovi. „To já nemůžu vzít.“

Gray ale trval na svém. „Musíš mi ale ještě něco slíbit.“

Fí’az k němu vzhlédl.

„V hradu jsou dvě těla, dvě kostry. Pod místností s kříži.“ Ukázal k pevnosti a poté ke vzdáleným kopcům. „Odneste je, vykopejte hlubokou jámu a pohřběte je. Nechte je spolu.“

Chlapec se usmál. Nebyl si jistý, zda si Gray nedělá legraci.

„Slibuješ?“

Ffaz přikývl. „Vezmu na pomoc bratry a strýce.“

Gray mu znovu podal zlatou čelenku. „Je tvoje.“

„Děkuji, pane.“ Potřásl Grayovi rukou a pronesl s takovou vážností, jako by mu žehnal: „Vy přijít zas.“

Gray vylezl do letounu.

O pár minut později se vznesli do vzduchu a zamířili od zátoky zpátky k mezinárodnímu letišti.

Gray se vrátil na zadní sedadlo a připojil se k Vigorovi.

„Vy jste dal tomu chlapci princezninu čelenku?“ zeptal se monsignor a díval se za vzdalujícím se člunem.

„Aby pohřbil Marka Pola s Kokejin.“

Vigor se k němu otočil. „Ale takový historický objev…“

„Marco toho pro historii udělal dost. Jeho posledním přáním bylo, aby ho pohřbili se ženou, kterou miloval. Myslím, že mu to dlužíme. Kromě toho tu čelenku nepotřebujeme.“

Vigor hleděl na Graye s povytaženým obočím. Evidentně vážil jeho slova a hodnotil jeho štědrost. „Vždyť jste si myslel, že by na čelence mohlo být nějaké vodítko. Proto jste ji vzal.“ Monsignor vykulil oči a mimoděk zvýšil hlas. „Drahý bože, Grayi, vy jste ten andělský kód vyluštil.“

Gray vytáhl zápisník. „Úplně ne. Skoro.“

„Jak?“

Seichan zaslechla, o čem se baví, vstala a přistoupila k nim. I Kowalski se v sedadle otočil a díval se na ně.

Gray odpověděl monsignorovi. „Vyluštil jsem ho vyloučením všech mylných předpokladů. Pořád jsme si mysleli, že jde o substituční šifru, ve které je znaky potřeba nahradit písmeny.“

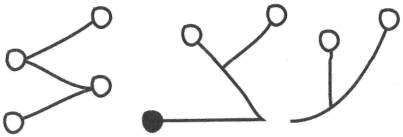
„Jako v tom nápisu ve Vatikánu, který hláskoval slovo HAGIA.“

„Myslím, že nás to mělo jen svést ze správné stopy. Záhada obelisku nespočívá v substituční šifře.“

„Ukažte,“ pobídla ho Seichan.

„Za okamžik.“ Gray se podíval na hodinky. Zbývalo osm minut. „Ještě musím dořešit část hádanky. Ty tři klíče, uspořádané v určitém pořadí.“

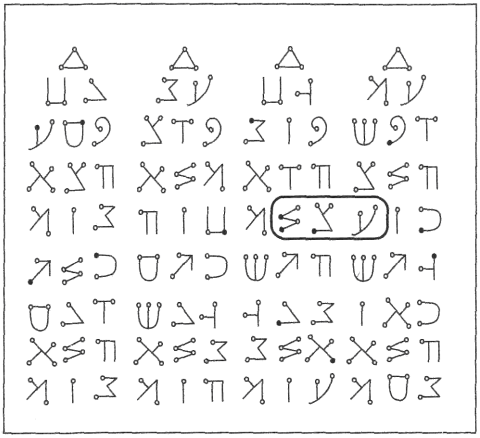
Otevřel notes a poklepal na tři andělské symboly.

Gray pokračoval: „Kód na obelisku je pořád všem na očích a klíče slouží jedinému účelu: odhalit správný způsob, jak šifru přečíst. Obelisk má čtyři stěny. Na které ale máme začít? Kterým směrem postupovat?“

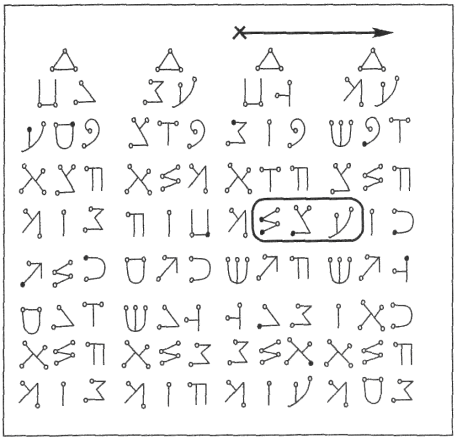
Gray našel v zápisníku původní stránku s nápisem, který mu dodala Seichan. „Mají-li být symboly vyryté do zlatých klíčů tak důležité, musejí se objevovat i na obelisku. A opravdu tam jsou.“

Gray je zakroužkoval.

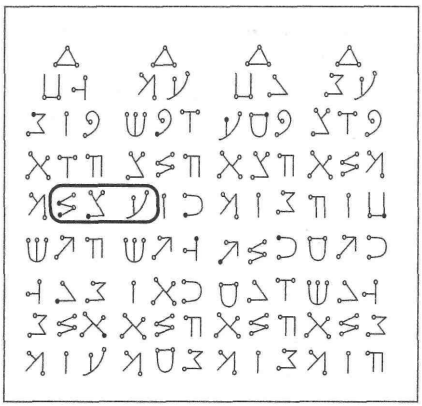

„Tato trojice se tu vyskytuje pouze jednou. Je unikátní. Povšimněte si, že přesahuje z jedné stěny obelisku na druhou. Označuje, kde máme začít číst a kterým směrem pokračovat.“

Přimaloval nad znaky šipku. „Musíme tedy přerovnat posloupnost,

aby odpovídala klíčům.“ Otočil pár stránek a procházel oněch osm variant, které sestavil s Vigorem už dříve. Našel správnou a opět zakroužkoval klíčové znaky. „Takhle je třeba tu mapu položit, aby se dala správně přečíst.“

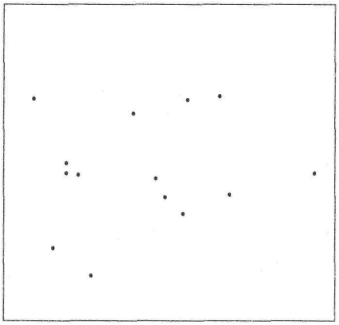

Seichan se naklonila blíž. „O jaké mapě to mluvíte?“

„Toho jsem si právě všiml v té kapli,“ odpověděl Gray. „Sledujte.“ Vzal tužku a začal dělat skrz stránku díry. Zároveň tím označoval následující prázdný list. „Co to děláte?“ zeptal se Vigor.

Gray vysvětlil: „Všimněte si, že některá diakritická znaménka – ta malá kolečka v andělském písmu – jsou začerněná a jiná ne. Z druhého

klíče víme, že černé znaménko představovalo označení toho portugalského hradu. Černá kolečka na obelisku jsou tedy určitě také nějaké značky. Jenže čeho? Když je přenesete na následující stránku a zbavíte se všeho ostatního, dostanete tenhle obrázek.“

„Jasně, to nám hodně pomohlo,“ zabručel Kowalski sarkasticky.

Gray si promnul strniště na bradě a soustředil se. „Něco to znamená. Cítím to.“

„Možná byste ty puntíky měl propojit,“ pokračoval Kowalski o nic méně jízlivě. „Třeba dohromady vytvoří šipku se slovy: *Jděte sakra sem.*“,

Seichan se zamračila. „A možná byste měl zavřít klapačku.“

Gray nebyl zvědavý na jejich hašteření. Aspoň ne nyní. Kowalski byl dobrý jako únikový řidič či jako posila v přestřelce, ale Gray potřeboval nějaký rozumný nápad, ne návrhy z mateřské školky, které se týkají spojování puntíků.

Vtom to spatřil.

„Ach můj bože!“ Narovnal se a sevřel tužku o něco pevněji. „Kowalski má pravdu!“

„Já mám pravdu?“

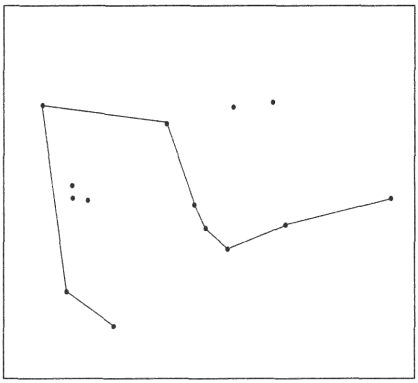
„Vážně…?“ zarazila se Seichan.

Gray se otočil k Vigorovi a sevřel mu předloktí. „To první vodítko bylo ve Věži větrů.“

Vigor se zamračil, ale pak vykulil oči. „Na místě bývalé vatikánské astronomické observatoře, kde Galileo dokázal, že Země obíhá kolem Slunce!“ Poklepal na stránku. „To jsou hvězdy!“

Gray už chvilku upřeně hleděl na list s tečkami a poznal v nich zná-

mý vzor. „Je tu souhvězdí.“ Pospojoval příslušné značky.

Vigorovi to také došlo. „Jde o souhvězdí Draka.“ Seichan naklonila hlavu ke straně a dívala se na obrázek. „Chcete říct, že se jedná o navigační mapu hvězdného nebe?“

„Vypadá to tak.“ Gray se poškrábal na hlavě gumou tužky. „Jak nám ale jedno souhvězdí může prozradit, kam máme jít?“

Všichni mlčeli.

„To je divné,“ připustil nakonec.

Srdce mu bušilo až v krku. Dochází jim čas. Nevydali se právě po špatné stopě?

Vigor se opřel. „Počkat,“ zahučel. „Vzpomeňte si na Polův příběh. Na poslední odstavec. Marco Polo říká, že nakreslil mapu města, nikoliv mapu cesty k městu.“

„A dál?“ pobídl ho Gray.

Vigor zvedl papír a otočil ho. „Tohle nemůžou být hvězdy. Určitě se jedná o plánek Města mrtvých. To také tvrdí Polův text. Třeba Vatikán učinil stejnou chybu jako právě my. Dospěli ke stejně chybné interpretaci Polových slov a taky se domnívali, že je to hvězdná mapa.“

Gray zavrtěl hlavou. „Je trochu zvláštní náhoda, že by nějaké město bylo postaveno podle přesné podoby souhvězdí Draka. Jestli se nemýlím, i značky mimo spojovací linii odpovídají reálným hvězdám na obloze.“

Vigor přikývl. „Ale nezapomeňte, že mnohé staré civilizace… od Egypťanů přes kultury Střední Ameriky… stavěly pomníky a města

podle vzoru hvězd. Chtěly je tím napodobit.“

Gray už si uvědomil totéž. „Jako třeba tři egyptské pyramidy, o nichž se předpokládá, že představují pás Orionu.“

„Přesně tak! Někde v jihovýchodní Asii leží město postavené podle souhvězdí Draka.“

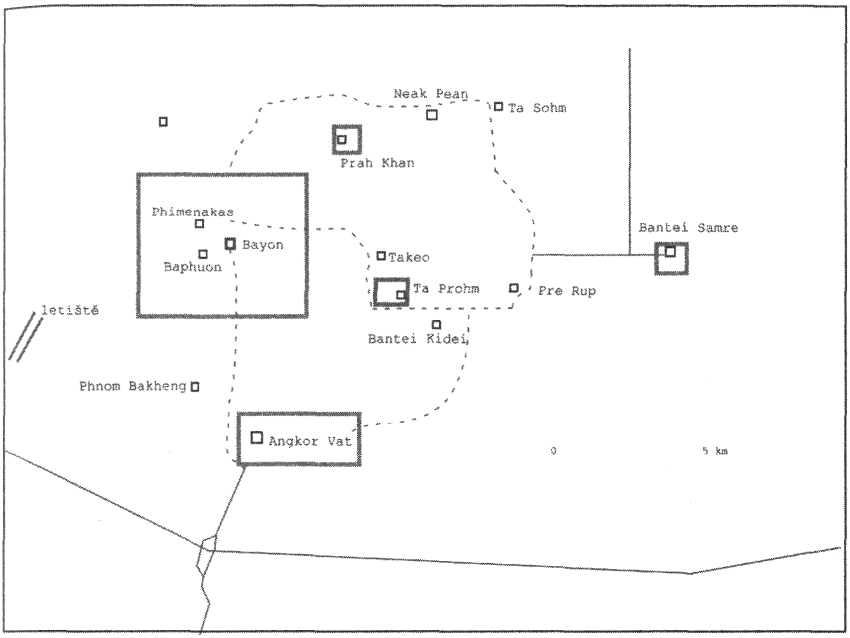
Seichan sebou náhle trhla. „*Choi mai!*“ zaklela tiše. „Na něco jsem si vzpomněla…, o něčem jsem slyšela…, jde o nějaké zříceniny v Kambodži. Z té oblasti pochází moje rodina. Z Vietnamu a Kambodže.“

Odspěchala ke svému vaku a vytáhla z něj laptop. „Mám tu staženou encyklopedii.“

Sedla si do dřepu mezi Graye a Vigora. Spustila příslušný program a rychle něco naťukala. Klikla na jednu ikonu a obrazovku zaplnila digitální mapa.

„Tohle je chrámový komplex v Angkoru, který v devátém století postavili Khmérové na území dnešní Kambodže.“

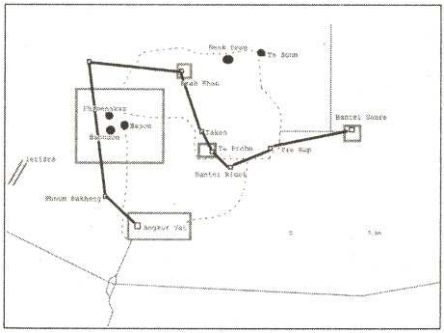
„Všimněte si polohy chrámů,“ upozornila je. „Toho, jak jsou rozmístěné. Slyšela jsem zvěsti o tom, že jsou postavené podle vzoru nějakého souhvězdí.“

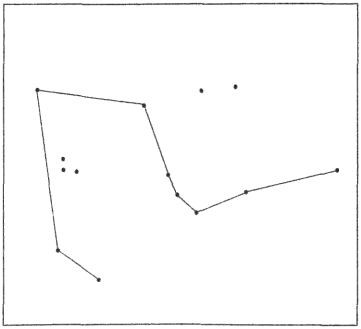

Gray naznačil prstem spojovací linku a poklepal i na zbývající budovy. Zvedl hvězdnou mapu a přiložil ji k obrazovce laptopu.

„Přesně odpovídají," vydechl užasle Vigor. „Polovo Město mrtvých je starobylé město Angkor Vat."

Gray se sklonil a objal Seichan kolem ramen. Ztuhla, ale neodtáhla se. Gray všem vděčně poděkoval, i Kowalskému, jehož prostoduchý návrh je přivedl ke správnému řešení.

Znovu se podíval na hodinky. Už nezbývala ani minuta.

Natáhl ruku k monsignorovi. „Půjčte mi, prosím, váš telefon. Je načase dojednat obchod."

Vigor mu podal mobil i baterii.

Gray zasunul baterii na místo a modlil se, aby měl aspoň trochu štěstí. Vyťukal Násirovo číslo, které znal od Seichan. Vigor mu na znamení podpory stiskl ruku.

Telefon zazvonil jen jednou.

„Veliteli Pierci," ozval se chladný a vzteklý hlas.

Gray se nadechl, aby si zklidnil nervy. Musel postupovat rozvážně a pevně.

„Moje letadlo jde na přistání," pokračoval Násir, aniž by počkal na odpověď. „Za vaši zradu vám dovolím, abyste rozhodl, který z vašich rodičů zemře jako první. Matka nebo otec? Pak vám pustím jejich výkřiky. A věřte mi, že ten, kterého vyberete, bude z těch dvou šťastnější."

Jeho výhrůžná slova poskytla Grayovi jistou útěchu. Pokud Násir mluví pravdu, znamená to, že dosud oba rodiče žijí.

Gray z toho načerpal sílu a promluvil klidným hlasem, byť se mu če-

listní svaly napínaly, jak se musel ovládat. „Mám pro vás nabídku. Chci za něco vyměnit jejich životy.“

„Nemáte mi co nabídnout,“ vyštěkl Násir.

„Co kdybych vám řekl, že jsem vyluštil andělský kód obelisku?“

Rozhostilo se ticho.

Gray dodal: „Násire, vím, kde leží Polovo Město mrtvých.“ Bál se však, že to nebude k přemluvení toho parchanta stačit. „Také vím, jak vyléčit Jidášův kmen,“ řekl pomalu, aby nemohlo dojít k žádnému omylu.

Vigor se k němu polekaně otočil.

Z telefonu se pořád nic neozývalo.

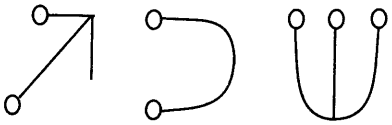
Gray čekal. Hleděl na digitální mapu Angkor Vatu. Měl tušení, že se obě akce Bratrstva – operace sledující vědecký výzkum i ta, která se zabývala historickou stopou – záhy protnou.

Koho ale přitom mezi sebou rozdrtí?

Násir konečně odpověděl. Hlas se mu chvěl zuřivostí.

„Co chcete?“

EPIDEMIE

13. kapitola

ČARODĚJNICKÁ KRÁLOVNA

7. ČERVENCE, PŮLNOC
OSTROV PUSAT

Bubny duněly hlasitěji než burácení hromu z oblohy. Nadále šlehaly blesky, které zalévaly prales zelenavým svitem lemovaným stříbrnými odrazy od vlhkých čepelí listů.

Monk s nahou hrudí před sebou strkal Susan do příkrého stoupání po pralesní stezce. Už po ní kráčeli ve tmě více než dvě hodiny. Každou chvíli se zastavovali, aby počkali, až jim další blesk ukáže, kam mají pokračovat. Z klikaté pěšiny se postupně stal potůček. Okolní džungle ale zůstávala hustou spletí popínavých lián, těžkých listů, trnitých křovisek, silných kmenů a promáčené půdy.

Proto se drželi cesty a stoupali stále výš a výš.

Ryder jejich průvod uzavíral. Měl u sebe jejich jedinou pistoli, Sig Sauer P228 ráže 9 mm a s teflonovým závěrem. Bohužel neměli žádné náhradní náboje. Jen třináct ran v zásobníku.

To není dobré.

Monk věděl, že ihned po skončení bouře začnou prales prohledávat Rakaovi muži. Ostrov představoval jejich domácí základnu, a poskytoval jim tedy výhodu domácí půdy. Monk si nedělal iluze, že dokáže uniknout objevení a zajetí.

Mezerou v souvislém zápoji stromů se ohlédl nazpět. Byli zhruba sto metrů nad mořem. Obrovská loď kotvila uprostřed laguny asi čtyři sta metrů od nich. Někde na palubě je jeho společnice, kterou vytáhli živou z černých vod a ze sevření nějaké odporné olihně.

Je ale Lisa ještě naživu?

Dokud se neujistí o opaku, nevzdá se naděje.

Musí doufat – kvůli Lise i kvůli sobě.

Potřeboval ale spojence.

Bubnování neustávalo, naopak znělo stále hlasitěji a naléhavěji, jako kdyby se snažilo odehnat tajfun. Vystoupali už natolik vysoko, že každý úder do bubnu Monkovi rozechvíval hradní koš až do morku kostí.

Prodral se zplihlým a promočeným větvovím. Před sebou spatřil mihotavou záři.

Oheň.

Udělal další dva kroky a zastavil se.

Teprve tehdy si uvědomil, že nejsou sami. Po obou stranách cesty stály hlídky, zpola zakryté hustým listovím, ale jinak na otevřeném prostranství. Zjevně chtěly být vidět. Stáli tu muži s nahými hruděmi a s klobouky z trávy přivázanými na hlavách. Obličeje měli pomalované olejem a popelem, kterým dosahovali černočerné barvy pleti. Z nosů jim čněly naleštěné kančí kelce a zažloutlá žebra. Paže si zdobili pestrými ptačími pery a ulitami hlemýžďů.

Ryder se s výkřikem vrhl kupředu a pozvedl pistoli.

Na hlídky to neudělalo žádný dojem.

Monk srazil Ryderovi ruku a pokročil před něj. Zvedl ruce obrácené prázdnými dlaněmi k domorodcům. „Nevystrašte je," zašeptal Ryderovi.

Jeden ze strážných se přesunul na stezku. Na sobě měl hradní plát z kostí pospojovaných koženými řemínky. Pás mu obepínala sukně z dlouhých per. Nohy i chodidla měl nahé a také pomalované tukem s popelem. V ruce držel přiostřenou lopatku z nějakého zvířete.

Monk se alespoň domníval, že pochází ze zvířete.

Zaslechl za sebou šustění větví a věděl, že jim domorodci odřízli ústupovou cestu. Před nimi duněly bubny. Oheň na okamžik zaplanul o něco jasněji.

Muž na pěšině se otočil a vyrazil k záři.

„Zdá se, že nás zvou na večírek," prohodil Monk a objal Susan paží.

Ryder je následoval s pistolí připravenou k výstřelu.

Kdyby došlo k nejhoršímu, mohli využít zbývajících třináct nábojů k tomu, aby si prostříleli cestu na svobodu. Monk ale věděl, že prozatím bude nejlepší, když budou spolupracovat.

Stezka končila u stěny útesu ze sopečné horniny. Do červenočerné skály byl vyhloubený přírodní chráněný amfiteátr, zastřešený hustým palmovým listovím. Z předního okraje střechy stékaly proudy vody, které vytvářely vodní clonu.

Za ní si Monk všiml řad bubeníků osvětlených září mohutného ohně. Ze skalních stěn visely dva obrovské bubny, široké na rozpětí paží dospělého muže, a domorodci do nich tloukli kostěnými paličkami. Každý úder rozechvěl jemný vodopád, který kanul z palmové střechy na zem.

Strážný je vedl kupředu.

Na otevřeném prostranství před příbytkem ryl v zemi osamělý kanec, který při příchodu cizinců s kvičením utekl. Pod skalním převisem se tísnila další prasata a mačkala se jedno k druhému.

Monk provedl Susan vodní stěnou pod převis. Zachvěl se, když ho proudy deště zasáhly do nahé hrudi. Teplo sálající z ohně bylo sice příjemné, ale dusivý kouř pálil do očí – otvor ve střeše byl příliš malý na to, aby ho stačil odvádět.

Kolem ohně se shromáždil dav lidí. Někteří stáli, jiní seděli ve dřepu. Monk odhadoval, že jich tu je více než sto. Mužů i žen s odhalenými ňadry. Ve skalních stěnách ale viděl vchody do jeskyní, z nichž na ně s vykuleným očima hleděly malé děti. Jedno drželo v náručí pruhované selátko.

Bubnování jako na povel ustalo. Na skupinu padlo tíživé ticho.

Do ticha se ozval hlas:

„Monku!“

Monk se překvapeně otočil. U bambusových mříží klece v zadním rohu prostranství stála hubená postava v rozedraném triku a bílých zablácených kraťasech.

„Jessie?“

Ten mladík je pořád naživu!

Než se ale mohli zaradovat z nečekaného shledání, kupředu pokročila vysoká postava, i když u těchto domorodců termín *vysoký* znamenal výšku sto padesáti centimetrů. Stařec s šedivým vousem vypadal, jako kdyby mu někdo prodal o dvě čísla větší kožený oblek. I on byl celý mastný a pomazaný popelem. Přirození mu zakrývala jakási vydlabaná tykev a vlasy mu zdobila purpurová pera, která trčela přímo vzhůru, jako kdyby ho něco polekalo. Nic jiného na sobě neměl.

Monk poznal, že jde o kmenového náčelníka.

Nastal čas zatancovat, aby se nestali večeří.

Monk pozvedl paže k náčelníkovi. *„Bugla-bugla ra!“* zanotoval slavnostně, napjal předloktí a druhou rukou sáhl k tlačítku na zápěstí.

Po uvolnění elektromagnetických kontaktů padla umělá ruka na blátivou sopečnou horninu.

Domorodci zalapali po dechu.

Náčelník o krok ustoupil a málem si sedl rovnou do ohně.

Monk spustil paži a hleděl na svou umělou končetinu.

Protéza nejenže vypadala jako pravá, ale navíc se jednalo o zázrak techniky, ke kterému patřilo i přímé ovládání periferních nervů kontaktními body v titanovém zápěstí. Díky pokrokům v bioinženýrství byla navíc vybavena pokročilou mechanikou a výkonnými orgány, jež umožňovaly smyslovou zpětnou vazbu a chirurgicky přesné pohyby.

To ale pořád představovalo pouhou polovinu možností.

Pahýl Monkova zápěstí byl obalen polysyntetickou vrstvou napojenou na nervové dráhy a svalové šlachy. Vlastně se jednalo o druhou půlku protézy. Samotná ruka byla svalem, ale tato zápěstní vrstva byla mozkem.

Monk druhou rukou tiskl titanové kontakty v zápěstí. Šlo o tu největší vymoženost jeho umělé ruky. Čas od času toto číslo předváděl na večírcích. Proč by nemělo mít úspěch i tady?

Zápěstí bylo bezdrátově propojeno s rukou.

Jakmile Monk vyťukal na zápěstí naučenou sekvenci, oddělená ruka se zvedla na prstech a začala tančit po kamenité zemi jako pětinohý pavouk.

Tentokrát náčelník kanibalů opravdu ustoupil až do ohně a v dalším okamžiku s vyjeknutím uskočil.

Monk vyslal svou ruku za ním.

To už se všichni přihlížející rozestoupili a vytvořili široký kruh kolem nově příchozích.

Ryder odvedl Susan do stínů pod skalním převisem a přenechal Monkovi celé pódium.

„Teď už jsem snad získal vaši pozornost,“ vykřikl Monk.

Vykročil k ohni.

Odhadoval, že tu nikdo nerozumí anglicky. Bude je muset přesvědčit nebojácným výrazem a mohutným bušením do nahé hrudi. Přesto by to však nestačilo tyto pověrčivé lidi postrašit. Musel si získat jejich přízeň.

Na kanibalském ostrově nastal čas pro americký puč.

Monk se otočil na podpatku a ukázal k Susan.

Na jeho znamení si sundala Monkovu košili, kterou měla omotanou kolem hlavy. Ryder se k ní natáhl a sňal jí z ramen nemocniční roucho, které kleslo k zemi. Susan pozvedla paže. Měla odhalená ňadra, stejně jako zdejší ženy.

Jen s tím rozdílem, že ve tmě světélkovala.

Monk na ni sám zíral s otevřenými ústy. Zářila jasněji, než když ji spatřil poprvé. O hodně jasněji. Kůži jí prosvětloval niterný svit, díky němuž se stávala téměř průsvitnou.

Ryder kývl na Monka, aby pokračoval.

Monk se vzpamatoval, přistoupil k Susan, klesl na kolena a vykřikl jediné slovo, které z jazyka místních lidojedů znal. Naučil se je od toho bezzubého piráta.

Jméno.

„*RANGDA!*“ zaječel Monk. Tak se jmenovala dávná královna ostrova, paní světélkujících démonů z laguny.

Světélkujících jako Susan.

Monk se uklonil.

„Pozdravte všichni čarodějnickou královnu ostrova!“

1.04

Deveš s klepáním hůlky vstoupil do Lisina pokoje.

Lisa ležela na lůžku, připojená k nitrožilní infuzi, a věděla, že už nemůže nic odkládat. Když ji předtím odvlekli z doku na palubu lodi, fingovala mdloby a padla na svého hlídače. Toho její pád překvapil a Lisa se s hlasitým zaduněním zhroutila na zem.

Přitom si rozrazila ret, ale musela vypadat přesvědčivě. Nebylo to nijak těžké. Vzhledem k sečné ráně na lýtku, stovce drobných poranění a škrábanců od sevření dravé olihně a plicím, které ji stále pálily od nedostatku kyslíku, ji na nohou držel jen adrenalin.

A tak klesla na palubu a dokonce na pár okamžiků opravdu ztratila vědomí.

Mdloby jí vynesly transport do výzkumného oddělení lodi, kde ji ošetřil lékař a jeden ze zdravotníků. Vyčistili a zašili jí nohu, stejně jako ty nejhorší rány od hlavonožce. Napojili ji na infuzi a podávali jí tekuti-

ny, antibiotika a léky proti bolesti. Nyní ležela pod dohledem ve svém starém pokoji, kde neměla ani balkon, ani okna. Celé tělo pod tenkou přikrývkou jí křižovaly různé náplasti a obvazy.

Takto o ni nepečovali ze soucitu ani slitování. Ošetření mělo jediný účel: zajistit, aby splnila slib, který dala na palubě Devešovi.

Vím, co dělá Jidášův kmen.

Proto si ji Deveš nemohl dovolit ztratit, zejména nyní, když Susan Tunisová zmizela někde na bouří bičovaném ostrově. Potřeboval ji. A tak Lisa těžila z této výhody a zdržovala, seč mohla. Zadala Devešovi řadu úkolů pro šéfa jeho klinických laboratoří.

Ospravedlnila to tím, že si potřebuje otestovat a potvrdit svoje hypotézy.

Takové odklady ale nemohly vydržet věčně.

„Tak," řekl Deveš. „Právě se sestavují analýzy. Nastal čas na náš dosud odkládaný rozhovor. Jestli se mi nebude líbit, co uslyším, začneme pomalu rušit výsledky lékařské péče o vás. Dokážu si představit, že opětné otevření vašich ran klíšťkami by vás přesvědčilo ke spolupráci."

Otočil se na podpatku a pokynul čekající sestře.

Ta Lise vytáhla infuzi a přelepila ji.

Lisa se posadila. Místnost se trochu zahoupala, ale vzápětí se ustálila.

Deveš jí jako džentlmen podal silný bavlněný župan s logem lodi. Lisa vstala, oblečená jen do tenkého nemocničního roucha, pod nímž byla nahá. Strpěla jeho zdvořilost a nechala si od něj pomoci do županu. Pevně si ho zavázala.

„Tudy, doktorko Cummingsová." Deveš se vydal ke dveřím.

Lisa ho bosa následovala z kajuty. Deveš zamířil přímo na infekční oddělení.

Dveře tu byly otevřené a Lisa z nich slyšela hlasy.

Vstoupila za Devešem dovnitř a ihned rozeznala dvě známé tváře: bakteriologa Benjamina Millera a svého důvěrníka, toho holandského toxikologa Henriho Barnhardta. Oba vědci seděli na jednom konci úzkého stolu.

Lisa se rozhlédla. Zadní polovinu apartmá někdo zbavil nábytku a místo toho ji naplnil laboratorním vybavením, z něhož značná část pocházela z Monkovy kabiny: fluorescenční mikroskopy, spektrometry – scintilační i využívající záření gama –, inkubátory s atmosférou oboha-

cenou o oxid uhličitý, mikrotitr, přístroje na enzymatické imunologické testy a podél jedné stěny také malá kapilární elektroforéza.

Takhle vybavené nebyly ani některé univerzity.

U protější strany stolu stála doktorka Eloise Chénierová, viroložka a vedoucí infekční laboratoře Bratrstva. Na sobě měla dlouhý laboratorní plášť, který jí dosahoval až ke kotníkům. Mohlo jí být kolem pětapadesáti, měla prošedivělé vlasy a kolem krku pověšené brýle na čtení. Vypadala jako starosvětská vysokoškolská profesorka.

Měla právě pozvednutou paži ke dvěma počítačům, jež stály za ní. Po jednom monitoru běhala data, zatímco na druhém bylo otevřeno několik překrývajících se složek. Zrovna končila s výkladem, pronášeným se silným francouzským přízvukem.

„Promytím mozkomíšního moku pacientů fosforečnanovými pufry jsme získali vynikající vzorek viru, který jsme následně fixovali glutaraldehydem a vysráželi centrifugací."

Chénierová si povšimla jejich příchodu a ukázala jim ke stolu.

Deveš se připojil ke své kolegyni, zatímco Lisa klesla na prázdnou židli vedle Henriho. Henri jí konejšivě položil ruku na koleno a podíval se na ni. Jeho oči se ptaly: *Jste v pořádku?*

Přikývla a byla ráda, že se může posadit.

Deveš se obrátil rovnou na Lisu. „Dokončili jsme všechny doplňkové zkoušky, které jste požadovala. Nyní byste nám snad mohla vysvětlit, proč jste je chtěla."

Nespouštěl z ní vyčítavý a výhružný pohled.

Lisa se zhluboka nadechla. Zdržovala je tak dlouho, jak dokázala. Jedinou naději pro další přežití představovalo, že jim poví pravdu a bude se modlit za to, aby pro ně její důvtip měl dostatečně vysokou hodnotu.

Dobře si pamatovala Devešovu první lekci. *Buďte užiteční.*

Začala pomalu a vyprávěla o tom, jak objevila podivné světélkování sítnice v Susaniných očích. Přitom jí neunikla nevíra, která se jasně zračila v Devešových očích.

Obrátila se pro podporu k Hernímu. „Provedli jste na vzorku mozkomíšního moku fluorescenční test?"

„Ano. Vzorek tekutiny skutečně vykazoval slabou fluorescenci."

Přidala se i Chénierová. „Stočila jsem vzorek v centrifuze. Ty organismy opravdu světélkují. A potvrdili jsme, že se jedná o sinice."

Miller souhlasně přikývl.

Devešovy určité pochyby vystřídal zájem. Zahleděl se znovu na Lisu. „Z toho jste zřejmě usoudila, že bakterie migrovaly po zrakovém nervu z mozku a osídlily oko, a proto jste nařídila druhý odběr mozkomíšní tekutiny."

Lisa přikývla. „Vidím, že tu není doktor Pollum. Už dokončil proteinovou analýzu virového obalu?"

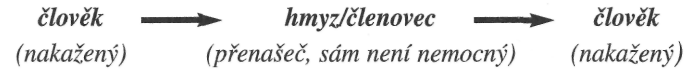
Lisa si objednala i tento test. Nebyl sice nezbytný, ale sliboval dobré dvě hodiny laboratorní práce navíc.

„Okamžik," odpověděla Chénierová. „Výsledky mám tady." Otočila se k jednomu z monitorů a během řeči zavírala jednotlivá okna. „Možná vás bude zajímat, že se nám genetickou analýzou podařilo zařadit náš virus do skupiny b*unyavirů.*"

Henri zaznamenal, jak Lisa povytáhla obočí, a vysvětlil: „O tom jsme mluvili, než jste přišla. Bunyaviry obvykle infikují ptáky nebo savce a způsobují hemorrhagické horečky, ale přenášejícím vektorem bývá členovec. Krev sající mouchy, klíšťata, moskyti."

Přisunul k ní zápisník.

Lisa se podívala na otevřenou stránku, kde Henri znázornil schematickou cestu nákazy.

Henri poklepal na prostřední článek. „K šíření choroby je nutný hmyz. Bunyaviry se jen zřídkakdy dokážou dostat z člověka na člověka přímo."

Lisa si promnula spánky. „Na rozdíl od Jidášova kmene." Zvedla tužku a pozměnila Henriho schéma. „U nich neslouží jako přenašeč z osoby na osobu hmyz, ale bakteriální buňka."

Henri se zamračil. „Ano, ale proč…?" Další slova přehlušila střelba. Všichni nadskočili. Dokonce i Deveš upustil hůlku. Tlumeně zaklel, zvedl ji ze země a vydal se ke dveřím. „Vy všichni zůstaňte tady." Ná-

sledovaly další výstřely, spolu s hrdelním ječením. Lisa vstala. Co se děje?

1.24

Deveš vyzvedl dva strážné ve výzkumném oddělení a spěšně pokračoval k bezpečnostnímu stanovišti u výtahů uprostřed lodi. Nadále se ozývaly sporadické dávky z automatických zbraní, jež se v uzavřeném prostoru rozléhaly se silou granátových výbuchů.

Mezi jednotlivými dávkami zněl křik.

Deveš nechal hlídky kráčet před sebou a sám je následoval o něco opatrněji. V dalším okamžiku spatřil bezpečnostní stanoviště se šesti muži. Jejich velitel, vysoký Afričan ze Somálska, si všiml Deveše a stoupl si do pozoru.

Podal stručné hlášení v malajštině. „Pane, z jednoho ze zadních oddělení utekla desítka nemocných. Zaútočili na naše strážné."

Somálec kývl k jednomu z ozbrojenců, který seděl stranou na židli a držel si krvavou paži. Měl vyhrnutý rukáv, odhalující hluboký kousanec.

Deveš vykročil kupředu a roztržitě ukázal na zraněného. „Dejte ho do izolace."

Za bezpečnostním stanovištěm pokračovala dlouhá chodba k zádi lodě. Některé dveře na ní byly zavřené, jiné otevřené dokořán. Leželo tu několik těl, prostřílených kulkami. Do koberce se vsakovala krev. Nejbližší dvě – postarší obézní žena a mladý chlapec bez košile – spočívala těsně vedle sebe. Deveš na nich zaznamenal ošklivou vyrážku a začernalé puchýře.

Ztěžka vydechoval nozdrami a snažil se ovládnout svůj vztek. Zadní oddělení na této palubě hostilo nejhorší pacienty, aby byli snadno dostupní výzkumnému týmu. Deveš sestavil přísná pravidla pro zacházení s nimi. Takové chyby nemohl tolerovat. Zejména když je už tak blízko úspěchu.

„Zavolal jsem posily," pokračoval velitel hlídky. „Když jsme zahájili palbu, někteří nakažení vběhli do otevřených místností. Budeme je odtud muset dostat."

Z chodby se k nim doneslo zasténání.

Jeden z ležících mužů se zvedl na loket. Z druhého ramene mu zbý-

vala krvavá troska. Na sobě měl bílý plášť. Šlo o jednoho z lékařů, který se připletl ke střelbě.

„Pomozte mi," zachraptěl.

Z otevřených dveří u jeho ramene se vysunula čísi ruka a popadla ho za oděv. Další ho chytila za vlasy. Lékař vyjekl a jeho tělo zmizelo ve dveřích. Na chodbu vyčnívaly jen nohy, které stále kopaly a zmítaly se.

Velitel strážných se podíval na Deveše a němě se ho tázal, zda mají povolení zasáhnout.

Deveš zavrtěl hlavou.

Lékařův křik náhle ztichl – nohama však nepřestával bouchat do podlahy v trýznivém rytmu.

Deveš necítil žádný soucit. Někdo zanedbal bezpečnostní předpisy či zapomněl zamknout. Slyšel dusání těžkých bot, jak se po schodech blížily posily.

Otočil se, ale ještě mávl rukou do chodby. „Vyhlaďte je."

„Pane?"

„Vyčistěte celé oddělení. Jednu místnost po druhé."

1.54

Lisa ve virologické laboratoři poslouchala dávky z automatických zbraní.

Donesly se k ní i výkřiky.

Nikdo nepromluvil.

Konečně se vrátil Deveš. Zdálo se, že ho to nijak nevyvedlo z míry, jen trochu zbrunátněl v obličeji. Ukázal hůlkou na Lisu. „Pojďte se mnou. Byl bych rád, kdybyste se na něco podívala." Otočil se na podpatku a rychle vykročil.

Lisa si stoupla a vyběhla za ním. Musela pospíchat, aby mu stačila.

Deveš ji provedl kolem stanoviště hlídek do následující chodby.

Ocitli se na scéně jatek. Po stěnách se křížily krvavé cákance. Na zemi ležela mrtvá těla, prostřílená skrz naskrz jako řešeta.

Lisa namáhavě polkla a nepříjemný pach, který tu visel ve vzduchu, ji nutil k dávení.

Dveře do kabin po obou stranách chodby byly otevřené. Lisa nahlédla dovnitř a viděla další neživá těla, pokroucená a krvavá. Někteří lidé byli zastřeleni, aniž by je ozbrojenci odpoutali od postelí.

Zazněly další výstřely – nikoliv náhodné, ale přísně účelné a cílené.

Z jedné kajuty o kousek dál vyšli dva strážní s kouřícími puškami a přesunuli se k vedlejším dveřím.

„Vy… vy masakrujete pacienty," vyhrkla Lisa.

„Provádíme výběr, to je všechno." Deveš pozvedl ruku a vágně ukázal kupředu. „Tohle byl už druhý útěk. Před hodinou se dva pacienti vyvlékli z pout, a to tím způsobem, že si ukousli vlastní prsty, aby se jim to mohlo podařit. Zaútočili na lékaře a zabili ho, než jsme je mohli zastavit. Ve svém pomateném stavu mají velkou sílu, fungují na čistý adrenalin a prakticky necítí bolest."

Lisa si vzpomněla na videozáznam divoce se zmítajícího a útočícího manžela Susan Tunisové. Už to začíná i tady.

Deveš se po ní ohlédl. „Podle údajů EEG se zdá, že jste měla pravdu. Patrně se jedná o jakousi formu katatonického vzrušení, doprovázeného těžkými psychotickými záchvaty."

Dolehla k nim další střelba. Lisa polekaně nadskočila.

Devešovi její reakce neunikla. Povzdychl si. „Je to pro bezpečnost všech. Zdravotní stav pacientů na celé lodi se prudce zhoršuje. Vzhledem k tomu, že nám pomalu dochází lékařské potřeby, musíme postupovat efektivně. Jakmile pacient vstoupí do této fáze, představuje vážnou fyzickou hrozbu pro všechny kolem sebe a jeho udržování při životě neslouží žádnému účelu."

Lisa Devešův postoj dobře chápala. Bratrstvo využívalo zdejší nemocné jako jakousi živou bakteriální kulturu, v níž pěstovali Jidášův kmen, odebírali z nich smrtící patogeny a ukládali je jako potenciální biologické zbraně. A podobně jako na každém poli po sklizni, i tady se Deveš rozhodl nasadit hlubokou orbu.

„Proč jste mě sem přivedl?" zeptala se otřeseně.

„Abych vám ukázal tohle."

Deveš přistoupil k jediné kabině, jejíž dveře byly stále zavřené. Otevřel je elektronickým klíčem a přidržel je Lise.

Lisu ovanul silnější pach.

Překročila tmavý práh a nevěděla jistě, co by měla čekat. Z chodby sem dopadal dostatek světla, aby rozeznala kajutu podobnou své vlastní: sprchový kout, pohovka, televize a vzadu malá postel.

Deveš se za ní natáhl k vypínači a rozsvítil. Zářivky zablikaly a ustálily se na tichém bzučení.

Lisa si zakryla dlaní ústa a odpotácela se o několik kroků dozadu.

Na posteli leželo tělo, ponořené do lůžkovin a polštářů. Dvě holé nohy byly přivázány ke sloupkům postele a paže zase k pelesti. Vypadalo to ale, že mu v břiše vybuchla nějaká bomba, která dotyčnému vyčistila celou tělní dutinu. Ze stěn a stropu visely kousky střev.

Lisa zbledla a reflexivně se uchýlila do jediného bezpečného útočiště, jež se jí nabízelo: ke klinické objektivitě.

Kde má ten člověk vnitřní orgány?

„Když jsme je našli, právě ho požírali," vysvětlil Deveš. „Pacienti, jejichž mysl se rozložila nade všechny meze."

Lisa se roztřásla. Náhle si byla až příliš vědoma vlastních bosých nohou a nahého těla pod županem.

„Už jsme to pozorovali dříve," pokračoval Deveš. „V tomto stavu katatonického vzrušení virus patrně stimuluje intenzivní chuť k jídlu. Neukojitelný hlad. Sledovali jsme jednoho pacienta, jak se cpe do okamžiku, kdy mu pukl žaludek, a on přesto pokračoval v jídle."

Ach bože…

Ve svém šoku Lisa potřebovala několik vteřin, než jí došlo, co vlastně Deveš právě řekl. „Sledovali? Kde…?"

„Doktorko Cummingsová, přece si nemyslíte, že jsme studovali jen Susan Tunisovou. Museli jsme postupovat důkladně a zmapovat všechny podoby nemoci. I tento kanibalismus. Neukojitelný hlad nese pozoruhodně podobné rysy s Prader-Williovým syndromem. Víte, o co se jedná?"

Lisa omámeně zavrtěla hlavou.

„Jde o hypothalamickou dysfunkci, která způsobuje silný pocit hladu, jejž není možné nijak ukojit. Neustálý pocit hladovění. Je to vzácná genetická porucha. Mnoho nemocných umírá v mládí, protože jim z přílišné žravosti praskne žaludek."

Devešův chladný klinický popis pomohl Lise v tom, že se trochu obrnila. Nadále ale ztěžka oddechovala.

„Pitva mozku jednoho ze zdejších pacientů odhalila toxické poškození hypothalamu, podobné stavu u lidí s Prader-Williovým syndromem. Navíc spojené s katatonickým vzrušením a výlevem adrenalinu. Výsledek…" Deveš mávl k posteli.

Lise se zvedl žaludek. Konečně si všimla pacientovy tváře: tenkých rtů, očí s prázdným pohledem a věnečku šedých vlasů.

Znovu si zakryla ústa. Poznala toho muže. Jednalo se o onoho pana X, kterému bakterie rozkládaly tkáně. Ze Susaniny anamnézy už nyní Lisa dokonce znala mužovo jméno.

Applegate.

Obětí kanibalismu se tak stala konkrétní osoba…

Lisa vyběhla z místnosti.

Devešovy oči zajiskřily temným pobavením. Lisa si uvědomila, že ji sem ten darebák přivedl schválně – zpola nahou a vynervovanou –, protože věděl, že toho muže pozná. Jednalo se o čistý sadismus.

„Teď už víte, čemu tu doopravdy čelíme," řekl. „Představte si podobné události, jen v celosvětovém měřítku. Takové hrozbě se právě pokouším předejít."

Lisa na poslední chvíli spolkla odseknutí: *Předejít? To zrovna.*

„Stojíme před pandemií," pokračoval Deveš cestou po chodbě k výzkumnému oddělení. „Než na události na Vánočním ostrově zareagovala Světová zdravotnická organizace, pacienti v raném stadiu již byli letecky převezeni do Perthu v Austrálii. Turisté, kteří byli v čase nákazy na Vánočním ostrově, se mezitím rozptýlili do všech koutů světa. Londýn, San Francisco, Berlín, Kuala Lumpur. Nevíme, kolik z nich se infikovalo jako třeba doktorka Susan Tunisová, ale stačilo by jich velice málo. Bez patřičné dezinfekce, jakou provádíme tady, se virus možná už šíří."

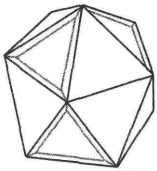
Deveš ji odvedl zpátky do virologické laboratoře. „Nyní už snad budete o něco vstřícnější a ochotnější ke spolupráci."

Po návratu do laboratoře je přivítaly tázavé pohledy všech ostatních.

Lisa jen zavrtěla hlavou a klesla na židli.

Jakmile byli znovu všichni pohromadě, doktorka Eloise Chénierová se ze svého místa natáhla k jednomu z počítačů. „Zatímco jste byli pryč," řekla, „vytáhla jsem složky doktora Polluma. Tady je proteinové schéma, které jste si objednala. Získané z viru v toxické mořské vodě."

Lékařka se zaklonila, aby se všichni mohli podívat na rotující obrázek virové částice na monitoru.

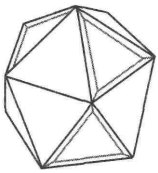
Zachycoval ikozahedrický virový obal: dvacet trojúhelníkových stěn, které se skládaly do kulovitého útvaru připomínajícího míč. Až na to, že některé trojúhelníky vystupovaly díky alfa-proteinům na povrch, zatímco jiné se do něj díky beta-proteinům naopak zanořovaly. Lisa chtěla tyto údaje, aby si mohla lépe ověřit svou hypotézu.

Ukázala k počítači. „Nešlo by zastavit to otáčení?“

Chénierová klepla na myš a obrázek znehybněl.

Lisa opět vstala. „Mohla byste nyní na druhý monitor promítnout proteinovou mapu virů, které jste izolovali z mozkomíšního moku Susan Tunisové?“

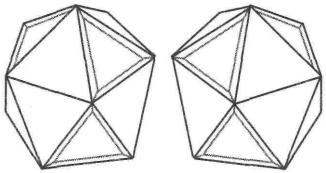
O chvilku později se objevil druhý rotující dvacetistěn. Lisa k němu přistoupila blíž a pozorně si ho prohlížela. Tentokrát pohnula myší sama a znehybněla schéma v požadované poloze.

Otočila se k ostatním.

Deveš pokrčil rameny. „No a co? Vypadají stejně.“

Lisa o krok ustoupila. „Představte si ty dva obrázky vedle sebe.“

Henri si ohromeně stoupl. „Ty dva viry *nejsou* stejné!“

Lisa přikývla. „Jsou vzájemnými zrcadlovými obrazy. Na první pohled sice vypadají podobně, ale ve skutečnosti jde o opaky. Geometrické izomery. Dvě formy téhož geometrického tvaru, jen zrcadlově převrácené."

„*Cis* a *trans*" použila Chénierová technický termín pro dvě strany téže mince.

Lisa poklepala na první obrazovku. „Zde je *trans* forma, neboli zlá forma viru, která infikuje bakterie a mění je v monstra." Ukázala k druhému monitoru s virem ze Susanina mozku. „Zde máme *cis* formu, virus, který hojí."

„*Cis* a *trans*," zamumlal Miller. „Dobrý a špatný."

Lisa rozvedla svou teorii: „Jak už víme, *trans* virus mění bakterie v zabijácké patogeny, aby oslabil bariéru mezi krví a mozkem, a tím se mohl dostat do panenské oblasti mozkovny. Dokonce si s sebou bere i společnost."

„Sinice," doplnil Miller. „Světélkující bakterie."

„Toxiny obvykle produkované těmito sinicemi poškozují mozek a spouštějí katatonické vzrušení v kombinaci s psychózou. V Susanině případě se ale stalo něco jiného. Jakmile virus pronikl do mozkomíšního moku, prošel proměnou ze zlé *trans* formy na formu hodnou, *cis*, která začala napravovat veškerá poškození způsobená zlým dvojčetem. Uzdravila pacientku a vyvolala u ní stav strnulosti na rozdíl od maniakálního vzrušení u ostatních pacientů."

„I kdybyste měla pravdu," ozval se Henri, „a domnívám se, že ji máte, co bylo tak zvláštního na Susanině biochemii, že došlo k přesmyku viru?"

Lisa pokrčila rameny. „Vsadila bych se, že v následujících dnech či týdnech zpozorujeme stejný proces u dalších pacientů. Susan se nakazila před pěti týdny, takže je ještě brzy na nějaké soudy. Myslím ovšem, že se jedná o velice vzácnou událost. O náhodnou genetickou trefu. Slyšeli jste například o eyamském fenoménu během epidemie moru?"

Chénierová zvedla ruku jako ve škole. „Já ano."

Lisa přikývla. Odbornice na nakažlivé choroby o něm musela vědět.

Chénierová vysvětlila: „Eyam byla malá anglická vesnička. V sedmnáctém století ji zasáhla morová rána. Po roce však většina obyvatel Eyamu stále žila. Až moderní genetické studie odhalily proč. Vesničané měli vzácnou genetickou mutaci v genu zvaném *Delta 32*. Jednalo se o

neškodnou odchylku, která se předávala z generace na generaci a vzhledem k příbuzenským vazbám v oné odlehlé obci ji nakonec měla většina obyvatel. Pak udeřil mor. A tato zvláštní mutace, která dosud neposkytovala nositelům žádné výhody, je zachránila. Díky ní se stali imunními.“

Promluvil Deveš. „Naznačujete, že naše pacientka měla ekvivalent oné mutace v genu *Delta 32*, který ji chránil před Jidášovým kmenem? Nějakou náhodnou bílkovinu, která enzymaticky přesmykla virus z formy *trans* na formu *cis?*“

„Třeba nejde o vyloženou náhodu,“ odvětila Lisa. Tuto otázku si kladla od okamžiku, kdy objevila změněný virus. „Ve skutečnosti je funkční jen malá část naší DNA. Pouhá tři procenta. Zbylých devadesát sedm procent je považováno za genetický odpad, který nic nekóduje. Část této odpadní DNA se ale pozoruhodně podobá DNA virů. V současné době se má za to, že může sehrávat ochrannou roli a pomáhat nám v boji proti budoucím nákazám.“

Lisa si vybavila roztrhané tělo Susanina přítele. „A nezapomeňte na kanibalismus.“

Její zvláštní dodatek přilákal pohledy všech v místnosti.

Lisa to rozvedla: „Genetické analýzy po celém světě ukazují, že většina lidí má v sobě genetickou sadu proti chorobám, kterými se lze nakazit výhradně konzumací lidského masa. Tyto nálezy naznačují, že naši předkové možná byli všichni kanibalové. Třeba má Susan podobné geny, které ji chrání před útokem Jidášova kmene. Nějaký pozůstatek z dávno ztracené genetické historie. Něco pohřbeného v naší společné minulosti.“

„Fascinující nápad, jako obvykle, doktorko Cummingsová.“ Deveš se pohupoval na špičkách. Zjevně ho Lisina odhalení vzrušila. „Vlastně ale nesejde na tom, jestli k oné proměně došlo náhodou nebo zda byla spuštěna genetickým odkazem na minulost. Když nyní víme o nové formě viru, můžeme na jejím základě vytvořit lék!“

Zdálo se, že Chénierová si tím není tak jistá. „Možná,“ zdůraznila. „Je třeba provést další testy. Naštěstí máme loď plnou pacientů, na kterých můžeme vyzkoušet léčbu. Nejprve ale musíme získat více toho *cis* viru.“ Významně se ohlédla na Deveše.

„Žádné strachy,“ odpověděl. „Rakao a jeho muži už prohledávají ostrov. Zanedlouho budeme mít Susan Tunisovou i ostatní zpátky. Když

jsme ale vyřešili tuto záležitost…“

Otočil se k Lise. „Nastal čas, abychom si promluvili o vašem trestu.“

Ve stejnou chvíli pokročila kupředu postava s lékařskou brašnou v rukách.

Dlouhé černé vlasy měla opět spletené do copu.

Surina.

3.14

Monk stoupal do prudké zatáčky za nahým zadkem jednoho z kanibalů. Další tucet domorodců kráčel ještě před nimi a za ním následovalo zhruba čtyřicet dalších. Armáda lidojedů.

Z temného nebe padaly proudy deště. Aspoň že se téměř utišil vítr přes rozeklaný sopečný hřeben se jen tu a tam přehnal příležitostný poryv. Monk výstup načasoval na okamžik, kdy bude přes ostrov přecházet oko bouře. Čekání nebylo nic příjemného, ale jeho trpělivost mu vynesla drobné okénko příležitosti.

Pokračoval v cestě. I když stezka, po níž stoupali, byla krytá a vyhloubená hluboko do skály, lijákem nasáklé kameny mu zrádně podkluzovaly pod nohama a vyžadovaly, aby občas lezl po všech čtyřech.

Ohlédl se za sebe.

Těsně za ním se plahočil Ryder s Jessiem. Poté následovala řada domorodců ozdobených pery, ulitami měkkýšů, kůrou, ptačími pařáty a kostmi.

Spoustou kostí.

Provizorní útočný tým byl vyzbrojen krátkými oštěpy, luky z mladých stromků a přiostřenými kyji. Polovina z nich ale nesla v rukách i všehochuť starých střelných zbraní, ruských kalašnikovů a amerických Ml6, doplněných o náramenní pásy s náboji. Vypadalo to, že kanibalové a piráti neobchodovali jen s dvounohým masem.

Z této výšky se Monkovi naskýtal pěkný výhled na tmavou lagunu. Uprostřed vody zářila jachta jako promáčený svatební dort. To byl cíl úderného komanda lidojedů.

Zdálo se, že vše, co chtěla čarodějnická královna Rangda, jí očarovaní kanibalové hodlali poskytnout.

A Rangda chtěla onu jachtu.

Její rozkazy a přání přeložil mladý Jessie, který zvládal malajštinu,

což byl oficiální dorozumívací jazyk mezi piráty a kanibaly a většina lidojedů mu rozuměla. Všichni žasli nad tím, že je mladý zdravotník schopný rozumět jazyku jejich královny a tlumočit jim její přání. Dokonce ho políbila na tvář, a tím mladému tlumočníkovi předala v očích domorodců to nejvyšší požehnání.

Nikdo si mu netroufal odepřít poslušnost.

I když se však Jessie stal nedílnou součástí útočného plánu, celou akci vymyslel Monk.

Otočil se k jachtě zády. Okolní hladinu piráti určitě hlídají – ve člunech by se k nim jistě nikdy nedostali. Nemohli k lodi ani přeplavat: i z této výšky Monk občas zahlédl ve vodě laguny světélkující záblesky. Bouře vyrušila obyvatele zátoky z klidu a přiměla je lovit v mělčích vodách.

Zbývala tedy jediná možnost.

Monk šplhal stále výš, až ke střeše světa. Konečně dospěli k obřím ocelovým vzpěrám a mohutným kabelům, které v této části ukotvovaly ostrovní síť.

Monk vyhlédl podél její spodní plochy.

Kapal z ní déšť, který prosakoval maskovací vegetací vpletenou mezi jednotlivá oka. Někdo tu síť musel pravidelně udržovat. A Monk odhadoval, že se nejedná pouze o piráty.

Na doklad této domněnky se jeden z lidojedů bosýma nohama zručně vydal po nejbližším kabelu a v dalším okamžiku zmizel na horní straně sítě. Vzápětí se k nim spustil provazový žebřík.

Několik lidí se ihned po něm vydalo nahoru.

Monk se obrátil na Jessieho. „Pořád se můžeš vrátit a připojit se k Susan na pláži. Pak vás tam oba vyzvedneme."

Jessie si odhrnul promáčené vlasy z čela. „Jdu s vámi. Kdo by vám jinak překládal?" Než se Monk mohl začít dohadovat, uchopil mladý zdravotník provazový žebřík a vyšplhal po něm.

Jako další ho následoval Ryder, který ještě cestou poklepal Monka po zádech. Jakmile se miliardář protáhl oky sítě, chytil Monk spodní příčku žebříku a ohlédl se po své tmavé armádě. Kanibalové byli ozdobeni pery, po zuby ozbrojeni a připraveni splnit přání své královny.

Monk na okamžik pocítil provinilé bodnutí z toho, že zneužívá jejich pověrčivosti. Mnozí z nich zahynou. Jestli se ale Lisa nemýlí, hrozí nebezpečí celému světu. Neměl jinou možnost, musel využít všechny

dostupné zdroje.

Potřebovali se dostat na Ryderovu loď, aby odtud odvedli Susan – a pokud možno zachránili Lisu. Monk odmítal uvěřit tomu, že by jeho společnice už nemusela být naživu.

Začal šplhat po žebříku.

Protáhl se maskovací spletí rostlinstva. I v oku bouře se ho poryvy větru snažily svrhnout dolů. Vytáhl se na úzkou prkennou podlážku připevněnou k vrchní straně sítě. Šlo o hrubý údržbářský můstek, který dovoloval pohyb po síti a v případě potřeby i opravy jejího maskování.

Přední voj Monkova vojska už se plazil po můstku a přidržoval se postranních latěk.

Monk se v neustávajícím lijáku vydal za nimi. Občasný poryv větru rozechvěl celou síť, která se pod ním houpala a vlnila jako Aladinův létající koberec.

Ohlédl se. Hustá mračna se roztrhala natolik, že se mezi nimi objevilo několik hvězd, ale všude kolem vířila další tmavá oblačnost. Oko bouře bylo menší, než Monk doufal. Na všech stranách šlehaly blesky a dunělo hromobití.

Pospíchal kupředu. Až bouře znovu propukne s plnou silou, už musí být i se svým vojskem pryč. Vzpomněl si na dřívější údery blesků a na kaskády elektřiny, které probíhaly po kovové kostře sítě.

Tady by nemohli přežít.

Pomalu se blížili ke svému cíli.

Hleděl mezi prkny dolů. Aspoň že je Susan v bezpečí.

4.02

Susan seděla na kameni v pralese nedaleko od laguny a tvář měla potřenou popelem, aby zakryla světlo, jež z ní vyzařovalo. Během uplynulé hodiny se vrátila dolů k pobřeží, aby tu počkala na Monka.

Nebyla ale sama.

Hlídalo ji tucet domorodců coby její královská eskorta. Bezprostřední společnicí jí byla jen jedna žena jménem Tikal, která klečela vedle kamene a čelo tiskla do bahna. Od chvíle, kdy se zastavili, se ani nepohnula.

Susan se s ní pokusila sblížit, ale žena se vždycky jen zachvěla.

A tak Susan seděla a čekala. Na sobě měla plášť ze sušené prasečí

kůže lemovaný pery, ulitami a naleštěnými kamennými korálky. Hlavu jí zdobila koruna z žeber, přivázaná k čelu vláknem z kůry stromu. Kosti odstupovaly do stran jako nějaká strašidelná květina. Dostala i naleštěnou hůl s napíchnutou lidskou lebkou.

Samé případné atributy pro čarodějnickou královnu ostrova Pusat.

Plášť ji přes děsivou výzdobu hřál a hůl se ukázala být užitečná při slézání z příkrého svahu k pobřeží. Její doprovod nad ní navíc nesl provizorní přístřeší ze spletených palmových listů, aby jejich paní zůstávala aspoň trochu uchráněná před deštěm.

Susan hleděla k rozlehlé síti. Věděla, že je příliš slabá na to, aby se pokusila o přechod s ostatními. Nijak se nehádala, když jí Monk přikázal, aby se vrátila dolů k pláži a v úkrytu čekala na výsledek útoku kanibalů na jachtu.

Věděla však, že půjde o dlouhé čekání.

Příliš dlouhé.

O samotě jí začal docházet plný dosah všeho, co se stalo od okamžiku, kdy se vzbudila z kómatu. Sama sice žila, ale její nejbližší nikoliv.

Gregg…

Zavalily ji vzpomínky na manžela, na jeho rošťácký úsměv, na hlasitý smích, na jeho tmavé oči, na pižmovou vůni jeho kůže, chuť jeho rtů… další a další věci.

Celou ji zaplňoval.

Jak to mohlo všechno zmizet?

Susan věděla, že svou ztrátu ještě zdaleka nechápe. Věděla toho ale dost. Její tělo bylo fyzicky zasažené, a to až do morku kosti. Stáhlo se jí hrdlo a rozechvěla se. Oči se jí zalily zářícími slzami, které jí začaly stékat po popelem pomazaném obličeji.

Gregg…

Kývala se sem a tam a nechala se unášet na vlnách smutku. Nedokázala ho nijak zarazit. Přílivovému dmutí žalu se nedalo uniknout o nic víc než přitažlivé síle Měsíce.

Po nějaké době ale každý příliv ustane a po něm jí zůstala jiná prvotní emoce, vyplavená ještě z větších hlubin, které se také až dosud úspěšně vyhýbala. Teď ji však navštívila se stejnou neodbytností jako zármutek.

Susan natáhla paži zpod pláště a zahleděla se na svou kůži, která díky sinicím v potu i v jednotlivých pórech světélkovala. Otočila ruku

dlaní nahoru. Záře ji nezahřívala, ale cítila z ní přece jen podivné teplo, které jí připomínalo spíše horečku než sluneční svit.

Co se s ní děje?

Jako mořská bioložka Susan o těchto organismech věděla skoro všechno. Sinice, někdy nesprávně označované jako *modrozelené řasy*, se vyskytují ve všech oceánech. Skládají se do spousty různých útvarů: do tenkých vláken, do plochých vrstev i dutých koulí. Jednalo se o předky moderních rostlin, kteří posloužili jako nástroj evoluce. Kdysi dávno také vytvořili první kyslíkovou atmosféru planety, čímž umožnili osídlení Země dalšími organismy. Od té doby se přizpůsobili milionům ekologických nik.

Co tedy znamenala kolonizace jejího těla? Jak souvisí s nákazou Jidášovým kmenem? Nedávalo jí to žádný smysl.

Přes všechny otázky Susan věděla jednu věc.

K něčemu se ještě schyluje.

Cítila to hluboko uvnitř, jakési podivné dmutí, které se nedalo nijak popsat.

Nezastavitelný a stoupající příliv.

Podívala se pralesem přes lagunu a přes protější břeh ostrova. Tak jako cítila za zakřivením planety přítomnost vycházejícího slunce, věděla Susan i to, že její proměna ještě není dokonána.

4.18

Rakao ze vzdálenosti sta metrů sledoval svou kořist. Na sobě měl ponču do deště a u očí si držel infračervené brýle. Spočítal ostrůvky rudé záře rozprostřené podél pobřeží. Jeho lidé měli nad domorodci přesilu dva ku jednomu.

Rakao pozdviženou pěstí zasignalizoval svým mužům, aby se rozprostřeli do šířky. Jeho tým se pohne vždycky jen za burácení hromu. Domorodci mají velice vytříbené smysly. Nechtěl je nijak varovat.

Rakao si prohlížel Susan Tunisovou, usazenou na velkém kameni. Sledoval skupinu kanibalů ze svahu až sem k laguně. Kde jsou její společníci? Jistě ne daleko.

Rakao se jí mohl zmocnit v kterémkoliv okamžiku, ale byl trpělivým lovcem. Zatímco se jeho muži plížili do stran a připravovali past ke sklapnutí, Rakao věděl, jak nejlépe může tu ženu využít.

Jako návnadu.

14. kapitola

ZŘÍCENINY ANGKORU

7. ČERVENCE, 5.02
SIEM REAP, KAMBODŽA

Po šesti hodinách cesty se Gray ocitl v jiném století a směsi různých kultur. Vystoupil z taxíku v centru staré francouzské čtvrtě Siem Reapu, malé vesničky na břehu řeky uprostřed Kambodže, mezi rýžovými poli a rozlehlým jezerem. Do svítání stále zbývala celá hodina, a tak vesnice spala. V těžkém, vlhkém vzduchu bzučela hejna moskytů a syčely plameny plynových lamp. Od sousední řeky k nim doléhalo líné kvákání žab, které ještě podtrhovalo ospalou atmosféru časného jitra.

Podél říční mělčiny se za pomoci dlouhých bidel pohybovalo několik nízkých člunů se zavěšenými olejovými lampičkami, v jejichž svitu rybáři v širokých bambusových klobouících kontrolovali pasti na kraby a raky či nabodávali nepozorné žáby, aby dodali mnoha místním restauracím a kavárnám čerstvé zásoby.

Zbytek Grayovy skupiny vystoupil z taxíku v různém stavu vyčerpání. Nahrbený Vigor se zarudlýma očima vypadal, jako kdyby ho někdo vymáchal a pak ho pověsil na šňůru do vlhkého vzduchu. Seichan se protáhla jako kočka a jednou rukou si chránila zraněný bok. Očima těkala kolem sebe, aby zaznamenala všechny podstatné prvky okolí. Kowalski se poškrábal v podpaží a také se protáhl. Pohvizdoval si mezi zuby nějakou melodii, která rozštěkala o několik domů dál jakéhosi psa.

Násir jim dojednal impozantní ubytování.

Tam měli vyčkat jeho příjezdu.

Za další dvě hodiny.

Za točitou příjezdovou cestou se rozkládal třípodlažní koloniální hotel, jehož žlutě omítnutá křídla zasahovala až k řece. Střechu budovy tvořily červené tašky a kolem ní se táhly pečlivě upravené francouzské zahrady. Jeho historie symbolizovala dějiny celé oblasti. Pětasedmdesát let starý dům se kdysi jmenoval Grand Hotel des Ruines a sloužil francouzským i britským turistům, kteří si přáli navštívit nedaleký chrámový komplex Angkor, jenž stál o pouhých několik mil dál. Během krvavého a krutého období vlády Rudých Khmérů, kdy byly při jedné z nejohavnějších genocid vůbec zavražděny miliony lidí představující čtvrtinu kambodžské populace, hotel i vesnice zchátraly do stavu připomínajícího trosky. Probíhající ukrutnosti zastavily veškerý příliv turistů. Po pádu režimu Rudých Khmérů se ale lidé vrátili. Hotel vstal z popela, došlo k jeho rekonstrukci do někdejší koloniální podoby a byl přejmenován na Grand Hotel ď Angkor.

Stejným oživením prošel i Siem Reap – byť s menší citlivostí. Rozmnožily se tu hotely a ubytovny a osada se pomalu rozšiřovala po západním i východním břehu řeky. Přibývaly restaurace, bary, internetové kavárny, cestovní kanceláře, stánky s ovocem a kořením i nespočet obchůdků s kambodžskými vyřezávanými suvenýry, filigránovým stříbrem, pohledy, tričky a různými tretkami.

V raných hodinách – když ještě nevyšlo slunce ani turisté – si však toto místo uchovávalo něco ze svého někdejšího kouzla a tajemství vpleteného do architektonické směsi asijské a francouzské kultury. Ulicí ke starému trhu se pomalu sunul volský potah naložený ostnatými plody durianu, zatímco hotelovou verandu zametal sluha v upnutém bílém saku.

Když Gray v čele své skupinky stoupal po schodech, sluha se na ně nesměle usmál, odložil koště a otevřel jim dveře.

Hotelovou halu prosvětloval mramor a naleštěné dřevěné obklady. Ve vzduchu visela vůně z velkých kytic růží, orchidejí, jasmínů a lotosů. Vedle lákavé křivky schodiště čekala starožitná klec výtahu z komplikovaně proplétaných kovových prutů.

„Sloní bar je za rohem," poznamenala Seichan a ukázala. Právě tam se měli setkat s Násirem.

Gray se už posté podíval na hodinky.

„Ubytuji nás," řekl Vigor.

Monsignor se vydal k pultu recepce a Gray se rozhlédl po místnosti.

Už tu jsou agenti Bratrstva? Tuto otázku si kladl od okamžiku, kdy přistáli v Bangkoku a přestoupili do jiného letadla ke krátké cestě sem. Seichan potvrdila, že Bratrstvo má svoje lidi po celé této oblasti s hlubokými vazbami na Čínu a Severní Koreu. Prakticky se jednalo o domácí půdu Bratrstva.

Gray nepochyboval, že Násir rozmístil agenty podél jejich trasy z ostrova Hormuzu do Kambodže. Aby zachránil životy svých rodičů, musel svému protivníkovi odhalit, kam vede Polova historická stopa: ke zříceninám Angkoru. Tím Násira přesvědčil, aby prozatím odložil plánované zavraždění Grayových rodičů. Gray se ale obával, že tím nezískal pro otce a matku svobodu.

Odmítl ovšem předvést svou druhou bombu: povahu léku na Jidášův kmen. Neučiní tak dříve, než se s ním osobně setká Násir a předloží mu dostatečný důkaz, že jeho rodiče byli v pořádku propuštěni.

Proto se dohodli na zdejší schůzce.

Na výměně.

Informace za volnost Grayových rodičů.

Gray ovšem nebyl blázen. Věděl, že jeho rodiče Násir nikdy nepustí. Násir připravoval past – a Gray se pouze snažil o odklad. To věděli oba. Přesto jim však nezbývalo než pokračovat ve svém tanci uskoků a lstí. Gray měl jedinou možnost: udržovat Násira v neustálém napětí a dráždit ho onou příslovečnou zavěšenou mrkví před nosem, aby ředitel Crowe získal víc času k nalezení jeho rodičů.

Po domluvě s Násirem Gray riskoval krátký hovor se Spojenými státy ze Seichanina mobilu. V obavě, že Násir rychle začne v této odlehlé oblasti monitorovat telefonní vysílače, si musel Gray s Painterem promluvit jen velice stručně. Ředitel pro něj měl samé špatné zprávy. Sigma nenašla žádné nové stopy po jeho rodičích a stále se také nic neví o osudu Monka s Lisou. Gray v Painterově hlase slyšel zlost a zklamání.

Pokud se k tomu ještě přidá čirý děs, výsledkem bude i Grayovo rozpoložení.

Painter znovu nabídl, že Grayovi pošle pomoc, ale Gray si ji do osvobození svých rodičů netroufal přijmout. Jak ho varovala Seichan, zde se nacházejí na domácí půdě Bratrstva. Jakákoliv mobilizace by jen hned odhalila, že Gray nadále komunikuje s Washingtonem. Jednalo se o malinkou výhodu, o niž rozhodně Gray nechtěl přijít. Ještě důležitější však bylo, že pokud se Násir doslechne o rozhovorech mezi Grayem a

velitelstvím Sigmy, okamžitě zabije jeho rodiče. Gray potřeboval, aby se Násir domníval, že je Gray se svou skupinou zcela izolovaný.

Přesto však požádal Paintera o jednu laskavost. Poté už mu nezbývalo než pokračovat ve zdržovací taktice.

Ještě pořád měl dvě hodiny.

Za zády se mu ozvalo cinknutí výtahu. Slyšel, jak se s rachotem otvírá stará kovová klec. „Vidím, že jste dorazili v pořádku," promluvil za nimi klidný hlas.

Gray se otočil.

Z výtahu do haly vystoupil Násir v tmavém obleku bez kravaty. „Zdá se, že můžeme zahájit schůzku o něco dříve."

Po obou stranách se mu objevili muži v khaki uniformách. Z verandy se ozvalo dunění těžkých bot. Ze schodiště sestupovala další dvacítka vojáků. Gray sice neviděl žádné zbraně, ale nepochyboval, že jsou tito muži ozbrojeni.

Kowalski měl očividně stejný dojem. Už stál s rukama nad hlavou.

Seichan jen zavrtěla hlavou. „A mám po koupeli."

Vigor přistoupil ke Grayovu boku.

Připojil se k nim Násir. „Takže právě nastal čas, abychom si promluvili o tom léku."

18.18
WASHINGTON

„Podle toho, co jste mi sdělil," řekl doktor Malcolm Jennings, „Gray nemá Bratrstvu co nabídnout. Nemá nic skutečně cenného."

Painter tiše naslouchal a nechával ho přemýšlet. Přivolal Jenningse, vedoucího oddělení výzkumu a vývoje v Sigmě, aby ho požádal o jeho náhled na věc. Jennings už byl naštěstí na cestě sem.

„Z detailů v Polově příběhu to vypadá," pokračoval Jennings a chodil sem tam před Painterovým stolem, „že byli Marco Polo a ještě pár dalších lidí chráněni před nákazou díky konzumaci krve a brzlíku neboli thymu. Podle toho příběhu ta krev a thymus pocházely z jiného člověka."

„V zásadě tedy jde o kanibalismus."

„Nebo, jak si to představoval Gray – a věřím, že správně: jedná se o jakousi primitivní vakcinaci. Thymus je hlavním zdrojem bílých krvi-

nek, jež představují naši obranu proti infekcím. A krev je zase hlavní trasou, kudy jsou po těle roznášeny protilátky proti nákaze. Konzumací těchto tkání tudíž lze teoreticky dosáhnout obdoby očkování.“

Painter souhlasil. „To je podle Graye princip ochrany Marka Pola a jeho společníků.“

„Jenže takové odhalení k ničemu není,“ namítl Jennings. „Neplyne z něj žádný skutečný lék. Odkud pocházela ta krev a brzlík? Z nemocných jistě ne. Pak by se člověk jen nakazil. Pořád nám chybí kousek skládačky. Aby takový lék fungoval, musel byste odebrat buňky a protilátky z někoho, kdo se již vyléčil, z někoho, kdo přežil infekci Jidášovým kmenem. To je bludný kruh. Potřebujeme lék, abychom získali lék.“

Painter si povzdychl. „Z toho příběhu vás nenapadá nic, co by mohlo poskytnout nějaké vysvětlení?“

Lékař jen pomalu zavrtěl hlavou.

Jak se Painter obával, Gray se pokouší o nebezpečný bluf. Amen Násir není žádný hlupák. Ten parchant ihned prohlédne, že Gray nemá žádné skutečné odpovědi. Mohli spoléhat jen na to, že jim Grayova lest poskytne trochu času. Jenže po vychladnutí stop v onom opuštěném řeznictví to vypadalo na zbytečné riziko, kterým stejně nic nezískají. Painter doufal, že Jennings přijde s nějakým novým nápadem.

Takové štěstí ale neměli.

Znovu si povzdychl. „Takže Markův příběh vede do slepé uličky.“

„Nikoliv nezbytně.“ Jennings se na okamžik odmlčel. „Pane řediteli, je tu ještě jedna věc, o které bych si s vámi chtěl promluvit. Proto jsem sem měl namířeno. Možná to dokonce s tímhle souvisí. Jestli máte minutku čas, raději byste se na to měl podívat osobně.“

Painter ve skutečnosti neměl ani minutku. Zadíval se na hromadu papírů s přehršlí hlášení, které se mu nakupily na stole. Monkova manželka Kat převzala dohled nad postupem v komunikační místnosti, kde probíhalo družicové pátrání po indonéských ostrovech. Vzhledem ke své minulosti ve zpravodajské službě dokázala nacházet kontakty v zahraničí a organizovat sledování celé oblasti. Kvůli tamější bouři se jim však dosud nepodařilo unesenou loď nalézt.

Painter byl jako na trní – sám se chtěl co nejdříve vrátit ke sledování. Důvěřoval ale Jenningsovi. Ten by ho jistě nezatěžoval nějakými podružnostmi. „Na co bych se měl podívat?“

Jennings mávl k jedné z nástěnných plazmových obrazovek. „Rád

bych se spojil s Richardem Graffem v Austrálii. Očekává můj hovor, takže jestli souhlasíte…“

„Graff?“ zopakoval Painter. „Ten výzkumník, který pracoval s Monkem na Vánočním ostrově?“

„Přesně ten.“

Právě doktor Graff se spojil vysílačkou s tankerem a upozornil svět na únos Ryderovy jachty. Oceánograf byl momentálně izolován v karanténě v Perthu.

„Četl jste jeho výpověď australským úřadům?“ zeptal se Jennings.

Painter přikývl.

„Od té doby ale doktor Graff objevil něco zvláštního.“

Painter pokynul k obrazovce. „Dobrá. Ukažte mi to.“

Jennings obešel stůl a rychle navázal spojení. „Je to tady.“

Monitor potemněl, zablikal a vzápětí na něm naskočil roztřesený obraz doktora Graffa v modrém nemocničním oblečení s rukou v pásce. Mrkal zpoza brýlí na Paintera a Jenningse.

Proběhlo představování, i když Jennings prezentoval sebe i Paintera jako vědce spolupracující se Smithsonovým institutem.

„Můžete nám sdělit, co jste zjistil?“ požádal ho Jennings. „To, co jste mi už ukazoval? Myslím, že by to měl vidět i můj kolega.“

„Vzorek čeká přímo tady.“ Graff na okamžik zmizel z obrazu. Záběr kamery se rozšířil a objevil se na něm bílý konferenční stůl.

Graff zas vstoupil do záběru a v jedné ruce držel velký červený předmět.

„To je krab?“ zeptal se Painter a narovnal se.

„*Geocarcoidea natalis,*“ upřesnil Jennings. „Červený pozemní krab z Vánočního ostrova.“

Graff na obrazovce přikývl a položil kraba na stůl. Živočich měl pevně svázaná klepeta. „Tenhle mrňavý darebák – nebo spíš jejich celá tlupa – mi na ostrově pomohl zachránit život.“

Painter zvědavě vstal a přiblížil se k monitoru.

Graff položil kraba a pustil ho. Krab se okamžitě rozběhl v přímé linii k okraji stolu a Graff ho spěšně znovu chytil.

Painter zavrtěl hlavou. „Nerozumím. Co se mi tu snažíte ukázat?“

Graff vysvětlil: „Připadalo nám s doktorem Kokkalisem podivné, že tyhle kraby nezabily ony toxiny. V každém případě se ale změnilo jejich chování. Útočili a trhali na kusy jeden druhého. Doufal jsem tedy, že

studiem jejich chování získám nějakou představu o účinku toxinů.“

Graff za řeči znovu dvakrát položil kraba na stůl. Bez ohledu na to, kam a kterým směrem ho postavil, se však korýš vždy rozeběhl ke stejnému rohu stolu, z něhož málem spadl na podlahu.

Graff to předvedl ještě několikrát.

Podivné.

Graff objasnil svou domněnku: „Krabi z Vánočního ostrova mají pečlivě vyladěný nervový systém, kterým se řídí při každoroční migraci. To platí o většině korýšů. Zdá se ale, že účinky toxinů změnily jeho nastavení a proměnily ho v obdobu kompasu. Krab vždy zamíří stejným směrem, stejně jako magnetická střelka.“

Výzkumník zvedl kraba a uložil ho do nádrže. „Jakmile se všechno na Vánočním ostrově trochu uklidní, rád bych otestoval další kraby, jestli u nich došlo k podobnému přeprogramování. Je to fascinující. Moc rád bych sepsal ten grantový návrh, o kterém jste se zmínil, doktore Jenningsi.“

„Rozhodně se jedná o zajímavou anomálii, doktore Graffe,“ řekl Jennings. „Promluvím si o tom se svým kolegou a spojíme se s vámi. Děkujeme za váš čas.“

Spojení se přerušilo a obrazovka zčernala. Jennings ale nepřestával ťukat do Painterova počítače. Na plazmovém monitoru naskočil jiný obrázek, který tentokrát zachycoval mapu světa.

„Jakmile jsem se o té anomálii dozvěděl,“ navázal Jennings, „stáhl jsem si Graffova data a protáhl jsem trajektorii pohybu toho kraba.“ Na mapě se objevila přerušovaná čára. „Nemyslel jsem si, že by mé výsledky něco dokazovaly, dokud jste mi neposlal novinky od velitele Pierce.“

Mapa se natočila a obrazovku vyplnil jeden její úsek.

Painter se naklonil blíž. Díval se na jihovýchodní Asii. Čára protínala Indonésii, klenula se přes Thajský záliv a vstupovala do Kambodže.

Jennings poklepal na jeden konkrétní bod krabovy protažené trajektorie. „Angkor Vat.“

Painter se napřímil. „Naznačujete…?“

„Je to docela zvláštní shoda okolností. Napadá mě, jestli ten krab nebyl přeprogramován, aby se vydal přímo sem.“

Painter hleděl na obrazovku a myslel na Graye Pierce i na to, jakou smrtící lest se chystal rozehrát. „Jestli máte pravdu, pak Polův příběh

nemusí být slepou uličkou. Něco tam určitě je.“

Jennings přikývl s rukama v bok. „Jenže co?“

5.32
SIEM REAP

Vigor si uložil do paměti, že nikdy nesmí hrát s Grayem poker.

Velitel seděl v ratanovém křesle hotelového baru. V tuto hodinu byl sice bar zavřený, ale Násir si ho pronajal kvůli soukromí. Sloní bar získal své jméno podle páru vyřezávaných klů u vchodu. Vlastní hala pak byla v podobném duchu zařízena bambusovým nábytkem se zebrovaným a tygrovaným čalouněním.

Gray seděl u skleněného stolku naproti Násirovi a hrál svou obezřetnou partii.

Seichan se natáhla na pohovce s překříženými kotníky. Kowalski seděl u dlouhého baru a hleděl na esteticky rozestavěné láhve. Vigorovi ovsem neušlo, jak neustále v zrcadle za barem sleduje i Graye s Násirem.

Ne že by kdokoliv z nich mohl něco udělat.

Násirovi muži zaujali stanoviště u všech východů i po obou stěnách v místnosti.

S klapnutím kovu o sklo položil Násir jedno ze zlatých *paitzu* na stůl. Než se vůbec pustili do rozhovoru o léku, chtěl si ověřit, že se Marco Polo poprvé setkal s Jidášovým kmenem skutečně ve zříceninách Angkoru. Gray mu všechno vyložil a prozradil mu vyluštění příběhu, jako to učinil na palubě letadla.

Vigor stál nad stolem a prohlížel si andělské písmo, hvězdnou mapu i plánek zřícenin. Znovu si vyslechl celé řešení.

Násir konečně akceptoval pravdu. Opřel se. „Co ten lék?“

Vigor se silou vůle udržel, aby nezamrkal. Cestou sem mu Gray předložil svůj pohled na poslední část příběhu Marka Pola: pověděl mu o své teorii vakcinace prostřednictvím kanibalismu. Bylo to sice zajímavé, ale žádná konkrétní léčba z toho neplynula.

Vzhledem k riziku se Gray pokusil umístit Vigora na jiný let, když měnili v Bangkoku svoje plány.

„Je to příliš nebezpečné,“ varoval ho Gray. „Vraťte se do Itálie.“

Vigor však odmítl. Kromě toho, že jim Násir přikázal, aby se *všichni*

přesunuli do Kambodže, měl Vigor vlastní důvody, proč pokračovat. Někde v těch rozvalinách zmizel otec Agreer, duchovní, který se obětoval, aby zachránil Pola a ostatní. Vigor se nemohl k takové nesobecké statečnosti otočit zády. Mohl ale Grayovi poskytnout pádnější argument.

„Domorodci, kteří jim nabídli ten lék, poznali v otci Agreerovi někoho sobě podobného," vysvětlil Vigor. „Proč ho vyhledali? Jestli se za Markovým příběhem skrývá nějaká hlubší pravda, možná ji snáze odhalí jiný kněz."

Gray neochotně souhlasil.

Vigor ovšem nechal nevyslovený poslední důvod toho, proč chtěl jet s ostatními. Šlo o něco, čeho si všiml v očích mladšího muže. Zoufalství. Při vynášení posledních karet se Gray pouštěl do stále riskantnějších akcí, jako byla tato: nakráčet přímo do pasti bez záložního plánu. Gray se cele spoléhal na ředitele Crowea a věřil, že šéf nějakým způsobem včas osvobodí jeho rodiče, čímž mu uvolní svázané ruce.

Bude ale Gray na tuto hru dost silný, zejména když ho užírá obava o rodiče? Zjevně neuvažuje tak bystře jako jindy.

Vigor hleděl na rozprostřené mapy a andělské písmo.

Tak například, jak to mohl Gray předtím přehlédnout?

„Ten lék," zopakoval Násir a přilákal tím Vigorovu pozornost. „Řekněte mi, co víte."

Gray na druhé straně stolu zůstával klidný a vyrovnaný. Na čele se mu neobjevila jediná kapka potu. „Dám vám číslo bezpečnostní schránky na letišti v Bangkoku. Povím vám, kde najdete klíč, který potvrdí to, co se chystám sdělit. Tam jsme schovali třetí a poslední svitek, kde Marco popisuje lék. Je rozdělený na dvě části. První vám řeknu. Zadarmo."

Násir se pohnul a přimhouřil jedno oko.

„Jakmile skončím, na znamení dobré vůle pustíte jednoho z mých rodičů. A budu očekávat uspokojivé potvrzení o tom, že se tak stalo. Pak vám prozradím číslo schránky a místo uložení třetího klíče. Následně si můžete ověřit má tvrzení. Zní to uspokojivě?"

„Záleží na tom, co mi řeknete."

Gray mu bez mrkání hleděl do očí.

Vigor věděl, že se jedná pouze o zdržovací taktiku, kterou Gray oddaluje odhalení, jak nejvíc může. Svitek opravdu uložili ve schránce na letišti v Bangkoku, ale neexistovala žádná druhá polovina léku.

Gray si vzdychl, jako kdyby povolil. „Takový je tedy příběh na třetím svitku. Podle Marka Pola.“

Zatímco Gray vyprávěl obsah vyšívaného svitku, Vigor poslouchal jen na půl ucha a místo toho se znovu vrátil k dokumentům na stole. Velitel říkal pravdu, protože si uvědomoval, že skutečností lze získat více času než lží. Jakmile skončí, Násir uskuteční nezbytné telefonáty, zorganizuje vyzvednutí svitku ze skříňky a také ho bude muset nechat přeložit. To všechno zabere nějaký čas. Objevený svitek potvrdí Grayova slova a zvýší pravděpodobnost, že Násir uvěří i následujícím výmyslům. A i kdyby ho Grayovy lži nepřesvědčily, alespoň bude v bezpečí jeden z jeho rodičů.

Takový byl plán.

Gray konečně dovyprávěl a uzavřel: „Kanibalismus tedy zjevně slouží jako jakési očkování proti nemoci. Jak přesně, to vám ovšem povím až v okamžiku, kdy budu vědět, že je jeden z mých rodičů v bezpečí.“

Gray si složil ruce do klína.

Násir chvilku seděl naprosto tiše a pak pomalu promluvil: „Takže ve skutečnosti potřebujeme jenom někoho, kdo přežil útok Jidášova kmene a kdo je vyléčený. Potom můžeme z bílých krvinek a protilátek takového člověka vytvořit vakcínu.“

Gray mlčel a jen mírně pokrčil rameny. Dával tím jasně najevo, že veškeré další odpovědi musejí počkat až po propuštění jednoho z rodičů.

Násir si vzdychl, sáhl do kapsy, otevřel mobil a stiskl tlačítko. „Annishen,“ řekl. „Vyber si jednoho ze zajatců. Záleží na tobě, kdo to bude.“

Několik vteřin poslouchal.

„Ano, v pořádku…, můžeš ho zabít.“

5.45

Gray se vrhl přes stůl.

Neměl žádný plán – reagoval čistě instinktivně.

Násir ale už předtím dal znamení jednomu ze svých mužů. Ten zasadil Grayovi prudkou ránu do týla. Před očima se mu vyrojily hvězdičky a zorné pole mu na chvilku zčernalo. Jeho tělo padlo na stolek a s

žuchnutím se svezlo na zem. Pomalu se probíral.

Mířilo na něj pět zbraní.

Další na Seichan a Kowalského.

Vigor zůstal stát s rukama založenýma na hrudi.

Násir se ani nepohnul. Telefon stále držel u ucha. „Počkej, Annishen. Moment.“ Spustil mobil a zpola zakryl mluvítko dlaní. „Zdá se, že jsme dospěli na konec, veliteli Pierci. Na konec mnoha cest. Polův poslední svitek jen potvrzuje to, co jsem už slyšel od druhé skupiny Bratrstva v Indonésii. Výzkumný tým došel ke stejnému závěru. Potenciální lék lze připravit z těla toho, kdo nákazu přežije. Člověka, který náhodou světélkuje, stejně jako ty bytosti v Polově vyprávění.“

Gray zavrtěl hlavou. Ne odmítavě, jen nedokázal pochopit, co mu Násir říká. V uších mu bušila krev a ohlušovala ho. Jeho plán selhal.

Násir znovu pozvedl telefon. „Zdá se, že historická stopa opsala celý kruh a připojila se ke stopě výzkumné. Jsme na příslovečném konci cesty. Pro vás i pro vaše rodiče.“

Gray měl pocit, že na něj všechno padá. Zúžilo se mu zorné pole a všechny hlasy kolem něj zněly dutě. Vtom k nim přikročil Vigor.

„To stačí,“ vyštěkl monsignor s autoritou profesora přednášejícího před studenty.

Všichni se na něj zadívali. I Násir se odmlčel.

Vigor hleděl na jejich únosce. „Zbrkle sázíte na příliš mnoho předpokladů, mladý muži. Předpokladů, které nijak neposlouží ani vám, ani vašim spojencům.“

„Jak to myslíte, monsignore?“ zeptal se Násir zdvořile.

„K tomu léku – už ho vaši vědci otestovali?“ Vigor se chvíli díval na Násira a pak si lehce odfrkl. „Vsadím se, že ne. Máte jen teoretické domněnky a dohady, jež nyní dejme tomu potvrzuje Markův příběh. Pořád jste ale daleko od stoprocentní jistoty. A je mi líto, ale musím se ohradit proti vašemu tvrzení, že historická stopa dospěla ke konci. Sice se možná spojila se stopou výzkumnou, ale domnívám se, že ani tak neskončila, jako s ní spíše splynula. Nesmíte tak lehkovážně ignorovat historii. Ještě ne, mladý muži. Historická stopa pokračuje.“

Gray se pokoušel pochopit monsignorova slova. Lže, blufuje, nebo říká pravdu?

Násir si povzdychl. Očividně uvažoval o tomtéž. „Oceňuji váš pokus, monsignore, ale nevidím tu nic, co by vyžadovalo další šetření. Od

tohoto okamžiku leží vše na bedrech vědců.“

Teď si odfrkla Seichan. „To je přesně ten důvod, proč nikdy nepostoupíš v hierarchii Bratrstva výš, Amene. Zbavuješ se odpovědnosti a házíš ji na druhé. Doporučuji ti, aby sis monsignora vyslechl.“

Násir ji chvíli propaloval pohledem, ale nakonec stočil oči k Vigorovi. „Markova mapa ukazuje ke zdejším zříceninám. Tady cesta končí.“

Vigor se sklonil a zvedl plán rozsáhlých zřícenin chrámového komplexu v Angkoru. „Mluvíme tu o oblasti více než dvou set kilometrů čtverečních. To je hodně velká rozloha. Opravdu si myslíte, že jde o konec?“

Násir přimhouřil oči. „Navrhujete, abychom prohledali dvě stě čtverečních kilometrů? K čemu? Ten lék máme.“

Vigor zavrtěl hlavou. „Není třeba prohledávat celý komplex. Marco nám určil nejvýznamnější místo.“

Násir se otočil ke Grayovi a výhružně ho přejel svýma černýma očima.

Vigor si stoupl mezi ně. „Velitel Pierce vám nic nezamlčel. On tuto odpověď nezná. To přísahám na svou duši.“

Násir se zamračil. „Ale vy ji znáte.“

Vigor sklonil hlavu. „Ano. A řeknu vám ji. Ovšem jen tehdy, pokud mi dáte slovo, že necháte rodiče velitele Pierce naživu.“

Násirovi podezřívavě ztvrdly rysy.

Vigor pozvedl ruku. „Nežádám po vás, abyste je propustil. Stačí, když mě vyslechnete, a myslím, že pochopíte další nutnost sledovat tuto stopu ke skutečnému konci.“

Gray postřehl v Násirově výrazu váhání.

Ach, prosím, bože, ať ho Vigor přesvědčí.

Vigor pokračoval: „Jakmile se dostanete na konec cesty, rozhodnete o našem i jejich osudu. Bylo by pošetilé zabíjet zajatce a ničit dostupné zdroje, dokud neobjevíte, co se skrývá na opravdovém konci historické stopy.“

Násir si sedl. „Ukažte mi tedy, kam ta stopa vede dál. Přesvědčte mě, monsignore.“

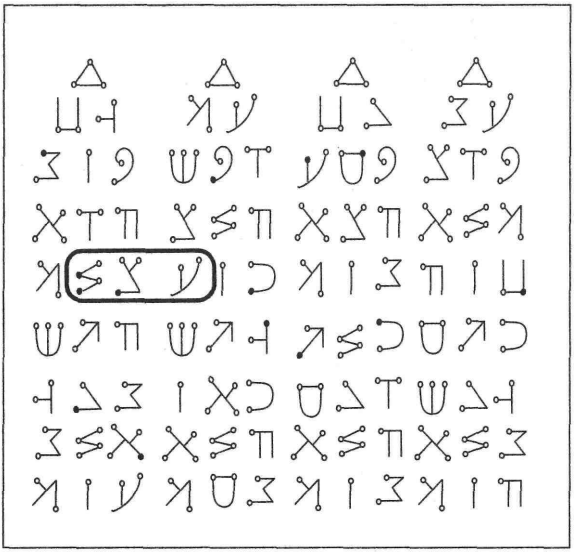
„A pokud uspěji, necháte Grayovy rodiče naživu?“

Násir mávl rukou. „Dobrá. Prozatím. Ale jestli lžete, monsignore…“

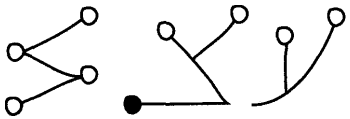
„Nelžu.“ Vigor si před stolem klekl na jedno koleno.

Gray se k němu připojil.

Vigor se naklonil ke třem listům papíru: k mapě Angkoru, andělskému kódu na obelisku a řadě tří symbolů ze zlatých klíčů. Zvedl papír s andělským písmem.

„Jak už velitel Pierce vysvětlil, začernělá diakritická znaménka ve skutečnosti představují polohu chrámů, jež tvoří angkorský komplex.“ Násir přikývl. „A zde jsou ty tři symboly z klíčů:

Porovnejte je s odpovídajícími zakroužkovanými znaky na obelisku. Jaký mezi nimi vidíte rozdíl?“

Násir se naklonil kupředu, stejně jako Gray.

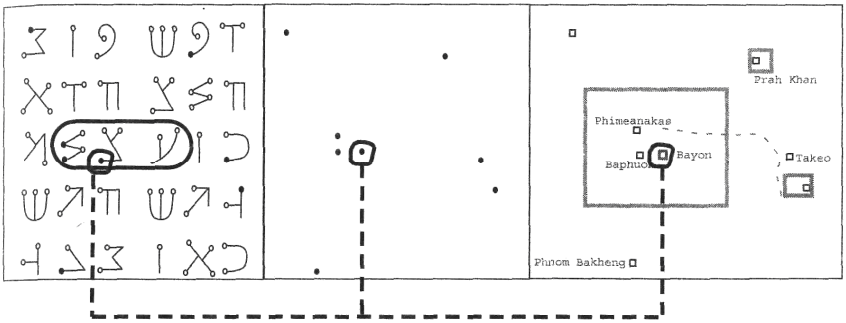
„Na symbolech obelisku jsou tři vyplněné kroužky,“ řekl Násir.

„Které reprezentují tři chrámy,“ přitakal Vigor. „Kolik vyplněných kroužků je ale na třech znacích ze zlatých klíčů?“

„Jen jeden,“ odpověděl Gray. Už to pochopil. Byl si tak jistý, že onu

hádanku vyřešil, až přehlédl poslední důležitý krok. „Jeden chrám. Ten vyplněný kroužek nepředstavuje jen portugalskou pevnost, ale také jeden z chrámů!“

Gray si k sobě přitáhl mapu a tužkou označil odpovídající chrám, který propojil i s kroužky na symbolech.

Násir si přečetl jméno zakroužkovaného chrámu. „Bayon.“ Narovnal se. „Ale jak si můžete být jistí, že v něm najdeme něco významného?“

„Bayon je poslední chrám, který byl v Angkoru postavený,“ řekl Vigor. „A to přibližně v době, kdy tudy procházel Marco Polo. Navíc je na něm zvláštní, že po jeho dokončení všechny další stavební práce ustaly.“

„Ale co tam je?“ zeptal se Násir.

Vigor pokrčil rameny. „Nemám tušení. Možná zdroj Jidášova kmene, možná nějaká jiná odpověď. Vím jen tolik, že ho Marco Polo považoval za dostatečně významný, aby jeho polohu uchoval následujícím pokolením. A i kdybych se mýlil, proč bychom se měli zastavit pár kroků před koncem, když už jsme stejně objeli půlku světa?“

Násir se rozhlédl po místnosti.

Seichan se pohnula. „Můžeme se tam dostat během půl hodiny, Amene. Měli bychom se tam přinejmenším podívat.“

Gray se s nimi bál souhlasit, aby nevzbudil Násirův vztek.

Vigor tak ostýchavý nebyl. „Marco Polo podstoupil značné těžkosti, aby nám uchoval polohu toho chrámu. Pozdější vatikánští mystikové podstoupili nemenší obtíže, aby ji zakódovali. I místní lidé tvrdí, že tento chrám stále ukrývá mnohé poklady. Stojí to za prozkoumání.“

Kowalski zvedl ruku. „A já si potřebuju odskočit. Akutně.“

Násir se zamračil, ale stoupl si. „Vydáme se tam. K Bayonu. Jestli ale nic neobjevíme do dvanácté hodiny, je po všem.“

Přiložil si telefon k uchu. „Annishen, odlož tu popravu.“

Gray natáhl ruku a stiskl Vigorovi pod stolem koleno.

Děkuju.

Vigor po něm střelil pohledem, který jasně říkal: *Ještě jsme nevyhráli.*

To Násir dokázal hned následujícími slovy. „Annishen, vrať se k tomu rodiči, kterého jsi vybrala. Ušetříme jejich životy, jak jsem slíbil monsignorovi. Ale budeme potřebovat nějakou pohnutku pro velitelovu další, upřímnou spolupráci.“

Násir se zadíval na Graye. „Za každou hodinu, kdy nebudeme mít žádné uspokojivé výsledky, uřízni jeden prst. A protože jsme se tu kvůli marným pokusům velitele Pierce o výměnu zdrželi příliš dlouho, můžeš oddělit první prst hned teď.“

Násir zaklapl telefon.

Gray věděl, že by měl raději mlčet, ale ta slova mu vyletěla z úst, než je stačil zarazit. „Ty zatracenej parchante. Za tohle tě zabiju.“

Násir se od něj nevzrušeně odvrátil. „Mimochodem, veliteli, ten rodič, kterého si Annishen vybrala… Jde o vaši matku.“

18.55

Jakmile Harriet strhli z hlavy kápi, ihned věděla, že se děje něco špatného. Moc špatného.

Vyvlekli ji ze skříně, kam ji předtím zamkli, a přiměli ji, aby si sedla na kovovou židli. Viděla, že jsou v nějakém rozlehlém opuštěném skladišti s betonovými stěnami i podlahou. Podél stropu probíhaly ocelové trámy a trubky a ze zrezivělých kladek visely řetězy. Ve vzduchu se převaloval pach nafty a spálené gumy.

Harriet se rozhlédla.

Žádná okna. Jediné světlo pocházelo z několika holých žárovek, které se houpaly v jinak tmavém interiéru. Po straně stoupalo ocelové schodiště. Vedle něj stála otevřená klec starého nákladního výtahu.

Zdálo se, že skladiště je dávno opuštěné – byli tu jen oni a jejich únosci.

Kousek nalevo od ní se o stůl opírala Annishen s telefonem přiloženým k uchu. Stála naprosto tiše a vypadalo to, že poslouchá nějaký hovor. Na stole ležela pistole vedle nůžek na plech a malé pájky. Ve skladišti hlídkovali další tři muži.

Přímo naproti Harriet seděl sklesle na podobné židli její manžel. I on měl pouta na zápěstí. Jeden ze tří strážných stál nad ním s dlaní položenou na pouzdru pistole. Jack ale nepředstavoval žádnou hrozbu. Hlava mu visela na prsa a z úst mu stékal pramínek slin. Svlékli ho z kalhot. Přední stranu trenýrek měl promočenou. Levá noha pokračovala od kolene dolů protézou. Dávný pracovní úraz připravil Jacka o podstatnou část hrdosti. Příroda vykonala zbytek.

A nejen příroda.

Harriet cítila v kapse svetru tíhu nepoužitých pilulek.

Z očí se jí po tvářích vyřinuly slzy.

Annishen promluvila a ukončila hovor zaklapnutím mobilu. Obrátila se k Harriet a pokynula jednomu ze strážných. „Sundejte jí pouta."

Harriet neprotestovala. Pozvedla ruce, aby jí ozbrojenec mohl odemknout želízka. Jakmile pouta odpadla, promnula si zápěstí.

Co se děje?

Na Annishenino znamení ji jeden z mužů přivlekl i se židlí ke stolu. Hlasité zaskřípění železa o beton probralo Jacka, který zvedl tvář a zakaleným zrakem vyhledal Harriet.

„Harriet…," zamumlal. „Kolik je hodin?"

„Všechno je v pořádku, Jacku," odpověděla něžně. „Spi dál."

Annishen k němu přikročila. „Žádné takové. Už toho naspal dost. Ty pilulky, které jste mu dala, konečně zabraly a vyřadily ho z provozu. Teď je ale načase, aby se probudil." Vzala ho za bradu a zvedla mu hlavu. „Takhle ho držte," nakázala strážnému. „Ať nezmešká představení."

Jack nijak nebojoval a nechal si bez odporu držet hlavu.

Annishen se vrátila ke stolu a otřela si z nohavice kapku Jackových slin. Kývla na muže za Harrietinou židlí. Ozbrojenec popadl Harriet za levou paži a přitiskl jí ruku zápěstím k dřevěné desce stolu.

Harriet se instinktivně vzpírala, ale muž jí táhl ruku dál, až se podpažní jamkou přitiskla k okraji stolní desky. Na tváři ucítila chladnou hlaveň pistole, kterou držel třetí strážný.

Pomalu k ní přikročila Annishen. „Zdá se, že musíme vašemu synovi

dát malou lekci, paní Pierceová.“

Zvedla pájku a zapálila ji. Z ústí vyrazil s ostrým zasyčením modrý plamen. Položila ji na stůl vedle ruky. „Na vypálení rány.“

„Co… co to děláte?“

Annishen ji ignorovala, zvedla nůžky na plech a zacvakala jimi. „Kterýpak prstík ušmikneme jako první?“

6.01

Gray seděl na zadním sedadle bílé dodávky. Seichan se tiskla k jeho boku. Byli namačkaní mezi dvěma ozbrojenými strážemi. Násir seděl naproti spolu s dalšími muži.

Kowalski s Vigorem jeli v druhé dodávce, za kterou následovaly ještě dvě další, plné ozbrojenců v khaki oblečení.

Násir nic neponechával náhodě.

Gray tupě sledoval, jak se před nimi zvedá z mlhy Angkor Vat s pěti mohutnými věžemi připomínajícími tvarem kukuřičné klasy, osvětlenými prvními paprsky vycházejícího slunce. Angkor Vat byl první z mnoha chrámů rozprostřených po více než dvou stech čtverečních kilometrech rozvalin. Také se jednalo o největší a nejlépe zachovalý chrám s bludištěm komnat, stěn, vroubkovaných věžiček, vytesaných reliéfů a soch, který představoval ikonu Kambodže. Jen tato samotná stavba se rozkládala na pěti stech akrech, obkroužených širokým vodním příkopem.

To však nebyl jejich cíl.

Mířili k Angkor Thomu další necelé dva kilometry severně odtud. Thom sice nedosahoval velikosti Angkor Vatu, ale hostil velký chrám Bayon, považovaný za srdce celého komplexu.

Dodávka nadskočila na nerovné cestě.

Gray zachytil svůj odraz ve zpětném zrcátku. Měl propadlé tváře, popraskané rty a strniště na lících a bradě připomínalo tmavou podlitinu. Jen v očích mu plál tvrdý a jasný oheň, živený zlostí a pomstychtivostí. Hlouběji v hrudi ale zbýval jen smutek a pocit viny.

Seichan, která patrně vycítila, že Gray upadá do otupělé beznaděje, mu sevřela ruku. Nejednalo se o žádné něžné gesto. Tiskla ho silně a zarývala mu nehty do kůže. Nehodlala dopustit, aby padl do bezedné studně zoufalství.

Násirovi její gesto neuniklo. Po rtech mu přeletěl náznak úšklebku, který ale ihned zmizel. „Myslel jsem si, že jste chytřejší, veliteli," zahučel. „Už s vámi spí?"

Gray na něj zaměřil pohled. „Zavřete hubu."

Násir se krátce a pobaveně zasmál. „Ne? To je škoda. Když už vás někdo vodí za nos, aspoň byste z toho měl něco mít."

Seichan pustila Grayovu ruku. „Jdi do hajzlu, Amene."

„Ale Seichan, přece bys takhle nemluvila se svým bývalým milencem?" Násir se podíval na Graye. „Věděl jste to? Že jsme spolu spali?"

Gray střelil pohledem po Seichan. Násir určitě lže. Jak by mohla… s darebákem, který právě vydal rozkaz k mučení jeho matky? Jen to pomyšlení mu vlilo do útrob další kalich hořkosti.

Seichan ale nespouštěla oči z Násira. Ruku, položenou na koleně, sevřela v pěst.

„To všechno skončilo," pokračoval Násir. „Kvůli téhle ambiciózní děvce. Oba jsme spolu soupeřili o to, koho povýší na další příčku v hierarchii Bratrstva. Na poslední příčku pod úplným vrcholem. Jenže jsme se nemohli shodnout na jedné věci. Jak získat ke spolupráci vás."

Gray polkl. „O čem to sakra mluvíte?"

„Seichan vás chtěla lstí vylákat k tomu, abyste s námi pracoval dobrovolně a pomohl Bratrstvu sledovat Polovu stopu. Já jsem na druhou stranu preferoval přímější postup. Krev a nátlak. Po chlapsku. Když ale Bratrstvo odmítlo její plán, rozhodla se Seichan vzít věci do svých rukou. Zavraždila toho benátského kurátora, ukradla obelisk a uprchla do Spojených států."

Seichan si založila ruce na prsou a znechuceně si Násira prohlížela. „A ty pořád nedokážeš přenést přes srdce, že jsem tě doběhla. Zase."

Gray zamyšleně hleděl na Seichan.

Ty její řeči o záchraně světa… mohla to být všechno lez?

„A tak jsem ji sledoval do Států," navázal Násir. „Věděl jsem, kam půjde. Bylo jednoduché připravit past."

„Ani se ti mě nepodařilo zabít," posmívala se mu Seichan. „Tím jsi znovu dokázal vlastní neschopnost."

Přiblížil k sobě prsty na jedné ruce. „Bylo to jen o fous." Spustil ruku. „Přesto ses držela původní strategie, že ano, Seichan? Vyhledala jsi velitele Pierce, jenže teď jsi z něj potřebovala udělat spojence daleko víc než předtím. Věděla jsi, že ti pomůže. Ty a Gray proti celému svě-

tu!“ Chraptivě se zasmál. „Nebo si s ním pořád pohráváš, Seichan?“

Seichan si jen pohrdavě odfrkla.

Násir se znovu obrátil ke Grayovi. „Ona se nezastaví před ničím. Je zcela bezohledná. Zlikvidovala by klidně vlastní umírající babičku, aby postoupila v hierarchii o příčku výš.“

Seichan se naklonila kupředu a zabodla do něj oči. „Aspoň jsem ale tiše neklečela, zatímco mi před očima vraždili matku.“

Násir zaťal zuby.

„Zbabělce,“ zavrčela Seichan a se spokojeným úšklebkem se znovu opřela. „Dokonce i otce jsi zavraždil, když k tobě byl otočený zády. Nedokázal ses mu dívat do tváře.“

Násir se po ní vrhl. Rukou jí mířil na hrdlo.

Gray mu instinktivně srazil paži stranou.

Možná to neměl dělat.

Násir se ale stáhl a nenávistně přimhouřil oči. „Měl byste vědět, s kým jste na jedné lodi,“ vyštěkl vztekle na Graye. „Dávejte si pozor, co té couře řeknete.“

Oba bojovníci se na svých sedadlech opřeli. Gray pozoroval Seichan a uvědomil si, že přes svoje vzteklé reakce vlastně Násirova obvinění nepopřela. Znovu si v duchu promítl události posledních dnů. S tepající bolestí v hlavě a s obavami, jež mu svíraly útroby, se ale nemohl pořádně soustředit.

Některé skutečnosti se však daly těžko popřít. Seichan zavraždila toho benátského kurátora, aby získala obelisk. Zcela chladnokrevně. A když se před lety poprvé setkali, pokusila se zabít i jeho.

V hlavě mu zněla Násirova slova.

Měl byste vědět, s kým jste na jedné lodi…

To Gray nevěděl.

Netušil, komu má věřit a komu ne.

Byl si jistý jedinou věcí. Už nesmí udělat žádnou chybu. Za selhání by smrtí nezaplatil jen on.

19.05

Harriet se zmítala a vyděšeně vzlykala. „Prosím, ne…“

Strážný jí tiskl zápěstí v ocelovém sevření a druhou rukou jí přidržoval ruku dlaní dolů. O kousek dál syčela pájka.

Annishen držela nůžky nad Harrietinými roztaženými prsty. „Ententýky, dva špalíky…“

Přiložila čelisti k Harrietinu prsteníčku. Diamant na snubním prstenu se leskl ve svitu holé žárovky.

„Ne…“

Náhle všechny polekalo hlasité prásknutí.

Harriet otočila hlavu a Annishen se narovnala. Strážný, který dva metry od nich držel Jackovu bradu, aby se Harrietin manžel musel dívat na nadcházející mrzačení, vykřikl a odpotácel se dozadu. Z nosu mu prýštila krev.

Jack se vymrštil ze židle a odvrátil se od muže, kterého právě udeřil čelem do obličeje. Přitom mu vytrhl z opasku pistoli a spoutanýma rukama zamířil.

„Skloň se, Harriet!“ řekl a současně vypálil.

Ozbrojenec, který tiskl Harriet k tváři pistoli, koupil kulku do hrudi a odletěl. Zbraň mu vypadla z prstů a zmizela někde v temnotě.

Druhý strážný pustil Harrietinu ruku a sáhl po pistoli.

PRÁSK!

Harriet koutkem oka viděla, jak se tomu muži mění líc a ucho v krvavou kaši. Plnou pozornost ale věnovala Annishen, která už odhodila nůžky na plech a zvedla ze stolu pistoli. Byla bleskově rychlá a už se otáčela k Jackovi.

Harriet, která měla paži stále na stole, popadla hořící pájku a přejela plamenem po ženině ruce a zápěstí. Annishen zaječela. Z její zbraně vyšla rána. Kulka se odrazila od betonové podlahy. Její rukáv vzplál ve stejném okamžiku, kdy Annishen upustila pistoli a uskočila.

Jack znovu vystřelil, ale bolest jen zvýšila Annisheninu rychlost.

Skočila ke straně, kopnutím převrátila stůl a vyběhla s plamennou stopou ze zadních dveří.

Jack vypálil ještě dvě rány a v dalším okamžiku byl u Harrietina boku. Zvedl ji, pevněji objal a postrčil ji směrem ke schodišti. „Musíme odsud vypadnout. Ty výstřely…“

Nad hlavami už jasně slyšeli nějaké výkřiky. Střelba nezůstala nepovšimnuta.

„Nákladní výtah,“ řekl Jack.

Společně vyběhli k otevřené kleci. Jack kvůli protéze trochu kulhal. Jakmile se ocitli uvnitř, Jack za nimi zavřel bránu a stiskl tlačítko do

šestého patra. Dvě poschodí pod střechou budovy.

„Přízemí budou hlídat. Musíme nahoru. Pokusíme se najít požární schodiště…, telefon…, nebo prostě nějaký úkryt.“

Odtáhl Harriet do zadního kouta výtahu. Právě míjeli přízemí. Slyšeli výkřiky a viděli, jak se tmou míhají kužele světel. Bylo tu nejméně dvacet mužů. Jack měl pravdu. Musejí najít jinou cestu ven, nebo alespoň nějaký způsob, jak zavolat o pomoc. Pokud se nepovede ani jedno z toho, budou se muset schovat.

Výtah stále stoupal.

Jack ji objímal.

Pevně se ho držela. „Jacku… Jak to? Vždyť jsi byl tak.“

„Mimo?“ Jack zavrtěl hlavou. „Kristepane, Harriet, myslíš si, že už jsem na tom tak zle? Já vím, že jsem měl v hotelu záchvat. Je mi moc líto, že jsem tě uhodil.“

Při posledních slovech se mu trochu zachvěl hlas.

Objala ho na znamení, že jeho omluvu přijímá. „Když ti dali ten elektrický šok, myslela jsem si, že ti to nějak neurologicky ublížilo.“ Znovu ho stiskla. „Díky bohu ne.“

„Štíplo to jako čert, ale když mi později došlo, že jenom předstíráš, jak mi dáváš ty zatracený prášky, napadlo mě, že asi chceš, abych se choval jako pomatenec a dělal, že je mi hůř než ve skutečnosti. Oni si pak na mě přestali dávat takový pozor.“

Vzhlédla. „Takže jsi to všechno jenom hrál?“

„No, doopravdy jsem se pomočil,“ zabručel zlostně. „Ale oni mě nechtěli odvést na záchod.“

Výtah se zastavil.

Jack otevřel dveře výtahu, pokynul Harriet, aby vystoupila, a zase je zavřel. Natáhl se skrz mříže a stiskl tlačítko zpátky do sklepa.

„Nechci, aby věděli, ve kterém jsme vystoupili patře,“ vysvětlil.

Společně se vydali do šera skladiště. Všude bylo plno starého vybavení. „Vypadá to na bývalou konzervárnu,“ poznamenal Jack. „Měla by tu být fůra úkrytů.“

Někde dole se ozval nový zvuk.

Štěkání… Vzrušené a výhrůžné.

„Oni mají psy,“ zašeptala Harriet.

15. kapitola

DÉMONI V HLUBINĚ

7. ČERVENCE, 4.45
OSTROV PUSAT

Přesun po ostrovní síti trval příliš dlouho.

Zatímco se Monk a jeho vojsko přesouvali po střeše světa, minulo ostrov oko bouře a přesunulo se zpátky nad moře. Na východě se zvedal tajfun jako mohutná vlna, připravená k novému náporu na ostrov.

Vítr už sílil.

Monk se držel dřevěných latí a síť se pod ním divoce kymácela. Hrom duněl jako kanonáda a po černé obloze šlehaly rozeklané blesky. Spustil se prudší liják, který je bičoval provazci deště.

Monk se křečovitě držel a hleděl dolů.

V laguně splývala osvětlená a lákavá *Paní moře.*

Kanibalové k ní právě spouštěli ze sítě provazy, které končily na přistávací plošině pro vrtulník. Monk si přál, aby tam stále byly helikoptéry, ale ty odletěly ještě před vplutím do ostrovní zátoky.

Zbývala pouze Ryderova loď.

K palubě klesla další lana, takže jich dohromady bylo přesně dvanáct. Houpala se ve větru jako obří kyvadla.

Jessie křičel rozkazy v malajštině. Mladý zdravotník byl jen třicet metrů od něj, ale vítr přesto odnášel většinu slov pryč. Jessie seděl na síti a pevně ji objímal nohama. Pokynul rukou dolů.

Nejbližší domorodci se protáhli sítí hlavou napřed a vrhli se dolů jako mořští pelikáni. Monk přihlížel mezi oky. Vzápětí se všichni tři znovu objevili. Drželi se provazů a s dlouholetými zkušenostmi slaňovali k

plavidlu. Mezitím je napodobovali další kanibalové.

Pomalu se celá armáda dala opět do pohybu. Monk je následoval po můstku a dospěl k Jessiemu zrovna v okamžiku, kdy se Ryder chytil jednoho z provazů a proskočil sítí. Miliardář ani na chvíli nezaváhal.

Monk chápal jeho spěch.

Do vzdálenějšího okraje sítě uhodil blesk. Ozvalo se ohlušující burácení hromu. Po ocelové kostře sítě se rozběhly modré plameny, které ale vybledly, než dospěly až k nim. Vzduch naplnila vůně ozonu.

„Nedotýkejte se ničeho kovového!“ vykřikl Monk.

Jessie přikývl a zopakoval jeho varování malajsky.

Za další minutu se k němu Monk připojil. „Dolů!“ přikázal a ukázal k lodi.

Jessie se nehádal. Skulil se z můstku v momentě, kdy ostrov zavalila bouře, hučící jako nákladní vlak. Náhlý poryv vichřice ho zastihl uprostřed pohybu a smetl ho z dřevěného můstku na volnější oka. Jeho váha byla příliš velká. Protrhl síť a začal padat.

Monk se pro něj vrhl a chytil ho umělou rukou za kotník. Monkovo rameno bolestivě zaprotestovalo, ale prozatím toho mladého zdravotníka držel. Jessie visel hlavou dolů a ječel nepřerušovanou sérii hinduistických kleteb… Nebo šlo možná o modlitby.

„Lano!“ vykřikl Monk.

Jeden ze spuštěných provazů visel jen zhruba tři metry od nich.

Monk začal mladíka rozhoupávat. Jessie pochopil jeho úmysl a natáhl paže. Pokusil se chytit lana, ale chybělo mu ještě asi třicet centimetrů.

„Musím tě hodit!“

„*Cože?* Ne!“

Monk neměl na vybranou.

Rameno ho pálilo, ale zhoupl Jessieho ještě jednou, naposledy. „Teď!“ vykřikl a spodním hodem mrštil zdravotníka k lanu.

Jessie vrazil do provazu a horečně po něm hmatal rukama. Začal klouzat a řítil se k palubě. Pak se mu podařilo zaháknout nohu a vzápětí se chytil i rukou. Zabrzdil a zastavil svůj volný pád. Pevně se držel provazu a opíral se o něj tváří. Rty se mu pohnuly v tiché děkovné modlitbě – nebo možná proklínal Monka.

Když teď byl mladík v bezpečí, Monk se vrátil na můstek a opatrně lezl dál. Smýkal jím prudký vítr, ale za pár vteřin dospěl k uvázaným

provazům.

Oblohu za ním ozářil další blesk.

Monk se přikrčil. Dunění hromu ho ohlušilo. Ohlédl se přes rameno.

Síť se houpala jako trampolína. Zadní část můstku se roztříštila zásahem blesku a dřevěné laťky vzplály. Jeden z domorodců vyletěl do vzduchu a divoce máchal pažemi. Všude kolem ho obklopovaly modré elektrické jiskry, ale akrobat naštěstí dopadl do bezpečí mezi své bratry.

Měl štěstí, ale už nemohli jít zpátky.

Zbývá jediná cesta.

Monk se chytil nejbližšího lana a protáhl se sítí.

Sjel k lijákem bičované přistávací dráze.

Zbytek vojska ho následoval.

Monk přikrčeně přispěchal k ostatním, kteří se shromáždili u schodiště. Jessie už vybíral domorodce a ukazoval k Monkovi nebo k Ryderovi. Tady se rozdělí. Monk se vydá za Lisou. Ryder s Jessiem zamíří dolů, vyčistí jim cestu a přichystají člun.

Za Monkem se ozvalo pleskání bosých nohou, jak se z promočené sítě spustili poslední členové jejich armády.

Monk se obrátil na Rydera a Jessieho. „Připraveni?“ zeptal se.

„Víc připravení už nebudeme,“ odpověděl Ryder.

Monk přejel pohledem útočné komando, vyzbrojené kostěnými sekyrami a kalašnikovy. V záři blesků se jasně rýsovaly jejich siluety. Z popelem začerněných tváří svítily oči.

V tom krátkém záblesku Monk náhle pocítil jakousi neblahou předtuchu, jakési momentální zaváhání. Setřásl ho. To jenom jeho obavy prizivuje bouře.

„Takže najdeme mou společnici a pak odsud co nejrychleji zmizíme.“

5.02

Lisa ležela natažená na chirurgickém stole, nakloněném pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů. Visela za vzpažené ruce, přivázané za zápěstí. Nohy měla volné, ale nemohla jima dosáhnout na podlahu. Měla jen nemocniční kabátek, promáčený studeným potem, který se jí lepil na kůži, zatímco do zad ji chladila ocel stolní desky.

Přivázali ji tu před více než hodinou.

O samotě.

Snad na ni zapomněli.

U jedné strany stolu stál podnos z nerezové oceli, na kterém byly pečlivě vyrovnány pitevní nástroje: pilky na chrupavky, háčky, nůžky, jehly a dlátka.

Doktor Deveš Patandžáli ty nástroje vyjmul z černé kožené brašny, již mu přidržovala Surina. Každý instrument umístil na kus zelené chirurgické látky. Z nohou nakloněného stolu visel kbelík, připravený k zachytávání tekoucí krve.

Lisa se mu všemožně pokoušela nadcházející mučení vymluvit. Snažila se dovolávat jeho rozumu a vysvětlovala mu, že ještě může být užitečná. Jakmile znovu chytí Susan, Lisa bude pilně pracovat na vývoji léku ze Susaniny krve a mízy. Copak už nedokázala svou prospěšnost?

Deveš ji ale přes všechny argumenty ignoroval. Jednoduše vyrovnával nástroje jeden po druhém na podnos.

Nakonec přesvědčování přešlo v slzy. „Prosím…," škemrala Lisa.

Když se k ní Deveš otočil zády, soustředila Lisa svou pozornost na Surinu. Zde ale nemohla najít žádnou naději, jen mrtvý nezájem. Jedinou barvu na Surinině tváři obstarávala rubínová tečka na čele, která Lise připomínala kapku krve.

Pak Devešovi někdo zavolal. Zvedl sluchátko a to, co slyšel, ho očividně vzrušilo a potěšilo. Rychle něco drmolil arabsky. Lisa rozuměla jen slovu *Angkor*. Deveš vyšel z místnosti, následovaný Surinou. Ani se po Lise neohlédl.

A tak tu Lisa visela a nevěděla, co se děje.

Znala však svůj osud.

Nablýskané chirurgické nástroje se leskly vedle ní. Při každém jejím pohybu zarachotil kbelík na krev. Balancovala mezi vyčerpáním a pronikavou hrůzou. Málem si přála, aby se Deveš už vrátil. To čekání ji ničilo.

Když se ale dveře otevřely, zděsila se a tiše zalapala po dechu. Neviděla, kdo vstoupil, ale slyšela pravidelné klapání koleček.

Do zorného pole jí vjelo lůžko.

Na něm ležela malá svázaná postava s roztaženými končetinami.

Deveš dotlačil lůžko přímo před Lisu a promluvil: „Omlouvám se za zpoždění, doktorko Cummingsová. Ten hovor trval déle, než jsem očekával. A taky zabralo nějaký čas, než jsme našli našeho pacienta."

„Doktore Patandžáli," prosila Lisa a hleděla na lůžko. „Prosím, ne…"

Deveš přikročil k nástrojům. Přes šaty si oblékl bílou zástěru a svlékl si sako. „Takže kde jsme skončili?"

Po straně se objevila Surina s ostýchavě založenýma rukama. V očích jí však plál vzácný oheň. Zlost.

Deveš pokračoval: „Doktorko Cummingsová, prve jste měla docela pravdu. Při dokončování našeho výzkumu se skutečně mohou vaše znalosti hodit. Přesto je však třeba vás nějakým způsobem potrestat. Někdo musí splatit dluh krví, kterou nemohu odebrat vám."

Lisa hleděla na lůžko a na postavičku s vytřeštěnýma očima a roubíkem v ústech.

Jednalo se o to děvče, jehož smrtí Deveš už jednou vyhrožoval – pak místo něj zavraždil doktora Lindholma. Tentokrát tu ale nebyl žádný náhradní obětní beránek. Deveš hodlal podříznout nevinné dítě, zatímco Lisa bude muset přihlížet.

Deveš si natáhl chirurgické rukavice a zvedl nůž na chrupavky. „První řez je vždycky nejhorší."

Když se Deveš otočil, zazněly první vzdálené, ale přesto dost hlasité výstřely.

Zarazil se.

Ozvala se další dávka, která k nim doléhala odněkud shora. „Už zase," povzdychl si podrážděně. „Copak nedokážou udržet ty pacienty na uzdě?"

Výstřely neutichaly.

Deveš prudce položil nůž na podnos, až ostatní nástroje zachrastily. Přitom se řízl a přiložil si krvácející prst k ústům. Zachmuřeně vyrazil ke dveřím.

„Surino, dávej pozor na naše hosty. Hned budu zpátky."

Dveře se s bouchnutím zavřely.

V tu chvíli se Surina dala do pohybu. Přiskočila k podnosu, zvedla nůž a obrátila se k připoutanému dítěti.

„Neubližujte jí," varovala ji Lisa výhružně, i když jí nemohla v ničem zabránit.

Surina střelila po Lise pohledem, v němž se nezračil ani sebemenší zájem. Pozvedla nůž a učinila několik bleskurychlých zářezů. Dítěti odpadla pouta. Žena zvedla děvče do náručí, přitiskla si je k ramenu a

vyběhla z místnosti.

Lisa slyšela tichá klapnutí otvíraných a zavíraných dveří. Znovu osaměla.

Zamračila se. Pamatovala si, jak Surina tomuto dítěti nabídla v ojedinělém aktu milosrdenství sladkost. Vzpomněla si i na její oči, když přišla do místnosti. Zářil v nich vztek jako u divoké lvice. Zdálo se, že ve lvici přece jen zbýval soucit aspoň k těm nejnevinnějším. Možná měl tento čin napravit její ostatní ukrutnosti.

V každém případě byla pryč.

Lisa si představila Devešův hněv, až se vrátí, už tak rozdmýchaný dalším útěkem pacientů. Bude tu na něj čekat jediná osoba, na níž si bude moci vylít vztek. Trhala připoutanými zápěstími. Kbelík se houpal a rachotil.

Střelba pokračovala. Některé rány zněly blíže než jiné a vycházely z různých směrů. Lisa si uvědomila, že na lodi nezuří jediná přestřelka. Rozhlédla se. Co se děje?

Zazněla dávka ze samopalu doprovázená tříštěním skla. Znělo to jen pár metrů od ní. Následovala další palba, do které se mísily výkřiky a podivný válečný jek. Střelba zněla po celou dlouhou minutu.

Dveře za ní se prudce otevřely.

Lisa ztuhla.

Vedle ní se objevila polonahá, černě pruhovaná postava s nosní přepážkou proraženou přiostřeným kančím kelcem a vlasy ozdobenými několika smaragdově zelenými pery. Muž pozvedl ostrou, krvavou dýku.

Lisa se přitiskla ke stolu, zmrazená děsem.

„Tady!“ vykřikl známý hlas.

Byl to Henri.

Slyšela dusání bot. Chladné ostří jí přeřízlo pouta kolem zápěstí. Lisa sklouzla z nakloněného stolu a snažila se zabrzdit svůj pád. Někdo ji chytil.

U ucha se jí ozvalo: „Jestli už ses tu naválela dost, co kdybys spolu s námi řekla téhle šílené lodi sbohem?“

Klesla mu do náruče, roztřesená a zesláblá úlevou. „Monku…“

5.19

Deveš věděl, že se děje něco zlého, jakmile uslyšel výstřely dvě paluby nad sebou. Vycházely ze směru výzkumného oddělení.

Stál v polovině chodby, obklopený sedmi strážnými a jejich somálským vůdcem. Do koberce se tu vsákly velké krvavé skvrny, ale nenašli žádná těla.

Teď se jim nad hlavou ozvala nová střelba.

Deveš zaklonil hlavu. Než stačil jakkoliv zareagovat, rozezněly se po celé lodi sirény všeobecného poplachu.

Co se to děje?

Dolehly k nim další výstřely. Opět z výzkumného oddělení.

„Zpátky nahoru!“ vykřikl Deveš a ukázal hůlkou ke schodišti.

Strážní se otočili jako jeden muž a vydali se zpátky – křižovatkou chodeb za nimi ale právě proběhla malá postava s bosýma nohama, ozdobená pery a chřestícími kostmi, s tělem pomalovaným černou barvou.

Jeden z ostrovních kanibalů.

V rukách třímal poloautomatickou pušku.

Vůdce strážných zaklel.

Za nimi se ozvala střelba. Do koberce a stěn se zaryly kulky. Jeden z mužů padl k zemi, jako kdyby dostal ránu pěstí. Z úst a nosu mu vytékala krev. Ostatní se přitiskli ke zdem a opětovali palbu. Somálec strhl Deveše za sebe, přikrčil se a střílel z pistole.

Nikdo tu ale nebyl.

Vtom se otevřely postranní dveře. Vyletěla z nich kostěná sekyra a zasekla se do lebky jednoho ze strážných. Vzápětí se dveře opět přibouchly. Pirát se odplazil ještě několik kroků s násadou sekyry vyčnívající z týla a poté klesl k zemi.

Druhý ozbrojenec vypálil do dveří a proděravěl je kulkami.

Deveš si ale přečetl cedulku: JEN PRO ZAMĚSTNANCE. Dveře vedly do chodeb lodi. Zabiják jistě utekl.

Další lidojed.

Loď byla napadena a její obrana se hroutila.

Z dalších míst zaznívala palba, která dutě doléhala až k nim. Ztrácejí nad lodí kontrolu. Somálský vůdce přistoupil k Devešovi. Zbývající strážní stáli kolem nich a hlídali oba směry včetně postranních dveří.

„Pane, musíme vás dopravit někam do bezpečí,“ zabručel Somálec.

„Kam?“ zasténal Deveš.

„Pryč z lodi. Odvezeme vás na člunu k ostrovu a nabereme posily. Vrátím se sem se stovkou mužů s lepší výzbrojí a vyčistím loď.“

Deveš přikývl. Dokud se vše nevyřeší, nechtěl tu zůstávat ani minutu.

Somálec je spěšně odváděl ke schodišti. Neustále zněly poplašné sirény. Minuli těla čtyř pirátů.

Když dospěli k hlavnímu doku, Deveš se zarazil.

„Pane?“

„Ještě ne.“ S každým patrem, o které sestoupali níž, vzrůstal jeho vztek. Nemohl opustit loď bez nějaké odplaty. A věděl, co má udělat. Znovu se vydal ke schodům.

Do útrob plavidla.

K několika odlehlým uzamčeným kajutám.

Než odejde, ztíží co nejvíc situaci těm, kteří se mu pokusili sebrat loď. Proti ohni použije oheň.

Byli tu ještě jiní kanibalové než ti z ostrova.

5.22

Susan stála na okraji pralesa a hleděla k *Paní moře.* Nad hladinou se neslo poplašné zvonění spolu s tlumenými výstřely.

Právě probíhal útok.

Tiskla si dlaně k břichu a vyděšeně se modlila.

V džungli kolem sebe slyšela desítky kradmých zvuků: šustění vlhkého listoví a pleskání bláta. Její doprovod ji obklopil ze všech stran, připravený bránit svou královnu, ale také zvědavě sledoval ohňostroje.

Kousek od nich spočívala na písku vydlabaná kánoe, která ji měla rychle dopravit na Ryderovu loď.

Pokud na to vůbec dojde.

Susan sevřela ruku v pěst, až jí zbělaly klouby prstů.

Ať uspějí…

5.23

Rakao se krčil v úkrytu pod svým ponče m. Hleděl infračervenými brýlemi a sledoval, jak jeho tým utahuje smyčku.

Už nemusel přemýšlet o tom, kam zmizeli ostatní uprchlí zajatci. Před pár minutami si jeho hlídky všimly podezřelého pohybu na jachtě. Rakao přestal hlídat svou kořist dost dlouho na to, aby obhlédl situaci na lodi. Sice neviděl žádný pohyb, ale spatřil cosi jako dlouhá vlákna visící ze sítě k přistávací plošině pro vrtulníky.

Provazy.

Rakao v duchu zaklel. Ihned mu bylo jasné, co se stalo.

Přepad z můstku na ochranné síti…

Žil na tomto ostrově déle než deset let a několika krvavými akcemi se vyšvihl na vedoucí post zdejších pirátů, kteří tu sídlili již celé století. Měl však větší ambice. Větší než jachta a černý trh s otroky. Čekal ho celý širý svět a Deveš mu k němu nabídl přístup prostřednictvím organizace, jejíž historie byla o hodně delší než sto let. Organizace, která si vážila ambiciózních a bezohledných lidí.

Když tedy Rakao zjistil, že ho nepřátelé přelstili, chvíli v něm bublal vztek, ale věděl, že není vhodná chvíle k odvetě. Nad dveřmi ve svém domku měl přibité sušené jazyky svých předchůdců. Do čela pirátů se nedostal neuváženými a zbrklými operacemi.

Nepřestával se soustřeďovat na svěřený úkol a pověřil svého radistu, ať se vzdálí o třicet metrů dál, aby ho nebylo slyšet, a varuje posádku před hrozícím útokem. Vtom však zazněly první výstřely, následované poplašnou sirénou. Varování dospělo k lodi příliš pozdě.

Budiž…

Rakao zůstával na svém místě.

Pokud přepad lodi selže, radista mu o tom dá vědět. Pokud ne, Rakao věděl, kam zamíří vítězové.

Skutečný poklad je tady.

Rakao sledoval svůj cíl, postávající na okraji džungle.

Nepotrvá to dlouho.

5.33

Monk sbíhal po posledním schodišti. Lisa ho následovala spolu se

dvěma vědci Světové zdravotnické organizace: s tím holandským toxikologem a americkým bakteriologem.

U úpatí schodiště leželi dva piráti v rozšiřujícím se tratolišti krve. Krok od nich stál jeden z kanibalů a ukazoval, že mohou pokračovat.

Jednalo se o další milník, které po sobě zanechával Ryderův tým. Pravidelně rozmístění domorodci označovali bezpečnou trasu po schodištích, chodbách i otevřených palubách lodi. Jednou dokonce proběhli kuchyní. Na různých místech stále zněly sporadické výstřely.

Aspoň že konečně ztichly poplašné sirény.

Je to ale dobře nebo špatně?

Monk prováděl své společníky přes krvavé odpočívadlo schodiště a na hlavní chodbu po pravoboku. Dospěli k nižší palubě, která odpovídala čáře ponoru. Zde se nacházel Ryderův soukromý člun. Monk se na okamžik zastavil, aby se zorientoval. Na této úrovni byl i hlavní dok, hudební salonek, školka, herna s automaty a diskotéka Midnight Blue. Ryderův člun se nacházel poblíž přídě.

„Tudy!“ Vyrazil doprava, zastavil se a znovu se otočil. „Ne, tudy!“

Vydali se za dalšími domorodci.

Vtom před sebou spatřil kradmý pohyb na prostředním schodišti, nedaleko od doku. Okamžitě ty otrhané uniformy poznal.

Piráti.

Obě skupiny se zpozorovaly ve stejný okamžik.

Monk strhl Lisu stranou. „K zemi!“

Kryli se v otevřených dveřích či za podpůrnými sloupy. Jednoho z kanibalů zasáhla kulka do hlavy a odhodila ho dozadu. Monkova skupina ale měla početní převahu. Zahájili odvetnou palbu, které okamžitě podlehli tři piráti. Nejvyšší z nich postrčil jakéhosi hubeného muže ke schodům a utekl s ním.

Monk odvedl několik lidojedů kupředu. Jeden z nich si vzal novou zbraň od padlého piráta a odhodil vlastní kouřící pušku. Další štípl jedno tělo do tváří. Nikoliv láskyplně. Jen zkoušel, jak je měkké.

„To byl Deveš. Bere odtud roha,“ řekla Lisa, která se připojila k Monkovi, a ukázala ke schodišti. „Zdejší velitel Bratrstva.“

Monk se ohlédl směrem k doku. „Určitě mají v úmyslu odplout k pirátské vesnici a zmobilizovat zálohy.“

Toto pomyšlení ho popohnalo chodbou k přídi. Uvažoval, jestli už sem náhodou posily nemíří – někdo z pirátů je mohl povolat vysílačkou.

Chodba před nimi zatáčela podle tvaru lodního trupu. Za ohybem Monk spatřil otevřené dveře k místnosti s Ryderovým soukromým člunem.

Dokázali to.

Než ale mohl pokračovat, z chodby za nimi se ozvaly pronikavé skřeky.

Monk se otočil.

Z prostředního schodiště se vypotácela asi desítka postav, které rozrušeně bojovaly i mezi sebou. Byly zpola nahé v potrhaném a potřísněném nemocničním oblečení. Z puchýřů na končetinách jim vytékal hnis. Krvavé rty odhalovaly vyceněné zuby. I na vzdálenost padesát metrů Monk rozeznal v jejich očích lesk šílenství.

„Pacienti," zašeptala Lisa, popadla Monka za paži a odtáhla ho dozadu. „Ve stavu katatonické psychózy. Útočí na všechny. Deveš je určitě pustil schválně."

„Darebák." Monk pokynul ostatním členům skupiny, aby pokračovali za ohyb chodby mimo dohled. Pospíchal k otevřeným dveřím. Před nimi se ozvaly další výkřiky, které přicházely zpoza dalšího ohybu chodby, za kterým pokračovala po levoboku.

Slyšeli zvuky kroků, které běžely směrem k nim.

Monk pozvedl zbraň, ale objevila se známá postava, která se jednou rukou opírala o vnější stěnu, aby udržela rovnováhu. Jakmile Jessie spatřil Monkovu skupinu, tvář se mu rozjasnila úlevou. Následovalo sedm kanibalů, z nichž poslední dva podpírali muže, který těžce krvácel z tržné rány na krku. Podle zeleného chirurgického pláště se jednalo o jednoho z lékařů Světové zdravotnické organizace.

Obě skupiny se setkaly u otevřených dveří k Ryderovu člunu.

„Tak se vám to povedlo," vydechl mladý zdravotník.

Ve dveřích se objevil Ryder, přilákaný hlukem, s vlastním doprovodem lidojedů. Páchl naftou a zrovna si otíral olej z rukou do zmačkaného hadru. „Co se děje?"

Monk kývl do místnosti. „Je váš člun přichystaný?"

Ryder přikývl. „Až budeme chtít, můžeme nasedat."

Jessie po straně dovolil Lise, aby ho krátce objala, a kývl na další dva výzkumníky. „Doktore Barnhardte. Doktore Millere." Mávl rukou ke zraněnému muži v zeleném. „Potřebuji s ním pomoct."

Kanibalové položili lékaře na zem. Z rány na krku mu vytékala tma-

vá hustá krev.

Lisa si k němu klekla z jedné strany a Barnhardt s Millerem z druhé. Jessie už si svlékl košili a podal ji Lise. Smotala ji a přitiskla k ráně.

Muž sebou křečovitě trhl a vykašlal trochu krve. Pak zůstal ležet nehybně s otevřenýma očima. Hruď mu poklesla s posledním předsmrtným výdechem.

Lisa mu stále přidržovala Jessieho košili u krku a druhou rukou se pokusila nahmatat pulz. Po chvíli zavrtěla hlavou. Tomu muži už nebylo pomoci.

Mezitím Jessie vyprávěl svůj příběh. Přitom si otřel čelo a rozmazal po něm krvavou šmouhu. „Zachránili jsme ho. Útočila na něj jedna z pacientek. Museli jsme ji zastřelit. Zdola se ale blíží další. Plení spodní paluby a postupně stoupají. Jsou jich stovky."

Jako na podtržení jeho slov se ozval další skřek, doprovázený střelbou.

„Je načase opustit loď," řekl Ryder.

Monk se k němu otočil, „Kolik lidí se vejde do vašeho člunu?"

„Je v něm šest míst…, ale můžeme do něj nacpat o jednoho nebo dva víc." Ryder přejel pohledem množství shromážděných lidí.

Jessie zavrtěl hlavou a o krok ustoupil. „Já nejedu."

Lisa ho vzala za loket. „Jessie."

„Někdo musí bránit lidi a děti, kteří jsou ještě na palubě. Před piráty i před šílenci. Domorodci představují jejich jedinou naději. A mě znají. Poslechnou mě."

Přikročil k němu doktor Barnhardt. „Já mu pomůžu. Pokusíme se zřídit nějakou bezpečnostní barikádu. Shromáždíme tolik lidí, kolik budeme moci. Pak na vás počkáme."

Doktor Miller chvilku toužebně hleděl k připravenému člunu a poté se zadíval na mrtvého lékaře. Přikývl. „Tohle… tohle jsou naši lidé. Naši přátelé a kolegové. Nemůžeme je tu jen tak nechat."

Lisa všechny postupně objala. „Henri…," zašeptala s náznakem prosby v hlase.

Mohutný muž ji stiskl a postrčil ji ke dveřím. „Jeďte pro Susan. Je třeba dopravit lék mimo dosah Bratrstva."

Lisa přikývla a nechala Monka, aby ji otočil.

Vydali se za Ryderem.

Když Monk spatřil člun, na okamžik se zarazil.

„Ježkovy oči!“

5.43

Deveš scházel k potemnělému jevišti hudebního salonku lodi. Třpytivá karmínová opona byla zatažená. Kráčel za širokými zády somálského ozbrojence. Poté, co je překvapili a odřízli jim cestu k dokům, musel Deveš a jeho strážný utéci nahoru.

Dolů se jít nedalo.

Teď už ne.

Po schodišti je pronásledovaly výkřiky a jekot. Hluboko v lodních útrobách Deveš otevřel všech pět oddílů a vypustil hrůzy, jež se v nich skrývaly. Nemocní požírali jeden druhého – silnější se živili slabšími.

Bylo jich přes dvě stovky.

Udržovaní naživu kvůli experimentům.

Deveš chtěl vypuštěním šílenců překazit plány útočníků a zdržet je na dostatečně dlouhou dobu, aby stačil zorganizovat posily a vrátit se k lodi s granáty a kulomety. Pak by je všechny zmasakroval.

Znovu by se chopil kontroly nad plavidlem.

Nyní se ale chytil do vlastní pasti.

S náhradním plánem úniku přišel jeho somálský doprovod. Místo sestupu po hlavním schodišti odváděl Deveše k hornímu balkonu v salonku. Odtud pak opět sestoupí na palubu s dokem.

Východ z dolní části salonku se nacházel na chodbě přímo proti molu. Bude stačit, když přeběhnou pár kroků, a nechají tuto pekelnou bitvu za zády.

Deveš seběhl několik posledních schodů s pomocí hůlky.

Somálský strážný zvedl ruku a vyrazil ke dveřím. „Držte se vzadu. Nejdřív si ověřím, jestli je čistý vzduch.“ V ruce svíral velkou pistoli.

Pootevřel dveře na maličkou škvírku a rozhlédl se po chodbě. Chviličku tak setrval a poté otevřel dveře víc. Otočil se k Devešovi a oznámil, že je všechno v pořádku. „Můžeme vyrazit.“

Deveš k němu vykročil, ale všiml si pohybu za Somálcovým ramenem. Z úkrytu za rohem vedoucím k molu vystoupil jeden z domorodců ozdobený pery.

V ruce držel natažený luk.

Somálec něco poznal z Devešova výrazu. Ještě než se otočil zpátky

k chodbě, začal naslepo pálit.

Kanibala zasáhly tři kulky do hrudi. Muž se s výkřikem zhroutil k zemi.

Ještě předtím ale stačil pustit tětivu.

Šíp proklál Somálci hrdlo a jeho špička se objevila na zadní straně krku jako nějaký krvavý jazyk. Mohutný pirát se zakymácel a padl na záda. Přesto pořád mířil pistolí do dveří.

Lidojed se však už nezvedl a na chodbě panoval klid.

Deveš věděl, že to musí risknout. Přeběhl ke svému strážnému.

„Pomozte mi," zakrákal muž s očima vytřeštěnýma bolestí. Podařilo se mu zvednout na jednu ruku. V druhé stále rozechvěle třímal zbraň.

Deveš mu podkopl opornou ruku. Somálec vyděšeně padl na zem. Špička šípu narazila do naleštěné dřevěné podlahy. Deveš si klekl k mužovu ramenu a odhodil hůlku. Potřeboval lepší zbraň. Snažil se vykroutit umírajícímu muži z prstů pistoli.

Mohutný pirát se ale odmítal vzdát. Svíral ji pevně a nepouštěl.

„Pusťte!" Deveš pohnul kolenem a opřel se o šíp, jenž Somálci vyčníval z krku.

Jejich zápas přerušila hlasitá rána tříštěného dřeva.

Dveře na opačné straně salonku se prudce otevřely. Deveš konečně muži vytrhl pistoli a otočil se. Do místnosti vběhla pražná a hbitá postava v hedvábných šatech, potřísněná cákanci krve.

„Surino!"

Žena ale nebyla sama.

Pronásledoval ji chumel postav, poháněných adrenalinem a hladem. Proudili do salonku za ní. Někteří na naleštěném dřevě uklouzli a padli na ruce, ale vzápětí se zase zvedli a pokračovali ve svém zvířecím honu. Hromadný pád je ale zpomalil natolik, že Surina mezitím stačila přeběhnout polovinu místnosti.

Deveš se vyhrabal na nohy. Její příchod ho potěšil a zároveň vyděsil.

Nechtěl být sám.

Surina doběhla k němu a shýbla se pro odhozenou hůlku. Ve zlomku vteřiny z ní tasila dlouhé ostří a zamávala jím.

Deveš se obrátil k otevřeným dveřím. „Tudy!"

S pistolí v obou rukou přeskočil Somálce, který zasténal. Byl už napůl v bezvědomí a kaluž tmavé krve kolem něj se šířila. Aspoň jeho tělo na chvíli zabaví ty šílence.

Při doskoku však Deveš ucítil dvě ostrá štípnutí v podkolenních šlachách.

Vyděšeně vykročil, ale náhle se mu podlomily nohy. Padl ve dveřích nejprve na koleno a poté na loket. Pistole mu vyklouzla z raky a odletěla pryč. Z paže mu do mozku dospěl signál bolesti. Koutkem oka zahlédl Surinu, jak se za ním narovnává a ze špičky meče jí odkapává čerstvá krev.

Deveš se pokusil vstát. Neměl ale žádnou vládu nad nohama. Viděl, jak mu zpod kolen vytéká krev. Když ho Surina míjela, uvědomil si, co se přihodilo. Ta děvka mu přeřízla šlachy pod koleny a ochromila ho.

Přeběhla přes chodbu a zmizela v temnotě doku.

„Surino!“

Deveš se snažil plazit a táhl nohy za sebou.

Mířil k pistoli.

Vtom ho však popadly další ruce, přilákané krví, a zaryly se mu do masa. Z útrob temného salonku slyšel mučivé skřeky somálského piráta a klouzal po zemi, jak ho k němu táhly ruce nemocných. Dlaněmi se pokoušel najít nějakou oporu, ale jen jimi rozmazával vlastní krev. Byl vydán na milost šíleným kanibalům.

A žádné slitování u nich nenašel.

5.45

Doléhaly k nim výkřiky i zvuky střelby. Lisa se připojila k Monkovi pod schody a zachvěla se ve vlhkém větru.

Ryderovo soukromé molo z oceli bylo malé a páchlo naftou a olejem. Uprostřed spočívaly jakési hliníkové kolejnice, které připomínaly horskou dráhu a svažovaly se dolů k otevřenému poklopu v boku lodi. Za otvorem čekala tmavá laguna, bičovaná proudy deště.

Monkovu plnou pozornost si ale získal předmět na kolejnicích. „To přece není žádný zatracený člun,“ vyhrkl.

Ryder je poháněl k většímu spěchu. „To je létající loď, příteli. Napůl člun, napůl hydroplán.“

Monk jen třeštil oči.

Na Lisu ten dopravní prostředek neudělal o nic menší dojem.

V klidové poloze na kolejnicích připomínal střemhlav klesajícího sokola s křídly přitisknutými k tělu. Uzavřená kabina končila aerody-

namickou špicí na přídi. Na zádi se nacházely dva motory s vrtulemi a nad kabinou ležela složená křídla, jejichž špičky se dotýkaly těsně před zvednutou zádí a pohonem.

„Postavila ji firma Hamilton Jet na Novém Zélandě," řekl Ryder, přejel rukou po trupu lodi a odvedl je k otevřeným postranním dveřím. „Nazval jsem ji *Mořská šipka.* Je vybavená dvěma motory V-12, které nabírají vodu na přídi a vystřelují ji ze dvou otvorů na zádi. Jakmile dosáhne plné rychlosti, stačí zapojit hydrauliku, rozevřít křídla, a vznese se do vzduchu…, kde se udrží díky zadním motorům." Ryder ji zamilovaně popleskal po boku. „Je to pěkně rychlá mrška. Ve vodě i ve vzduchu. Za letu jsem naměřil rychlost víc než čtyři sta padesát kilometrů v hodině."

Ryder podal Lise ruku a pomohl jí vystoupat na schůdky vedle kolejnic. Vlezla do kabiny, která se příliš nelišila od interiéru malého letadla: byla tu dvě místa pro piloty a za nimi čtyři další sedadla.

Ryder nastoupil hned za ní a usadil se k řízení. Monk ho následoval jako poslední a zavřel za sebou poklop.

„Připoutejte se!" pokynul jim Ryder.

Monk se usadil hned vedle poklopu, aby mohl dovnitř vtáhnout Susan, jakmile dospějí k pláži. Lisa si přelezla na sedadlo vedle Rydera.

„Držte se," řekl jí.

Stiskl tlačítko a *Mořská šipka* hladce sjela po svažujících se kolejích. Vzápětí s mírným zhoupnutím padla do vod laguny.

Čelní sklo zalila voda, jak se příď potopila pod hladinu.

Lisa ihned uslyšela chraplavý a bručivý hukot silných motorů a ucítila, jak se sedadlo pod ní chvěje.

Mořská šipka začala klouzat po hladině. Voda pod přídí se lehce čeřila. Střechu kabiny zavalovaly provazce lijáku.

„Tak jedeme," zahučel Ryder a přidal plyn.

Člun dělal čest svému jménu a vystřelil po laguně jako šíp. Zrychlení vtisklo Lisu hlouběji do sedadla.

Monk za ní uznale hvízdl.

Ryder otočil řízením a klouzal po hladině jako po ledu. Objel příď velké jachty. Připomínali komára vedle velryby.

Lisa vzhlédla k obřímu plavidlu. Když teď neslyšeli palbu ani výkřiky, vypadala *Paní moře* pokojně a klidně. Jemně se houpala v šeru zuřící bouře.

Lisa ale věděla, že loď má do klidu hodně daleko.

Nedokázala v sobě potlačit bodnutí výčitek svědomí. Kvůli Jessiemu, Henrimu a doktoru Millerovi, i kvůli všem ostatním. Pořád měla pocit, že utíká z boje a opouští ostatní, aby si zachránila vlastní kůži.

Jenže neměla na vybranou.

Ryder znovu otočil řízením a zamířil přímo k pobřeží, kde se mají setkat se Susan. Člun se hnal k pruhu temného pralesa lemovaného úzkou písečnou pláží.

Lisa si v duchu opakovala poslední Henriho slova na rozloučenou.

Je třeba dopravit lék mimo dosah Bratrstva.

Dívala se na džungli před sebou.

Nesmějí selhat.

5.50

Rakao sledoval, jak se ten podivný člun obloukem vyhýbá jachtě a rychle ujíždí k jejich úkrytu. Infračervenými brýlemi ho viděl jako horký rudý bod na chladnější vodě.

Dal znamení svým mužům, aby se připravili. Čekali, až jejich velitel vypálí první ránu. Pak spustí plný útok.

Rakao si posunul brýle do čela a pohlédl do hledáčku své poloautomatické pušky. Zamířil na cíl, na onu uprchlou ženu. Vykročila z džungle a čekala na pláži. Byla jasně vidět.

Rakao slyšel hučení blížícího se člunu.

Ta žena pozvedla paži. Zdálo se, že se jí od kůže odráží měsíční světlo. Žádný měsíc ale na nebi nebyl.

Rakaovi při tom pohledu přejel mráz po zádech. Nenechal se tím však vyrušit ze soustředění. Má tu svoje úkoly. Odpovědi musejí počkat.

Jeden z domorodců spustil na vodu vydlabanou kánoi a pokynul ženě, aby si nastoupila. Přešla k němu, vlezla do loďky a nemotorně se usadila na zádi.

Domorodec se za ní sklonil, připravený odstrčit ženu k přijíždějícímu člunu. Nemuseli čekat dlouho.

Člun se přiblížil a natočil se k nim pravým bokem s již otevřenými dveřmi.

Rakao si v otvoru všiml jasně vyrýsované mužské siluety.

Výborně.

Pohnul hlavní, zacílil a vypálil.

5.51

Při prásknutí výstřelu Monk nadskočil.

Ze svého místa u poklopu viděl, jak se domorodec za Susan hroutí do vody. Jeho padající tělo narazilo do kánoe a vyslalo ji Monkovým směrem.

Následovala další palba. V temné džungli se objevovaly drobné záblesky.

Z pralesa se vypotácel další domorodec, který krvácel z ran na hrudi a na rameni. Vztahoval paži k Susan na hladině v naději, že ho čarodějnická královna zachrání. Jediný výstřel ale způsobil, že se mu hlava zvrátila nazad a vybuchla mu spodní polovina obličeje.

Padl do písku.

Celé to byla past… se Susan jako návnadou.

Dávka střel pokropila bok *Mořské šipky* a zahnala Monka zpátky dovnitř. Ryder sprostě zaklel. Monk popadl ze zadního sedadla poloautomatickou pušku a odjistil ji.

Jediný hlasitý rozkaz ale zastavil veškerou palbu na člun.

V následujícím tichu se Monk obezřetně přiblížil ke dveřím.

V mělké vodě stála známá postava muže s tetovaným obličejem. Rakao třímal v jedné ruce oštěp a v druhé sig sauera. Napřaženou rukou s pistolí mířil na hlavu Susan, která se krčila na zádi volně splývající kánoe.

Susaniny oči, jež ve tmě jasně světélkovaly, vyděšeně hleděly na Monka.

Rakao zavolal anglicky: „Vypněte motory! Vyhoďte ven všechny zbraně! Pak budete vyskakovat jeden po druhém do vody a doplavete ke mně.“

Monk se otočil. „Liso, potřebuju tě tady. Rydere, nevypínejte motory. Až vykřiknu jeď, vyrazíte co nejrychleji pryč.“

Lisa chvíli rozechvěle zápasila s bezpečnostním pásem, ale nakonec se jí ho podařilo rozepnout.

Monk chytil pušku za hlaveň a vystrčil ji ven z člunu. Od boku *Mořské šipky* se odrazila jediná kulka. Rakao zlostně vyjel na osamělého

střelce. Zboží se nesmělo poškodit. Rakao zjevně chápal, že kořist má daleko větší cenu živá.

Monk se objevil v otevřených dveřích. Nijak se neskrýval. V jedné natažené ruce držel pušku, druhou paži s otevřenou dlaní zvedl nad hlavu.

Lisa k němu zašeptala: „Co to děláte?“

„Buďte připraveni,“ odpověděl tiše.

„Na co?“

Vysvětlování by trvalo dlouho.

Rakaovi jeho objevení neušlo a vykročil dále do vody. Hlaveň pistole držel jen necelého půl metru od Susanina týla. Příď kánoe mířila k *Mořské šipce* a díky Susanině váze se mírně zvedala nad hladinu.

Monk zavolal: „Jdeme ven!“

Na potvrzení toho, že svá slova myslí vážně, Monk vrhl pušku spodním hodem daleko od sebe. Proletěla vzduchem. Jak doufal, Rakaovy oči se k ní mimoděk na zlomek vteřiny stočily. Jednalo se o reflex: lovec sledující pohyb.

V tu chvíli Monk skočil. Vymrštil se vysoko nad vodu, jako kdyby chtěl ve vzduchu udělat přemet. Pak ale dopadl na pozvednutou příď kánoe. Jeho váha a setrvačnost ji srazily pod hladinu a záď se katapultovala vzhůru jako houpačka.

Susan přeletěla Monkovi nad hlavou – přímo k *Mořské šipce.*

Rakao vypálil, ale okraj loďky ho udeřil do ruky a vyrazil mu z ní pistoli.

Monk za sebou slyšel šplouchnutí v místě, kde přistála Susan.

Vzápětí kánoe dopadla zpátky do vody a odhodila Monka na dno. Pozvedl se na loket. Zahlédl ještě Susaniny nohy, jak ji Lisa vtahovala postranními dveřmi do člunu.

Hodná holka.

Z plna hrdla zakřičel: „Rydere! Jeď!“

Ale *Mořská šipka* zůstávala na místě.

Monk už se chystal zařvat podruhé, když tu se kánoe zachvěla.

Vytáhl se do ní Rakao a stoupl si. Kánoe se zhoupla, ale Maor zkušeně udržoval rovnováhu. Zaútočil na Monka oštěpem, sevřeným v obou rukou.

Monk reagoval čistě instinktivně. Pokusil se zachytit smrtící špičku prsty protézy.

To byla chyba.

Tělem mu projel prudký elektrický šok. Vzpomněl si, jak před několika hodinami Rakao zachránil Lisu, když zasáhl tímto elektrickým oštěpem dravou oliheň.

Monk ucítil trýznivou bolest. Svaly se mu křečovitě svíraly se silou, která hrozila, že mu zláme kosti. Přesto slyšel, jak do boku *Mořské šipky* naráží čerstvá dávka střel.

Co tady Ryder pořád dělá?

Monk bojoval s elektrickým proudem. Napětí, které jím probíhalo, ho mělo zabít. Žil jen díky tlumící izolaci v umělé ruce. Už ale cítil, jak se umělá hmota pálí.

Rydere…, vypadni sakra odtud…

5.54

„Počkejte!“ ze všech sil vykřikla Lisa přes rachot kulek dopadajících na bok *Mořské šipky*. Ležela vedle Susan na podlaze. Viděla Rakaa, jak se plnou váhou opírá o oštěp a pokouší se zabodnout jeho elektrickou špičku Monkovi do hrudi. Monk ale stále bojoval. Z umělé ruky stoupal dým.

Kánoe připlula o něco blíž…, ocitla se dostatečně blízko.

„Teď!“ zvolala Lisa.

Nad hlavou jí zaznělo výbušné plesknutí hydrauliky. *Mořská šipka* roztáhla křídla, která se narovnala do stran. Jedno zasáhlo Rakaa do ramene a odhodilo ho z kánoe do vod laguny.

Palba na okamžik utichla, protože střelce ohromil nečekaný manévr.

Lisa zaječela do hromového ticha: „Monku! Nad hlavou!“

Monk omámeně zaslechl Lisin povel.

Chviličku mu trvalo, než pochopil, co má na mysli. Něco má nad hlavou. Jedno z křídel *Mořské šipky*. Rozechvěle pod sebou pokrčil nohy – a skočil.

Nedůvěřoval síle ruky z masa a kostí a sevřel okraje křídla dýmajícími plastovými prsty.

Jeďte…

„Rychle pryč!“ vykřikla Lisa z podlahy a zapřela se o sedadla.

Cítila, jak se jí pod břichem rozeřvaly motory. *Mořská šipka* poskočila kupředu a natočila se zádí ke břehu. Odstřelovači se konečně probrali z momentálního úžasu a znovu začali divoce pálit.

Lisa přihlížela, jak jedna zbloudilá kulka zasahuje Monka do pravé nohy.

Na lýtku mu vykvetla rudá skvrna. Lisa viděla, jak Monk stahuje obličej bolestí. Když se opět pohnul, spodní část nohy mu visela v nepřirozeném úhlu. Kulka zřejmě roztříštila holenní kost.

Díky bohu, že se pořád drží…

Ryder zamířil pryč od pláže a letěl po hladině z dostřelu.

Lise se chtělo plakat.

Dokážou to.

5.55

Přidušený Rakao se vynořil nad hladinu. Špičkami prstů a pak celými chodidly pod sebou nahmatal kameny a písek. Stál po prsa v laguně. Jeho pozornost přilákal vzdalující se řev motoru.

Nepřátelský člun se hnal od nich a z křídla mu visela kymácející se postava. Rakao se rozzuřeně brodil ke břehu. Levou paži měl v jednom ohni. Přejel si po ní prsty druhé raky a cítil, jak mu skrz kůži proniká ostrý úlomek kosti, zlomené prudkým úderem, který ho vyhodil z kánoe.

V drahé ruce svíral oštěp.

Naštěstí mu nevypadla zbraň.

Možná ji bude potřebovat.

Už teď si ve vodě všiml světelných záblesků, které mířily k němu. Přilákal je pach krve. Otočil se k pláži zády a ustupoval krok po kroku. Zbraň držel před sebou a byl připravený ji použít. Elektrický šok ho patrně taky štípne, ale olihně by měl odehnat.

Voda už mu sahala jen po pás. Rakao ulehčené vydechl.

Jakmile se dostane na břeh, najde svou kořist.

Bez ohledu na to, kam se ukryjí, on je najde.

To si přísahal.

Nad hlavou mu vyšlehl blesk, který na zlomek vteřiny osvětlil černé vody. Kolem nohou se Rakaovi svíjelo několik chapadel. Ta nejdelší z nich na něj blikala nažloutlou září. Tělo hlavonožce spočívalo v písku

jen krok od něj. Pak obloha pohasla a laguna se změnila v tmavé zrcadlo, odrážející hrůzu v Rakaově obličeji.

Rakao bodl oštěpem a pustil do něj maximální proud.

Vodou projely modré jiskřičky. Bolestí vyjekl – jako kdyby se mu kolem trapu sevřela ocelová past. Trvalo to však jen chvilku. Pak mu oštěp jen naprázdno klapl v ruce. S posledním slabým výbojem elektřiny a štiplavým oblakem dýmu zbraň zkratovala. Přetížil ji během zápasu s tím Američanem.

Rakao se odpotácel nazad, šplouchal kolem sebe a jeho zlomená paže bolestně protestovala.

Stačila ta rána?

Odpověď přišla ve výšlehu ohně, který mu přejel po stehně. Do masa se mu zakously chitinové háčky. Zmítal se, ale tvor ho stahoval do hlubších vod. Na okamžik se na hladině objevilo tělo hlavonožce a Rakao zahlédl jeho vypoulené oko.

Bodl proti zvířeti. Zbrani sice chybí proud, ale pořád má ostrou špičku. Cítil, jak se oštěp noří do živé tkáně. Ramena, která měl omotaná kolem nohy, se křečovitě sevřela a ochabla.

S ponurým uspokojením znovu vykročil ke břehu.

V tu chvíli však se vody všude kolem něj zčeřily ohnivými pruhy: modrými i smaragdovými, ale především karmínovými. Číhali tu další členové hejna. Rakao z jejich blikání vyčetl zuřivost. Vířili kolem něj čím dál rychleji.

Něco se mu otřelo o nohu. Do kotníku se mu zabořily ostré háčky.

Rakao věděl, že to je konec.

Je jich příliš mnoho.

Jeho muži se k němu nemohou nikdy dostat včas.

Hleděl přes hladinu za ujíždějícím člunem. Pustil oštěp a sevřel ramenní pouzdro. Měl ho u sebe za všech okolností. Neobsahovalo žádnou zbraň. Jen pojistku. Otočil držadlo, které z pouzdra vyčnívalo, a vytáhl píst.

Kolem pasu se mu ovinulo chapadlo poseté háčky.

Když nemůže uniknout on, nepodaří se to nikomu.

Zatlačil na píst v okamžiku, kdy se z vody vynořila změť ramen připomínajících biče. Zavalily ho ze všech směrů, rvaly mu oblečení i kůži a podtrhly mu nohy. Olihně ho vlekly pod hladinu.

Táhly ho do hlubiny, ale ještě pořád slyšel výbuchy, které se k němu

vodou donesly jako vzdálené dunění.

Bum, bum, bum…

5.57

Lisa sledovala, jak hřeben ostrova osvětlují ohnivé exploze. Nejprve se domnívala, že jde o zásahy blesků, ale docházelo k nim v pravidelných intervalech kolem celého ostrova.

„Co to sakra je?“ zavolal Ryder z místa pilota.

K zemi se začaly řítit hořící trosky maskovací sítě.

Lisa zaječela: „Někdo vyhazuje do povětří síť! Celá padá dolů!“

Ryder zaklel.

Výbuchy pokračovaly. Nebe ozařovaly ohně, které se šířily po ostrovních vrcholcích. Pokud nezrychlí a nedospějí včas k výjezdu z laguny, spadne konstrukce i na ně a zavalí je.

„Musíme se vznést do vzduchu!“ zavolal Ryder.

To bude problém.

5.57

Po hřebenu kolem ostrova zněly exploze.

Monk ihned pochopil.

Ta síť…

Mořská šipka náhle vyrazila rychleji a pokoušela se výbuchům ujet. Překonala vzletovou rychlost a vznesla se o pár centimetrů nad hladinu.

Monkova váha ale narušovala rovnováhu člunu a nakláněla ho ke straně. Prsty u nohou čeřil vodu. Ryder stroj vyrovnal a zpomalil. Dopadli zpátky do vody, na okamžik se odrazili a pokračovali v plavbě.

Monkovi vystřelila zlomenou nohou bolest. Pořád se ale držel okraje křídla.

I kdyby chtěl, nemohl se pustit. Jeho zápas s Rakaovým oštěpem porušil elektroniku v umělé ruce. Protéza se zasekla, jakmile sevřel křídlo. Visel tu jako kus masa v řeznictví.

Otočil se a sledoval, jak se exploze šíří kolem celého ostrova. Celá zadní polovina sítě se snášela dolů v dešti plamenů mezi provazci lijáku.

Po každém výbuchu se zřítil další úsek.

Monk se obrátil k východu z laguny – k úzké štěrbině ve stěně sopečné kaldery. *Mořská šipka* k ní musela dospět dřív, než zdejší hladinu zavalí síť. Monk si rychle spočítal jejich šance. Nebyly dobré. A nikdy to nestihnou, pokud budou mít na křídle pověšený flák masa.

„Nemůžete ta křídla zatáhnout?“ zavolala Lisa na Rydera.

Třeba by mohli přitáhnout Monka o něco blíž, dostat ho dovnitř, a zase křídla narovnat. To všechno bez zpomalení.

Další Ryderova slova ale tuto naději rychle uhasila. „Jakmile jsou jednou roztažená, nedají se složit. Mají bezpečnostní pojistku!“

Lisa tomu rozuměla. Nebylo by příjemné, kdyby se křídla zatáhla během letu.

Sledovala, jak se Monk zmítá. Zdravou rukou se rýpal v protéze. Co to dělá?

Vtom jí to došlo.

Monk si uvědomil, jakou hrozbu pro ně představuje.

„Monku!“ vykřikla na něj. „Monku! Ne!“

Nevěděla, jestli ji přes hluk větru a explozí vůbec slyší.

Otočil se však a zadíval se na ni. Ukázal ke vzdálené pláži laguny. Něco zaječel, ale hromové dunění jeho slova přehlušilo. Pokračoval ve svém úsilí. *Monku…, prosím, ne…*

K čertu s tím… Proč to nemůžu odpojit?

Šmátral prsty po povrchu plastového zápěstí. Přezka, kterou se dala protéza ručně sundat, byla roztavená. Nehty trhal umělou hmotu.

Konečně se přezka otevřela.

Díky bohu…

Vsunul prst dovnitř.

„Monku!“ zavolala na něj Lisa.

Znovu ukázal k pobřeží. Doplave na pláž. Oni musejí pokračovat bez něj.

Lisa si v otevřených dveřích klekla. Vlasy jí vlály ve větru. V jejím obličeji si přečetl zoufalství. Nebyla tu jiná možnost.

Monk sáhl otevřenou přezkou do nitra protézy a stiskl uvolňovací tlačítko.

Zápěstí odpadlo od ruky.

Zřítil se do vody a odrazil se od hladiny jako hozená žabka. V další

chvíli se ponořil do hloubky. Kopal zdravou nohou, aby se udržel na hladině, ale druhá noha ho bolela, jako kdyby mu někdo proklál lýtko žhavým pohrabáčem.

Šlapal vodu a sledoval, jak *Mořská šipka* uhání po laguně směrem k soutěsce mezi skálami kaldery, která vedla na otevřené moře.

Ryder nezaváhal. Pochopil Monkovu oběť.

Nad hlavou mu zněly poslední výbuchy a Monk se podíval vzhůru. Řítila se na něj síť. Ohlédl se. Střecha ostrova právě zavalovala *Paní moře* – nejprve dopadla na záď a postupovala k přídi.

Za několik sekund pokryla celou jachtu, která pod ní byla chycena jako delfín v rybářské síti. Kolaps se nezastavoval a blížil se k Monkovi. Neměl naději, že stihne doplavat ke břehu. Nejbližší pobřeží od něj bylo vzdáleno pět set metrů.

Viděl, jak se na opačné straně *Mořská šipka* vznáší do vzduchu, odlepuje se od hladiny a řítí se k otvoru v souvislé stěně kaldery.

Stihnou to.

Ta myšlenka mu dodávala sílu, když na něj padla síť zatížená kabely a promočeným provazem. Stahovala ho stále hlouběji a hlouběji.

Monk se pokoušel nějak proniknout skrz a znovu se vynořit na hladinu. Zlomená noha ho ale ochromovala a síť se při pádu trochu shrnula. Nedokázal najít žádný otvor.

Ohlédl se po světlech jachty.

Litoval jediné věci… nesplněného slibu…

Přísahal Kat, že se z téhle mise vrátí, a Penelopu políbil se stejným, byť nevyřčeným příslibem.

Je mi to líto…

Natáhl se jednou paží vzhůru a modlil se za záchranu.

Podařilo se mu nahmatat otvor v síti. Pahýlem druhé ruky ho roztáhl do větší šíře a vykopl oběma nohama. Nedbal na bolest v pravém lýtku a snažil se protáhnout dírou.

Vtom ho něco popadlo za zraněnou nohu, omotalo se mu to kolem kotníku a zatáhlo to. Roztříštěné konce kosti se o sebe otřely. Z nohy mu do páteře vystřelila mučivá bolest. Monk vydechl poslední zbytky vzduchu a podíval se dolů.

Vodou se k němu blížila další světélka.

Chapadla ho chytala za trup, za pás i za hruď. Pružná ramena se mu přitiskla k obličeji i ke rtům, jež kdysi vyslovily onen slib a políbily

malou dcerku.

Viděl kolem sebe další a další záblesky, zatímco ho chapadla táhla pořád dolů a dolů…

Naposledy stočil zrak vzhůru.

Zář jachty pohasínala a zahalovala ho temnota. V tu chvíli věnoval poslední myšlenky dvěma ženám, které dávaly jeho životu smysl.

Kat.

Penelope.

Miluju vás, miluju vás, miluju vás…

6.05

Lisa seděla zhroucená na zadním sedadle *Mořské šipky* s hlavou v dlaních a vzlykala.

Susan se k ní naklonila a položila jí dlaň na záda.

Nikdo nepromluvil.

Ryder zápasil s řízením na otevřeném moři. Ostrov Pusat mizel za nimi.

Bouře s nimi pohazovala jako s lístkem ve vichru. Nemohli s ní bojovat, a tak se jednoduše nechali unášet a mířili k severu.

Neměli vysílačku. Zbloudilá kulka jim ji prostřelila.

„Vychází slunce," zašeptala Susan a vyhlížela z okénka. V klíně měla rozloženou mapu, ale nesledovala ji.

Její slova protrhla jakousi hráz.

Z místa pilota promluvil Ryder: „Třeba doplaval ke břehu."

Lisa se opřela. Věděla, že to Monk nemohl stihnout. I tak si ale osušila oči. Monk se obětoval, aby mohli uniknout. Aby ti, kteří zůstali na palubě *Paní moře,* měli nějakou naději a svět snad mohl získat lék.

Přesto se cítila zcela vyčerpaně a otupěle.

„To slunce…," řekla Susan.

Ryder naklonil stroj k východu, aby se vyhnul dalšímu ostrovu. Na obzoru se rýsovaly první známky toho, že noční bouře brzy skončí. Černá mračna se roztrhala natolik, aby jimi pronikla sluneční záře. Nad horizont vyšel okraj slunečního kotouče.

Kabinu zalilo přes čelní sklo jasné světlo.

Lisa k němu hleděla a hledala v něm jakési rozhřešení. Chtěla se koupat v jeho jasu, vpustit je do svého nitra a vyhnat s jeho pomocí

temnotu.

Zdálo se, že to opravdu funguje – dokud se Susan nevydral z hrdla děsuplný výkřik.

Lisa nadskočila a otočila se. Susan seděla zpříma a s doširoka rozevřenýma očima se dívala ke slunci. Něco v jejích očích však zářilo ještě větším jasem.

Zračila se v nich čirá hrůza.

„Susan?“

Susan nepřestávala zírat před sebe. Ústa se jí bez dechu pohybovala. Lisa jí musela odčítat ze rtů. „Nesmějí tam chodit.“

„Kdo? Kam?“

Susan neodpověděla. Aniž by sklopila pohled, položila prst na navigační mapu, kterou měla položenou v klíně.

Lisa si přečetla jméno místa, na které ukázala.

„Angkor.“

16. kapitola

BAYON

7. ČERVENCE, 6.35
ANGKOR THOM, KAMBODŽA

Gray kráčel s ostatními k masivním branám chrámového komplexu Angkor Thom obehnaného hradbami. Ranní slunce viselo nízko nad horizontem a vrhalo dlouhé stíny na jižní cestu vedoucí po hrázi. Kolem bzučely cikády a doplňovaly tak ranní sbor žab.

Až na několik turistů a dva mnichy v šafránově žlutých rouchách měli v tuto časnou hodinu most sami pro sebe. Cesta byla dlouhá jako fotbalové hřiště a ohraničovaly ji řady soch: padesát čtyři bohů na jedné a padesát čtyři démonů na druhé straně. Sochy stály nad vodním příkopem, kde kdysi plavali krokodýli a chránili velké město i královský palác, ale který byl nyní z větší části vyschlý. Hluboký příkop, lemovaný hliněným náspem, teď vyplňovala tráva, mokřadní rostliny a řasami zarostlé kaluže vody.

Vigor se cestou natáhl k jedné ze soch démonů a položil jí dlaň na hlavu. „Beton," poznamenal. „Většina původních soch byla ukradena, i když pár jich dosud mají po různých kambodžských muzeích."

„Doufejme, že to, co hledáme, nikdo neukradl," odpověděla kysele Seichan. Očividně byla stále ještě rozrušená rozhovorem ve voze.

Gray se od ní držel stranou. Nebyl si jistý, který z těch dvou agentů Bratrstva je vlastně nebezpečnější.

Násirův tým složený ze čtyřiceti mužů v khaki uniformách a černých baretech se roztáhl před a za nimi. Násir se držel metr za nimi a neustále se obezřetně rozhlížel. Jejich velká skupina přilákala pozornost několika

turistů, ale většina si jich nijak nevšímala. Všichni sledovali rozvaliny.

Na konci silnice uzavíraly desetimetrové hradby z lateritových kamenných bloků deset čtverečních kilometrů dávného města, kde se nacházel i jejich cíl, chrám Bayon. Zříceniny obklopoval hustý prales. Hradby stínily obrovské palmy, které rostly i vedle gigantické, dvacet pět metrů vysoké brány. Do kamenné věže byly vytesány čtyři obří obličeje, jež hleděly do čtyř světových stran.

Gray si je prohlížel. Tváře byly porostlé lišejníkem a pomalu se drolily. Přes vysoké stáří si ale jejich výrazy uchovávaly jistou vyrovnanost: široká čela se svažovala ke sklopeným očím a silné rty se vlnily v náznaku mírných úsměvů, záhadných jako u Mony Lisy.

„Angkorský úsměv," řekl Vigor, který si povšiml Grayova pohledu. „Jde o tvář bódhisattvy slitování Lokesvary."

Gray se v duchu pomodlil, aby se jeho slitování rozšířilo i na Násira. Podíval se na hodinky. Zbývalo dvacet pět minut do začátku další hodiny, kdy Násir přikáže useknout Grayově matce další prst.

Museli toho parchanta uspokojit nějakým pokrokem, aspoň dočasně. Jenže jakým?

Při tom pomyšlení Graye začalo píchat v hrudi. Zmítaly jím dvě protichůdné touhy: chtěl se rozběhnout kupředu a co nejrychleji objevit vodítka, jež by zadržela Násirovu ruku, a současně cítil stejně silné nutkání zdržovat, aby měl ředitel Crowe víc času najít jeho rodiče.

Musel mezi těmito protiklady najít nějakou rovnováhu a soustředit se na ni.

„Podívejte…, sloni!" řekl Kowalski a ukázal trochu příliš nadšeně k mohutné bráně. Přidal do kroku a dlouhá bunda za ním zavlála.

Za vchodem si Gray všiml dvou šedobílých slonů indických s choboty svěšenými k zemi a s očima plnýma much. Jeden z turistů, obtěžkaný obřím fotoaparátem zavěšeným kolem krku, se právě nechal vyzvedávat na hřbet velkého tlustokožce, kde byla přivázaná barevná kymácivá nosítka zvaná palankýn. Na sloupku zabetonovaném do pneumatiky se skvěl ručně vyvedený nápis v několika jazycích: JÍZDY NA SLONU K BAYONU.

„Jenom deset dolarů," přečetl si Kowalski.

„Myslím, že půjdeme pěšky," odpověděl Gray, čímž Kowalského značně zklamal.

„Jo, přímo přes sloní koblihy. Za chvíli si budete přát, abyste býval

vysolil těch deset babek.“

Gray obrátil oči v sloup a pokynul Kowalskému, ať jde dál za Násirovými muži bránou do Angkor Thomu.

Za hradbami pokračovala přímo kupředu dlážděná cesta, stíněná vysokými stromy, jejichž pokroucené kořeny se plazily pod i nad kamennými bloky. Cestu pokrývala vrstva lusků, která jim křupala pod nohama.

Prales před nimi houstl a bránil jim ve výhledu.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptal se Násir. Přiblížil se k nim, ale držel se stále metr stranou a ruku měl zasunutou v kapse bundy.

Vigor ukázal kupředu. „Chrám Bayon je zhruba kilometr a půl tímto směrem.“

Násir se podíval na hodinky a významně pohlédl na Graye. V jeho očích zasvítila jasná výhrůžka.

Minul je jeden ze všudypřítomných dopravních prostředků. V zásadě se jednalo o rikšu, připojenou k silné motorce. Dva turisté si fotografovali jejich skupinu v černých baretech a živě spolu žvatlali německy. Vzápětí zmizeli vepředu.

Gray sledoval stopu po jejich výfukových plynech a zrychlil.

Kowalski hleděl do husté džungle palmových stromů a bambusů. Podezřívavě se mračil.

Vigor za chůze poznamenal: „Kdysi tady v Angkor Thomu žilo více než sto tisíc lidí.“

„A kde?“ zabručel Kowalski. „V korunách stromů?“

Vigor mávl rukou k pralesu. „Většina obydlí, dokonce i královský palác, byla postavena z bambusu a dřeva, takže zetlela. Pohltila je džungle. Kamenné byly jen chrámy. Kdysi se ale jednalo o rušnou metropoli s trhy, na kterých se obchodovalo s rybami, rýží, ovocem i kořením, a s domy plnými prasat a drůbeže. Stavitelé navrhli rozsáhlý zavlažovací i kanalizační systém, aby tu mohla žít tak velká populace. Dokonce tu byla i královská zoologická zahrada, kde se cvičila různá zvířata. Angkor Thom býval živým, pestrým a rušným městem. Během oslav tu zapalovali ohňostroje. Hudebníci počtem převyšovali válečníky a hráli na činely, ruční zvonky a bubny, na harfy a loutny, stejně jako na trubky zhotovené z rohů nebo mušlí.“

„Tomu říkám správná kutálka,“ ušklíbl se Kowalski, na kterého to neudělalo valný dojem.

Gray si zkusil na místě okolního pralesa představit rušné město.

„A co se tedy se všemi stalo?“ zeptal se Kowalski.

Vigor si promnul bradu. „Přes všechny vědomosti, které máme o jejich každodenním životě, zůstávají dějiny Angkoru do značné míry zahaleny tajemstvím. Nebo přinejmenším zůstávají v hypotetické rovině. Texty psali do posvátných knih z palmových listů, kterým se říkalo *sastry*. A ty, podobně jako bambusové domy, nevydržely do našich dnů. Angkorské dějiny tudíž byly sestaveny z drobných střípků poskládaných z basreliéfů vytesaných do chrámů. V důsledku toho o mnoha obdobích skoro nic nevíme. Například netušíme, co se stalo s obyvatelstvem. Jejich skutečný osud je nejasný.“

Gray držel krok s monsignorem. „Já myslel, že sem vpadli Thajci, kteří rozvrátili dávnou civilizaci Khmérů?“

„Ano, ale mnozí historikové a archeologové se domnívají, že thajská invaze byla až druhotná a že Khméry něco oslabilo už před ní. Podle jedné teorie Khmérové přestoupili na mírumilovnější verzi buddhismu a poklesla jejich vojenská obranyschopnost. Jiná teorie hovoří o tom, že postupně přestal fungovat rozsáhlý zavlažovací systém, který držel království při životě. Akvadukty se zanesly a město se stalo mnohem zranitelnějším. Také ale existují historické doklady o opakovaných a systematických epidemiích moru.“

Gray si vybavil Polovo Město mrtvých. Nyní kráčejí po oněch polích smrti, byť překrytých pralesní vegetací. Příroda se sem vrátila a vymazala z povrchu zemského dílo lidských rukou.

„Víme, že Angkor fungoval ještě nějakou dobu po Markovi,“ pokračoval Vigor. „Známe vynikající popis oblasti z pera čínského badatele Čuo Takuana plných sto let po Marku Polovi. Takže lék, který obdržel i Polo, umožnil přežití říše. Zdroj virů ale někde určitě přetrval a docházelo stále k dalším a dalším nákazám, které království oslabovaly. Ani thajští nájezdníci Angkor neobsadili. Nechali značnou část infrastruktury opuštěnou a neudržovanou, takže se sem vrátila džungle. Člověka to nutí klást si otázku: *Proč?* Doslechli se snad nějaké zvěsti? Uzavřeli tuto oblast schválně, protože ji považovali za prokletou?“

Během Vigorova vyprávění se k nim přiblížila Seichan. „Takže si myslíte, že se tu pořád nachází onen zdroj?“

Vigor pokrčil rameny. „Odpovědi se dozvíme v Bayonu.“ Ukázal mezerou mezi stromy.

Před nimi se objevila pískovcová hora s prudkými svahy, ozářenými skvrnami sluneční záře a zdobenými kapsami hlubokého stínu. Obklopovaly ji menší vrcholy, jež k ní přiléhaly tak těsně, že s ní tvořily jediný skalní útes. Chrám připomínal Grayovi něco organického, snad termití horu, kterou narušila staletí dešťů, jež odplavily část pískovce.

Vzápětí slunce zakryl mrak a stíny se pohnuly a prohloubily. Z povrchu skály vystoupily obří kamenné obličeje s tajemnými úsměvy sfing. Pokrývaly všechny plochy a hleděly do všech směrů. Z původního nahloučení skalních útesů se staly věžičky, tyčící se na různých úrovních a ozdobené velkými zobrazeními Lokesvary.

Vigor zahučel: „‚Ve světle měsíčního úplňku se nad pralesem tyčila mohutná hora, ozdobená tisíci vyrytými hlavami démonů.‘“

Grayovi naskákala husí kůže. Poznal slova z Polova textu. Jednalo se o pasáž, kdy Polův zpovědník, otec Agreer, odchází k hoře pokryté obličeji. Tehdy ho viděl Marco Polo naposled. Gray si náhle uvědomil, že mimoděk zpomalil. Nohy mu ztěžkly neblahou předtuchou. Přiměl se opět zrychlit.

Sledovali Polovu stopu až sem… Nastal čas vykonat i závěrečnou pouť Polova zpovědníka. Ale kam přesně otec Agreer šel?

6.53

Na skupinu padalo tíživé ticho. Většina jich hleděla na rozvaliny, které jim rostly před očima, ale Vigor využil příležitosti, aby se podíval po svých společnících. Od příjezdu k Angkor Thomu cítil nevyslovené napětí mezi Grayem a Seichan. Ti dva sice nikdy nebyli nejlepší kamarádi, ale přesto mezi nimi vzniklo jakési důvěrné pouto. I když jejich hádky nebyly o nic méně vášnivé, během posledního dne se mezi nimi zmenšila fyzická vzdálenost, osobní prostor, který si oba hlídali.

Vigor pochyboval, že si toho jsou vědomi.

Od chvíle, kdy vystoupili z dodávky, to ale vypadalo, že u nich došlo k jakémusi přepólování a že je neznámá síla pudí dál od sebe. Nejenže se k sobě nepřibližovali, ale Vigor též zaznamenal podezřívavost, s jakou se Gray dívá na Seichan, když k němu byla otočena zády, a Seichanin výraz opět zkameněl. Ztvrdly jí oči a rty držela pevně stisknuté.

Kráčela vedle Vigora, jako kdyby od něj potřebovala útěchu, ale ne-

dokázala si o ni říct. Neodtrhovala pohled od zříceniny před sebou. Už byli dost blízko na to, aby rozeznali plnou rozlohu Bayonu.

Padesát čtyři věží, nahloučených na třech stoupajících úrovních.

Nejnápadnější ale zůstávala ona spousta vytesaných obličejů.

Hodně přes dvě stovky.

Ranní světlo se měnilo s pohybem oblaků a vytvářelo iluzi, že tváře jsou živé, že se pohybují a že pozorují blížící se skupinu.

„Proč jich je tolik?“ zamumlala nakonec Seichan.

Vigor věděl, že má na mysli ty kamenné obličeje. „To nikdo neví,“ odpověděl. „Podle některých představují symbol ostražitosti. Vyhlížejí z tajného srdce města a střeží jeho tajemství. Také se říká, že základy chrámu Bayon stojí na ještě starší stavbě. Archeologové tu objevili uzavřené místnosti, kde se ukrývaly další tváře, navěky zamčené v temnotě.“

Mávl rukou před sebe. „Bayon je také posledně postaveným chrámem angkorského komplexu, který ukončuje období prakticky nepřetržité výstavby, jež trvala po mnoho staletí.“

„Proč přestali stavět?“ zeptal se Gray a přiblížil se k nim.

Vigor se po něm ohlédl. „Možná tu objevili něco, co jim vzalo chuť k dalším pracím. Když khmérští stavitelé konstruovali Bayon, kopali do země. Hluboko. Třetina Bayonu je pohřbená.“

„Pohřbená?“

Vigor přikývl. „Většina angkorských chrámů je založena na plánu mandaly. Série do sebe naskládaných čtyřúhelníků, které reprezentují hmotný vesmír, obklopující ústřední kruhovou věž. Ta symbolizuje kouzelnou horu Meru z hinduistické mytologie. Sídlo bohů. Částečným zanořením chrámu do země dosáhli stavitelé toho, že prostřední věž ztělesňuje horu Meru, jež vychází z útrob země a tyčí se k nebi. Dodnes kolují legendy o tom, jaké poklady a hrůzy se ukrývají ve spodních patrech Bayonu.“

Mezitím došli ke konci cesty, která se rozšiřovala do podoby kamenného náměstí. Hlavní stavba se tyčila přímo před nimi. Shlížely na ně desítky tváří. Na různých úrovních chrámu bylo vidět procházející turisty.

Pokračovali kupředu k řadě zaparkovaných rikš. Opodál stálo několik stánků nabízejících rozmanité ovoce: manga, tamarind, čínské datle, a dokonce i malé vodní melouny o velikosti míčů na softbal. Mezi stán-

ky pobíhaly děti s hubenýma nožkama, které svým smíchem a výskáním navracely místu alespoň trochu z dávné živosti. Na protější straně seděl na ručně splétaných rohožích uprostřed oblaku kouře z kadidla slavnostněji vyhlížející hlouček mnichů s hlavami sklopenými v modlitbě.

Vigor je cestou napodobil a tiše se pomodlil za sílu, moudrost a ochranu.

Kowalski se mezitím zastavil u jednoho ze stánků, kde se nad ocelovým košem na oheň skláněla vrásčitá stařena s dokonale kulatým obličejem a pnpravovala snídani. Kuřecí a hovězí maso se opékalo hned vedle želvy a ještěrky. Kowalski přičichl k jedné jehlici.

„Je tohle krab s měkkým krunýřem?“ zeptal se a sklonil se k potravě. Jehlice procházela čímsi masitým s článkovanýma nohama, začernalýma a ohněm zkroucenýma.

Žena rázně zakývala hlavou, široce se usmála nad jeho zájmem a rychle něco zadrmolila khmérsky.

Ke Kowalskému se přitočila Seichan a položila mu ruku na rameno. „To je pečená tarantule. V Kambodži velice oblíbená pochoutka.“

Kowalski se otřásl a ustoupil. „Díky. Radši zůstanu u starýho dobrýho hambáče.“

Méně vybíravý zloděj – opičák makak – seskočil z rozvalin, popadl za stařenou kukuřici a proběhl těsně před Kowalským. Mohutný muž se lekl a vrazil do Graye, jak se snažil uhnout.

Ruka mu mimoděk zajela dozadu pod bundu.

Gray ho zarazil a tvrdě mu sevřel předloktí. Střelil pohledem po Násirovi a pak se zadíval na Kowalského. „Byla to jenom opice.“

Kowalski se mu vysmekl. „Já prostě opice nemám rád.“ Okamžik na něj nasupeně hleděl a pak prudce vyrazil kupředu. „Zažil jsem s nimi jednu nepříjemnou zkušenost. Nechci o tom mluvit.“

Vigor zavrtěl hlavou a odvedl je k východnímu vchodu do chrámu. Z kamenné cesty tu zbývaly jen neuspořádané bloky, mezi nimiž vyrážely obří datlové palmy a další stromy se změtí pokroucených kořenů. Museli se jim vyhýbat a jeden po druhém prokličkovali vchodem do přízemí stavby, přičemž všichni prošli pod pozornými pohledy dalších bódhisattvových tváří.

Vstoupili na vnitřní nádvoří, ohraničené ochozy. Stěny tu byly ozdobeny jemně provedenými basreliéfy, které vždy v pásu odshora dolů vyprávěly nějaký příběh. Vigor se podíval na nejbližší, znázorňující

každodenní výjevy: rybáře rozhazujícího sítě, rolníka sklízejícího rýži, dva bojující kohouty uprostřed davu lidí či ženu připravující jídlo nad ohněm. Ten poslední obrázek Vigorovi připomněl stařenu s pečenými tarantulemi, symbolizující spojení minulosti s přítomností.

„Kde začneme?“ zeptal se Gray, kterého zjevně zastrašila vyhlídka na pátrání po desetiakrové stavbě.

Vigor jeho pocity chápal. I zde bylo patrné, že chrám je skutečným trojrozměrným bludištěm zatáčejících chodeb, čtvercových průchodů, tmavých ochozů, příkrých schodišť, sluncem zalitých nádvoří a jeskyňovitých místností. Všude kolem navíc vyrůstaly věže či *gopury*, ozdobené všudypřítomnými obličeji.

Tady by se člověk snadno ztratil.

Zdálo se, že si to uvědomuje i Násir. Pokynul části svých mužů, aby obstoupili Grayovu skupinu těsněji, a několik jich vyslal zaujmout klíčové pozice kolem zdejšího nádvoří. Ozbrojenci obsadili všechny východy a připravili tak další obrannou linii.

Vigor vnímal, jak se mu kolem krku stahuje smyčka, ale dalo se odtud pokračovat jediným směrem. Ukázal před sebe.

„Podle mapy, kterou jsem si prohlížel, následuje na další úrovni čtvercové nádvoří podobné tomuto. My bychom se ale měli rovnou vydat na třetí úroveň, kde se nachází ústřední svatostánek. Dostaneme se tam tudy.“

Přesto se cestou pozdržel u nádherného reliéfu na severní stěně, většího než ostatní, který pokrýval celý úsek zdi sám. Při průchodu kolem něj Vigor zpomalil.

Umělecké dílo zobrazovalo dvě síly – bohy a démony – stejně jako sochy podél přístupové silnice. Přetahovali se s velkým hadem coby provazem mezi sebou. Had byl obtočen kolem hory umístěné na hřbetě želvy.

„Co to je?“ zeptal se Gray.

„Jeden z hlavních hinduistických mýtů o stvoření. Rozčeřené moře mléka.“ Vigor ukazoval jednotlivé detaily. „Na této straně jsou *deva*, bohové…, na druhé zase *asura* neboli démoni. Používají hadího boha Vasukiho jako lana, kterým otáčejí velkou kouzelnou horou sem a tam. Tím vytvářejí ve vesmírném oceánu mléčnou pěnu, od které se odvozuje elixír nesmrtelnosti zvaný *amrita*. Želva pod horou je inkarnací boha Višnu, který pomáhá bohům a démonům tím, že drží horu nad hladi-

nou.“

Vigor ukázal k ústřední věži Bayonu. „Ta hora je údajně tady. Nebo alespoň její zpodobnění zde na Zemi.“

Gray se ohlédl po věži o výšce patnáctipatrového domu a pak opět stočil oči k reliéfu na stěně. Přejel prstem po vyřezávané hoře a nakrabatil obočí. „Jak to dopadlo? Připravili ten elixír?“

Vigor zavrtěl hlavou. „Podle příběhu došlo k jistým komplikacím.

Hadovi se od toho tahání udělalo špatně a vyzvrátil ze sebe silný jed. Ten ohrožoval bohy i démony na životě. Zachránil je Višnu, který jed pozřel, ale přitom zmodral, což je důvod, proč je vždycky zobrazován s modrým hrdlem. S jeho pomocí pak míchání pokračovalo a nevznikl z něj jen elixír nesmrtelnosti, ale také tancující nebeští duchové zvaní *apsary*. Všechno tedy skončilo dobře.“

Vigor se je pokoušel pobídnout k další cestě, ale Gray zůstával na místě a zíral na reliéf se zvláštním výrazem ve tváři.

Přistoupil k němu Násir. „Čas vypršel,“ oznámil a poklepal si mobilem na hodinky. Z hlasu mu odkapávalo pohrdání. „Dospěl jste k nějakému nenadálému prozření?“

Vigor vnímal, jak z toho muže vyzařuje chlad v kombinaci s temným pobavením. Bavilo ho mučit Graye. Vigor pokročil kupředu, protože se obával, že se Gray přestane ovládat a znovu Násira napadne.

Místo toho však Gray jen přikývl. „Ano, dospěl.“

Násir překvapeně povytáhl obočí.

Gray položil na basreliéf dlaň. „Tento příběh není mýtem o stvoření. Jedná se o příběh Jidášova kmene.“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Násir.

Vigor měl na jazyku tutéž otázku.

Gray se pustil do vysvětlování: „Podle toho, co jste nám říkal o počátku nákazy v Indonésii, se první lidé nakazili z mořské vody v té oblasti, která byla plná světélkujících bakterií. Z mořské vody, kterou svědci popisují jako napěněnou a bílou. Jako prudce míchané mléko.“

Vigor se narovnal a obešel Graye, aby se podíval na reliéf pod tímto novým úhlem. Zůstal před ním stát s rukama opřenýma v bok.

Seichan se k němu připojila. Kowalski zůstával stranou a prohlížel si řadu žen s obnaženými ňadry. Přitom se nosem skoro dotýkal kamene.

Gray pokračoval a ukázal na hada: „Pak se uvolnil silný jed, který ohrožoval veškerý život, dobrý i zlý.“

Seichan přikývla. „Jako ty toxické bakterie, které produkují jed a zabíjejí všechno živé.“

Násir vypadal, že ho to nepřesvědčilo.

Gray dokončil myšlenku: „A podle tohoto mýtu někdo nákazu přežil a zachránil svět. Višnu. Vypil jed a po zneškodnění jedu zmodral…“

„Jako kdyby světélkoval,“ zamumlal Vigor.

„Jako ti přežívající, které popisuje Marco Polo,“ dodal Gray. „A jako ta pacientka, o které jste mluvil, Násire. Všichni modře světélkují.“

Vigor pomalu přitakal. „Sedí to příliš dobře na to, aby se jednalo o pouhou náhodu. Mnohé z dávných mýtů vycházejí z pravdivých událostí.“

Gray se obrátil na Násira. „Jestli se nemýlím, je zde první vodítko, které nám říká, že jsme na správné stopě. Že se tu patrně můžeme dozvědět daleko víc.“

Násir přimhouřil oči v momentálním návalu zlosti, ale pak přikývl. „Myslím, že můžete mít pravdu, veliteli Pierci. Velmi dobře. Právě jste si vysloužil další hodinu.“

Gray se pokusil zamaskovat úlevu a jen dlouze vydechl.

„Takže pokračujme,“ uzavřel Násir.

Vigor je odvedl ke stinnému příkrému schodišti. Gray za ním ještě na okamžik zůstal stát před reliéfem a prohlížel si ho. Přejel prstem po opracovaném kameni a ohlédl se na ústřední věž chrámu.

Jeho oči se střetly s Vigorovýma. Monsignor zaznamenal, že Gray nepatrně zavrtěl hlavou.

Ví snad něco víc?

Vigor se vydal po úzkých schodech. Než se Gray odvrátil, monsignor si ve velitelově tváři všiml ještě něčeho jiného.

Strachu.

7.32
OSTROV NATUNA BESAR

„Nesmějí tam jít…,“ zasténala znovu Susan.

Ležela natažená přes zadní sedadla *Mořské šipky* a střídavě ztrácela a opět nabývala vědomí. Každou chvíli mohla znovu upadnout do katatonické strnulosti. Pokoušela se odhodit deku, kterou ji Lisa přikryla.

„Ležte klidně,“ konejšila ji Lisa. „Zkuste si odpočinout. Ryder se za

chvíli vrátí.“

Mořská šipka se houpala na konci doku, kde se doplňovaly pohonné hmoty. Přistáli v chráněné zátoce malého ostrova někde nedaleko Bornea. Z nízkých mraků stále padaly provazce deště, ale temný vztek tajfunu se přesunul jinam. Ještě sice bylo slyšet hromobití, ale znělo jako z velké dálky a postupně sláblo.

Lisu stále ochromoval žal z Monkovy oběti. Vyhlížela čelním sklem, čekala a rmoutily ji výčitky svědomí. Mohla udělat víc. Mohla se pohybovat rychleji. Mohlo ji na poslední chvíli napadnout něco chytrého. Místo toho teď z křídla stále visela Monkova umělá ruka. Ryderovi se ji nepodařilo odpáčit.

Podívala se k otevřenému poklopu a přála si, aby se Ryder vrátil co nejdříve. Odšrouboval víko palivové nádrže a vydal se hledat telefon s plnou hrstí nouzové hotovosti, kterou tu měl schovanou.

Nevypadalo to však moc nadějně. Nedaleká vesnice se rozkládala kousek dál po pláži. Byla tmavá a poškozená bouří, s rozdrásanými střechami, poraženými palmami a pobřežím pokrytým převrácenými loďkami a troskami. Čerpací pumpy byly mimo provoz. Ryder musel natankovat ručně. Zaplatil muži ve Vietnamkách a šortkách ke kolenům, který připomínal zmoklého psa. Ten pak Rydera odvezl na motocyklu a ujišťoval ho, že nějaký telefon jistě najdou nedaleko malého letiště ve vnitrozemí.

Tropický ostrov Natuna Besar žil z turistického ruchu. Nabízel potápění na korálových útesech a vynikající příležitosti ke sportovnímu rybaření. Nyní se však všichni evakuovali před blížícím se tajfunem. Celé místo vypadalo opuštěně.

Většina ostrůvků, které cestou míjeli, na tom byla podobně.

Ryder si ze vzduchu všiml letiště na Natuna Besaru. „Někdo tam určitě bude mít satelitní telefon,“ řekl. „Nebo bude umět opravit naši vysílačku.“

Vzhledem k tomu, že stejně potřeboval nabrat palivo, přistáli v kryté zátoce. Lisa teď čekala se Susan.

Ustaraně jí přejela rukou po vlhkém čele. V šeru kabiny bylo vidět, že Susanin obličej září sytějším světlem, které se zdálo vycházet spíše z kostí než z kůže. Lisa cítila, jak ji pálí dlaň.

Nejednalo se však o horečku.

Zvedla ruku. Pořád ji nepřestávala pálit.

Co to sakra je?

Rychle si opláchla dlaň vodou z polní láhve a osušila ji do pokrývky. Pálení polevilo.

Lisa hleděla na lesk Susaniny pokožky a mnula si konečky prstů. Tohle je něco nového. Ty sinice určitě produkují nějakou žíravou chemikálii, proti které Susan zůstává chráněná či odolná.

Co se to děje?

Jako kdyby Susan četla její myšlenky, natáhla zpod pokrývky ruku a vložila ji do čtvercové skvrny mdlého slunečního svitu, který sem dopadal okénkem v postranním poklopu. V jasnější záři zaniklo světélkování kůže.

Zdálo se, že tento kontakt Susan upokojil. Z hrdla se jí vydral dlouhý povzdych.

Sluneční záře.

Mohlo by to být ono?

Lisa se zvědavě dotkla špičkou prstu Susaniny osvětlené kůže. V další chvíli ucukla a zaklepala prsty. Jako kdyby si sáhla na žhavé železo. Znovu se opláchla vodou. Na špičce prstu se jí tvořil puchýř.

„Je to sluneční září," řekla nahlas.

Vzpomněla si na Susanino dřívější vzrušení, když na ni dopadly první paprsky vycházejícího slunce, a také na jedinečnou vlastnost sinic: jednalo se o předchůdce soudobých rostlin. Tyto organismy obsahují barviva, jež jsou schopná zachytávat sluneční světlo a získávat z něj energii. Po východu slunce sinice ožívaly a nějakým zvláštním způsobem získávaly na síle.

Ale k čemu to všechno?

Lisa se podívala na navigační mapu, pohozenou na podlaze. Pamatovala si, kam Susan při svém výkřiku zabodla prst.

„Angkor," zahučela Lisa.

Pokoušela se přesvědčit samu sebe, že jde o pouhou shodu okolností, ale nyní si byla méně jistá. Když visela připoutaná na nakloněném chirurgickém stole, zaslechla úryvek z Devešovy telefonické konverzace v arabštině. Tehdy rozeznala jediné slovo.

Jméno.

Angkor.

Co když to není náhoda?

A pokud není, co ví Susan dalšího?

Lisa se obávala, že existuje jediná možnost, jak to zjistit. Naklonila se k ní a položila jí dlaně na ramena zahalená přikrývkou. Posunula pacientku do širší skvrny sluneční záře, která proudila dovnitř čelním sklem.

Susan se zachvěla, jakmile na její tvář dopadly první jasné paprsky. Otevřela oči a tmavé zorničky se obrátily k slabému světlu. Místo toho, aby se však stáhly, došlo naopak k jejich rozšíření, aby mohly pojmout více záře.

Lisa si vzpomněla na invazi sinic do pacientčiny sítnice, soustředěnou kolem očního nervu jakožto přímého spojení s mozkem.

Susan jí pod rukama ztuhla. Pohnula hlavou.

„Liso," zamumlala zastřeně a těžkým jazykem.

„Jsem tu."

„Musím… musíte mě tam dopravit…, než bude pozdě."

„Kam?" Ale Lisa znala odpověď.

Do Angkoru.

„Není čas," šeptala Susan a otočila tvář k Lise. Sklopila oči před slunečním svitem. Lisa v nich viděla strach. A nejen z nadcházejícího nebezpečí. Susan byla vyděšená z toho, co se děje s jejím tělem. Znala pravdu, ale nedokázala to nijak zastavit.

Lisa zase přesunula Susan mimo sluneční záři.

Susan jednou rukou chytila Lisu za zápěstí. Ve stínu její dotyk pálil, ale nikoliv tak, aby se Lise dělaly puchýře. „Já… já nejsem lék," řekla Susan o něco hlasitěji. „Já vím, co si všichni myslíte. A já nejsem…, ještě ne."

Lisa se zamračila. „Jak to myslíte?"

„Musím se tam dostat. Cítím, jako kdyby mě to tam táhlo. Jsem si tím naprosto jistá. Jako kdyby šlo o nějakou pohřbenou vzpomínku, kterou si nedokážu teď vybavit. Ale vím, že se nemýlím. Jen nedokážu vysvětlit proč."

Lisa si vybavila jejich rozhovor ještě na palubě jachty. O odpadní DNA, o starých virových sekvencích v našich genech a o kolektivních dějinách našeho genomu. Probouzejí snad ty sinice v Susan něco z dávné minulosti?

Lisa přihlížela, jak Susan odtahuje ze slunečního světla i druhou ruku a přikrývá si dekou obličej. Uvědomuje si to taky?

Když se Susan ukryla před světlem, její hlas zeslábl. „Nejsem při-

pravena…“

Jednou rukou ovšem pořád pevně svírala Lisino zápěstí.

„Dopravte mě tam…, jakkoliv.“ Susan ochabla. Znovu začínala ztrácet vědomí. „Nebo bude celý svět ztracený.“

Lisu vylekalo hlasité zaklepání.

V okénku poklopu se objevila Ryderova špinavá tvář. Lisa se naklonila a odjistila dveře. Ryder nastoupil, promočený až na kůži, ale s úsměvem od ucha k uchu.

„Sehnal jsem satelitní telefon! Je ovšem nabitý jenom ze čtvrtiny a ta zatracená věc mě stála stejnou sumu jako menší plážový domek v Sydney.“

Lisa od něj převzala velký přístroj. Ryder usedl k řízení a Lisa se přesunula vedle něj. Přes veškerou únavu vypadal, jako kdyby se právě vrátil z úžasně zábavného a vzrušujícího tahu. Lise však neunikl ani vážnější výraz, který se projevoval v pevně sevřených koutcích úst. Ryder si sice tohle dobrodružství užívá, ale svých úspěchů nemohl dosáhnout bez neochvějného, praktického jádra.

„Dál od útesů bude satelitní signál silnější,“ poznamenal a nastartoval motory. Za chvíli už je vyvedl na otevřené moře.

Mezitím mu Lisa vyprávěla, co říkala Susan.

Já nejsem lék…, ještě ne.

Oba ihned dospěli ke shodě.

Ryder si přitáhl navigační mapu a rozložil ji přes řízení. „Angkor je odtud přibližně sedm set kilometrů na sever. Můžeme tam doletět za hodinku a půl.“

Lisa zvedla satelitní telefon a zjistila, že má dostatečně silný signál.

Musela o tom přesvědčit ještě jednu osobu.

20.44
WASHINGTON

„Liso?“ vykřikl Painter do mluvítka. Signál byl sice slabý, ale jeho halasné oslovení nemělo nic společného s chabým spojením. Byl plný nespoutané radosti a pocitu ulehčení. Stál napřímený za svým stolem. „Jsi v pořádku?“

„Ano…, prozatím. Nemám moc času, Paintere. Ten telefon se brzy vybije.“

Slyšel v jejím hlase úzkost. Prozatím odložil své vzrušení a promluvil klidným hlasem. „Poslouchám.“

Lisa rychle vyložila, co se odehrálo. Mluvila stručně, jako kdyby seznamovala pacienta s osudnou diagnózou, a držela se výhradně faktů. Painterovi však neušlo, jak se jí chvěje hlas. Chtěl ji obejmout, zaplašit její obavy a přitisknout ji k sobě, ale to po telefonu nemohl.

Zatímco vyprávěla o oné chorobě, šílenství a kanibalismu, pomalu klesl do křesla a nahrbil se. Položil několik otázek a zaplnil si pár bílých míst. Zjistil souřadnice ostrova. Pusat. Ihned je předal svému tajemníkovi, aby je odeslal nadřízenému, Seanu McKnightovi. V Darwinu už čekal výsadek Australanů z protiteroristické jednotky a Zvláštní záchranný tým. Všichni byli připraveni spustit operaci, jakmile bude určen konkrétní cíl. Než Painter dokončí tento hovor, už budou na cestě.

Nebezpečí se však neomezovalo jen na jedinou unesenou loď.

„Co Jidášův kmen?“ zeptala se Lisa. „Rozšířila se ta nemoc?“

Tady ji Painter mohl seznámit jen se samými špatnými zprávami. První případy se objevily v Perthu, Londýně a Bombaji. Brzy jistě přijdou další hlášení.

„Potřebujeme tu ženu,“ dokončil Painter. „Jennings z výzkumného oddělení věří, že přežívající pacientka je klíčem k nalezení léku.“

S tím Lisa souhlasila. „Ona je klíčem, ale není lék…, ještě ne.“

„Jak to myslíš?“

Painter slyšel, jak si na opačném konci světa povzdychla.

„Něco nám pořád chybí. Něco spojeného s jistou oblastí v Kambodži.“

Painter se opět narovnal. „Nemluvíš náhodou o Angkoru?“

Následovala dlouhá odmlka. „Ano.“ Slyšel v jejím hlase údiv. „Jak to víš…?“

Painter jí pověděl o historické stopě Bratrstva a o tom, kam je zavedla.

„A Gray už je tam?“ zeptala se Lisa s náhlou obavou. Slyšel, jak tiše šeptá, jako kdyby citovala něčí slova, *„nesmějí tam chodit.“* Promluvila pevněji: „Paintere, nejde nějak Graye odvolat?“

„Proč?“

„Já nevím.“ Její hlas začal znít přerušovaně. Telefonu docházela baterie. „Ty bakterie nějak mění Susanin mozek. Nějakým způsobem ho nabíjejí energií ze slunečního světla. Cítí silné nutkání jet do Angkoru.“

Painter ihned pochopil, co Lisina informace znamená. „Jako ti krabi.“

„Cože?“

Painter jí pověděl, co se dozvěděl o krabech z Vánočního ostrova.

Lise to také ihned došlo. „Susan se změnila stejným způsobem. Jde o nějaký chemicky spouštěný migrační impulz.“

„Pokud je to pravda, možná se mýlí v nezbytnosti své cesty do Angkoru. Třeba jde jen o slepou touhu. Není důvod, abyste kvůli tomu riskovali životy. Počkejte, až se všechno uklidní. Nechteě Graye, ať pokračuje ve své hře.“

Lisu to nepřesvědčilo. „Myslím, že v podvědomém biologickém nutkání se nepleteš. A u nižších organismů, jako jsou krabi, se skutečně může jednat pouze o slepý instinkt. Krabi mají jako všichni členovci jen rudimentární…“

Přestala mluvit. Painter se obával, že se spojení přerušilo, ale Lisa občas zmlkla, když ji náhle něco napadlo. V takové situaci se jednoduše vypnula a veškerou energii věnovala přemýšlení.

„Liso?“

Trvalo další chvíli, než odpověděla.

„Susan může mít pravdu,“ zamumlala a dodala o něco hlasitěji a rozhodněji: „Musím ji tam dopravit.“

Painter hovořil rychle, protože věděl, že každou chvíli ztratí spojení. Slyšel v Lisině hlase jasné odhodlání a bál se, že ji nebude mít čas přesvědčit. Jestli poletí do Angkoru, chtěl, aby se aspoň držela mimo bezprostřední nebezpečí.

„Pak tedy přistaňte na velkém jezeře kousek od rozvalin,“ řekl. „Na jezeře Tonle Sap. Je tam plovoucí vesnice. Najděte telefon a znovu se se mnou spojte, ale zatím tam zůstaňte v úkrytu. Právě v té oblasti organizuji akci.“

Sotva rozeznal její následující slova. Říkala něco o tom, že se bude snažit.

Painter učinil poslední pokus. „Liso, co tě zrovna napadlo?“

Zaslechl jen několik přerušovaných útržků. „Nejsem si jistá… jaterní motolice… virus určitě…“

Pak se spojení definitivně přerušilo. Painter jí ještě několikrát zavolal, ale už se mu neozvala.

Při zaklepání zvedl oči ke dveřím.

Dovnitř vběhla Kat se zrůžovělými tvářemi a jiskrami v očích. „Slyšela jsem to o doktorce Cummingsové! Je to pravda?“

Painter k ní vzhlédl. Viděl na její tváři i v postoji celého těla vepsanou otázku, touhu vědět pravdu. Lisa mu pověděla, co se stalo. Hned jako první věc. Mluvila rychle a přerývaně, jak ze sebe potřebovala sejmout část břemene. Poté tuto zprávu Painter prozatím odsunul stranou.

Když ale nyní před sebou viděl Kat, její naději a lásku, ta pravda ho tvrdě zasáhla.

Vstal a obešel stůl.

Kat mu spatřila odpověď ve tváři.

Ustupovala před ním, jako kdyby mohla uniknout tomu, co přicházelo.

„Ach ne…“ Chytila se opěradla židle, ale to ji nedokázalo udržet. Klesla na kolena a zakryla si obličej dlaněmi. „Ne…“ Painter k ní přiklekl.

Neměl pro ni žádná slova útěchy, a tak ji jen objal. Nestačilo to. Přitáhl si ji k sobě a přemítal, kolik lidí ještě zemře, než bude po všem.

20.55

Ubývalo míst, na kterých se mohli ukrýt.

Harriet čekala na manžela u úpatí schodiště, které vedlo na nejvyšší poschodí. Stála ve dveřích, zatímco se Jack vydal zanechat další falešné stopy pro honící psy. Svlékla manželovi košili a pomohla mu její kousky poschovávat po dvou spodnějších patrech: vhazovali je do zabedněných kanceláří, pod hromadu odpadků, rozvěsili je na kovové zásuvky kartotéčních skříní. Dělali, co mohli, aby pronásledovatele zmátli.

Jack chodil celý život na lov. Kachen, bažantů, křepelek i jelenů. Předtím, než mu museli po pracovní nehodě amputovat nohu v koleni, měl několik vlastních loveckých psů. Věděl o nich hodně.

A v pistoli, již ukořistil od strážného, mu pořád zbývaly tři náboje. Harriet se upínala k sebemenší naději. Slyšela ale, jak pod nimi štěkají psi. Annishen systematicky prohledávala každé patro. Věděla, že jsou tady nahoře, a každou chvíli na ně výsměšně volala.

Všechny východy byly hlídané. Dokonce i požární schodiště. Vedlejší budovy stály mimo dosah. A celá oblast vypadala, že je dávno

opuštěná. Nesvítila tu žádná světla. Nikdo by tu neslyšel jejich volání o pomoc. Zkusili pár zrezivělých telefonů přimontovaných na stěnách, ale žádný nefungoval.

Neměli jinou možnost než prchat stále výš. Zbývalo poslední poschodí. A střecha.

Harriet zaslechla šourání a ze šera vystoupil její manžel, oblečený jen do trenýrek a s pistolí v ruce. Dokulhal k ní.

„Co děláš ještě pořád tady dole?“ zašeptal příkře. Na tváři se mu leskl pot. Poznala, že zlostí maskuje svůj strach o ni. „Řekl jsem ti, ať jdeš nahoru.“

„Bez tebe ne.“

Povzdychl si a objal ji paží. „Tak pojďme.“

Vydali se po úzkém zadním schodišti. Kousek pod nimi toto schodiště kdysi dávno někdo zablokoval velkým kontejnerem na odpadky.

Mělo by být bezpečné.

Tuto naději však vzápětí rozptýlilo hluboké, hrdelní zavrčení. Zpoza kontejneru o patro níž slyšeli čenichání. Vzápětí spatřili kužel světla.

Harriet s Jackem se přitiskli ke zdi.

Vrčení zesílilo.

„Běž nahoru. No tak. Protáhni se tudy.“

Jack postrčil Harriet vzhůru. Tiše pokračovali v cestě.

Vrčení přešlo v hlasité funění doprovázené horečným škrabáním pracek na dlažbě.

„No vidíš,“ pokračoval hlas. „Nažeň je. Já to obejdu.“ Hlas se vzdálil ze schodiště a zjevně hodlal najít jinou cestu nahoru. Harriet s Jackem slyšeli praskání vysílačky a mumlání, jak muž podával hlášení.

Posílali psy o poschodí výš.

Harriet s Jackem utíkali k zavřeným dveřím na dalším odpočívadle, když tu se za nimi ozvalo ostré štěknutí, zpola triumfální, zpola zuřivé. Něco velkého se hnalo po schodech za nimi.

„Utíkej, Harriet,“ pobízel ji Jack.

Vyběhla kupředu a ocitla se na odpočívadle, jen metr od dveří. Vtom Jack ve tmě chybně našlápl a upadl. Sklouzl o dva schody níž. Pistole doletěla po odpočívadle k Harrietiným nohám. Rychle ji zvedla. Když se narovnávala, její pohled přilákala záře za drobným okénkem ve schodištních dveřích.

Po tmavé chodbě poskakovaly kužely světel.

Ozvala se Annishen: „Postupně to tady prohledáme a vykouříme je.“

Harriet se otočila. Jack se hrabal k ní. Za ním se u rohu schodiště objevil temný obrys, který se rychle blížil k jejímu manželovi. Slyšela hrdelní vrčení.

Harriet pozvedla pistoli. Jestli vystřelí, Annishen bude hned vědět, kde jsou. Uslyší ránu a během několika vteřin sem nažene všechny muže.

Váhala příliš dlouho.

Mohutný pes s vyceněnými zuby skočil na jejího manžela.

7.58
ANGKOR THOM

Seichan stála stranou, zatímco Gray obcházel ústřední oltář.

Zabralo jim téměř dvacet minut bloudění a hledání, než objevili cestu vzhůru k hlavnímu svatostánku ve třetím patře chrámu Bayon. Desetiakrový komplex byl skutečným labyrintem tmavých ochozů, nenadálých nádvoří zalitých slunečním jasem, zatáčejících chodeb a strmých šachet. Pod nízkými stropy museli kráčet se skloněnými hlavami a některé úseky bylo třeba zdolat husím pochodem. Řada průchodů také jednoduše končila ve slepé uličce.

Když konečně dospěli do svatostánku, všichni byli zaprášení a zpocení. Ranní teploty rychle stoupaly a vzduch díky vlhkosti ztěžkl. Už ale byli na místě.

„Nic tu není,“ utrousil Násir kysele.

Seichan tento přístup dobře znala. Pochybovala o tom, že mu trpělivost vydrží alespoň do poledne. Pokud brzy nedojde ke skutečnému pokroku, za další hodinu zřejmě všechno ukončí. Přikáže, aby jeho společnice zabila Grayovy rodiče. Popraví všechny přítomné. A půjde dál.

Za všech okolností praktický.

Žádná zatracená představivost.

Proto taky byl tak nudný milenec.

Gray mezitím už potřetí obešel oltář. Pokrýval ho prach a špína, černé vlasy se mu lepily k vlhkému čelu a odstávaly v různých úhlech. Na límečku měl zaschlou krev od rány pistolí, kterou mu uštědřil jeden z Násirových mužů ještě v hotelu.

Pořád se na ni odmítal podívat.

Jeho postoj ji vztekal, zejména proto, že se tím trápila, a to nesnášela ze všeho nejvíc. Snažila se v sobě najít onu chladnou lhostejnost, v níž kdysi spokojeně přebývala, lhostejnost, která jí umožňovala spát s Násirem, aby dostala, co potřebovala, jak jí bylo vštěpováno.

Obrátila svou pozornost ke strážím a začala se věnovat praktičtějším otázkám. Pokoušela se přijít na nějakou cestu ven. Násirovi muži byli z větší části místní a značné procento tvořili bývalí vojáci z jednotek Rudých Khmérů, které Bratrstvo najalo do svých služeb po pádu vražd ícího diktátora Pol Pota. Určitě půjde o zuřivé bojovníky. Hlídali všechny čtyři východy z místnosti, jež vedly do čtyř hlavních světových stran. Další ozbrojenci byli rozmístěni po celých rozvalinách, aby zajistili, že je nebudou obtěžovat žádní turisté.

„Podle toho, co jsem o tomhle místě četl, tu kdysi stála velká socha Buddhy," ozval se monsignor, který se připojil ke Grayovi u oltáře. Vigor máchl paží ke dvěma plochým kvádrům, stupňovitě položeným jeden na druhém. „Když se ale místní náboženství změnilo v hinduismus, strhli Buddhu a hodili ho do té velké studny, kterou jsme minuli cestou sem."

Jediné další ozdoby v kamenné místnosti představovaly čtyři tváře bódhisattvy Lokesvary. Jenže tyhle všechny hleděly dovnitř, k oltáři a chybějícímu Buddhovi. Kowalski se o jeden obličej opřel a vzhlédl vzhůru.

Tyčila se tu velká hlavní věž Bayonu, která stoupala do výšky čtyřiceti metrů. Prostředkem vedla čtvercová šachta jako jakýsi komín, který ústil přímo k nebi v nadhlavníku. Představoval také jediný zdroj světla.

„Určitě jsme na správném místě," řekl Gray a zastavil se. „Cesta dolů musí vést někde odtud."

„Kam dolů?" zeptal se Násir.

Gray zvedl ruku k monsignorovi. „Vigor se zmínil o tom, že základy tohoto chrámu jsou pohřbeny hluboko pod zemí. Musíme objevit přístup do spodních komnat. A vsadil bych se, že bychom měli začít pod oltářem."

Vigor k němu přikročil. „Proč si myslíte, že je to tak důležité?"

Gray si odhrnul vlasy z čela a očividně uvažoval, kolik toho má prozradit.

Násirovi jeho váhání neušlo. „Blíží se další hodina, veliteli." Poklepal prstem na hodinky. „Nezapomeňte na čas."

Gray si vzdychl. „Jde o ten basreliéf, který jsme viděli. Čeření mléka. Každý kousek příběhu je důležitý. Had, zpěněné moře, jed, celosvětová hrozba i světélkující postava, která přežila. Jedna věc je ale zvláštní a chybí pro ni vysvětlení. Nezapadá mezi ostatní.“

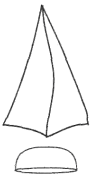
„Která?“ zeptal se Násir.

Seichan viděla, jak Graye trápí nutnost promluvit. Každé slovo z něj vycházelo po velkém vnitřním boji.

„Ta želva,“ oznámil nakonec.

Vigor se poškrábal na bradě. „Želva na reliéfu symbolizuje boha Višnu, jeho inkarnaci. V podobě želvy podpíral horu Meru, aby se nepotopila pod hladinu.“

Gray přikývl. „Želva je opravdu vyobrazena pod horou. Ale proč zrovna želva?“ Sklonil se a začal črtat do prachu na oltáři. Naznačil obrysy hory s vyklenutým krunýřem vespod.

Poklepal na krunýř. „Co vám to připomíná?“

Vigor se shýbl. „Jeskyni. Pod nějakou horou.“

Gray vzhlédl ke komínu nad sebou. „A zdejší věž reprezentuje horu.“

Seichan se k nim přiblížila. „Vy se domníváte, že pod touto věží je nějaká jeskyně? Pod pohřbenými základy?“

Střelil po ní očima, ale hned zase odvrátil pohled. Odpověděl: „To se dá zjistit jedině tak, že se podíváme do základů a pokusíme se najít přístup do oné jeskyně.“

Násir se zachmuřil. „Ale co může na té jeskyni být tak důležitého?“

„Možná jde o zdroj Jidášova kmene,“ řekl Vigor. „Možná se lidé při stavbě chrámu probourali do oné jeskyně a vypustili něco, co se v ní ukrývalo.“

Gray si unaveně povzdychl. „Mnohé choroby se na světě objevily s tím, když lidstvo expandovalo do dosud neobydlených oblastí. Žlutá zimnice, malárie, spavá nemoc. Dokonce i AIDS se rozšířil, až když

lidé postavili silnici do odlehlé oblasti Afriky a vystavili tak svět viru, který dosud napadal jen pár opic. Když tedy Khmérové osídlili a změnili tuto oblast, mohli klidně na cosi narazit.“

Promnul si krk a upřeně hleděl na Násira.

Příliš upřeně.

Seichan cítila, že si Gray pořád nechává něco pro sebe. Znovu se podívala na jeho schematický piktogram. Hora a krunýř představovaly věž a jeskyni. Co tu bylo dalšího? Vtom jí to došlo.

Samotná želva.

No jistě…

Zvedla oči ke Grayovi.

Zřejmě vnímal její náhlý pohled. Nenucené se k ní otočil, ale z očí jí vyčetl, že pochopila, co zůstalo nevyřčeno. Prosebně se na ni zadíval – chtěl, aby zůstala zticha.

Ustoupila a založila si ruce na prsou.

Ještě chvilku na ni hleděl a pak se odvrátil.

Seichan pocítila jisté uspokojení. Větší, než jaké očekávala.

Násir hlasitě vydechl nosem a přikývl. „Musíme najít cestu dolů.“

Gray se zamračil. „Doufal jsem, že tu najdeme vstup do nějaké tajné chodby.“

„Na tom nesejde,“ opáčil Násir. „Vyhodíme ten oltář do vzduchu.“

„To mi nepřipadá moc moudré,“ ozval se ohromeně Vigor. „Jestli máme co do činění se zdrojem Jidášova kmene, může být podzemní prostora pořádně zamořená.“

Násir se nenechal vyvést z klidu. „Proto tam taky nejdřív pošlu vás.“

Jako obětní beránky, kteří mají otestovat bezpečnost.

Seichan se znovu zahleděla na Graye. Nic nenamítal. Stejně jako Seichan věděl, že dole je něco většího než pouhý zdroj Jidášova kmene.

Želví krunýř možná symbolizoval jeskyni, ale samotná želva ztělesňovala boha Višnu, což naznačovalo, že pod chrámem Bayon není jen jeskyně. Možná tam dole čeká ještě něco dalšího.

Gray vykročil k Násirovi. „Dokazuje to dostatečnou vůli ke spolupráci z mé strany, abyste ušetřil mou matku na další hodinu?“ zeptal se napjatě.

Násir pokrčil rameny a přikývl. Vstoupil do kuželu světla z věže, aby měl lepší signál.

„Asi bych si měl pospíšit,“ řekl a otevřel mobil. „Už mám zpoždění

a Annishen není moc trpělivá. Těžko říct, co může udělat.“

21.20
WASHINGTON

Harriet zůstala stát na odpočívadle jako přimrazená.

Pes skočil na Jackovu ležící postavu na schodech. Na temném schodišti se nedala určit rasa, ale rozhodně šlo o velké a svalnaté zvíře. Pitbul. Rotvajler. Jack se překulil na záda a vykopl, ale pes byl rychlejší. Vytrénovaný k útoku. Se zavrčením se Jackovi zakousl do kotníku.

Jack pokrčil druhou nohu a zasáhl s ní zvíře přímo do hrudi.

Pes odletěl ze schodů a v zubech stále svíral protézu Harrietina manžela. Jack si ji uvolnil a osvobodil se tak z psího sevření.

Harriet mu pomohla na odpočívadlo.

Pes dole narazil do stěny a vyhrabal se zpátky na packy. Odmítal nohu pustit, protože z ní cítil Jackův pach. Rozzlobeně a zmateně klepal hlavou sem a tam. Z mordy mu kapaly sliny, které odletovaly na všechny strany, jak třásl ukořistěnou trofejí.

Harriet odtáhla Jacka kolem zavřených dveří do nejvyššího patra. Nahlédla malým okénkem. Poschodí nadále prohledávalo několik kuželů světla. Zbývala jim jediná cesta.

Na střechu.

Pes mezitím pod schody pokračoval v triumfálním cupování umělé nohy.

Jack se jí opíral o rameno. S její pomocí doskákal ke dveřím na střechu. Už se tu byli podívat a zjistili, že na dveřích sice visí řetěz, ale je upevněný jen velmi volně. Někdo vypáčil spodní roh, takže se mohli protáhnout ven.

Jakmile se ocitli na nočním vzduchu, Jack narovnal odhozeným kusem trubky dveře do původní polohy. Nevydrží dlouho, ale na tom moc nezáleželo. Vedlo sem nejméně pět dalších vchodů. Všechny blokovat nemohou.

„Tudy,“ ukázal Jack. Rozhlédl se po střeše a objevil starou klimatizační jednotku se zpola odstraněnými součástkami. Bylo v ní dostatek místa, aby se sem vmáčkli dva lidé.

Ani jeden ale příliš nedoufal.

Psi je zanedlouho vyčenichají.

Přešli ke klimatizační jednotce a obešli ji, aby na ně nebylo vidět rovnou od dveří. Oba klesli na střechu pokrytou dehtovou lepenkou. Na nebi zářily hvězdy a srpek měsíce. Daleko nad nimi přeletělo letadlo s blikajícími světly.

Jack objal Harriet paží a přitáhl ji k sobě.

„Miluju tě," řekl.

Jednalo se o vzácná slova. Něco takového její manžel příliš často nevyslovoval. Ne že by o tom Harriet pochybovala. I nyní to pronesl zcela věcně. Jako kdyby poznamenal, že je Země kulatá. O tak prostou pravdu šlo.

Opřela se o něj. „Já tebe taky, Jacku."

Přitiskla se k němu. Nevěděla, kolik času jim ještě zbývá. Nakonec je objeví. Annishen zanedlouho začne prohledávat střechu.

Čekali v naprosté tichosti, s propletenými prsty na rukou. Strávili spolu celý život, sdíleli radosti i smutky, tragédie i vítězství. Nepromluvili už ani slovo, ale oba věděli, oč právě nyní jde. Loučí se spolu.

17. kapitola

KAM SE BOJÍ VSTOUPIT ANDĚLÉ

7. ČERVENCE, 9.55
ANGKOR THOM, KAMBODŽA

Gray se opíral o cihlovou zeď jejich nevelké cely.

Za úzkým vstupním otvorem stálo na stráži šest mužů. U nejbližších byly jasně vidět jejich zbraně. Násir jim přikázal, ať počkají tady, než zařídí přípravu nálože, které vyhodí do povětří oltářní kámen. Gray se podíval na světélkující ciferník potápěčských hodinek.

Už tu jsou skoro hodinu.

Modlil se, aby měl Násir tolik práce, že prozatím odloží svou hrozbu Grayovým rodičům. Něco ho rozhodně rozrušilo – něco zásadnějšího než zpoždění kvůli organizování přísunu výbušnin. Poté, co je odvedl sem se vyřítil pryč s telefonem u ucha. Gray zaslechl, jak se zmiňuje o jachtě. Hovor se jistě týkal výzkumné operace Bratrstva. Painter ho ve stručnosti seznámil s únosem lodi a s tím, že se ztratili Monk s Lisou.

Něco se očividně nepovedlo.

Je to ale dobře nebo špatně vzhledem k osudu jeho přátel?

Gray se odrazil od stěny a začal přecházet po místnosti sem a tam. Seichan seděla na kamenné lavičce vedle Vigora.

Kowalski se opíral o zeď u vchodu. Jeden z hlídačů mu mířil puškou na břicho, ale Kowalski si toho nevšímal. Když se k němu Gray přiblížil, oznámil mu: „Zrovna jsem viděl, jak kolem prochází chlápek se sbíječkou.“

„Už jsou určitě skoro připravení,“ podotkl Vigor a vstal.

„Co jim trvalo tak dlouho?“ zeptal se Gray.

Seichan zůstávala sedět a odpověděla: „Úplatky potřebují nějaký čas.“

Gray se po ní ohlédl.

Rozvedla to: „Slyšela jsem nějaké výkřiky v khmérštině. Násirovi muži vyvádějí z chrámu všechny turisty. Zdá se, že si Bratrstvo pronajalo Bayon na celý zbytek tohoto soukromého večírku. Je to chudá oblast. Není třeba příliš přemlouvání, aby místní orgány přimhouřily oko.“

To už Graye napadlo taky, když si všiml, že se hlídači nijak nepokoušejí skrývat zbraně.

Vigor se opřel dlaní o sloupek vedle vstupu. „Násir patrně přesvědčil Bratrstvo, že další sledování historické stopy má svůj význam.“

Gray měl podezření, že tu jde o víc. Připomněl si rozruch kolem jachty. Jestli se něco přihodilo s výzkumnou částí operace, vzrostla rázem důležitost zdejší akce.

O chvilku později se mu dostalo potvrzení.

Mezi ozbrojenci se k nim protáhl Násir. Dřívější vztek v jeho jednání vystřídala obvyklá chladná vychytralost. „Jsme připraveni pokračovat. Předtím ale ještě musíme vyřídit jednu věc. Zdá se, že uběhla další hodina.“

Grayovi se sevřel žaludek.

Vigor se ozval na jeho obranu. „Po celou dobu jste nás držel tady. Nemůžete přece očekávat, že jsme mohli objevit něco dalšího.“

Násir povytáhl obočí. „To není můj problém. A Annishen je čím dál netrpělivější. V každém případě potřebuje nějakou zábavu.“

„Prosím,“ řekl Gray. To slovo mu vyklouzlo z úst, než se stačil zarazit.

V Násirových očích se pobaveně zajiskřilo. Nechal Graye, ať se chvíli dusí ve vlastní šťávě.

„Nebuď osel, Amene,“ promluvila Seichan za nimi. „Jestli to hodláš udělat, tak to udělej.“

Gray zaťal ruku v pěst. Musel se ovládat, aby se na ni nevrhl a neumlčel ji. Nepotřeboval, aby někdo Násirovi odmlouval. Teď ne.

Na Násirově čele naskákaly vzteklé rýhy. Zvedl ruku a uhladil je. Nechtěl se nechat vyprovokovat. Otočil se a vydal se pryč mezi svými muži. Neřekl ani slovo.

„Násire!“ zavolal za ním Gray rozechvělým hlasem.

„Přeskočíme-li tuto hodinu,“ odpověděl Násir, aniž by se otočil,

„budu po průniku pod oltář očekávat ještě větší odhalení. Jestli k nim nedojde, bude to vaši matku stát víc než jen prst. Je načase, abychom nasadili důraznější páky, veliteli Pierci."

Násir pokynul ozbrojencům a ti vyvedli zajatce z místnosti.

Seichan přešla těsně vedle Graye a otřela se o něj ramenem. Promluvila septem, tak tiše, že ji sotva slyšel. „Zkoušela jsem ho."

Pokračovala v cestě.

Gray ji následoval a srovnal s ní krok.

Aniž by se na něj podívala, dodala: „Blufoval… Poznám to."

Gray spolkl zlostné odseknutí. Riskovala životy jeho rodičů.

Střelila po něm pohledem. Zřejmě vycítila jeho vztek. Při dalších slovech jí ztvrdl hlas. „Musíte se ptát sám sebe, Grayi,*proč?* Proč blufuje?"

Gray uvolnil křečovitě sevřenou čelist. To byla dobrá otázka. Hřbetem ruky se otřela o jeho. Natáhl prst k jejímu zápěstí, aby jí dal najevo, že si cení její pomoci. Ona už ale byla mimo dosah.

Násir je odvedl zpátky k hlavnímu svatostánku. Demoliční tým pomalu končil svoji práci. Vyvrtal do dvojité pískovcové desky otvory, z nichž vedly dráty, splétající se do jediného vedení. U všech čtyř východů stáli muži s červenými hasicími přístroji připevněnými na zádech.

Gray se zamračil. Co čekají – že tu bude hořet? Jsou tu přece samé kameny.

Násir oslovil drobného muže ve vestě plné nářadí a se stočeným provazem přes rameno. Evidentně se jednalo o demoličního experta. Odpověděl Násirovi přikývnutím.

„Jsme připraveni," oznámil Násir.

Vyvedl zajatce západním východem za roh.

Vigor se ozval: „Výbuch nám může tohle všechno shodit na hlavu."

„To víme, monsignore," odvětil Násir a zvedl vysílačku ke rtům. Vydal rozkaz.

O chvilku později se ozvalo hluboké, burácivé zadunění, doprovázené ohnivým zábleskem. Vzápětí se přes ně převalil ostrý zápach kyseliny, který je pálil v nose a hrdle.

Vigor se rozkašlal. Gray si zamával rukou před obličejem.

„Co to sakra bylo?" zeptal se Kowalski a odplivl si do rohu, aby se zbavil nepříjemné pachuti v ústech.

Násir ho ignoroval a pokynul jim, ať se vrátí do svatostánku.

Sám vykročil za jedním mužem s hasicím přístrojem. Muž si stáhl na obličej masku a začal kropit podlahu, stěny i strop proudem jemného prášku, který pokrýval veškerý povrch v úzké chodbě.

Násir je odvedl dovnitř.

Přes mlhu stříkaného prášku Gray viděl, jak se sem z ostatních stran blíží další muži s hasicími přístroji. Výhled na oltář se na okamžik zakalil. Gray dokázal sotva rozeznat čtyři postavy.

Násir je zadržel.

Po další půlminutě se stříkání zastavilo a prach se usadil. Pomalu se objevily kontury místnosti. Z komína uprostřed věže se sem linula sluneční záře.

„Neutralizační zásada," vysvětlil Násir a smetl si z tváře zbytky prášku.

„Co neutralizuje?" zeptal se Gray.

„Kyselinu. Nálož obsahovala zápalnou směs spolu s korozivní kyselinou. Vyvinuli ji Číňané při stavbě přehrady Tři soutěsky. Vyvolává minimální otřes, ale má maximální ničivé účinky."

Gray vstoupil do místnosti za Násirem a zíral na výjev, který se mu naskytl.

Stěny pokrýval bílý prášek, ale i přes něj byly dobře patrné značné změny, ke kterým došlo. Čtyři tváře bódhisattvy vypadaly, jako kdyby se roztekly. Z krásných rysů obličejů zbývala jen beztvará hmota. Podobně vymletá byla i podlaha, jako kdyby ji někdo přejel tvrdým kartáčem.

Z oltáře, osvětleného sluncem shora, zbývala popraskaná troska. Jeden roh se propadl do spodní místnosti.

Rozhodně se pod ním nachází nějaký volný prostor.

Většina desky však stále držela na místě.

Do místnosti vstoupil další člen demoličního týmu s palicí. Násir mu dal pokyn. Vstoupil další muž, který za sebou vlekl sbíječku.

Pro všechny případy.

První muž se ohnal palicí a zasáhl oltář přímo do středu kamenné desky. Od hlavice odletělo několik jisker a velká masa pískovce se rozlomila.

Oltář se zřítil do otvoru v podlaze.

10.20

Susan vykřikla a křečovitě se na zadním sedadle vzepjala.

Lisa, která seděla se zapnutými pásy na místě vedle pilota, se k ní otočila. Hleděla na rozlehlou hladinu vnitrozemského jezera, jež právě *Mořská šipka* oblétala. Chystali se na přistání. Od břehu se pod nimi táhla plovoucí vesnice, tvořená spletí vietnamských džunek a obytných člunů.

Tady se měli podle Paintera ukrýt. Rybářská vesnice byla třicet kilometrů od Angkoru. Mimo bezprostřední nebezpečí.

Lisa neobratně zápolila s bezpečnostním pásem, zatímco Susan nepřestávala kvílet. Jakmile se Lisa osvobodila, vyběhla do zadní části letadla.

Susan ze sebe shodila přikrývku a zalapala po dechu. „Příliš pozdě! Jdeme příliš pozdě!“

Lisa zvedla deku a naléhala na Susan, aby si zase lehla. Celou cestu sem klidně spala. Co se teď najednou stalo?

Susan zatápala rukou a popadla Lisu za předloktí. Její sevření pálilo jako oheň a vmžiku Lise sežehlo jemné chloupky.

Lisa se jí vytrhla. „Susan, co se děje?“

Susan se zvedla do sedu. Divoký žár v jejích očích trochu pohasl, ale pořád se celá chvěla. Těžce polkla.

„Musíme se tam dostat,“ zamumlala svou obvyklou mantru.

„Jdeme na přistání,“ pokusila se ji Lisa uklidnit. Dokonce už cítila, jak se *Mořská šipka* sklání k zemi.

„Ne!“ Susan se ji znovu pokusila chytit, ale zase ruku spustila, když si všimla, že před ní Lisa uhýbá. Sevřela prsty a schovala je znovu pod deku. Zhluboka se nadechla a zadívala se Lise do očí. „Jsme příliš daleko. Liso, já vím, jak to asi zní. Ale zbývají nám jen minuty. Deset nebo maximálně patnáct minut.“

„Co se stane potom?“

Lisa si vybavila svůj dřívější rozhovor s Painterem o krabech z Vánočního ostrova a o chemicky vyvolaných neurologických změnách, které v nich vzbudily neodolatelný migrační pud. Co ale provádějí tytéž chemikálie se složitějším lidským mozkem? K jakým dalším změnám dochází? Dá se Susaninu nutkání věřit?

„Jestli se tam nedostanu…,“ řekla Susan a potřásala hlavou, jako

kdyby si chtěla vytřepat příslušnou vzpomínku z nějakého zapomenutého koutu paměti. „Něco otevřeli. Cítím sluneční světlo. Jako kdyby se do mě vpalovaly ohnivé oči. Vím jenom to…, a vím to ve svých kostech…, že jestli tam nebudu včas, ztratíme naději na jakýkoliv lék."

Lisa zaváhala a ohlédla se po Ryderovi.

Mořská šipka klesala k hladině jezera.

Susan zasténala: „Já si tohle nevybrala."

Lisa slyšela v jejích slovech žal a cítila, že nejde jen o postesknutí nad biologickým břemenem. Susan přišla o manžela i o celý svůj svět.

Znovu se k ní otočila.

Na Susanině tváři se zračila směsice emocí: strach, zármutek, zoufalství a hluboká osamělost.

Susan k sobě přiložila dlaně obou rukou. „Nejsem krab. Copak to nevidíte?"

Lisa to dobře viděla.

Obrátila se k Ryderovi a zavolala na něj: „Vystoupejte výš!"

„Cože?" Ryder se ohlédl.

Lisa trhla palcem vzhůru. „Nepostávejte! Musíme se dostat blíž k chrámu." Narovnala se a protáhla se zpátky na sedadlo vedle pilota. „Městem Siem Reap protéká řeka."

Klesla na své místo. Už předtím si prostudovala mapu oblasti. Město bylo nějakých devět kilometrů odtud. Vzpomněla si na Susanino varování.

Deset nebo maximálně patnáct minut.

Bude to stačit? I ona náhle vnímala naléhavost situace. Trvalo jí několik vteřin, než si uvědomila proč. Mohla za to Susanina poslední slova.

Nejsem krab.

Susan nevěděla nic o krabech z Vánočního ostrova. Lisa jí nevyprávěla o rozhovoru s Painterem. Dokonce ani Ryderovi. Možná i ve svém stavu Susan zaslechla konec hovoru, ale Lisa si nevzpomínala, jestli použila slovo *krab.*

V každém případě rozložila mapu a nahlédla do ní.

Potřebovali přistát někde blíž.

Na nějakém dalším jezeře nebo řece…

„Nebo tady," řekla nahlas a přiblížila si mapu k očím.

„Copak jste našla?" zeptal se Ryder. Zvedl nos *Mořské šipky* vzhůru

a letěl vysoko nad jezerem.

Lisa natočila mapu k němu a ukázala na příslušné místo. „Dokážete přistát tady?“

Ryder vykulil oči. „Zbláznila jste se?“

Neodpověděla. Především proto, že sama nevěděla.

Ryder se široce usmál. Dobrodružství a výzvy ho vždycky lákaly. „Ale k čertu! Proč to nezkusit?“ Poklepal jí na stehno. „Líbí se mi váš styl uvažování. Jak vážný máte tam doma vztah?“

Lisa se opřela. Až se o tom doslechne Painter…

Zavrtěla hlavou. „Uvidíme.“

23.22
WASHINGTON

„Pane, souřadnice toho letadla, které jste mi dal sledovat, se vychylují z kurzu.“

Painter se prudce otočil. Koordinoval společnou akci australské protiteroristické jednotky a Zvláštního záchranného týmu. Obě skupiny před patnácti minutami dorazily na ostrov Pusat a nyní docházely první zmatené informace. *Paní moře* hořela pod změtí ze sítě a ocelových kabelů. Nakláněla se téměř pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů. Na palubě probíhala zuřivá přestřelka.

Vedle Paintera seděla Kat se sluchátky na uších a přidržovala si je oběma rukama. Odmítla se vrátit domů. Musela mít naprostou jistotu. Měla od pláče zarudlé a napuchlé oči, ale zůstávala zcela soustředěná. Zaměřovala se na nepatrnou naději, jež jí zbývala. Třeba se Monkovi nějak podařilo přežít.

„Pane,“ řekl technik a ukázal na další obrazovku, zachycující mapu střední Kambodže. Uprostřed se rozkládalo jezero a po monitoru se trhavě pohybovala malá tečka, která představovala momentální polohu *Mořské šipky*.

Před malou chvilkou letoun ještě kroužil nad jezerem, ale nyní mířil pryč.

„Kam letí?“ zeptal se Painter. Sledoval pohyb tečky ještě několik vteřin, aby si ujasnil trasu. Protáhl ji prstem. Letoun se vydal přímou čárou k Angkoru.

Co to dělají?

Koutkem oka zachytil pohyb. Do místnosti vpadl jeho tajemník Brant a zabrzdil kolečkové křeslo tak prudce, až gumové pneumatiky na linoleu zaskřípaly.

„Pane řediteli, zkoušel jsem se s vámi spojit," vydechl, „ale nepodařilo se mi to. Napadlo mě, že ještě pořád mluvíte s Austrálií."

Painter přikývl. Doteď tomu tak bylo.

Brant zvedl zmačkaný fax z klína a podal mu ho.

Painter ho rychle přelétl očima a poté si ho přečetl znovu, tentokrát pozorněji. *Ach bole…*

Vyrazil ke dveřím kolem Branta. Ještě se zastavil a otočil se. „Kat?"

„Jděte. Mám to pod kontrolou."

Ohlédl se na mapu Kambodže a na drobnou tečku blížící se ke zříceninám Angkoru.

Doufám, ze víš, co děláš, Liso.

Vyběhl z místnosti do své kanceláře. Prozatím je v tom sama.

10.25
ANGKOR

„Držte se!" varoval ji Ryder, i když to znělo spíš jako válečný pokřik.

Lisa se pevně chytila opěradel sedadla.

Přímo před nimi se k nebi tyčily černé věže Angkor Vatu ve tvaru úlů. Tento nádherný chrám s plochou dvou a půl čtverečních kilometrů však nepředstavoval jejich cíl.

Ryder sklonil předek *Mořské šipky* k umělému pruhu zelené vody po jedné straně. Vodní příkop Angkor Vatu. Na rozdíl od příkopu kolem Angkor Thomu v tomto stále byla voda. Na délku měřil šest kilometrů, což znamenalo, že relativně přímé úseky z každé strany byly dlouhé něco přes kilometr. Jediný problém…

„Most!" vykřikla Lisa.

„Nepovídejte!" utrousil Ryder sarkasticky. V zubech svíral doutník a koutkem úst vyfoukl kouř.

Byl to jeho jediný doutník, který tu měl schovaný pro nouzové případy, jako byl tento. Jak Ryder poznamenal, než si ho zapálil: „Každý odsouzenec má právo na poslední cigaretu."

Miliardář se snášel nad příkop a upravil trochu výšku letu, aby nena-

razili do mostu.

Lisa zadržela dech, když se přenesli těsně nad ním. Turisté se před nimi rozutekli na obě strany.

V další chvíli ho minuli a Ryder rychle dosedl se svým strojem na hladinu. Od trupu *Mořské šipky* se zvedly mocné vlny. Klesli ještě hlouběji a z letounu se opět stal člun. Setrvačnost je hnala k ohybu příkopu, příliš rychle na to, než aby mohli zatočit.

Řítili se proti hrázi.

Ryder zatáhl za páku v podlaze. „Tomuhle se říká Hamiltonova otočka! Držte se pevně!“

Zabafal z doutníku a strhl volant.

Mořská šipka se smýkla ke straně jako na ledu a otočila se o sto osmdesát stupňů. Oba motory řvaly a svým tahem je brzdily. Stroj zpomaloval.

Lisa se přikrčila a stále čekala, kdy narazí do hráze.

Místo toho Ryder znovu strhl volant a stočil člun na stranu. *Mořská šipka* najela na vlnu těsně u okraje svahu hráze a jemně se zastavila.

Ryder vyfoukl pruh dýmu a vypnul motory. „Páni, tomu říkám zábava.“

Lisa si okamžitě rozepnula pásy a vydala se k Susan.

„Rychle,“ vydechla Susan a pokoušela se odpoutat.

Lisa jí pomohla z bezpečnostního pásu a Ryder mezitím otevřel postranní dveře.

„Víte, co je potřeba udělat?“ zeptala se ho Lisa, když se vypotáceli do mělké vody a brodili se několik zbývajících kroků ke hrázi.

Všude kolem už se ozývaly výkřiky.

„Řekla jste mi to asi tak šestnáctkrát,“ odpověděl Ryder. „Najít telefon, zavolat vašemu řediteli, povědět mu, co děláte a kam jdete.“

Vyhrabali se po svahu k cestě, která vedla podél příkopu. Susan se stále choulila do deky a na očích měla tmavé brýle, aby se co nejvíce chránila před slunečními paprsky.

Lidé si na ně ukazovali a volali.

Ryder zamával na projíždějící motocykl, který za sebou táhl malou káru se střechou. Australan zvedl plnou hrst hotovosti, což v univerzálním jazyku znamená jasný pokyn: *Zastavte.* Řidič tuto řeč zvládal zcela plynně a zabrzdil motorku těsně u nich.

Ryder pomohl Lise a Susan nastoupit do zastřešené káry a zavřel za

nimi malá dvířka. „Rikša vás odveze přímo k chrámu. Buďte opatrní.“

„Hlavně se spojte s Painterem,“ odpověděla Lisa.

Mávl rukou, jako kdyby startoval nějaký závod.

Motocykl poslušně vyrazil a táhl kára za sebou.

Lisa se ohlédla. K Ryderovi už se blížili uniformovaní policisté na vlastních motorkách. Ryder na ně kynul doutníkem a přitahoval k sobě co nejvíc pozornosti.

Jejich vozidla si nikdo ani nevšiml.

Lisa se otočila zpátky dopředu.

Susan seděla vedle ní zabalená do přikrývky. Pronesla jediné slovo: „Rychle.“

10.35

Gray klečel na kolenou a hleděl dolů do kruhové kamenné šachty. Čtrnáct metrů pod nimi mu pohled oplácela jakási tvář. Další z kamenných bódhisattvů. Jeho obličej, vytesaný z jediného kusu pískovce, se zvedal z podlahy. Sluneční svit z komínu nad nimi vysílal kužel světla, jasně patrný díky vznášejícím se smítkům prachu, který dopadal přímo na tvář dole ve tmě.

Ozdobenou tajemným úsměvem na uvítanou.

Vedle právě Násirovi muži spouštěli od roztříštěného oltáře do šachty žebřík z ocelových lan a hliníkových příček. Se zachrastěním se rozvinul a dopadl na podlahu vedle obličeje. Horní okraj byl připevněn horolezeckými karabinami ke kamennému stropu svatostánku.

Násir přistoupil ke Grayovi. „Půjdete dolů jako první. S vámi slaní jeden z mých mužů. Vaše přátele si prozatím nechám tady nahoře.“

Gray si otřel prach z dlaní, vstal a přešel k žebříku. Vigor stál u stěny a mračil se. Gray si dokázal představit, že monsignorův výraz nepramení jen z jejich neradostné situace. Jako profesionálnímu archeologovi se mu dozajista příčilo znesvěcení památky, k němuž právě došlo.

Kowalski a Seichan vedle Vigora prostě čekali na svůj osud.

Gray na ně kývl a vydal se po žebříku dolů. Šachta byla cítit spíše vlhkostí než prachem. Prvních deset metrů se jednalo o úzký kamenný komín o šířce přibližně dvou metrů, připomínající velkou studnu. Poslední čtyři metry se ale zdi rozestoupily a vytvářely dokonale kruhovou kryptu s průměrem necelých patnácti metrů.

„Zůstaňte v dohledu!“ zavolal na něj Násir.

Gray vzhlédl k naježeným hlavním, které na něj mířily. Jeden z vojáků už sestupoval po žebříku za ním. Gray seskočil na zem kousek od bódhisattvovy vytesané tváře.

Rozhlédl se. Strop místnosti podpíraly čtyři pravidelně rozmístěné mohutné pilíře. Patrně jde o nosné sloupy věže nad nimi. Podlahu tu netvořily kamenné bloky, ale jednolitý vápenec. Dostali se ke skalnímu podloží. Pronikli ke skutečným základům chrámu Bayon.

Klapání žebříku přilákalo Grayovu pozornost k vojákovu příchodu. Gray zvažoval, jestli by po něm neměl skočit a vytrhnout mu zbraň. Jenže co potom? Jeho přátelé byli stále nahoře a Násir měl pořád v moci jeho rodiče. Místo toho tedy přikročil ke kamennému obličeji a obešel ho. Byl vytvarovaný z pískovce, stejně jako všechny ostatní, a hleděl přímo nahoru. Dávní umělci ho vytesali z jediného, přibližně metr vysokého kusu kamene.

Zdálo se, že se tvář nijak neliší od jiných: měla stejně povytažené koutky v úsměvu, stejně široký nos a čelo i stejně sklopené, melancholické oči.

Voják tvrdě doskočil na zem.

Gray se narovnal, ale vtom koutkem oka cosi zahlédl.

Znovu se otočil. Na tomhle obličeji bylo něco zvláštního. Konkrétně na těch očích. Uprostřed měly tmavé kruhy, které připomínaly zorničky. Ani sluneční záře shora je nedokázala osvětlit.

Gray se nad ně naklonil a sáhl do jedné tmavé zorničky prstem.

„Co to děláte?“ zavolal na něj Násir.

„To jsou otvory! Vyvrtané v místě panenek! Mám pocit, že procházejí celým obličejem.“

Gray vzhlédl. Komínem uprostřed věže se sem linuly sluneční paprsky, které po odstranění oltáře dopadaly přímo na tuto skrytou tvář.

Neproniká však světlo ještě níže?

Vytáhl se na kamenný obličej a nahlédl do zorničky nehybného boha. Zastínil si pískovcovou zorničku dlaní. Chvíli mu trvalo, než se ve tmě rozkoukal.

Hluboko pod sebou viděl lesknoucí se vodní hladinu, osvětlenou paprsky pronikajícími druhým okem. Jezírko na dně jeskyně. Gray si téměř dokázal představit klenutou místnost s dómem, který připomíná krunýř želvy.

„Co vidíte?“ vyptával se Násir.

Gray se překulil na záda a zadíval se vzhůru ze dna studny.

„Je to tady! Pod tím kamenným obličejem je jeskyně!“

Bódhisattva střežil tajný vchod, podobně jako oltář nahoře.

Gray si vybavil Vigorovo vysvětlení přítomnosti stovek kamenných tváří. *Podle některých představují symbol ostražitosti. Vyhlížejí z tajného srdce města a střeží jeho tajemství.* Gray si ale zároveň vzpomněl na podstatně starší a hrozivější slova Markova textu. Jednalo se o úplně poslední větu jeho příběhu.

Po zádech mu přejel mráz.

V onom městě se otevíraly brány pekelné a já nevím, zda se vůbec někdy zavřely.

Gray hleděl vzhůru na roztříštěný oltář. Už znal pravdu. Došlo k jejich uzavření, Marco. Ale teď je znovu otvírají.

10.36

Motocykl se zastavil na konci dlážděné silnice.

Lisa vystoupila.

Ocitli se na chaotickém náměstí, zpola zarostlém obřími stromy. Za ním se tyčil chrám Bayon, orámovaný pralesní vegetací, se shluky pískovcových věží, pokrytý kamennými obličeji porostlými lišejníkem a rozbrázděnými pavučinou prasklin.

Na náměstí postávalo několik turistů, kteří si pořizovali snímky. Dva Japonci se vydali k jejich vozidlu – zjevně si ho chtěli zabrat pro sebe, jakmile ho Lisa se Susan uvolní. Jeden z Japonců sklonil před Lisou hlavu, ukázal k chrámu a pronesl něco japonsky.

Lisa zavrtěla hlavou. Nerozuměla.

Ostýchavě se usmál, znovu se uklonil a vypravil ze sebe jediné anglické slovo: „Zavřeno.“

Zavřeno?

Lisa pomohla Susan, stále zahalené do deky, ven z vozíku. Z přikrývky vykukovaly jen tmavé brýle. Lisa cítila, jak se Susan chvěje od hlavy k patě.

Turista ukázal na vozidlo a mlčky se ptal, zda si ho mohou vzít. Lisa přikývla a vydala se se Susan po nerovném náměstí. Uvnitř chrámu si všimla několika mužů, kteří postávali nad vchody a patrolovali na

hradbách. Všichni měli na sobě khaki uniformy a černé barety.

Jsou snad z kambodžské armády?

Susan ji táhla kupředu a cílevědomě se vlekla k východní bráně. Na stráži tu stáli dva muži v baretech a s puškami na ramenou. Lisa na nich neviděla žádné insignie. Muž vlevo, zjevně Kambodžan, měl z jedné strany obličeje několik svislých jizev. Druhý, podobně oděný, patřil ke kavkazské rase a na bradě mu vyrůstal zanedbaný plnovous. Oba vojáci měli pohled tvrdý jako diamant.

Nešlo o příslušníky kambodžské armády.

Byli to žoldáci.

„Bratrstvo," zašeptala Lisa, která si vybavila informace, jež měla od Paintera o Grayově zajetí. *Už jsou tady.*

Pokusila se Susan zastavit, ale ta se jí snažila vyškubnout a pokračovat dál.

„Susan, nemůžeme vás odevzdat zpátky Bratrstvu," řekla Lisa.

Zejména poté, co při vašem osvobození položil Monk svůj život.

Susanin hlas tlumila pokrývka, ale zněl naprosto neochvějně. „Nemám na výběr… Musím… Bez léku bude vše ztraceno…" Zavrtěla hlavou. „Jediná šance… Je třeba vytvořit lék."

Lisa to chápala. Pamatovala si na Devešovo varování, které posléze potvrdil i Painter. Pandemie už se šíří. Svět potřebuje lék, než bude příliš pozdě. I kdyby měl padnout do rukou Bratrstvu. S následky se vypořádají později.

Přesto…

„Jste si jistá, že neexistuje jiný způsob?" zeptala se Lisa.

Susanin hlas se chvěl strachem a smutkem. „Úpěnlivě si přeju, aby existoval. Už tak jdeme možná pozdě." Jemně si sundala Lisinu ruku z rukávu a vydala se kupředu. Očividně měla v úmyslu jít sama.

Lisa ji následovala. Také neměla na výběr.

Přiblížily se ke střeženému vchodu. Lisa netušila, jak přesvědčí vojáky, aby je pustili dovnitř.

Susan ale zjevně měla nějaký plán.

Strhla ze sebe přikrývku a nechala ji sklouznout k nohám. V jasném slunečním světle se nelišila od jiných lidí, snad jen větší bledostí a sinalostí. Sundala si tmavé brýle z očí a otočila se tváří přímo proti slunečnímu kotouči.

Lisa přihlížela, jak se Susan chvěje, a představovala si nápor slunečních

ních paprsků, které pronikají rozšířenými zorničkami k očnímu nervu a dále do mozku.

Patrně to však ještě nestačilo.

Susan si strhla blůzu, aby vystavila záři větší povrch těla. Rozepnula si kalhoty a ty jí spadly z těla, vychrtlého po několika týdnech proležených v kómatu. Susan přistoupila k bráně jen v kalhotkách a podprsence.

Hlídači nevěděli, co si mají o této téměř nahé ženě myslet, ale přesto vykročili proti ní, aby ji zastavili. Kambodžský voják na ně mávl a ostře jim přikázal: *„D'tay! Bpel k'raowee!"*

Susan na něj nedbala a pokračovala kupředu s úmyslem projít mezi nimi.

Druhý muž ji popadl za rameno a zpola ji otočil. Jeho nehybný obličej zrůznila bolestná muka. Ucukl nazpět. Ruka mu zrudla, ze špiček prstů odkapávala krev a dlaň pokryly puchýře. Uskočil a schoulil se u paty chrámu.

Kambodžan si strhl z ramene pušku a namířil s ní Susan na týl.

„Nedělejte to!" vykřikla Lisa.

Ozbrojenec se po ní ohlédl

„Odveďte nás!" pokračovala Lisa a pokoušela si vzpomenout na jméno, které Painter použil, když ji seznamoval s Grayovou situací. Vtom si vzpomněla. „Odveďte nás k Amenu Násirovi!"

10.48

„Pojďte se podívat na tohle!" zavolal Vigor, který nedokázal v hlase potlačit úžas. Ohlédl se po ostatních.

Gray stál pár metrů od něj a zkoumal jeden ze základových pilířů. Sloupy byly složeny z pískovcových kotoučů o výšce třiceti centimetrů a průměru jednoho metru. Nepojila je dohromady žádná malta. Přejel prsty po několika hlubokých prasklinách, následcích dlouhodobé zátěže.

Uprostřed místnosti stáli Seichan a Kowalski u kamenného obličeje a přihlíželi, jak Násirův demoliční tým připravuje k odpálení další nálože.

Místností opět zaznělo pronikavé kvílení diamantového vrtáku, který se zakousl třicet centimetrů do kamene. Do jiných otvorů už vojáci pěchovali výbušniny a připojovali je dráty k odpalovacímu zařízení. Hod-

lali tu použít dvojnásobné množství trhavin než o patro výš na oltář. Šachtou visela lana, po nichž spouštěli potřebné vybavení.

Jejich činnost ozařoval kužel slunečního světla.

Vigor se na rozdíl od Seichan a Kowalského nebyl schopen na to zohavení dívat. I teď se otočil a upřel pozornost zpátky ke zdi, kterou studoval. Krypta se s výjimkou ústředního prostoru nořila do hlubokých stínů. Násir však Vigorovi povolil svítilnu, aby mohl mezitím hledat alternativní vchod do podzemní jeskyně. I když Vigor nesnášel pomyšlení, že pomáhá Násirovi, uvědomoval si, že pokud takovou cestu najde, omezí tím stupeň poškození těchto starodávných rozvalin.

Neměl však k dispozici moc času.

Deset minut.

Zatímco probíhaly přípravy k odpálení, Násir vyšplhal z krypty. Vigor si všiml, že si kontroluje signál na mobilu. Evidentně tu žádný neměl, a tak musel vystoupat nahoru. Ještě předtím jim přikázal, aby byli připraveni, až se vrátí.

Gray se připojil k Vigorovi. „Co se děje? Objevil jste ten tajný vchod, který hledáme?“

„Ne,“ připustil Vigor. Obešel celý obvod místnosti. Žádný jiný vstup tu nebyl. Zdálo se, že jediná cesta vede přes tvář bódhisattvy Lokesvary. „Ale našel jsem tohle.“

Vigor počkal, až kolem projde jeden z patrolujících strážných, a nasměroval baterku ke stěně tak, aby její záře mířila přímo vzhůru. Ze hry stínů a světel vystoupila struktura stěny, jež připomínala basreliéfy nahoře. Zde však nebyly zobrazeny žádné postavy, jen kaskádovitá změť čar.

„Co to je?“ zeptal se Gray a dotkl se prsty spletitého obrazce.

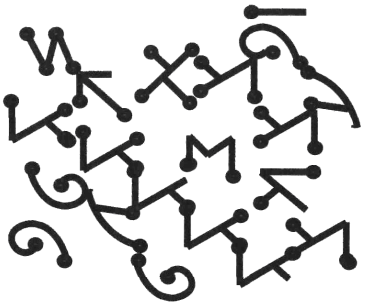
To už se k nim přidali i Seichan s Kowalským.

Vigor pohnul světlem a rozšířil jeho kužel. „Nejprve jsem se domníval, že jde jen o dekorativní vzor. Pokrývá všechny stěny.“ Mávl rukama kolem sebe. „Úplně všechny.“

„A co to tedy k čertu znamená?“ zabručel Kowalski.

„Tady nejde o čerty, pane Kowalski,“ odpověděl Vigor. „Právě naopak. Díváte se na dílo andělů.“

Namířil světlo na jeden malý výsek stěny. „Podívejte se z větší blízkosti.“

Gray se naklonil ke zdi a přejel vzor prsty. Obličej se mu rozzářil náhlým prozřením. „Je to složené z andělských symbolů propojených

dohromady.“

Seichan se k němu připojila a hleděla na ozdobenou stěnu s tváří těsně u něj. „To není možné. Neříkal jste, že andělské písmo vymyslel někdo až v sedmnáctém století?“

Vigor přikývl. „Johannes Trithemius.“

„Tak jak to, že je tady?“ zeptal se Gray.

„Nevím,“ přiznal Vigor. „Možná Vatikán poslal někoho až do Kambodže, aby sledoval stopu Marka Pola jako my. Možná se ten někdo vrátil s těmito zaznamenanými znaky a ty se dostaly do rukou Trithemiovi, který z nich poté odvodil své písmo. A jestliže znal Markův příběh o zářících andělských bytostech, mohlo ho to přivést k označení toho písma jako andělského.“

Gray se k němu obrátil. „Tomu ale nevěříte, že ne?“

Vigor sledoval, jak Gray o několik kroků ustupuje a neustále přitom upírá pohled na stěnu.

Taky to vidí.

Vigor se zhluboka nadechl a pokoušel se držet na uzdě svou fantazii. „Trithemius tvrdil, že andělské písmo objevil po několika týdnech půstu a hlubokých meditací. Myslím, že právě to se stalo.“

Seichan se zamračila. „Náhodou vysnil stejné symboly, jaké se nacházejí i tady?“

Vigor přikývl. „Přesně to mám na mysli. Vzpomeňte si, co jsem vám už říkal o tom, že se andělské písmo pozoruhodně podobá hebrejštině. Trithemius dokonce trval na tom, že jeho písmo představuje tu nejčistší formu hebrejské abecedy.“

Seichan pokrčila rameny.

„Co víte o židovské kabale?“ zeptal se Vigor.

„Jen to, že se jedná o nějaký okultní obor.“

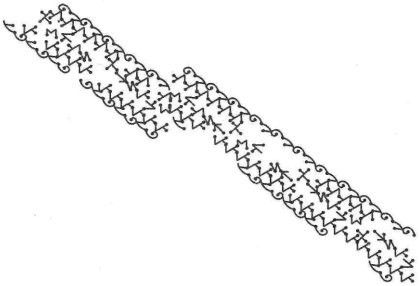
„Přesně tak. S pomocí kabaly lidé pátrají po mystických vhledech do božské podstaty vesmíru, zašifrovaných v hebrejské bibli. Věří, že božská moudrost se skrývá už v samotných tvarech a křivkách hebrejské abecedy a že pokud nad nimi budou meditovat, odkryjí tajemství vesmíru i toho, kým jsme na té nejzákladnější úrovni.“

Seichan zavrtěla hlavou. „Chcete říct, že ten Trithemius přišel s touto čistší formou hebrejštiny díky meditacím? Že narazil na jazyk… na tenhle jazyk…,“ poklepala na stěnu, „který vede k jakési vnitřní moudrosti?“

Gray si odkašlal. „Myslím, že klíčovým slovem tu je *vnitřní.*“ Pokynul Seichan, ať také o pár kroků ustoupí a připojí se k němu. „Co vidíte? Podívejte se na celý vzor. Nepřipomíná vám něco?“

Seichan chvilku hleděla a pak pokrčila rameny: „Nevím. Co mám vidět?“

Gray si povzdychl a přistoupil ke stěně. Přejel prstem po jedné kaskádě. „Podívejte se, jak vzor vytváří spirály poškozených šroubovic. Představte si tento úsek samotný.“

Seichan přimhouřila oči. „Připomíná to skoro něco z biologie.“ Gray přikývl. „Jen se podívejte na ta vlákna. Nevypadají snad jako dvojšroubovice DNA? Jako genetická mapa?“ Seichan se pochybovačně zeptala: „Zapsaná andělským jazykem?“ Gray se znovu vzdálil od stěny, ale nespouštěl z ní oči. „Možná. Vlastně opravdu vyšla jedna vědecká studie, která srovnává vzory v kódu DNA se vzory, jež nacházíme u lidských jazyků. Podle Zipfova zákona, což je statistický nástroj, se ve všech jazycích objevují specifická, opakovaně používaná slova. Jako třeba v angličtině členy *the* či *a.* Jiné termíny se naproti tomu vyskytují vzácně – třeba *mravenečník* nebo *eliptický.* Když vynesete do grafu oblibu slov vztaženou na frekvenci jejich užití, získáte přímku, ať už se jedná o angličtinu, ruštinu nebo čínštinu. Všechny lidské jazyky vedou ke stejnému vzoru.“

„A kód DNA?“ zajímal se Vigor.

„Tam vzniká přesně totéž. Dokonce i v odpadní DNA, kterou většina vědců považuje za zbytečnou. Tato studie už byla zopakována a potvrzena. Z nějakého důvodu je v našem genetickém kódu zašifrovaný jazyk. Nevíme, co říká, ale…“ Gray ukázal na stěnu. „Tohle je možná jeho psaná forma.“

Vigor přejel rukou po rytinách a na okamžik oněměl úžasem. „Člověka téměř napadá, jestli se Trithemius nenapojil na onen jazyk prostřednictvím meditací.“ Napřímil se, protože mu právě došla další věc. „A nezapomeňte na starou hebrejštinu; na to, jak se její znaky podobají andělskému písmu. Nemohly by být rané jazyky nějak odvozeny z jakési základní genetické paměti? Co když je tento jazyk oním božím slovem, jež nějak postihuje cosi většího v nás všech?“

Vigor přejel kuželem světla po celé šíři místnosti. „Ať už je to jakkoliv, co nám všechen tento andělský jazyk říká?“

„Myslím, že jde o genetický plán,“ řekl Gray.

„Plán čeho?“ zeptala se Seichan.

„Pravděpodobně želvy,“ zahučel Kowalski.

Vigor si nad jeho žertem odfrkl, ale Seichan i Gray se na Kowalského zadívali se směsicí překvapení a nevíry.

„Co je?“ ozval se Vigor, který vycítil, že se přihodilo něco důležitého.

Gray vykročil kupředu a ztišil hlas. „Myslím, že by mohl mít pravdu.“

„Kdo? Já?“ ujišťoval se Kowalski.

Gray rozvinul svou teorii o jeskyni pod nimi. „Želví krunýř představuje podzemní prostoru, ale co je samá želva? Podle mýtu jde o inkarnaci andělské bytosti Višnu.“ Gray mávl ke stěně. „A tady máme doklad o nějakém zvláštním biologickém procesu, jakýchsi tajných vědomostech. Přesahujících rámec virové nemoci. Myslím, že kód na stěnách je určitá forma zápisu tohoto procesu. Možná dosud nedokončeného.“

Vigor se rozhlížel po plánu na zdech.

Než ale mohli v úvahách pokročit dál, shora k nim dolehly zvuky nějakého rozruchu.

Přesunuli se ke středu místnosti. Vypadalo to, že demoliční tým už je skoro hotov. Velitel svinul dráty a připojil je k elektronickému detonátoru, aby mohli nálože odpálit seshora.

Vigor nad sebou spatřil nějakou ženu, která slézala po žebříku. Proti slunečnímu svitu se daly jen obtížně rozeznat její rysy.

Gray ji přesto poznal a vykročil k ní. „Liso…?“

U ústí šachty se objevil Násir, doprovázený vrcholně rozrušenou, téměř nahou ženou. Snažila se vrhnout kupředu, jako kdyby chtěla skočit do šachty, ale hlavně čtyř zbraní jí v tom bránily.

Vigor na ni hleděl s otevřenými ústy.

Drahý bože…

Ona září…

Její kůže ve stínu jasně světélkovala.

To není možné.

„Zakryjte oči!“ křičela a ukazovala dolů. „Zakryjte oči!“

Vigor nechápal, o čem to mluví.

Gray ano. Rychle zvedl plachtu, kterou používal demoliční tým, a přehodil ji přes oči kamenného obličeje, čímž odřízl proud slunečního svitu do spodní jeskyně.

Žena nahoře se zhroutila, jako když někdo přestřihne vodicí provázky loutce. Dopadla na zbytky roztříštěného oltáře.

Násir se na ni zamračil.

Lisa sestoupila ze žebříku a připojila se k ostatním. Hleděla vzhůru, ale její slova byla určena jim všem. „Omlouvám se.“

11.05

O deset minut později Gray přihlížel, jak poslední Násirovi muži lezou po žebříku nahoru. Z okraje šachty na ně mířil kruh zbraní. Za chvilku zmizel i poslední vak s demoliční výbavou, vytažený jedním ze dvou provazů. Druhý stále lákavě visel do šachty.

„Proč nás nechávají tady dole?“ zeptala se Lisa.

Gray přejel očima po kamenné tváři. „Myslím, že jsme se právě stali zbytečnými.“

Lisa chvilku zůstala potichu a pak znovu zamumlala omluvu. „Neměla jsem jinou možnost.“

Už jim vysvětlila svůj náhlý, neočekávaný příchod. Šlo o zoufalý čin navozený nutností získat lék. Musela to risknout…, i kdyby to znamenalo, že předá lék do rukou Bratrstva.

„A Monk,“ Lisa se zajíkla. „Obětoval svůj život… kvůli tomuhle.“

„Ne.“ Gray ji objal paží kolem ramen. Tuto skutečnost si vůbec nepřipouštěl. Ještě ne. „Ne. Monk vás dostal až sem. Dokud jsme naživu, musíme doufat.“

K okraji šachty znovu přistoupil Násir. „Už jsme tu skoro hotoví,“ oznámil. Nechvástal se, jen konstatoval fakta. V rukou držel všechny trumfy. Pokračoval chladným, věcným tónem: „Monsignore, před ča-

sem jste se zmínil o tom, že se výzkumná a historická operace u těchto rozvalin spojí. Zdá se, že jste měl plnou pravdu. Jsou tu obě poloviny Sigmy.“ Mávl rukou dolů a otočil se k Susan, která omámeně seděla vedle něj a hlava jí visela na prsa. „A zdá se, že se spojily i obě akce Bratrstva. Pacient z výzkumné operace… a zdroj Jidášova kmene tady dole.“

Gray vykročil kupředu. „Pořád ještě můžete potřebovat naši pomoc!“ zavolal nahoru, i když věděl, že jen plýtvá dechem.

„Jsem si jistý, že to nějak zvládneme. Bratrstvo má dostatečné zdroje, aby si dalo dohromady jednotlivé kousky skládačky. Podařilo se nám dostat až sem, ačkoliv jsme začínali jen s pár slovy starého textu. Textu, který jsme podle mých informací získali na základě vašich činů, veliteli.“

Gray zaťal ruce v pěst. Měl knihovnu Dračího dvora spálit, dokud měl příležitost.

„Další úsilí Bratrstva – s pomocí najatých služeb mořských archeologů a satelitního snímkování – pak odhalilo jednu z Markových potopených lodí kousek od pobřeží Sumatry.“

Grayovi trvalo chvilku, než pochopil, co vlastně Násir říká. „Vy jste našli jedno z Polových plavidel?“

„A měli jsme štěstí. Jeden z trámů kýlu, obalený ochrannou vrstvou bahna, pořád vykazoval biologickou aktivitu. Nemohli jsme ale plně pochopit potenciál viru, dokud neprovedeme pokus ve skutečném světě.“

Grayovi tuhla krev v žilách. Jestli Násir říká pravdu, propuknutí nákazy na Vánočním ostrově nebylo pouhou náhodou. „Vy… vy jste schválně zamořili Vánoční ostrov?“

Podíval se na Seichan pro potvrzení.

Nedokázala se mu podívat do očí.

Násir pokračoval: „Ze studia mořských proudů a přílivů jsme poznali, že stačí umístit trám kus od pobřeží a pak sledovat, co se stane. Zrovna jsme monitorovali situaci a odebírali vzorky, když se na scéně náhodně objevila naše pacientka se svou skupinou. První lidské subjekty. Proudy samozřejmě nakonec zanesly virus až k ostrovu, přesně podle plánu. Jednalo se o dokonalý scénář.“

Lisa zamumlala: „A po připlutí Ryderovy jachty se Bratrstvo chytilo příležitosti, aby sklidilo, co zaselo.“

Grayovi poklesla ramena.

Seichan za ním zašeptala: „Teď už víte, proč jsem je musela zastavit.“

Gray se po ní ohlédl.

Jenže neuspěla… Všichni selhali.

11.11

Susan se potácela v mlze, jako ve snách.

Mozkem jí tančil oheň.

Tím, jak se odhalila slunečnímu svitu, překročila jistou hranici. Cítila to v nitru své lebky. Už nebyla plně sama sebou – nebo naopak byla sama sebou víc než kdy předtím.

V paměti se jí přestavovaly vzpomínky a z dávno zapomenutých, nepřístupných zákoutí se vynořovaly ztracené výjevy z minulosti. Spojovaly se dohromady, jeden den za druhým, hodinu za hodinou, a sestavovaly se do nepřerušovaného celku. Její minulost znovu ožívala, nejen zlomky a střípky, ale celé panorama.

A pamatovala si je všechny naráz: od tlaku v lebce, když vyšla z matčina lůna…, až po současný tlukot srdce. Cítila na nahé kůži všechna zavanuti okolního vzduchu, která se přidávala k jejím vzpomínkám a doplňovala celek.

Vše drželo v jakési těkavé bublině.

A za jejím tenkým povrchem se toho skrývalo ještě daleko víc.

Zatím však nebyla připravena se tam vydat.

Věděla, že nejprve je třeba vykonat jiné věci.

Dole.

Po zakrytí oněch palčivých očí se její panika ztlumila do podoby matné záře.

Vznášela se mezi minulostí a přítomností a s každým dechem přidávala ke svému životu nové okamžiky a nová slova, vyslechnutá ze vzdálenosti několika kroků.

… stačí umístit trám kus od pobřeží a pak sledovat, co se stane… když se na scéně náhodně objevila naše pacientka se svou skupinou. První lidské subjekty…

NE.

Celou ji náhle vyplňovalo toto jediné slovo.

Její život se vznášel v bezčasí mezi dvěma nadechnutími a ona se znovu ocitla pod vodou. Viděla, jak z písku vyčnívá kus věkem zčernalého dřeva. Vrátily se jí její tehdejší myšlenky, jako kdyby stále plavala v oněch vodách. Tenkrát se domnívala, že trám uvolnilo nějaké zemětřesení nebo z něj setřely nános písku tsunami.

Nyní znala pravdu.

Ten trám tam byl nastrčen.

Úmyslně.

Aby zabíjel.

Pamatovala si, s jakým vzrušením o něm řekla svému manželovi, který se tak rád potápěl k lodním vrakům. Smysly jí zaplavila vzpomínka na něj.

Gregg.

Nyní znala pravdu.

Proč zemřel.

A ta pravda byla jako oheň.

11.12

Lisa se opřela o Graye, který ji stále objímal paží kolem ramen. Hleděla vzhůru do hlavní pušek. Násir něco říkal, ale ona ho neposlouchala. Topila se ve vlastních výčitkách.

Gray sebou náhle trhl.

Lisa se nepohnula, ale vrátila se myšlenkami do přítomnosti.

Susan u okraje šachty pomalu zvedla hlavu a plavé vlasy jí spadly z tváře zrůzněné vztekem. Pozornost stráží se soustředila na Násira. Lisa viděla, jak za ním začala Susanina kůže zářit silněji.

V očích jí plál vnitřní oheň.

Násir určitě něco vycítil, protože se začal otáčet. Lisa ani neviděla, jak se Susan pohnula.

V jednu chvíli seděla na roztříštěných zbytcích oltáře a v dalším okamžiku se obtočila v intimním objetí kolem Násira a přitiskla mu líc k líci.

Z hrdla se mu vydral příšerný skřek.

Z prostoru mezi nimi stoupal kouř.

Jeden z hlídačů zareagoval a udeřil Susan zezadu do hlavy.

Ochabla.

Násir ji s křikem odstrčil.

Přes okraj šachty.

„Susan!“ zvolala Lisa.

Susan padala podél jednoho z provazů, které použil demoliční tým. Vtom instinktivně natáhla ruku a chytila se lana. Neměla však žádnou sílu. Klouzala po laně příliš rychle. Žíravá kyselina z kůže, posílená přímým slunečním svitem v šachtě, spustila nějakou chemickou reakci se syntetickým provazem, který kouřil a rozpadal se. Susan se točila a řítila k zemi téměř volným pádem.

Nikdo si ji netroufal chytit.

Gray skočil ke straně a zvedl plachtu z kamenného obličeje. Jeden cíp hodil Kowalskému. Ten pochopil.

Lano se přetrhlo, rozleptané v místě, kde se ho Susan chytila.

Nyní už její pád nebrzdilo vůbec nic.

Byla v bezvědomí.

Gray s Kowalským ji chytili, ale její váha jim vytrhla plachtu z rukou a Susan tvrdě narazila na zem. Gray ji i s plachtou odsunul z přímého dohledu a klekl si vedle ní. Shora byly vidět jen její nohy.

Násir na ně řičel. Klečel na kolenou a opíral se dlaněmi o zem. Z tváře mu stále stoupal dým. Kůži měl spálenou dočerna. Jeho ruce připomínaly pečený krvavý steak. „Chci tu děvku!“

Gray se vypotácel do středu místnosti. „Zlomila si vaz! Je mrtvá!“

V Násirově tváři se svářilo několik emocí. Nakonec převládla takřka nepříčetná zuřivost. „Tak všichni shořítе na uhel!“ Překulil se od okraje. „Vyhoďte to do povětří!“

Gray na všechny mávl. „Zpátky…, ať na nás nevidí!“ Lisa poslechla a odpotácela se ze světla do stínů. Do země před nimi se zarylo několik kulek.

Lisa se podívala k zapojeným výbušninám. Elektronický detonátor byl mimo jejich dosah, na otevřeném prostranství uprostřed. Kdyby se k němu pokusili dostat, zastřelí je.

Gray odtáhl plachtu s bezvládným Susaniným tělem. „Všichni za pilíře! Mohou nás trochu ochránit. Skrčte se a nějak se pokuste zakrýt si hlavu a obličej!“

Rozprchli se do stran.

Čtyři pilíře na šest lidí.

Gray s sebou vzal Susan.

Lisa se ocitla za jedním pískovcovým sloupem s monsignorem. Stáhl ji k zemi a chránil ji vlastním tělem.

Lisa položila dlaň na pilíř. Měřil zhruba metr v průměru. Neměla tušení, jak velký výbuch může čekat. Otočila se k Vigorovi.

„Otče, uchrání nás to?“

Vigor se jí podíval do očí a neodpověděl.

Lisa si projednou přála, aby jí kněz řekl nějakou lež.

18. kapitola

BRÁNA DO PEKLA

7. ČERVENCE, 11.17
ANGKOR THOM, KAMBODŽA

Gray objímal Susan, zabalenou do plachty.

Zasténala a pohnula se. Při pádu na zem se pořádně uhodila do hlavy, ale ohledně zlomeného vazu Gray Násirovi lhal. Ten parchant ve své agonii o jeho slovech nepochyboval, a možná dokonce doufal, že jsou pravdivá.

Gray hodlal použít Susanino tělo jako páku při vyjednávání.

To mu však nevyšlo.

Násir nahoře nepříčetně řval bolestí. Podle toho, jak vypadala jehc zčernalá kůže, utrpěl popáleniny třetího stupně na rozsáhlých partiích těla. A nyní chtěl, aby jeho zajatci trpěli podobně. Oko za oko. Demoliční tým ale zřejmě nebyl připravený na tak náhlý rozkaz. Pyrotechnici narychlo dokončovali poslední úkony, a poskytli tak Grayově skupině minutku či dvě oddechu.

Gray toho ihned využil. Přesunul Susan, aby byla lépe chráněná za sloupem. Je-li potenciálním lékem, musí přežít. Přetáhl přikrývku zejména kolem její hlavy. Deka se otevřela a odhalila jemnou záři kůže která mimo jasné sluneční paprsky světélkovala o něco méně. Gray se na okamžik zarazil. Ten pohled ho pořád udivoval. Když se natáhl, aby přitáhl cípy deky k sobě, všiml si stěny před sebou.

Vzor andělského písma zářil s výjimečným jasem a světélkoval ve slabé záři. Sinice v Susanině těle patrně vyzařovaly světlo o vlnové délce v ultrafialové části spektra a aktivovaly fluorescenční sloučením v

rytinách.

To Grayovi připomnělo onen egyptský obelisk se světélkujícím andělským písmem coby miniaturní a zjednodušenou verzi zdejší výzdoby. Dostalo se Johannesi Trithemiovi opravdu při meditaci hlubších odhalení? Viděl toto všechno?

Gray rozevřel přikrývku do stran a vrhl na stěnu širší kužel Susaniny záře. Rozsvítila se větší oblast vzoru, která se šířila na všechny strany, jako když člověk podpálí olejovou skvrnu.

Gray se napřímil. Nalevo od sebe si všiml sotva rozeznatelného tmavého místa na okraji dosahu záře – uprostřed světélkujícího vzoru zůstávala temná oblast, jejíž tvar ho na první pohled zaujal.

Nemohlo by to být…

Natočil Susan, z níž se smekl další kus deky. Gray na ní nechával jen tolik přikrývky, aby se sám chránil před žíravinami v její kůži. Záře pořád nebyla dostatečně silná, aby dosáhla tak daleko. Musel Susan přesunout blíž. Zápolil s její váhou a s dekou. Přitom vnímal, jak jim odříkávají poslední vteřiny.

Potřeboval pomoc.

„Kowalski! Kde jste?“

Od pilíře po jeho pravici se ozvala odpověď: „Schovávám se, jak jste říkal!“

Gray se narovnal. „Potřebuju vás tady!“

„A co ta bomba?“

„Na bombu zapomeňte. Pohněte kostrou!“

Kowalski hlasitě zaklel a vydal se k němu. Tiše si přitom bručel: „Proč to musí být vždycky nějaká zatracená bomba…“

Přiběhl k němu a prakticky doklouzal za pilíř, jako kdyby obsazoval poslední metu při baseballu.

Gray trhl bradou doleva. „Pomozte mi ji přesunout tímhle směrem.“

Kowalski si těžce povzdychl. Zvedli pokrývku mezi sebou jako nosítka a odspěchali podél stěny. Cestou se kolem nich rozsvěcely osvětlené úseky andělského písma, které po jejich průchodu opět pohasínaly.

Za dalším pilířem se ukrývala Seichan. Vydala se k nim, přilákaná hrou světel a jejich horečným počínáním. „Co to… ach, můj bože!“

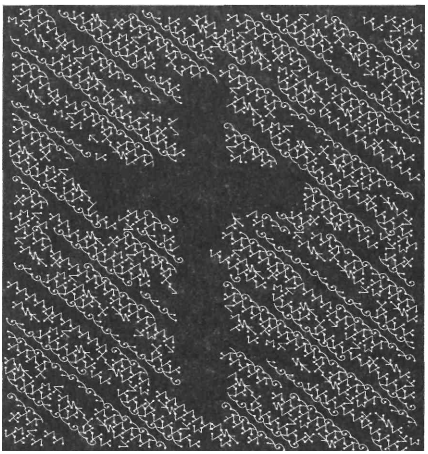
Gray položil Susan na podlahu a nechal její záři dopadat na zeď, kde rozžínala vyrytý vzor. Uprostřed výzdoby zůstávala jasně rozpoznatelná oblast temnoty.

„Vigore!“ zavolal Gray.

„Už jdu!“ odpověděl monsignor. Zřejmě viděl obrázek, jenž se jim naskytl, z opačného konce místnosti. Gray slyšel dvojí kroky, jak sem s Vigorem mířila i Lisa.

Všichni stáli před zdí a s otevřenými ústy hleděli na andělský vzor.

Ne na to, co zářilo, ale na onen ostrůvek tmy.

„Otec Agreer,“ řekl Vigor. „To on tu jistě po sobě nechal značku, když setřel část výzdoby, a tím vytvořil tento znak.“

„Znak čeho?“ zeptala se Seichan.

„Vodítko ohledně tajných dveří,“ odpověděl Gray. „Určitě tu je nějaký jiný vstup do spodní jeskyně.“

„Ale co to vodítko znamená?“ ozval se Vigor.

Gray zavrtěl hlavou. Věděl, že jim dochází čas. Jestli ty dveře nenajdou a nedostanou Susan někam do bezpečí z dosahu Bratrstva, nezpečetí tím jen svůj vlastní osud. Podle Lisy se pandemie už šíří.

Shora na ně zavolal Násir: „Máte příležitost k poslední modlitbě!“

„Kristova noho!“ vyhrkl Kowalski, ačkoliv to nemyslel zrovna jako modlitbu. Odstrčil Vigora i Graye stranou, přiskočil ke stěně a zatlačil do středu kříže.

Kamenné dveře se otočily kolem centrálního sloupku a odhalily chodbu.

Kowalski se k nim otočil. „Všechno nemusí být tak složité, chlapi.

Někdy jsou dveře prostě jenom dveře.“

Vyhrnuli se východem. Gray s Kowalským opět nesli Susan mezi sebou. Jakmile prošli stěnou, Seichan s Lisou za nimi zavřely dveře.

Před nimi vedlo dolů schodiště vytesané do vápencové skály.

Nikdo nepochyboval o tom, kam vede.

Když se po něm vydali dolů, dolehla k nim tlumená exploze, jednolité zadunění hromu. Gray v duchu poděkoval otci Agreerovi.

V minulosti zachránil Marka Pola.

Nyní zachránil životy i jich všech.

Přes momentální ulehčení ale Graye neopouštěl strach. On sice unikl, ale jeho rodiče nikoliv. Až Násir zjistí, že zajatci utekli, Gray věděl, kdo pocítí jeho hněv jako první.

00.18

Harriet, usazená na střeše skladiště, klímala v manželově objetí. Byl to teplý večer. Nad hlavou se jim po noční obloze neznatelně pohyboval měsíc. Přes veškerou hrůzu si únava začala vybírat svou daň. První hodinu naslouchali neustávajícím výkřikům a štěkotu. Pak se o ně přestali starat. Čas se protahoval a Harriet se náhle přistihla, že dřímá. Vtom ji vzbudil výkřik, který zazněl z opačné strany střechy.

„Jsou tady,“ řekl Jack. Znělo to skoro, jako kdyby se mu ulevilo.

Pohnul se a pokynul Harriet, aby se přesunula dál do vyprázdněné klimatizační jednotky za nimi. Bylo v ní sotva místo pro dva lidi. Jakmile si Harriet vlezla dovnitř, natáhla ruku k manželovi.

Ten ale místo toho zvedl ze střechy ocelovou mříž.

„Jacku?“ zašeptala na něj.

Přiložil mříž ke klimatizaci a zatlačil ji na místo.

„Ne…,“ zasténala.

Sklonil se k ní, až se jeho rty téměř dotýkaly mříže. „Prosím, Harriet, nech mě to udělat. Mohu je odlákat pryč a získat pro tebe víc času. Nech mě udělat aspoň tohle.“

Jejich oči se střetly.

Chápala ho. Až příliš dlouho se Jack považoval pouze za poloviční muže. Neměl v úmyslu tak také zemřít. Pro Harriet ale nikdy nebyl polovičním mužem.

Přesto mu nemohla odepřít poslední přání.

Jednalo se o její poslední dárek pro něj.

Prostrčila prsty mezi mříží a z očí jí vyhrkly slzy. Jeho prsty se dotkly jejích na znamení díků a lásky.

Výkřiky se blížily.

Nezbýval jim čas.

Jack se otočil a odvlekl se k vyvýšené střešní zídce s pistolí sevřenou v ruce. Jakmile k zídce dorazil, opřel se o ni a s její pomocí odkulhal doleva.

Harriet se snažila sledovat jeho ústup, ale brzy jí zmizel z očí.

Zakryla si tvář dlaněmi.

Ze směru, kterým se Jack odvlekl, se ozval hlasitý výkřik. Objevili ho. Slyšela výstřel z pistole, který se ozval o něco blíž.

Jack.

Harriet počítala rány, protože věděla, že manželovi zbývají jen tři náboje.

Ozbrojenci opětovali palbu a z míst, kde se Jack ukrýval, se ozývalo cinkání kulek o kov. Jack zřejmě našel nějaký úkryt. Z jeho stanoviště vyšel další výstřel.

Zbývala poslední rána.

V přestávce po krátké přestřelce Jack zvolal: „Moji ženu nikdy nenajdete. Schoval jsem ji mimo váš dosah.“

Odpověděl mu hlas jen několik kroků od Harriet.

Annishen.

„Jestli ji nenajdou psi,“ vykřikla na Jacka, „dohlédnu na to, aby ji vylákalo vaše skučení.“

Před mříží se objevily Annisheniny nohy. Ta žena zrovna šeptala do vysílačky rozkazy svým mužům, aby Jacka obklíčili.

Potom však ztuhla a mírně se otočila.

Dolehl k nim další hluk.

Znělo to jako poryvy silného větru.

Nad střechou se vynořil černý vrtulník, který Harriet tvarem připomínal vosu. Na první pohled vojenský stroj. Střechu pokropila dávka z automatických zbraní. Muži se dali do křiku a rozprchli se na všechny strany. Jeden ozbrojenec proběhl kolem, ale kulky ho zasáhly do nohy a muž se zhroutil na obličej.

Na tmavé ulici zaječely sirény mířící k budově skladiště.

Z helikoptéry se ozval megafonem zesílený rozkaz, aby všichni od-

hodili zbraně.

Annishen se přikrčila vedle mříže klimatizace a chystala se vyběhnout k nedalekým dveřím na střechu. Harriet se od ní instinktivně odtáhla a přitom udeřila loktem do plechové stěny jednotky. Zaznělo duté bouchnutí.

Annishen sebou trhla. Pak naklonila hlavu a nahlédla dovnitř. „Á, paní Pierceová." Namířila na ni z bezprostřední blízkosti pistoli. „Je načase, abyste se rozloučí…"

Harriet projel zvuk výstřelu.

Annishenino tělo narazilo na mříž a sjelo po ní na dehtovou lepenku střechy.

Harriet zahlédla prázdnou očnici.

Do výhledu přikulhal Jack a odhodil stranou kouřící pistoli.

Jeho poslední náboj.

Harriet vyrazila mříž, přelezla Annisheniny nohy a se slzami v očích se vrhla manželovi do náruče. Oba klesli v objetí na střechu.

„Už mě nikdy neopouštěj, Jacku."

Přitiskl ji k sobě. „Nikdy," slíbil.

Z vrtulníku se na střechu spustilo po lanech několik mužů ve vojenských uniformách. Přiběhli k Harriet a Jackovi a hlídali je, zatímco jejich kolegové čistili střechu od zbývajících ozbrojenců. Zdola stále houkaly sirény. Ze skladiště k nim doléhaly další výstřely a křik.

Přistoupila k nim jedna postava ve slaňovacím vybavení. Muž u nich poklekl na koleno.

Harriet vzhlédla a překvapilo ji, když zjistila, že se dívá do známé tváře. „Ředitel Crowe?"

„Kdy mi začnete říkat Painter, paní Pierceová?" zeptal se.

„Jak jste nás…?"

„Zdá se, že někdo způsobil na ulici před tím opuštěným řeznictvím pořádný rozruch," vysvětlil s unaveným úsměvem. „Dostatečně velký, aby si ho lidé pamatovali."

Harriet stiskla manželovu ruku na znamení díků za jeho herecký výstup.

Painter pokračoval: „Od rána jsme prováděli pátrání na ulicích a před čtyřiceti pěti minutami jeden strážník objevil jistého džentlmena s nákupním vozíkem. Dotyčný poznal vaši fotku a byl dost podezřívavý – nebo možná paranoidní – na to, že si poznamenal poznávací číslo do-

dávky spolu s rokem výroby a modelem. Netrvalo dlouho, než jsme vystopovali GPS vozu. Omlouvám se, že jsme se k vám nedokázali dostat dřív.“

Jack si otřel koutek oka a odvrátil hlavu, aby nikdo neviděl jeho slzy.

„Vaše načasování nemohlo být lepší. Dlužím vám velkou láhev whisky, kterou máte rád.“

Harriet objala svého manžela. Jack má sice možná problémy s pamatováním jmen, ale nikdy nezapomíná, co kdo s oblibou pije.

Painter vstal. „Někdy vás vezmu za slovo, ale teď musím vyřídit jeden důležitý telefonický hovor.“ Otočil se a ještě dodal šeptem pár slov, které však Harriet zaslechla.

„Jestli už není příliš pozdě.“

11.22

Lisa potácivě scházela po tmavých schodech za monsignorem. Musela se stále krčit a dlaní se přidržovala vlhké stěny. Ve vzduchu visel pach kompostu, který jí připomínal rozkládající se listy v deštném pralese. Nebyl nepříjemný, až na to, že trochu pálil v nose.

Kráčeli k mdlému světlu, které se jim linulo v ústrety.

Od jejich cíle.

Schodiště konečně vyústilo do prostorné jeskyně, od jejíchž stěn se ozvěnou odrážely jejich kroky. Klenba stropu se jim tyčila nad hlavami do výšky pětipatrového domu a viselo z ní několik tupých krápníků. Jeskyně měla vejcovitý tvar a v nejširším místě měřila přibližně sedmdesát metrů. V místě vstupu se strop rozšiřoval v přirozenou vápencovou klenbu, jejíž dvojče viděli na opačném konci jeskyně.

„Opravdu to připomíná želví krunýř,“ poznamenal Vigor. Jeho hlas se dutě rozléhal místností. „Dokonce včetně rozšíření tady a naproti. Jako přední a zadní strana želvy.“

Kowalski, který dovnitř právě s Grayovou pomocí přivlekl Susan, zavrčel: „Jak to tedy je? Vlezli jsme sem želvím krkem nebo zadkem?“ Když se ale narovnal, tiše a obdivně hvízdl.

Lisa jeho reakci plně chápala.

Přímo před nimi se rozkládalo jezírko černé vody se zrcadlově klidnou hladinou, obroubené kamenným lemem. Ze stropu se do něj vpíjely

dva přímé paprsky slunečního světla procházející očima vytesané bódhisattvovy tváře o patro výš.

Od obou paprsků se po hladině rozlévala zářící mléčná tekutina, jako kdyby se slunce změnilo v kapalinu, která sem vtéká stropem.

Mléčná záře se mihotala, vzdouvala a přelévala.

Tekutina vypadala jako živá.

Což také byla.

„Sluneční světlo aktivuje sinice ve vodě," hlesla Lisa.

Z očí ve stropě se zasyčením skáplo dolů několik kapek. V místě dopadu mléčná tekutina potemněla.

„Kyselina," řekl Gray. Tím všem připomněl nebezpečí, jež na ně číhá nahoře. „Z bomby. Kape sem očima. Nevím, jak dlouho bude trvat, než zneutralizují kryptu, ale aspoň že ten kamenný blok prozatím drží. Za chvíli se ovšem spustí do místnosti se sbíječkami a perlíky a brzy si sem prorazí cestu."

„Co tedy budeme dělat?" zeptala se Seichan.

Kowalski se zakabonil. „Vypadneme odsud."

Gray se obrátil k Lise. „Mohla byste se zaběhnout podívat na protější chodbu? Zjistěte, jestli je tam východ. Jak říkal Vigor, želví krunýř má jeden otvor vepředu a druhý vzadu. Je to naše jediná naděje."

Lisa se vzepřela. „Grayi, myslím, že bych měla zůstat se Susan. Jsem lékařka…"

Z přikrývky se ozvalo tiché zasténání. Susan pozvedla paži.

Lisa k ní přistoupila a dávala si pozor, aby se jí nedotkla. „Pořád představuje jedinou naději na lék."

„Půjdu já," nabídla se Seichan.

Lisa vzhlédla a všimla si na Grayově tváři záblesku podezření, jako kdyby té ženě nevěřil.

Přesto přikývl. „Najděte cestu ven."

Seichan beze slova vyrazila.

Skupina se vydala po kamenném břehu jezírka.

Gray se rozhlížel po jeskyni. „Vypadá jako stará jímka. Takové jsou například na Floridě nebo v krasových oblastech Mexika. Pískovcový blok představuje zátku na otvoru, který sem kdysi vedl."

Lisa se sklonila k zemi a zvedla kousek vysušené hmoty, která se jí rychle rozpadala mezi prsty. „Zkamenělý netopýří trus," řekla na potvrzení Grayova odhadu. „Tahle jeskyně musela být před časem otevřená."

Otřela si prsty a ohlédla se po Susan. Pomalu si dávala dohromady kousky skládačky a ověřovala si dřívější domněnky.

Vigor mávl rukou k jezírku. „Určitě na ni narazili staří Khmérové, všimli si, jak ta voda světélkuje, došli k názoru, že tu jistě sídlí nějaký bůh, a pokusili se začlenit jeho domov do zdejšího chrámu."

„Jenže nevěděli, co dělají," dodala Lisa. „Vstoupili na místo, kam neměli. Zasáhli do křehkého biosystému a uvolnili virus do světa. Příroda občas lidem oplácí jejich skutky."

Pokračovali v chůzi podle vody.

Před nimi se do jezírka zanořoval úzký kamenný pruh, v temnotě sotva viditelný. Drobný poloostrov odhalovala jen záře z okolní mléčné tekutiny.

Spolu s něčím dalším.

„To jsou kosti?" zeptal se Kowalski a zahleděl se pod hladinu.

Všichni se zastavili.

Lisa přistoupila k okraji tůňky. Jemná záře pronikala hluboko do křišťálově čisté vody. Kamenný břeh mírně klesal pod hladinu a asi po deseti metrech náhle končil prudkým propadem.

Po mělkých okrajích jezírka ležely hromádky kostí: křehké ptačí lebky, drobné hrudní koše opic, něco se dvěma zahnutými rohy, a nedaleko od břehu i masivní lebka slona se zlomeným klem. To však nebylo všechno: všude ležely roztříštěné stehenní kosti, delší kosti holenní, větší žebra a lebka vedle lebky.

Samé lidské ostatky.

Jezírko bylo velkým pohřebištěm.

Všichni se v ohromeném tichu vydali dál.

Záře tůně postupně zesilovala a pálení v nose, jehož si Lisa všimla při vstupu do jeskyně, nabíralo na intenzitě. Vzpomněla si na Vánoční ostrov a na smrtící příliv na návětrné straně.

Biotoxiny.

Kowalskému naskákaly na obličeji vrásky.

Palčivý pach probral i Susan, podobně jako čichací sůl. Otevřela oči, jež ve tmě zářily jako voda v tůni. Byla stále omámená nárazem, ale poznala Lisu.

Pokusila se posadit.

Gray a Kowalski ji položili na zem. Stejně si potřebovali odpočinout – protahovali si ramena a procvičovali ruce.

Lisa si klekla vedle Susan a přehodila jí přikrývku přes ramena. Pak jí opatrně pomohla do sedu.

Když k nim přistoupil Kowalski, Susan se instinktivně odtáhla.

„To je v pořádku," uklidňovala ji Lisa. „To jsou všechno přátelé."

Představila je, aby Susan ukonejšila. Ze Susaniných očí se pomalu vytratil strach. Zdálo se, že se dává dohromady – dokud se nepodívala za Lisu a nespatřila světélkující jezírko.

Prudce se odsunula. Narazila zády do stěny a nejistě se podle ní zvedla.

„Tady nesmíte být," zanaříkala hlasitě.

„To by mě samotného nenapadlo," ušklíbl se Kowalski.

Susan ho neposlouchala a očima se vpíjela do vody. Ztišila hlas. „Proběhne to jako na Vánočním ostrově. Jen stonásobně hůř… V téhle jeskyni bude daleko vyšší koncentrace. A té budete vystaveni vy."

Lisa o tom nepochybovala. Už teď ji svrběla kůže.

„Musíte jít." Susan se podařilo udržet na nohách, ale pořád se opírala dlaní o stěnu. „Tady můžu zůstat jenom já. Já tu musím být."

Lisa viděla v jejích očích novou hrůzu, ale zároveň i naprostou jistotu.

„Kvůli léku?" zeptala se.

Susan přikývla. „Musím být ještě jednou vystavena účinkům viru, tentokrát přímo ze zdroje. Nedokážu vysvětlit, jak to vím, ale jsem si tím jistá." Přiložila si dlaň ke spánku. „Jako… jako kdybych jednou nohou žila v minulosti a jednou stála tady. Není lehké tu zůstat. Všechno mě vyplňuje – každá myšlenka, každý pocit. Nedokážu to vypnout. A cítím… cítím, jak se to šíří."

V očích se jí znovu zaleskl strach.

Její popis Lise připomněl autismus, neurologickou neschopnost zarazit tok smyslových vjemů. Někteří autisté ale zároveň v důsledku své choroby vykazovali prvky geniality v nějaké úzce vymezené oblasti. Lisa si zkusila představit patofyziologické změny, k nimž dochází v Susanině mozku, zaplaveném podivnými biotoxiny a bakteriemi, jež je produkují. Lidé využívají jen malou část mozkové kapacity. Lisa odhadovala, jak by asi vypadalo Susanino EEG – vybuzené k vyššímu výkonu.

Susan se potácivě vydala k jezírku. „Máme tuhle jedinou šanci."

„Proč?" zeptal se Gray a přistoupil k ní.

„Až jezírko dosáhne kritického množství a vybuchne s plnou toxickou náloží, vyčerpá se. Pak potrvá tři roky, než bude znovu připravené.“

„Jak to víte?“ zeptal se Gray.

Susan se prosebně ohlédla na Lisu, „všimli si, jak ta voda světélkuje, došli k názoru, že tu jistě sídlí nějaký bůh, a pokusili se začlenit jeho domov do zdejšího chrámu.“

„Jenže nevěděli, co dělají,“ dodala Lisa. „Vstoupili na místo, kam neměli. Zasáhli do křehkého biosystému a uvolnili virus do světa. Příroda občas lidem oplácí jejich skutky.“

Pokračovali v chůzi podle vody.

Před nimi se do jezírka zanořoval úzký kamenný pruh, v temnotě sotva viditelný. Drobný poloostrov odhalovala jen záře z okolní mléčné tekutiny.

Spolu s něčím dalším.

„To jsou kosti?“ zeptal se Kowalski a zahleděl se pod hladinu.

Všichni se zastavili.

Lisa přistoupila k okraji tůňky. Jemná záře pronikala hluboko do křišťálově čisté vody. Kamenný břeh mírně klesal pod hladinu a asi po deseti metrech náhle končil prudkým propadem.

Po mělkých okrajích jezírka ležely hromádky kostí: křehké ptačí lebky, drobné hrudní koše opic, něco se dvěma zahnutými rohy, a nedaleko od břehu i masivní lebka slona se zlomeným klem. To však nebylo všechno: všude ležely roztříštěné stehenní kosti, delší kosti holenní, větší žebra a lebka vedle lebky.

Samé lidské ostatky.

Jezírko bylo velkým pohřebištěm.

Všichni se v ohromeném tichu vydali dál.

Záře tůně postupně zesilovala a pálení v nose, jehož si Lisa všimla při vstupu do jeskyně, nabíralo na intenzitě. Vzpomněla si na Vánoční ostrov a na smrtící příliv na návětrné straně.

Biotoxiny.

Kowalskému naskákaly na obličeji vrásky.

Palčivý pach probral i Susan, podobně jako čichací sůl. Otevřela oči, jež ve tmě zářily jako voda v tůni. Byla stále omámená nárazem, ale poznala Lisu.

Pokusila se posadit.

Gray a Kowalski ji položili na zem. Stejně si potřebovali odpočinout

– protahovali si ramena a procvičovali ruce.

Lisa si klekla vedle Susan a přehodila jí přikrývku přes ramena. Pak jí opatrně pomohla do sedu.

Když k nim přistoupil Kowalski, Susan se instinktivně odtáhla.

„To je v pořádku," uklidňovala ji Lisa. „To jsou všechno přátelé."

Představila je, aby Susan ukonejšila. Ze Susaniných očí se pomalu vytratil strach. Zdálo se, že se dává dohromady – dokud se nepodívala za Lisu a nespatřila světélkující jezírko.

Prudce se odsunula. Narazila zády do stěny a nejistě se podle ní zvedla.

„Tady nesmíte být," zanaříkala hlasitě.

„To by mě samotného nenapadlo," ušklíbl se Kowalski.

Susan ho neposlouchala a očima se vpíjela do vody. Ztišila hlas. „Proběhne to jako na Vánočním ostrově. Jen stonásobně hůř… V téhle jeskyni bude daleko vyšší koncentrace. A té budete vystaveni vy."

Lisa o tom nepochybovala. Už teď ji svrběla kůže.

„Musíte jít." Susan se podařilo udržet na nohách, ale pořád se opírala dlaní o stěnu. „Tady můžu zůstat jenom já. Já tu musím být."

Lisa viděla v jejích očích novou hrůzu, ale zároveň i naprostou jistotu.

„Kvůli léku?" zeptala se.

Susan přikývla. „Musím být ještě jednou vystavena účinkům viru, tentokrát přímo ze zdroje. Nedokážu vysvětlit, jak to vím, ale jsem si tím jistá." Přiložila si dlaň ke spánku. „Jako… jako kdybych jednou nohou žila v minulosti a jednou stála tady. Není lehké tu zůstat. Všechno mě vyplňuje – každá myšlenka, každý pocit. Nedokážu to vypnout. A cítím… cítím, jak se to šíří."

V očích se jí znovu zaleskl strach.

Její popis Lise připomněl autismus, neurologickou neschopnost zarazit tok smyslových vjemů. Někteří autisté ale zároveň v důsledku své choroby vykazovali prvky geniality v nějaké úzce vymezené oblasti. Lisa si zkusila představit patofyziologické změny, k nimž dochází v Susanině mozku, zaplaveném podivnými biotoxiny a bakteriemi, jež je produkují. Lidé využívají jen malou část mozkové kapacity. Lisa odhadovala, jak by asi vypadalo Susanino EEG – vybuzené k vyššímu výkonu.

Susan se potácivě vydala k jezírku. „Máme tuhle jedinou šanci."

„Proč?“ zeptal se Gray a přistoupil k ní.

„Až jezírko dosáhne kritického množství a vybuchne s plnou toxickou náloží, vyčerpá se. Pak potrvá tři roky, než bude znovu připravené.“

„Jak to víte?“ zeptal se Gray.

Susan se prosebně ohlédla na Lisu.

„Prostě to ví,“ odpověděla Lisa. „Je nějak propojená s tímto místem. Susan, to proto jste tak naléhala, že se sem musíte dostat?“

Susan přikývla. „Jakmile bylo jezírko vystaveno slunečnímu svitu, začalo se schylovat k výbuchu. Kdybych ho nestihla.“

„Svět by byl tři roky bezbranný. Bez léku. Pandemie by zaplavila celou planetu.“ Lisa si představila peklo na jachtě, rozšířené po celé zeměkouli.

Tuto hrůznou představu zaplašil návrat Seichan, která k nim bez dechu doběhla s tváří lesknoucí se potem. „Našla jsem dveře.“

„Tak odejděte,“ naléhala Susan. „Hned.“

Seichan zavrtěla hlavou. „Nedokázala jsem je otevřít.“

Kowalski pantomimicky naznačil pohyb rukama. „Zkusila jste se do nich opřít?“

Seichan obrátila oči v sloup, ale přikývla. „Ano, zkusila jsem se do nich opřít.“

Kowalski zvedl ruce do vzduchu na znamení, že se vzdává. „Víc mě nenapadá.“

„Ale byl nad nimi vyrytý kříž,“ dodala Seichan. „A taky nějaký nápis, jenže jsem ho v té tmě nepřečetla. Třeba nám poskytne nějaký návod.“

Gray se obrátil k monsignorovi.

„Pořád mám tu svítilnu,“ řekl Vigor. „Půjdu s ní.“

„Pospěšte si,“ naléhal Gray.

Už se tu pomalu nedalo dýchat. Záře v jezírku se rozšířila podél kamenného výběžku skoro ke břehu.

Susan ukázala k poloostrovu. „Musím být na jezírku.“

Vydali se k výběžku.

Gray kráčel vedle Lisy. „Před chvílí jste se zmínila o tom, že lidé narušili zdejší biosystém. Mohla byste mi říct, co se tu podle vás ke všem čertům doopravdy děje?“ Ukázal ke světélkující vodě a na Susan.

„Všechno nevím, ale jsem si docela jistá základními fakty.“

Gray ji kývnutím vybídl, aby pokračovala.

Lisa mávla rukou k záři sinic. „Všechno začalo tady, u nejstaršího organismu v celém příběhu. U sinic. Předchůdců moderních rostlin. Pronikly do všech typů životního prostředí: na skály, do písku, do vody, a dokonce i do jiných organismů.“ Trhla hlavou k Susan. „To ale předbíháme. Začněme zde.“

„V téhle jeskyni.“

Přikývla. „Sinice obsadily tuto prostoru, ale nezapomeňte, že potřebují sluneční světlo, a tahle jeskyně je docela tmavá. Otvor nad námi byl původně pravděpodobně ještě menší. Aby zde prospívaly, potřebovaly další zdroj energie, další potravu. Sinice jsou velice přizpůsobivé a zdroj potravy se nacházel přímo v džungli nad nimi…, jen se k němu musely nějak dostat. A příroda je mistr v budování podivných vztahů.“

Zopakovala to, co před časem říkala doktoru Devešovi Patandžálimu o jaterní motolici, která střídá tři hostitele: dobytek, plže a mravence.

„V jedné chvíli motolice dokonce mravence doslova ovládne. Přinutí ho, aby vylezl po stéblu trávy, zakousl se do něj a čekal, až ho pozře pasoucí se kráva. Takových věcí je příroda schopna. To, co se stalo zde, není o nic zvláštnější.“

Lisa oceňovala, že se někomu může svěřit se svými teoriemi. Během chvilky tlumočila názor Henriho Barnhardta, který zařadil Jidášův kmen do skupiny bunyavirů. Připomněla si i Henriho schéma popisující přenos z člověka na hmyz a poté opět na člověka.

člověk ⟶ hmyz (členovec) ⟶ člověk

„Ale mýlili jsme se,“ navázala. „Virus se inspiroval u motolice. Do hry tu vstupují tři hostitelé.“

„Jestliže jsou prvním z nich sinice,“ zeptal se Gray, „co je druhým hostitelem tohoto životního cyklu?“

Lisa hleděla k uzavřenému otvoru ve stropě jeskyně a botou odhrnula kousek sušeného netopýřího trusu. „Sinice se potřebovaly dostat ven. A vzhledem k tomu, že tuto jeskyni už sdílely s netopýry, využily jejich křídel.“

„Počkejte. Jak víte, že využily zrovna netopýry?“

„Protože máme co do činění s bunyaviry. Ty obvykle napadají členovce včetně hmyzu a korýšů, ale některé zástupce lze nalézt i u myší, a právě netopýrů.“

„Takže se domníváte, že Jidášův kmen je zmutovaný netopýří virus?“

„Ano. Zmutovaný prostřednictvím neurotoxinů sinic.“

„Ale proč?“

„Chtěly netopýry přimět k tomu, aby se rozptýlili po světě a roznášeli virus, který napadne místní biosféru prostřednictvím bakterií. Každý netopýr se v podstatě změnil v malou biologickou bombu, která přinášela zkázu, kdekoliv dosedla. Jestli se Susan nemýlí, jezírko by vysílalo tyto bomby každé tři roky, až by došlo k obnově biosféry.“

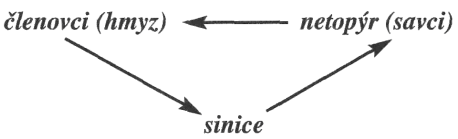
„Jak ale poslouží sinicím, když nějaká choroba zabíjí ptáky a savce mimo jeskyni?“

„Ach, to jim slouží díky třetímu hostiteli z kmene členovců. Nezapomeňte, že bunyaviry si často vybírají hostitele právě z řad hmyzu a korýšů. Ti zároveň patří mezi nejlepší popeláře přírody, kteří odstraňují mršiny. Právě k tomu je virus nutí. Nejprve v nich vyvolá zběsilý pocit hladu…“

Lisa se zajíkla, když si vzpomněla na scény kanibalismu, jež se odehrávaly na palubě jachty. S vypětím sil zachovala klid a vysvětlovala dál: „Po stimulaci hladu a odstranění mrtvých těl virus změní nastavení hostitele tak, aby se chtěl vrátit sem do této jeskyně a nakrmil bakteriální jezírko. Hostitel nemá na vybranou. Podobně jako motolice a mravenec. Nemůže bojovat s neurologickým nutkáním k migraci.“

„Jako Susan,“ řekl Gray.

Lisa se při tom přirovnání zachmuřila. V duchu si vybavila životní cyklus, který právě popsala. Je spíše trojúhelníkovitý než lineární: sinice, netopýři a členovci. Vše propojené dohromady Jidášovým kmenem.

„Susan je něco jiného,“ odpověděla Lisa. „Člověk nikdy neměl být součástí cyklu. Jenže jakožto savci jsme citliví na působení toxinů a viru. Když tedy Khmérové objevili tuto jeskyni, bezděčně jsme se zařadili do cyklu na místě netopýrů. Šířili jsme virus s pomocí nohou místo křídel. Každé tři roky populace onemocněla a odstartovala různě vážné epidemie.“

Gray hleděl k Susan. „Ale co ona? Proč přežila?“

„Jak jsem říkala, neznám dosud všechny odpovědi.“ Lisa si vzpomněla na dřívější rozhovor o lidech, kteří přežili řádění černého moru, a o virových genech v lidské DNA. „Náš neurologický systém je tisíckrát složitější než nervová soustava netopýrů nebo krabů. A lidé mají, podobně jako sinice, velký adaptivní potenciál. Když necháte tyhle toxiny působit na pokročilejší nervový systém, kdoví, k jakým zázrakům dojde?“

Povzdychla si. Zastavili se u kamenného výběžku.

Když se otáčela, všimla si něčeho zvláštního. Ze stropu, z očních otvorů bódhisattvova obličeje, se dolů snášely obláčky kouře, jasně osvětleného sluneční září.

„Neutralizační prášek,“ poznamenal Gray, kterému neuniklo, kam se Lisa dívá. „Násir dokončuje dekontaminaci krypty. Nemáme moc času.“

11.39

Vigor klečel na vrcholu schodiště u nízkých kamenných vrat. Seichan za ním držela svítilnu. Vápencová klenba ohraničovala vytesanou pískovcovou desku – jednalo se o kombinaci přírodního výtvoru s umělým.

Nad vraty se nacházel bronzový medailon s dokonalým otiskem křížku. Vigor už ho prozkoumal – cítil, že za touto ozdobou stojí otec Agreer.

Dole našel potvrzení své domněnky.

Vigor přejel prsty po kamenných vratech s vyrytým písmem. Tentokrát nikoliv andělským. Šlo o italský nápis. Poslední odkaz otce Agreera.

Roku 1296 po vtělení Božího Syna zvěčňuji do kamene tuto konečnou modlitbu. Když jsem sem přišel, byl jsem stižen kletbou, která mi způsobila velké trápení, ale jako Lazar jsem povstal ze spánku smrti. Nechápu, jaké soužení mne postihlo, ale byl jsem uchován a jakýmsi zvláštním způsobem obdařen horečným jasem kůže. Poskytl jsem pomoc těm několika lidem, kteří přežili morovou nákazu, ale nyní mne přepadají podivné výčitky svědomí. Vody pode mnou již začínají vřít pekelným ohněm. Vím, že budu dohnán k smrti. S velkým úsilím jsem dohlédl na zhotovení

těchto dveří a odcházím s jedinou modlitbou na rtech. Více než za spásu vlastní duše se modlím za to, aby tyto dveře byly navěky zapečetěny křížem našeho Pána. Nechť se je odváží otevřít jen člověk s neochvějně pevnou a silnou vírou.

Vigor se dotkl podpisu vyrytého pod textem. Otec Antonio Agreer.

Seichan za ním promluvila: „Takže po Markově odchodu vystavili otce působení nemoci, ale on přežil jako ta žena dole."

„Třeba ti světélkující pohané, kteří Polově skupině nabídli lék, dokázali poznat, že otec Agreer účinky viru přežije. Proto si ho vybrali. Ale podívejte se na to datum – 1296. Žil tu tři roky. Stejné časové období, které podle Susan představuje přestávku mezi dvěma erupcemi." Vigor se ohlédl. „Měla pravdu."

Seichan ukázala na dveře. „Pod Agreerovým jménem je ještě něco napsáno."

Vigor přikývl. „Citát z bible, Matoušovo evangelium, dvacátá osmá kapitola, kde se mluví o zmrtvýchvstání Ježíše z jeho hrobky." Vigor přečetl citát nahlas: „‚A hle, nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a usedl na něm.'"

„To nám hodně pomůže."

Ale ano.

Vigor vzhlédl ke kříži vyrytému do bronzového medailonu nad dveřmi. Tiše se pomodlil a pokřižoval.

Než ale mohl křižování dokončit, ucítil, jak se mu zachvěla země pod nohama. Za nimi se ozvalo hlasité zadunění kamene, které znělo, jako kdyby se zhroutil celý strop jeskyně.

Seichan ustoupila se svítilnou v ruce a vydala se zpátky na průzkum. „Zůstaňte tady!"

Vigor se ponořil do tmy. Po zádech mu přeběhl mráz. Už sice neviděl na Agreerova slova, ale neustále si je v duchu opakoval:

A hle, nastalo velké zemětřesení…

11.52

Gray klečel nad Lisou. Jeskyní doznívál ohlušující rachot. Kowalski ji chránil z druhé strany. Jeden ze stropních stalaktitů se uvolnil a zřítil se do tůně. Z místa, kde původně visel, se do stran šířily pavučinovité

pukliny.

Susan se krčila v polovině kamenného výběžku. Všude kolem ní se přelévala a vzdouvala hladina tůně. Dopad krápníku rozčeřil vodu a do vzduchu se vzneslo více dusivé kyseliny.

Bohaté na Jidášův kmen.

Shora slyšeli slabší dunění a dopady kamenů na strop jeskyně.

„Co se děje?“ vykřikla Lisa.

„Násirova bomba,“ vydechl Gray. Zvonilo mu v uších.

Předtím si prohlédl základové pilíře chrámu Bayon. Zjistil, že jsou pokryté prasklinami a škvírami, to vše v důsledku vysokého věku a občasných pohybů země. Gray si dokázal představit, že výbuch dvojité nálože pukliny ještě rozšířil. Následná vlna kyseliny, která pronikala štěrbinami ke středu pilířů, je rozpustila zevnitř.

„Určitě se zhroutil jeden ze základových sloupů,“ dodal. „A s ním spadl i kus chrámu.“

Vzhlédl ke stropu.

Zatím žádné další bloky nepadaly – jenže jak dlouho to vydrží? Otočil se k Susan. Pomalu a opatrně si stoupla. Ohlédla se a očividně se chtěla vrátit ke břehu. Místo toho ale pokračovala kupředu.

Dvojité paprsky světla za ní zářily jasněji. Blížilo se poledne a slunce se opíralo do rozvalin plnou silou.

„Vydrží to dostatečně dlouho?“ zeptala se Lisa a dívala se za Susan.

„Bude muset.“

Gray nepochyboval, že jestli se zřítí další pilíř, váha chrámu rozdrtí tuto vápencovou bublinu napadrť. Pomohl Lise na nohy. Nemohou tu zůstat. I kdyby sloupy vydržely, tůň za chvíli vybuchne.

Celé jezírko světélkovalo od jednoho břehu k druhému. V místě dopadu dvou slunečních paprsků začínala voda bublat a produkovat do vzduchu ještě více toxinu a Jidášova kmene.

Musejí odejít.

Susan mezitím došla na konec výběžku a sedla si. Pažemi objala jedno koleno a zůstávala k ostatním otočená zády, snad ze strachu, že kdyby je viděla, ztratila by odvahu a přiběhla by za nimi. Vypadala tak osaměle, tak vyděšeně.

Graye roztřásl dusivý kašel. Pálily ho plíce. Na jazyku cítil leptavou chuť jedu. Nemohou čekat ani o minutu déle.

Lisa to věděla rovněž. Měla krví podlité oči, z nichž vytékaly slzy,

jednak vlivem žíraviny ve vzduchu a jednak starostí o přítelkyni.

Susan neměla na vybranou. Stejně jako oni.

Vyrazili ke vzdálené chodbě. V dalším okamžiku spatřili mihotavé světlo, které jim utíkalo v ústrety. Seichan. Samotná. Kde je Vigor?

Shora se k nim doneslo další zapraštění kamene.

Gray se přikrčil. Obával se další laviny.

Skutečnost však byla ještě horší.

Ze stropu se uvolnila kamenná zátka a jeskyni zalilo sluneční světlo. Do tůně dopadly úlomky bódhisattvova obličeje a postříkaly Susan vodou. Na jednom z nich mohli stále rozeznat povytažený koutek úst.

Ozvaly se vítězoslavné výkřiky.

Gray slyšel, jak Násir volá: „Musejí být tam dole!“

Násir ale momentálně nepředstavoval největší hrozbu.

Tůni ozařoval prudký sluneční svit, který výrazně zvýšil přísun energie sinicím. Jezírko se už tak blížilo kritickému bodu a bublání se naráz změnilo v plný var. Došlo k několika mohutným explozím, které plnily vzduch plynem a vodou.

Jezírko se chystalo k erupci.

Nikdy to nemohou stihnout ke schodům.

Gray se zarazil a strhl i Kowalského s Lisou. Vykřikl na Seichan: „K zemi! Hned!“

Sám se zařídil podle vlastní rady. Mávl na Lisu a Kowalského, aby ho napodobili, a přetáhl přes ně odhozenou plachtu, na níž přenášeli Susan. Snažil se přitom pod ní uvěznit co možná nejvíc vzduchu.

„Přimáčkněte okraje k zemi!“ přikázal jim.

Zpod plachty slyšel zuřivé a syčivé bublání vroucí vody, následované hlubokým šplouchnutím, jako kdyby celá tůň nadskočila třicet centimetrů do vzduchu a pak zase spadla dolů. Voda jim olízla kotníky a ustoupila.

Vzduch pod plachtou se změnil v tekutý oheň.

Všichni se choulili k sobě, lapali po dechu, kašlali a dusili se.

„Susan,“ zachraptěla nakonec Lisa.

12.00

Susan zaječela.

Nekřičela jen plícemi či hlasivkami. Ten zvuk se jí vydral až z mor-

ku kostí, z hloubi celé její bytosti.

Nemohla uniknout trýznivé agonii. Její mysl, stále aktivovaná sluneční září, pokračovala v zaznamenávání každého pocitu. Nebylo jí souzeno upadnout do bezvědomí. Naopak vnímala veškeré podrobnosti: pálení v hrudi, oheň v očích, žhavou horkost na kůži. Tělo měla v jednom plameni, který ji přiměl vykřiknout k nebi.

Je tam ale někdo, kdo uslyší její hlas?

Když se celá její duše vydala směrem vzhůru, konečně nalezla uvolnění. Zhroutila se na kámen.

Srdce se jí naposledy sevřelo a vytlačilo z ní poslední zbytky její bytosti. Dál už nic.

12.01

„Co je se Susan?“ vydechla Lisa.

Gray riskoval vyhlédnutí zpod cípu plachty a otočil hlavu ke kamennému poloostrovu. Jezírko stále vřelo pod palčivými slunečními paprsky. Vzduch nad hladinou se chvěl olej ovitou mlhou.

Největší nápor plynů se ale vznášel ke stropnímu otvoru a stoupal ústřední věží Bayonu, která fungovala jako komín.

Gray věděl, že jim tato skutečnost zachránila život.

Kdyby byla jeskyně pořád ještě uzavřená…

Další člen jejich skupiny si ale na kamenném výběžku nevedl tak dobře. Susan ležela nehybně jako socha. Gray nedokázal poznat, jestli ještě dýchá. V oslnivé záři slunce se dala jen stěží rozeznat její postava.

Vtom mu to došlo.

Výběžek nezasahoval až ke kuželu světla.

Susan ležela ve stínu, ale už nezářila. Zhasla jako sfouknutá svíčka.

Co to znamenalo?

Shora se k nim donesl jek – kryptu zamořily toxické plyny z jezírka. Gray kromě toho slyšel dopady dalších kamenů ze stropu. Žíravina ještě více narušila stabilitu vápencové jeskyně.

„Musíme se dostat ven,“ řekl Gray.

„Co bude se Susan?“ zeptala se Lisa.

„Musíme věřit, že už byla dostatečně vystavena účinkům zdejší tůně. Ať už se mělo stát cokoliv, doufejme, že k tomu došlo.“ Gray se překulil na kolena a rozkašlal se. Všichni potřebovali okamžitě lék. Podíval se

na Kowalského. „Dopravte Lisu ke schodům.“

Kowalski se zvedl. „To mi nemusíte říkat dvakrát.“

Lisa chytila Graye za zápěstí. Plachtu jim držela stále nad hlavami. „Co chcete dělat?“

„Musím dojít pro Susan.“

Lisa se ohlédla a zakryla si ústa dlaní. Voda v tůni se stále těžce převalovala sem tam a stoupala z ní oblaka jedovatého plynu. „Grayi, to se vám nikdy nemůže podařit.“

„Bude muset.“

„Ale zdá se, že se Susan nehýbá. Myslím, že ta náhlá exploze na ni byla moc.“

Gray si vzpomněl na Polův příběh, na vynucený kanibalismus, na to, že musel pojíst maso jiného člověka a napít se jeho krve, aby přežil. „Asi nesejde na tom, jestli žije nebo ne. Potřebujeme jen její tělo.“

Lisa sebou při jeho necitlivých slovech trhla, ale nic nenamítala.

„Budu potřebovat tu plachtu,“ dodal Gray.

Kowalski přikývl a sevřel Lisinu paži. „Jak je libo. Já si beru tu holku.“

Gray se od nich odvrátil a zabalil se do plachty jako do zámotku. Ponechal si jen úzkou škvíru pro oči. Slyšel, jak Kowalski s Lisou utíkají pryč.

Do jeskyně se zřítil další balvan z chrámu.

Posloužil jako startovní pistole.

Gray se skloněnou hlavou vyběhl k poloostrovu.

Třicet metrů.

To je všechno.

Tam a zpátky.

Několik kroků od břehu Gray vběhl do stoupající jedovaté mlhy. Zadržel dech. Přesto měl pocit, jako kdyby vběhl do ohnivé stěny. Okamžitě ho začaly pálit oči a zorné pole se mu zúžilo na jediný bod. Po lících mu stékaly slzy, které rozostřovaly zbytek výhledu. Zavřel víčka a pokračoval poslepu. Počítal kroky.

Po třiceti pootevřel oči. Do tváře se mu šklebilo peklo.

Přes svou bolest ale zahlédl vztaženou paži. Krok od něj. Učinil poslední krok, sklonil se a popadl ji. Susan už naštěstí nezářila a nepálila. Stejně ji ale nedokázal zvednout. Ustupoval pozadu a táhl ji za sebou. Plachta mu omotávala nohy a zpomalovala jejich postup. Nakonec ji

odhodil. Přitom se nadechl.

Ten nádech ho srazil na kolena.

Hruď se mu sevřela a stáhlo se mu hrdlo.

Jako kdyby polykal oheň.

Zvedl se a poslepu táhl Susan dál. Klopýtal a pospíchal, jak mohl nejrychleji.

Kůži mu sežehovaly plameny jako při bičování.

Nedokáže to.

Oheň.

Plameny.

Horko.

Zakopl a padl na koleno.

Ne.

Vtom se znovu zvedal – ale nikoliv sám od sebe.

„Mám tě," zašeptala mu do ucha.

Seichan.

Podepřela ho paží a zvedla ho. Špičky bot vláčel po zemi a pokoušel se znovu postavit.

Zachraptěl na ni, ale přemohl ho záchvat kašle.

Rozuměla mu.

„Nese ji Kowalski."

„Jsem tu, šéfe," ozval se Kowalski za nimi. „Tomu říkám běh. Dostal jste se na tři kroky od cílový pásky. Sice to nestačilo, ale od toho máte zatracený parťáky."

Obíhali jezero, pryč od vroucího kotle, a Gray už opět viděl o něco jasněji. Konečně byl schopen se postavit.

Seichan ho nepřestávala podpírat.

„Díky," zašeptal jí chraptivě do ucha.

Tváře měla ošklivě popálené a jedno oko opuchnutím zavřené.

„Hlavně pryč odtud," odpověděla Seichan spíše podrážděně než s ulehčením.

„Amen, sestro," zahučel Kowalski.

Gray se ohlédl k tůni. Viděl, jak se sem snáší něco ze stropu a houpá se to na provaze jako háček s návnadou.

Těžký, zabalený předmět.

„Bomba…," vydechl Gray.

„Cože?" zeptal se Kowalski nevěřícně.

„Bomba,“ zopakoval Gray hlasitěji.

Násir s nimi ještě neskončil.

„Ale sakra, to snad ne…,“ Kowalski se k nim přiblížil i se Susan přes rameno. Očividně se je pokoušel předběhnout. „Proč se mě pořád někdo snaží vyhodit do povětří?“

12.10

Zdola se ozvaly výkřiky, rozléhající se po schodišti z jeskyně.

Lisa se chtěla vrátit. Vůbec se jí nelíbilo, že opustila ostatní, ale Vigor potřeboval její pomoc rovněž.

„Otáčejte dál!“ pobídl ji. Po tvářích mu stékaly pramínky potu. Ohlédl se na schody a poté se znovu zadíval na Lisu. „Podle toho křiku hádám, že bychom si raději měli pospíšit.“

Snažili se dlaněmi odšroubovat velký bronzový čep, jehož hlavička byla ozdobena znamením kříže. Čep už trčel plných šedesát centimetrů z klenuté stěny nad dveřmi.

Kolik ještě zbývá?

Otáčeli rychleji.

Vigor při práci udýchaně ocitoval spodní nápis.

„‚Anděl Páně sestoupil z nebe a odvalil kámen‘. Nejprve jsem se snažil odvalit samotné dveře, ale to jsem rychle vzdal. Pak jsem si vzpomněl na poslední řádek. ‚Nechť se je odváží otevřít jen člověk s neochvějně pevnou a silnou vírou.‘ To byla zjevná narážka na znamení kříže. Měl jsem se mu věnovat od samého začátku.“

Ze schodů k nim doléhalo blížící se dupání.

Kowalski na ně vykřikl: „Bomba… dveře… rychle!“

„Náš pan Kowalski se umí vyjádřit stručně.“

S poslední otočkou bronzový čep konečně vypadl. Jeho váha oba překvapila a čep se s rachotem odkutálel ze schodů.

Přiběhl k nim Kowalski s bezvládně visící Susan v náručí. Když spatřil, že jsou dveře pořád zavřené, po tváři se mu rozlil výraz zklamání. „Co jste tu dělali?“

„Čekali jsme na vás,“ odpověděl Vigor a strčil do dveří.

Teď už je nic nepřidržovalo na místě, a tak se otevřely směrem ven, až narazily do stěny. Od kamenných stěn se odráželo sluneční světlo. Lisa sotva viděla, když se potácela s Vigorem k východu, aby uvolnila

místo Kowalskému se Susan.

Kowalski se protáhl dveřmi a bručel přitom: „Já myslel, že do nich Seichan zkoušela strkat. To je z toho, že má tak vychrtlý ruce."

Lisa se napřímila a několikrát zamrkala. Uvědomila si, že jsou na dně hluboké kamenné studny, široké něco přes tři metry. Její stěny se zvedaly do výšky dvoupatrového domu. Nikde žádná cesta nahoru.

Kowalski položil Susan k jedné straně dveří. „Doktorko, myslím, že nedýchá."

Lisa k ní hned přiskočila. Dnes už bylo mrtvých dost. Klekla si vedle Susan a pokusila se jí nahmatat tep. Žádný nenašla. Lisa se však odmítla tak snadno vzdát.

„Pomozte mi někdo," zvolala.

Dveřmi se vypotácel Gray se Seichan. Gray si ihned všiml toho, co Lisa dělá. „Liso…, je mrtvá."

„Ne. Nevzdám se bez boje."

„Pomůžu vám," nabídla se Seichan.

Zatímco k ní kulhala, Lisa si všimla, že jí přes blůzu ke kalhotám prosakuje čerstvá krev.

Seichan zpozorovala, kam se dívá. „Jsem v pořádku."

Gray je varoval, aby zůstávali co nejtišeji, pro případ, že by měl nablízku Násir nějaké muže. Také všem pokynul, ať se vzdálí od dveří. Obličej a paže měl pokryté puchýři a bělma očí se mu podlévala krví.

Lisa začala s usilovnou srdeční masáží, zatímco Seichan prováděla umělé dýchání. Vigor se nad nimi tyčil a modlil se.

„Doufám, že to není poslední pomazání," zašeptala Lisa a nepřestávala pumpovat.

Vigor zavrtěl hlavou. „Jen modlitba za…"

Z podzemí k nim dolehlo zadunění bomby. Země se jim otřásla pod nohama a z chodby se vyvalil oblak horkého dýmu se zbytky jedovatých výparů.

Lisa se naklonila nad Susan.

Většina toxinů vystoupala rychle šachtou studny a rozptýlila se.

„To nebylo tak hrozný," podotkl Kowalski.

Gray stále upíral oči vzhůru. „Všichni se držte."

Lisa vzhlédla, aniž přerušila srdeční masáž.

Vlevo viděla horní část hlavní věže chrámu Bayon. Pohled jí oplácely kamenné obličeje. Všechny se chvěly.

„Celé se to zřítí!“ řekl Gray.

12.16

Násir prchal se šesti svými muži přes nádvoří na druhé úrovni chrámu. Každý krok představoval novou bolestnou zkušenost. Celé tělo ho pálilo, jako kdyby ho ta ďábelská ženská pořád svírala v objetí. Momentálně ale měl jiné starosti.

Ještě se ohlédl, než vběhl pod stěnu ochozu.

Věž Bayonu se chvěla a poté se překvapivě pomalu zhroutila sama do sebe. Čtvrtina její výšky se naráz změnila v hromadu smrtících sutin ze stovky bódhisattvů. Do výšky vystřelil sloup prachu a k zemi se hroutily další a další balvany.

Jeho demoliční expert ho varoval před takovou velikostí nálože. Upozorňoval ho, že se může stát právě tohle. Ale Násir nemohl riskovat, že velitel Pierce zmizí i s trofejí.

Když se otočil, zpozoroval stranou druhý sloup kouře. Chvěl se jako kouřový signál.

Násir přimhouřil oči.

Označuje snad druhý východ z jeskyně?

12.17

Gray se dusil prachem a ve stísněném prostoru studny skoro neviděl na ostatní. Věž se zřítila a rozmáčkla jeskyni pod sebou. Z chodby se vyvalila další dávka kyselého dýmu, který vystoupal šachtou k obloze.

Gray si protřel oči a otočil se. Podíval se ke dveřím. Příkré schodiště zavalily balvany ze zhrouceného stropu.

Opřel se ramenem o stěnu a zvedl oči. Severní část studny se nebezpečně nakláněla. Měli štěstí, že nespadla a nepohřbila je všechny pod sebou. Několik kamenných bloků vyčnívalo ven jako zuby nějakého zvířete.

Studní se rozléhal kašel.

Prach se usadil natolik, aby se objevily tváře Grayových společníků.

Lisa pomohla Susan do sedu. Susan si zakrývala ústa pěstí a nepřestávala kašlat.

Vítejte zpátky na světě.

Možná se na ně konečně usmálo štěstí.

Hlas, který na ně zavolal z okraje studny, tuto možnost rychle zavrhl.

„Kohopak tu máme?“ křičel shora Násir. „Jste tam jako na talíři.“

Studnu ze všech stran lemovaly pušky, namířené dolů.

Gray se přesunul podél stěny, až narazil na Kowalského.

„Co teď, šéfe?“ zeptal se mohutný muž.

Než stačil Gray odpovědět, ozvalo se ostré zazvonění mobilu. Přicházelo shora a jeho tón zněl povědomě. Násir sáhl do kapsy a vytáhl Vigorův telefon. Zabavil ho monsignorovi, když je zajal v hotelu. Než si sedli do Sloního baru, všechny je nechal pečlivě prohledat.

Násir se podíval na displej. „Rachel Veronová.“ Naklonil se nad studnu s mobilem v ruce. „Vaše neteř, monsignore. Chtěl byste se s ní ještě rozloučit?“

Telefon zazvonil potřetí a ztichl.

„Asi ne,“ odpověděl si Násir. „Škoda.“

Gray zavřel oči a vydechl.

Násir pokračoval: „Nebo byste, veliteli Pierci, možná chtěl zavolat mé společnici Annishen. Slíbil jsem vám, že před smrtí ještě uslyšíte výkřiky svých rodičů.“

Gray ho neposlouchal. Rukou vklouzl Kowalskému za záda a pod jeho dlouhou bundu. Ten telefonát od Vigorovy neteře byl domluveným signálem, že jsou Grayovi rodiče v bezpečí.

Nebo po smrti.

V každém případě už je Násir nemá ve své moci.

Gray sevřel prsty na pažbě pistole. Kowalski zbraň málem vytrhl už na nádvoří před chrámem, když ho vyděsila ta opice. Gray ho naštěstí včas zastavil.

Násir mluvil dál: „Nebo možná zůstane osud vašich rodičů obestřený tajemstvím. Nechám vás v nejistotě, kterou si s sebou vezmete do hrobu.“

„Ty ale půjdeš první…,“ Gray vykročil kupředu, zvedl pistoli a dvakrát vypálil.

Jednou ranou zasáhl Násira do ramene a druhou do hrudi. Náraz Násira otočil a srazil do studny. Zřítil se s rozevlátýma rukama a potřísnil krví stěny.

Gray se otočil na podpatku a pokračoval ve střelbě. Zasáhl další tři muže, zatímco ostatní bezhlavě prchli. Násir za ním s výkřikem dopadl na kamenné dno. Ozval se zvuk tříštěných kostí.

Gray se rozhlédl po okraji studny. Zbraň držel stále připravenou k výstřelu. Devítimilimetrová australská pistole Metal Storm dokázala vychrlit několik nábojů ve zlomku vteřiny. Žádné pohyblivé součástky, samá elektronika.

„Liso, vezmi Násirovi Vigorův telefon a spoj se s Painterem!“

Lisa za ním začala jednat.

Gray si koutkem oka všiml Násira. Ležel na zádech s jednou paží zkroucenou pod tělem. Zlomil si ji v rameni. Ze rtů mu vycházely krvavé bublinky. Měl roztříštěná žebra. Pořád ale žil. Sledoval Graye očima plnýma děsu a zmatku.

Skapej v nejistotě, ty hajzle.

Násir konečně podlehl zraněním, vydechl naposledy a jeho pohled zeskelnatěl.

Seichan položila otázku, která v posledních vteřinách života vrtala hlavou i Násirovi. „Tak odkud jsi měl tu zbraň?“

„Domluvil jsem si to s Painterem ještě na Hormuzu. Nechtěl jsem, aby mobilizoval nějaké místní týmy, ale požádal jsem ho o drobnou laskavost. O jedinou pistoli, propašovanou na toaletu Sloního baru a připevněnou za záchodovou mísou. Věděl jsem, že Násir bude podezřívat hlavně mě a možná mě bude i pravidelně prohledávat. Ale Kowalski…“

Gray pokrčil rameny.

„Vzpomínám si,“ přikývla Seichan. „Než jsme odešli z baru, Kowalski řekl, že si potřebuje odskočit.“

„Věděl jsem, že nás před schůzkou v baru prošacují. Tohle byl nejjednodušší způsob, jak se poté dostat k nějaké zbrani. Mít ji nablízku do doby, než budou moji rodiče v bezpečí.“

Kowalski zavrčel. „Ten pitomec se měl ještě párkrát podívat na *Kmotra*.“

Ozvala se Lisa: „Mám na lince Paintera.“

Gray sevřel prsty na pistoli. „Co moji rodiče? Jsou…?“

„Už jsem se ptala. Jsou v bezpečí a nic jim není.“

Gray dlouze vydechl úlevou.

Díky bohu.

Odkašlal si. „Raději řekněte Painterovi, ať zřídí karanténní zónu do vzdálenosti nejméně patnáct kilometrů od zřícenin."

Gray si představil jedovatý oblak, bezpochyby bohatý na Jidášův kmen. Brána byla otevřená pouhých dvacet minut a poté ji vydezinfikovala a jednou provždy přibouchla Násirova bomba. Aspoň něco. Kolik Jidášova kmene ale stačilo proniknout ven?

Gray se ohlédl na Susan, která se krčila u dveří pod dohledem Kowalského. Uspěla? Gray si dobře uvědomoval přítomnost všech ostatních lidí ve studni. Každý z nich nemalou mírou přispěl k tomu, že došli až sem. Ale nebyly všechny oběti nakonec zbytečné?

Lisa oznámila: „Na karanténě už se pracuje."

Gray se nepřestával rozhlížet po vrcholu studny s namířenou pistolí. Někde venku se pořád vyskytovala armáda Bratrstva. „Tak povězte Painterovi, že bychom potřebovali pomoc."

Předala vzkaz a spustila ruku s telefonem. „Říká, že pomoc už je na cestě. Prý se máte podívat k nebi."

Gray poslechl. Sytá modř odpolední oblohy se hemžila sokoly s doširoka roztaženými křídly. Byly jich tu desítky a přilétali ze všech směrů. Tihle dravci ale byli vyzbrojeni poloautomatickými puškami.

Gray natáhl ruku za sebe a požádal Lisu o mobil.

Lisa mu ho vložila do dlaně.

Gray si přitiskl telefon k uchu. „Já myslel, že jsme se shodli na tom, že neproběhne žádná místní mobilizace."

„Veliteli, dvanáct kilometrů nad povrchem není zrovna *místní* mobilizace. Kromě toho jsem váš nadřízený, nikoliv obráceně."

Gray se rozhlížel po nebi.

Úderný tým se řítil k rozvalinám v útočné formaci. Každý voják měl na zádech bezmotorový kluzák s křídly, připomínající miniaturní stíhačku, který umožňoval provádět výsadek ve velké výšce.

Klesali dolů.

Snášeli se ve spirálách.

Pak na dané znamení zatáhli za pojistná lanka padáků a odvrhli křídla. V poslední fázi sestupu se jim nad hlavou otevřely padáky a všichni se snesli k zemi jako tanečníci v pečlivě nacvičeném vystoupení.

Jejich dramatického příletu si všimli i ostatní. Gray slyšel dusot bot na kamenech. Většina žoldáků Bratrstva utíkala pryč. Gray si představoval, jak odhazují černé barety do popelnic a mizejí odtud.

Všichni ale nebyli tak zbabělí.

Ozvalo se několik výstřelů. Přestřelka začala pomalu, ale po chvíli se rozhořela se zuřivou prudkostí. Trvala celou minutu. Nad studnou přeletěl další kluzák, jehož pilot střílel už ze vzduchu. Poté se objevil další, jehož pilot měl zvednuté nohy, jak se chystal přistát na sutinách. Všude kolem studny k zemi padala těla mužů, kteří se sem patrně vydali podle signálu mobilu v Grayově ruce.

Nad zídkou studny se náhle objevil jakýsi muž, trochu moc rychle.

Gray už ho málem zastřelil, když tu si všiml znaku na kombinéze.

Americké letectvo.

„Jste tu všichni v pohodě?“ zeptal se voják s australským přízvukem a odepnul si padák.

Lisa se protáhla kolem Vigora a v hlase jí zazněl úžas. „Rydere?“

Australan se na ni zubil. „Ten váš přítel…, Painter, skvělý chlapík! Dovolil mi, abych se svezl s ostatními. Není to sice jako lezení po elektrifikované síti s kanibaly…, ale to se nedá nic dělat.“

Někdo na něj zavolal.

Ryder mu odpověděl pokynem ruky a znovu se podíval dolů. „Vydržte! Žebříky už jsou na cestě!“ Zmizel za okrajem.

Gray nepřestával hlídat svoji skupinu s pistolí v ruce.

Nic víc nemohl dělat.

Kromě jedné poslední věci.

Znovu si pozvedl telefon k uchu. „Řediteli?“

„Ano?“

„Děkuji, že jste mě neposlechl, pane.“

„Proto tu jsem.“

19. kapitola

ZRÁDCE

14. ČERVENCE, 10.34
BANGKOK, THAJSKO

O týden později stála Lisa u okna pokoje v soukromé nemocnici kousek od Bangkoku. Nevelké dvoupatrové zařízení a jeho přepychové zahrady s papájovými stromy, kvetoucími lotosy a tryskajícími fontánami obklopovaly vysoké stěny. Cestičky doplňovalo několik soch Buddhy zahaleného v šafránově žlutém rouchu, od nichž se do vzduchu zvedal kouř z ranních modlitebních tyčinek.

Za dnešního úsvitu se Lisa také pomodlila.

O samotě.

Za Monka.

Okno bylo poprvé za týden otevřené. Karanténa končila. Zhluboka vdechla vůni jasmínových a pomerančovníkových květů. Za stěnami nemocnice slyšela zvuky vesnického života: tiché bučení volů, brebentění dvou starších žen procházejících bránou, těžké kroky slona táhnoucího kládu a – nejlepší ze všeho – smích neviditelných dětí, jasný jako sluneční svit.

Zvuky života.

Jak blízko byli úplnému konci?

„Víš," ozval se za ní hlas, „že když takhle stojíš před oknem, slunce ti prosvětluje tu nemocniční košilku a nechává jen malý prostor představivosti? Ne že bych si stěžoval."

Radostně se otočila.

O dveřní sloupek se opíral Painter s kyticí žlutých růží zabalených v

papíru. Její nejoblíbenější květiny. Na sobě měl oblek bez kravaty, byl čerstvě oholený a vymydlený. Za týden v tropech se trochu zbavil bledosti způsobené dlouhodobým pobytem v podzemním doupěti Sigmy a do modrých očí se mu vrátila jiskra.

„Myslela jsem, že se vrátíš až pozdě večer," řekla a ustoupila od okna.

Vešel do místnosti. Na rozdíl od sterilního prostředí většiny nemocničních pokojů mělo toto soukromé zařízení místnosti obložené týkovým dřevem. Také je zdobily vázy s květinami a dokonce i dvě akvária s malými oranžovočervenými rybičkami.

„Schůzka s kambodžským ministerským předsedou byla odložena na příští týden. A pravděpodobně nebude ani nutné, aby k ní vůbec došlo. Za pár dní zrušíme i tamější karanténu."

Lisa přikývla. Práškovací letadla postříkala přilehlé oblasti slabým roztokem dezinfekčního činidla. Rozvaliny Angkor Thomu jím byly prolity skrz naskrz. V karanténních táborech pro uprchlíky se sice objevilo pár případů, ale všechny dobře reagovaly na léčbu.

Lék zabíral.

Susan pobývala v jiném nemocničním křídle pod nejpřísnějším dohledem, ale i tato opatření se ukazovala být zbytečná. Opravdu se stala lékem a musela kvůli tomu projít ohněm. Poté v ní už nezůstala ani stopa po jakékoliv formě viru, ať už *cis* nebo *trans.* Všechno zmizelo.

Až na ten lék.

Vyšlo najevo, že se nejedná o protilátku, enzym ani bílé krvinky, ale o bakterii. O tutéž sinici, která způsobovala její světélkování.

Druhé vystavení účinkům toxinu sinici znovu změnilo a uzavřelo její životní cyklus. Tento organismus nyní při pozření či naočkování produkoval blahodárné sloučeniny, které ničily veškeré nebezpečné bakterie vytvořené Jidášovým kmenem a zbavovaly těla pacientů i samotného viru.

Léčba vyvolávala příznaky podobné lehké chřipce, po jejichž přečkání se člověk stal imunní vůči další infekci. Zdálo se, že sinice zároveň účinkuje jako vakcína u zdravých jedinců, podobně jako Salkova očkovací látka proti obrně. Nejlepší ze všeho však bylo, že se tato sinice snadno pěstovala. Její vzorky byly rozeslány do laboratoří po celém světě. Došlo k ustavení rozlehlých karanténních zón, aby se vymýtila všechna potenciální ložiska choroby a pandemie se zdusila v zárodku.

Zdravotnické organizace pečlivě sledovaly, zda se někde neobjeví další případy.

„A co Vánoční ostrov, kde to všechno začalo?“ zeptala se Lisa a posadila se na okraj postele.

Painter nahradil několik vadnoucích květin svými růžemi. „Vypadá to dobře. Mimochodem, četl jsem několik dokumentů, které tvůj kamarád Jessie ukradl z jachty, než se potopila. Když Bratrstvo odplouvalo z Vánočního ostrova, zřejmě vypustilo na návětrné straně do moře dezinfekční prostředek. Ne že by chtěli někomu nezištně pomáhat. Jen se snažili zahladit stopy a zmařit snahy případné konkurence.“

„Myslíš, že tím tedy zabránili možnosti dalšího výskytu těch toxických sinic?“

Painter pokrčil rameny, přikročil k posteli a sedl si vedle ní. Vzal ji za ruku – nikoliv vědomě, jen na základě reflexu, což byl přesně ten důvod, proč ho tak milovala.

„Těžko říct,“ odpověděl. „Nad ostrovem se přehnal tajfun. Okolní vody monitorují mořští biologové pod vedením doktora Richarda Graffa. Poté, co nám tak pomohl s těmi kraby…, napadlo mě, že si zaslouží určitou pozici.“

Lisa mu stiskla ruku. Zmínka o Graffovi Lise jen připomněla Monka. Povzdychla si a zadívala se na rybičky v akváriu.

Painter ji objal paží kolem ramen a přitáhl ji k sobě. Poznal, na co Lisa myslí. Jeho hlas zjihl a na okamžik ztratil obvyklou hravost.

„Víš, že jsme vyslechli všechny lidi, kteří přežili zkázu *Paní moře.*“

Neodpověděla, jen mu položila ruku kolem pasu. Věděla, že zprávy, které se jí Painter chystal sdělit, nebudou dobré.

Na ostrově stále platila vyhlášená karanténa, organizovaná společně Austrálií a Spojenými státy. Australským výsadkovým jednotkám se podařilo provést evakuaci hořící lodi, než se potopila. Většina z výsledků Bratrstva nyní spočívala v hloubce tři set metrů a představovala nový přírůstek v domovině dravých olihní, kvůli nimž by případný pokus o potopení se k vraku byl velice nebezpečný. Olihně byly určeny jako nový drah rodu *Taningia* a na památku Susanina manžela dostaly jméno *Taningia tunis.*

Včera Lisa telefonicky hovořila s Henrim a Jessiem v táboře na Pusatu. Přežili a podařilo se jim s pomocí kanibalů zachránit většinu pacientů i zaměstnanců Světové zdravotnické organizace. Všichni pod-

stupovali léčbu a zatím se jim dařilo dobře. Jedinou výjimku představovali pacienti, kteří upadli do horečného šílenství. Jejich poškození mozku se zdálo být nezvratné. Většina z nich zahynula spolu s potápějící se lodí. Zároveň se nezachránil ani jediný člen týmu Bratrstva.

Snad s výjimkou jednoho.

Jessie vyprávěl Lise o tom, jak při evakuaci jachty narazil na zamčenou kajutu, z níž slyšel dětský pláč. Dostal se dovnitř včas, aby je odvedl do bezpečí, a děti mu řekly o podivném andělu, který pro ně přišel a všechny je odvedl do bezpečí této kabiny. Onen anděl pak odlákal pryč skupinu běsnících šílenců, před nimiž prchal jako živá návnada.

Děti anděla podrobně popsaly.

Žena s dlouhými černými vlasy, v hedvábných šatech a mlčenlivá jako hrob.

Surina.

Poté zmizela.

Painter pokračoval: „Vyslechli jsme i všechny osoby v táboře."

„Ohledně Monka," zašeptala.

„Jeden z lékařů se ukrýval na palubě jachty. Měl dalekohled a sledoval váš únik v *Mořské šipce.* Viděl, jak Monk padá do vody, jak ho zavaluje síť a jak ho stahuje do hlubin." Painter se odmlčel a unaveně si povzdychl. „Poté už se nevynořil."

Lisa zavřela oči. Cítila, jak v ní cosi puklo, a zaplavil ji palčivý smutek. Omámeně zavrtěla hlavou. Pořád doufala, že třeba nějakým zázrakem… Proto si dnes venku klekla před jedním z Buddhů.

Modlila se, aby byl Monk pořád naživu.

„Je mrtvý," vydechla a konečně si sama přiznala tuto pravdu.

Ach, Monku…

Přitiskla se blíž k Painterovi a její slzy mu promáčely košili. Svírala ho prsty, jako kdyby se potřebovala ujistit, že je opravdu u ní. „Už jsi to sdělil Kat?" zeptala se a položila mu hlavu na rameno.

Painter neodpovídal.

Lisa cítila, jak se chvěje.

Už jí to řekl.

Odtáhla jeho ruku ze svého ramene a políbila ho na dlaň.

Promluvil šeptem, chraptivě a zajíkavě: „Už nikdy mě neopouštěj."

Lisa si vzpomněla, proč se vydala na tuto misi. Aby zhodnotila svůj život mimo Painterův stín. Aby zjistila, jak se jejich životy doplňují –

po profesionální i osobní stránce.

Nyní už znala odpověď.

Přežila všechno od útoků lidojedů po mučení z rukou šílenců.

Věděla, že je dost silná, aby se o sebe postarala sama.

Ale…

Zvedla hlavu, políbila ho na rty a zašeptala:

„Patřím k tobě."

12.02

Gray prošel po pěšině v nemocniční zahradě. Převlékl se do džínů, bot a plandavého trička s tropickým motivem. Bylo příjemné zase vystřídat nemocniční košili normálním oblečením. Také si užíval pobyt venku na slunci, i když se mu pořád špatně dýchalo a slunce ho bodalo do citlivých očí. Ještě nebyl plně uzdravený, ale díky své neklidné povaze si po týdnu uvnitř připadal jako v kleci a začínal být notně podrážděný.

Zrychlil a prodloužil krok. Obešel celou zahradu kolem budovy. Nechtěl žádná překvapení.

Tohle si připravoval celé poslední tři dny a nyní se harmonogram musel posunout. Přímo před ním se objevila brána.

Mohli odejít, ale směli jen do okolní vesnice.

Za rohem vysokého živého plotu Gray objevil malý výklenek – soukromý oltář s tlustým Buddhou v červeném hedvábí. Na zemi leželo několik tyčinek, ale kouř momentálně vycházel z jiného zdroje.

O Buddhu se opíral Kowalski, který měl položenou dlaň na holé hlavě sochy. Vytáhl z úst doutník a vyfoukl hustý oblak dýmu.

„To je ono…," vydechl se zdráhavým uspokojením. „Kde jste sehnal… ále, nic." Gray k němu natáhl ruku. „Podařilo se vám získat to, oč jsem žádal?" Kowalski zamáčkl doutník o Buddhovo rameno.

I Gray se trochu zamračil nad tím svatokrádežným činem.

„Jo, ale k čemu to všechno chcete?" zeptal se Kowalski a zvedl balíček zabalený v papíru. „Podplatil jsem sestru, když mě omývala houbičkou. Samozřejmě ta sestra byla chlap. Ale podařilo se mu koupit to, co jste chtěl."

Gray převzal balíček a obrátil se k odchodu.

Kowalski si založil ruce na hrudi a svraštil zklamaně čelo. Dokonce

si i podrážděně povzdychl.

Gray se vrátil. „Co se děje?“

Kowalski otevřel ústa, ale zase je zavřel.

„Copak?“ zatlačil na něj Gray.

Kowalski mávl rukama. „Zaprvé…, no, po celou dobu jsem se nedostal k tomu, abych si jedinkrát vystřelil. Ani z pušky, ani z pistole, a dokonce ani z dětský bouchačky! To jsem mohl být stejně dobře ve službě doma ve Státech. Za všechny ty potíže jsem dostal jen hromadu jehel zapíchnutých do zadku.“

Gray na něj chvíli užasle civěl. To byla nejdelší řeč, jakou kdy Kowalski pronesl. Toto téma ho zjevně trápilo.

„Jenom chci říct…,“ vyhrkl Kowalski rozhořčeně.

Gray si povzdychl. „Pojďte se mnou.“ Vydal se k bráně. Opravdu tomu chlapíkovi něco dlužil.

Kowalski ho následoval. „Kam jdeme?“

Gray ho odvedl před nemocnici. Hlídači v bráně jim kývli na pozdrav. Gray si zastrčil balíček pod paži a vytáhl peněženku. Vyndal z ní bankovku a podal ji Kowalskému.

„Co mám dělat s deseti dolary?“ zeptal se Kowalski.

Gray udělal ještě pár kroků před bránu a ukázal o kus dál na silnici, kde se činila pracovní četa v thajském stylu. Čtyři muži a dvě zvířata.

„Podívejte…, sloni,“ řekl Gray.

Kowalski se podíval na prašnou cestu, na desetidolarovku ve své ruce a znovu na slony. Pusa se mu roztáhla od ucha k uchu. Vyrazil, ještě se otočil a pokoušel se najít nějaká slova díků, ale nepodařilo se mu to, a tak jen pokračoval v cestě.

„Jasně, projedu se na slonu…“ Zamával rukou. „Hej, vy tam! Bimbové!“

Gray se obrátil a vrátil se dovnitř.

Chudák slon.

12.15

Vigor odpočíval v posteli. Na nose měl posazené brýle na čtení a na nočním stolku ležela hromada knih, které ohrazovaly malé akvárium. Z druhé strany postele si shromažďoval vystřižené články o andělském písmu, o Marku Polovi, o dějinách Khmérů a o rozvalinách Angkoru.

Zrovna si už počtvrté pročítal výzkumnou zprávu, na niž ho upozornil Gray, která vyšla v roce 1994 v časopise *Science* a zabývala se souvislostí mezi lidským jazykem a kódem DNA.

Fascinující…

Pohyb u otevřených dveří ho přiměl zvednout oči. Viděl, jak kolem prochází Gray. „Veliteli Pierci!“ zavolal.

Gray se zastavil, podíval se na hodinky a nahlédl dovnitř. „Ano, monsignore?“

Vigora jeho formalita překvapila. Gray byl z něčeho nervózní. Kývl na něj, ať jde dál. „Pojďte na chvilku dovnitř.“

„Zrovna jsem chtěl… Mohu opravdu jen na chvilku.“ Vstoupil do pokoje. „Jak se cítíte?“

„Dobře.“ Vigor mávl nad podobnými otázkami rukou. „Četl jsem ten článek. Neuvědomoval jsem si, že jsou aktivní jen tři procenta našeho genomu a že plných devadesát sedm procent nekóduje vůbec nic. Když ale tuto odpadní DNA projeli kryptologickým programem, našli i tady útržky jakéhosi jazyka. Úžasné.“ Vigor si sundal brýle. „Grayi, co kdybychom tomu jazyku porozuměli?“

Gray přikývl. „Některé věci možná budou napořád nad naše síly.“

Vigor se trochu zamračil. „Tomu v žádném případě nevěřím. Bůh by nás neobdařil velkým mozkem, kdyby nechtěl, abychom ho používali. Jsme předurčeni ke kladení otázek, k pátrání, k touze po porozumění vesmíru kolem nás i v nás.“

Gray se znovu nenápadně podíval na hodinky. Nechtěl vypadat nezdvořile.

Vigor se rozhodl, že ho přestane trápit. Zjevně měl něco v plánu. „Přejdu k věci. Vzpomínáte si, jak jsem se v té kryptě pod chrámem Bayon zmínil o tom, že andělské písmo – možná psaná forma toho neznámého genetického jazyka – může být Božím slovem, které nás předurčuje k čemusi většímu, snad k čemusi ukrytému v oněch devadesáti sedmi procentech genomu, který považujeme za odpad? Co když ale nejde o žádný odpad? Možná jsme dokonce i zahlédli náš větší potenciál.“

„Jak to myslíte?“

„Ta žena Susan. Třeba její transformace představovala ukázku, jak vypadá skutečný překlad andělského písma.“

Vigor četl v Grayově tváři nevíru, ale zvedl ruku. „Dnes ráno jsem

mluvil s Lisou. Zmínila se o tom, že podle ní byl Susanin mozek energií sinic vystavených slunečnímu světlu plně aktivován, včetně těch Částí, které jinak zůstávají nečinné. Připadá mi zajímavé, že je aktivní jen malá část naší genetické informace a současně používáme jen malou část mozku. Nemáte pocit, že je to divné?“

Gray vyhýbavě pokrčil rameny. „Možná.“

Vigor pokračoval: „Co když andělské písmo mapuje náš plný potenciál, který dosud nevyužíváme a který čeká, až ho probudíme? Podle knihy Genesis nás Bůh stvořil ke svému obrazu. Co když je ale ten obraz dosud schovaný v dřímajících oblastech našich mozků a v andělském jazyku naší odpadní DNA? Třeba se ten dávný pisatel, který do stěn krypty pod chrámem Bayon vyryl ono světélkující písmo, také pokoušel pochopit naše schopnosti. Sám jste poznamenal, že ten zápis byl neúplný a že mu chyběly různé části.“

„To je pravda,“ připustil Gray. „A rozhodně nastolujete zajímavé domněnky, které stojí za další prozkoumání, ale nevím, jestli někdy poznáme celou pravdu. Susan se vrátila k normálu a od Paintera jsem slyšel, že se speciálnímu týmu podařilo proniknout sutinami ke kryptě v základech Bayonu. Některé stěny sice zůstaly nedotčeny, ale kyselina z Násirovy bomby z nich vyhladila všechny nápisy. Z toho písma nic nezůstalo.“

Vigora to zklamalo. „To je škoda. Přesto si říkám, že jsme dole v jeskyni nenašli jednu věc.“

„Jakou?“

„Vaši želvu,“ odpověděl Vigor. „Domníval jste se, že ta krypta možná ukrývá nějaké hlubší tajemství, jež představuje inkarnaci boha Višnu.“

„Možná šlo jednoduše o Jidášův kmen. O to světélkující jezírko. I vy jste odhadoval, že na něj pravděpodobně staří Khmérové náhodou narazili a usoudili, že se jedná o sídlo nějakého boha. Možná i Višnu.“

Vigor hleděl na Graye. „Nebo jsme prostřednictvím Susan mohli zahlédnout ono větší tajemství, andělský či bohu podobný potenciál ukrytý v našich nitrech.“

Gray pokrčil rameny. Očividně se tím nehodlal dál zabývat. Jak ale Vigor doufal, všiml si u mladého muže mírně nakrabaceného obočí. Zvědavost. Chtěl, aby si Gray uchoval otevřenou mysl.

Zároveň ale viděl, že Graye momentálně naléhavěji zaměstnává něco

jiného. Pokynem ruky ho propustil.

Když Gray vykročil ke dveřím, ještě za ním Vigor zavolal: „Pozdravujte ode mě Seichan."

Gray klopýtl, zamračil se a vyšel na chodbu.

Vigor si znovu nasadil brýle ke čtení.

Ach, sladké mládí…

12.20

Gray podal šálek kávy strážnému před Seichaninými dveřmi, „Je vzhůru?"

Mladý podporučík s plavými vlasy, pocházející z Peorie, pokrčil rameny. „Nevím."

Gray zatlačil do dveří. Podporučíkova služba byla nudná. Pacientka dostávala takřka nepřetržitě sedativa od chvíle, kdy se podrobila druhé operaci střelné rány. Její zranění se znovu otevřelo a došlo i k vnitřnímu krvácení.

To všechno proto, že zachránila Grayovi život.

Vzpomněl si na její paže, které ho nesly, i na bolest v její tváři pokryté puchýři a opuchlém oku. Nevěděl ale, že při návratu pro něj málem zemřela.

Vstoupil do místnosti.

Ležela s rozpaženýma rukama připoutanýma k posteli.

Měla na sobě nemocniční košili a byla přikrytá dekou.

Místnost, určená pro pacienty s duševními poruchami, byla sterilní a chladná. Jediný nábytek představovala postel a stolek na kolečkách, který stál momentálně přiražený ke zdi. Vysoké úzké okno bylo zabedněno ocelovými okenicemi.

Seichan se při jeho příchodu pohnula a otočila hlavu. Rysy jí ztvrdly a sklopila oči. Styděla se za svou nehybnost. Vzápětí v ní vzplála zlost, která překryla všechno ostatní. Zakroutila jedním připoutaným zápěstím.

Gray k ní přistoupil a sedl si na okraj postele.

„I když moji rodiče žijí," přešel rovnou k věci, „neznamená to, že ti odpouštím. Že ti vůbec někdy odpustím. Ale dlužím ti laskavost. Nenechám tě zemřít. Takhle ne."

Vytáhl z kapsy klíče k poutům a natáhl se po jejím zápěstí. Cítil, jak

se jí pod jeho dotykem zrychlil pulz.

„Ráno tě posílají do Guantánama," dodal.

„Já vím."

A stejně jako Gray věděla také to, že se jedná o rozsudek smrti. Pokud ji rovnou nepopraví, nějakým způsobem ji zavraždí Bratrstvo, aby ji umlčelo, případně některá z jiných zpravodajských služeb. Izraelský Mossad stále neodvolal rozkaz k její likvidaci.

Gray zasunul klíč do zámku a otočil jím. Pouta se s cvaknutím otevřela.

Seichan se posadila. Ve tváři se jí pořád zračila podezřívavost.

Natáhla osvobozenou ruku, aby jí dal klíč. Očividně ho zkoušela.

Podvolil se. Když si rozepínala druhá pouta, Gray položil na postel balíček od Kowalského.

„Mám tu tři sady oblečení: stejnokroj zdravotní sestry, místní oděv a nějaké maskáče. Taky tu je trochu thajské hotovosti. Osobní doklady jsem takhle narychlo zařídit nemohl."

Seichan si uvolnila druhou ruku. Otočila se k němu a mnula si zápěstí.

Za dveřmi se ozvalo tlumené žuchnuti dopadu těla na zem.

„Jo, a taky jsem omámil dozorce."

Střelila pohledem ke dveřím a pak se znovu zadívala na něj. Zajiskřilo se jí v očích. Než se mohl pohnout, vrhla se po něm, popadla ho za límec a přitáhla k sobě. Tvrdě ho políbila. Její rty se rozevřely a Gray ucítil sladce lékařskou chuť.

Instinktivně se odtáhl. Nepřišel sem, aby…

Ale, k čertu s tím…

Položil jí dlaň na zátylek a přitiskl ji k sobě. Aniž by ho pustila, vylezla si na něj a spustila nohy na podlahu. Otočil se a padl na záda.

Slyšel cvaknutí pout.

Zvedla se nad ním.

Pravé zápěstí měl připoutané k posteli.

Vzhlédl právě včas, aby viděl, jak se mu k tváři blíží její loket.

Rána mu přimáčkla hlavu k polštáři. Na rtech cítil chuť krve.

Skočila na něj a sedla si mu na hruď. Přimáčkla ho k posteli a zvedla pěst. Volnou paží se jí pokusil zablokovat ránu. Naklonila hlavu ke straně. „Musí to vypadat přesvědčivě, jinak půjdeš do Guantánama ty, za zradu."

Měla pravdu.

Gray spustil paži.

Tvrdě ho udeřila a rozsekla mu ret. V hlavě mu zazvonilo. Protřepala si ruku a znovu se napřáhla.

„A tahle je za to, žes mi nevěřil," řekla a uštědřila mu další ránu.

Z nosu se mu spustila krev. Na okamžik ztratil vědomí, ale znovu se probral.

Sklonila se k němu a zašeptala mu do ucha: „Vzpomínáš si na ten slib, který jsem ti dala na samém začátku?"

„Na jaký?" Otočil hlavu ke straně a odplivl si.

„Že až bude po všem, odhalím ti totožnost špiona."

„Ale žádný špion tu nebyl."

„Jsi si tím tak jistý?"

Zadívala se mu do očí. Najednou ho přepadly pochyby.

Narovnala se a udeřila ho loktem do oka.

„Kristepane!"

„Pěkně ti to opuchne." Promnula si rty a prohlížela si ho jako malíř, který hodnotí svoje rozdělané dílo. Pak řekla: „Já jsem ten špion, Grayi."

„Cože…?"

„Špion nastrčený do Bratrstva."

Uhodila ho pěstí do druhého oka. Na zlomek vteřiny mu zčernalo zorné pole.

„Patřím k těm hodným, Grayi. Copak jsi na to ještě sám nepřišel?"

Gray ležel napůl omráčený jejími slovy i údery.

„Dvojitá agentka?" zachraptěl nevěřícně. „Před dvěma lety jsi mě střelila. Z bezprostřední blízkosti a do hrudi."

Znovu napřáhla pěst. „Věděla jsem, že máš tekuté tělní brnění. Nikdy jsi nepřemýšlel o tom, jak to, že jsem ho měla taky? Mysli trochu, Grayi."

Uhodila ho a sáhla mu na kořen nosu. Zjevně přemítala, jestli mu ho má zlomit.

„A ta antraxová bomba ve Fort Detricku?" zeptal se.

„Ta už byla sterilní. Nefunkční. Měla jsem v úmyslu svalit vinu na tvůrce bomby."

„Ale… co ten kurátor v Benátkách?" vyhrkl. „Chladnokrevně jsi ho zabila."

Zaryla mu do levé tváře nehty a udělala mu pálivé škrábance. „Kdybych to neudělala, zmasakrovali by celou jeho rodinu včetně ženy a dcery.“

Gray zamrkal bolestí a podíval se na ni. Měla odpověď na všechno.

Seichan se napřímila a přejela si dlaní vlasy. Oči upírala na jeho nos. „Nehodlám přestat… po pěti letech, když jsem tak zatraceně blízko zjištění, kdo Bratrstvo vede.“

Znovu proti němu vyrazila pěstí, ale tentokrát ji chytil za zápěstí.

Napřela se do něj plnou váhou.

„Seichan…“

Shlížela na něj a namáhala svaly. V očích jí plál oheň, jako kdyby ji něco bolelo. Jejich pohledy se střetly. Zkoumavě a pátravě se na něj zadívala. Zdálo se, že nenachází to, co hledá. Na zlomek vteřiny jí očima proběhlo zklamání. Také lítost…, možná osamělost. Pak to zmizelo.

Uhodila ho druhým loktem do ucha. Před očima se mu vyrojily hvězdičky. Pustil ji. Slezla z něj a postavila se vedle postele.

„To bude stačit,“ zamumlala a odvrátila se.

Shodila ze sebe nemocniční košilku a rychle se oblékla do sesterského stejnokroje včetně cudného hedvábného šátku, který zakryl její téměř zhojenou tvář. Stála zády k němu.

„Seichan?“

Jakmile se oblékla, nepromluvila ani slovo a vykročila ke dveřím. Neotočila se, jen ho šeptem požádala o poslední věc, jako kdyby k němu házela jakési záchranné lano.

„Důvěřuj mi, Grayi. Aspoň trochu. Zasloužila jsem si to.“

Než stačil odpovědět, odešla. Dveře se za ní zavřely.

Důvěřuj mi…

A Gray jí proti své vůli opravdu věřil.

Pohnul se na posteli. Tvář ho bolela a kolem oka se mu tvořil otok.

Uplynulo patnáct minut. Dost na to, aby stačila uniknout.

Konečně se u dveří objevil Painter a vstoupil dovnitř.

„Máte to?“ zeptal se ho Gray.

„Odposlech zaznamenal všechno.“

„Je možné, že říkala pravdu?“

Painter se zamračil a ohlédl se ke dveřím. „Je to výborná lhářka.“

„Třeba musí být, aby přežila uvnitř Bratrstva.“

Painter mu otevřel pouta. „V každém případě nám pasivní indikátor,

který jsme jí při operaci vložili do břicha, umožní sledovat její pohyby.“

„Co když ho Bratrstvo objeví?“

„Indikátor je z plastového polymeru, který není vidět ani na rentgenu. Nikdy se jim ho nepodaří najít.“

Pokud ji nerozřežou.

Gray vstal. „Tohle není správné a vy to víte.“

„Jednalo se o jedinou možnost, aby nám ji vláda povolila pustit.“

Gray si vzpomněl na Seichaniny oči, kterýma se vpíjela do jeho.

Věděl dvě věci.

Nelhala mu.

A ani nyní není zdaleka volná.

Epilog

11. SRPNA, 8.32
TAKOMA PARK, MARYLAND

„Po té opravě vypadá moc pěkně," řekl Gray.

Otec právě leštil kapotu thunderbirdu hadříkem s naneseným voskem. Vyzvedli kabriolet ze soudní úschovy a odvezli ho na korbě odtahového vozu. Painter zařídil jeho restaurování v nejlepší opravně v celém Washingtonu. Grayův otec dostal vůz zpátky minulý týden, ale Gray ho viděl dnes poprvé.

Otec o pár kroků ustoupil a založil si ruce v bok. Měl na sobě tílko s olejovými skvrnami a dlouhé bermudy, v nichž bylo vidět jeho novou protézu, další dárek od Sigmy, podle návrhu DARPY, který vypadal obzvlášť realisticky. Otce ale momentálně nezajímala noha.

„Co si myslíš o těch nových kolech, Grayi? Nejsou tak hezká jako moje staré kelseyky, co?"

Gray přistoupil k otci. Ta kola mu připadala stejná. „Máš pravdu," řekl nicméně. „Tahle stojí za houby."

„Hm," pronesl jeho otec vyhýbavě. „Jenže jsem je dostal zadarmo. Ten tvůj Painter je docela formát."

Gray vycítil, kam celá konverzace směřuje. „Tati…"

„Mluvili jsme o tom s tvou matkou," dodal otec a stále přitom upíral oči na kola vozu. „Myslíme si, že bys měl zůstat u Sigmy."

Gray se poškrábal na hlavě. Už měl v kapse sepsanou výpověď. Když se vrátil z Kambodže, našel otce v nemocnici s hrudí popálenou od elektroparalyzéru. Matka nosila ruku v pásce, protože utrpěla menší zlomeninu zápěstí. Nejhorší však byl monokl, který měla na oku.

To všechno kvůli němu.

Málem se v nemocnici složil.

Jak může zajistit rodičům bezpečnost, pokud bude pokračovat? Bratrstvo jistě zná jeho totožnost a ví, kde najít jeho rodinu. Jedinou možnost představovala výpověď. Painter se ho pokoušel ujistit, že Bratrstvo

nic nepodnikne. Odplata a pomsta nebyly v jejich stylu. A v případě budoucích misí se rodiče vždy přesunou do bezpečí, než Gray odjede.

Jenže některé mise se zjevují jako blesk z čistého nebe v podobě postřeleného motorkáře na příjezdové cestě.

Proti tomu se nedalo nic podniknout.

„Grayi," naléhal otec, „tvoje práce je důležitá. Nesmíš dovolit, aby tě zastavily starosti o nás."

„Tati…"

Otec pozvedl ruku. „Svoje jsem ti řekl. Rozhodni se sám. Já si musím rozmyslet, jestli se mi tahle nová kola líbí nebo ne."

Gray se začal odvracet.

Otec ho chytil jednou rukou za rameno a přitáhl k sobě. Stiskl ho a trochu ho od sebe odstrčil. „Běž se podívat, co matka připaluje k snídani."

Gray se vydal k zadním dveřím domu, z nichž právě matka vycházela.

„Ach, Grayi, zrovna jsem mluvila telefonem s Kat. Prý za ní dopoledne jdeš."

„Cestou do práce se u ní stavím. Mám na verandě pár Monkových věcí. Táta mi dovolil, abych si půjčil jeho kabriolet, takže odpoledne pro Kat vyřídím i nějaké pochůzky."

„Já vím, že pohřeb bude až za dva dny, ale mám nějaké koláče. Nemohl bys jí je taky odnést?"

„Koláče?" zeptal se Gray pochybovačně.

„Neboj se. Koupila jsem je v našem pekařství. Ach, a taky tu mám pár hraček pro Penelopu. Našla jsem tenhle krásný svetřík se slony a…"

Gray jen přikyvoval. Věděl, že toho matka nakonec nechá.

„Jak se Kat drží?" uzavřela nakonec.

Gray zavrtěl hlavou. „Některé dny jsou lepší, jiné horší." *A většina jich nestojí za nic.*

Matka si povzdychla. „Dojdu pro ty koláče. Když jsem Kat viděla naposled, byla hubená jako lunt, chudák holka."

Za chvíli už Gray držel sáček z pekařství s balíčkem koláčů. Vydal se domem k přední verandě. Vyšel ven a zamířil k hromadě krabic s celým obsahem Monkovy skříňky a pár věcmi z Grayova bytu.

Musí dopravit do pohřební síně ještě jednu zásilku. Ten miliardář Ryder Blunt vrátil Monkovu protézu, kterou musel nakonec z křídla

svého letadla odříznout. Kat se na ni odmítala byť jen podívat a Gray jí to neměl za zlé. Požádala ho nicméně, aby umělou ruku přidal do prázdné rakve, kterou spustí na Arlingtonském národním hřbitově do země. Každý také měl přinést nějaký upomínkový předmět, určený k vložení do rakve.

Gray našel kopii Monkova oblíbeného filmu. Monk ho nechal u Graye doma po večeru stráveném nad pizzou a popkornem. *Sound of Music*. Monk ho znal nazpaměť a prozpěvoval si k němu, zatímco houpal Penelopu na klíně. Byl to ten nejlaskavější muž, jakého Gray kdy znal.

Stal by se z něj skvělý táta.

Gray přešel k houpacímu křeslu a vytáhl z kapsy písemnou výpověď, přeloženou natřikrát a trochu pomačkanou. Vyrovnal záhyby papíru mezi palcem a ukazováčkem. Kéž by si o tom mohl promluvit s Monkem.

Když si sedl, zaslechl od krabic jakýsi šramot.

Veverky jsou čím dál drzejší.

Kruci, ty koláče…

Vstal a přistoupil ke krabicím. Hluk ale nevycházel ze sáčku s koláči. Gray se zamračil. Naklonil se blíž a po chvilce našel správnou krabici.

Co to má sakra znamenat?

Zvedl víko.

Painter nepřikázal zrestaurovat jen otcovu protézu a potlučený kabriolet. Nechtěl pohřbívat Monkovu ruku v ohořelém stavu, a tak ji nechal opravit. Nyní spočívala na molitanovém lůžku.

Jenže jeden z prstů se pohyboval a klepal do molitanu.

Gray ruku zvedl. Ukazováček se chvěl ve vzduchu. Grayovi přejel mráz po zádech. Co kdyby to viděla Kat?

Určitě došlo k nějakému zkratu.

Položil ruku na křeslo. Prst se nepřestával pohybovat a klepat do dřevěného sedátka. Gray se znechuceně odvrátil. Vytáhl mobil a chystal se vyčinit tomu, kdo v Sigmě odvedl mizernou práci.

Když ale vytáčel číslo, podvědomě se vyladil na ťukání a náhle si uvědomil, že jeho rytmus není náhodný.

Morseovka.

Známé volání v tísni.

S. O. S.

Gray se prudce otočil a zíral na ruku. To nemůže být pravda. „Monku…?“

14.45
KARDAMONSKÉ HORY, KAMBODŽA

Susan Tunisová šplhala do příkrého svahu hor porostlých džunglí vedle jiskřivé kaskády vodopádu. Ve vzduchu se vznášela jemná vodní tříšť, osvětlovaná skvrnami slunečního světla. Na protest proti jejímu vniknutí kdesi zavřeštěl gibon, visící za jednu paži z liány, s černým obličejem orámovaným šedivou srstí.

Pokračovala v cílevědomé cestě deštným pralesem. Kardamonské hory tvořily hranici mezi Kambodžou a Thajskem. Jednalo se o nehostinnou oblast hustých lesů a nepřístupných kopců. Čtvrtý den pobytu v pralese, kde přespávala na visutém lůžku pod moskytiérou, zpozorovala ohroženého tygra indočínského s podsaditým tělem a tenkými proužky. Proklouzl kolem ní džunglí a temně zavrčel.

Jinak neviděla nic většího než vřeštícího gibona.

Rozhodně tu nebyli žádní lidé.

Před časem se kvůli izolovanosti a obtížnému terénu tyto hory staly posledním útočištěm partyzánských skupin Rudých Khmérů. Neustálé nebezpečí tu tak představovaly podzemní miny.

Susan ale předpokládala, že tak daleko se neodvažovali chodit ani partyzáni. Dospěla k horskému hřebenu a vydala se podél potůčku, který protékal po náhorní plošině. Z kmenů seskákalo do vody několik malých tvorů.

Batagur baska.

Želva malajská. Jeden z nejohroženějších druhů planety.

Tyto želvy byly uctívané coby strážci bohů.

Zde si našly svůj domov.

Hned za jejich bahenními hnízdy a hibernačními doupaty Susan narazila na několik válcovitých hliněných nádob dosahujících metrové výšky, porostlých lišejníkem a ozdobených spletitými rytými znaky. Staré pohřební džbány obsahující kosti královen a králů. Taková místa se nacházela po celých horách a byla považována za velice posvátná.

Toto konkrétní místo, nejstarší ze všech, však nikdo nenavštěvoval.

Susan opustila potok a prošla hřbitovem. Pohřebních nádob postupně ubývalo a prales náhle končil popraskanou skalní stěnou.

Věděla, kam má jít, už od okamžiku, kdy ji doktorka Cummingsová oživila. Nezískala jen lék pro celý svět – ale nikomu to neřekla.

Nenastal vhodný čas.

Dospěla k útesu a zamířila k puklině ve tvaru blesku, jež se u úpatí skály rozšiřovala na šedesát centimetrů. Sundala si ze zad batoh a bokem se protáhla dovnitř. Postupovala drobnými krůčky a nořila se stále hlouběji. Sluneční svit za ní slábl a ztrácel na intenzitě.

Brzy se ocitla v naprosté temnotě.

Natáhla paži kupředu. Na základě vlastní vůle zažehla záři vycházející z ruky od konečků prstů po rameno. Používala paži jako svítilnu.

Další tajemství, které si nechala pro sebe.

Nikoliv však to největší.

Svítila si na cestu a pokračovala dál.

Nevěděla, jak daleko už je. Ztratila přesný pojem o čase. Už ale rozhodně nastal večer.

Nakonec před sebou spatřila záři.

Jako kdyby ji někdo vítal.

Stejnou září jako její vlastní.

Udržovala stejné tempo – cítila, že není třeba spěchat.

Konečně vstoupila do velké místnosti s klenutým stropem. Rázem bylo jasné, co je oním zdrojem světla. Do velké dálky se táhly nevelké ohně připomínající hvězdy roztroušené po podlaze. Byly jich stovky. Vešla do jeskyně a procházela kolem nich.

Každý z nich vyzařoval z postavy, natažené na zemi s rozpaženýma rukama. Jejich tkáně byly průsvitné jako křišťál. Susan se na jednu z nich podívala pozorněji. Jediné, co zůstávalo viditelné, byl nervový systém: mozek, mícha a změť periferních nervů. Roztažené ruce s propletenými vlákny připomínaly křídla s chomáči jemných nervových svazků místo per.

Andělé ve tmě.

Spí. Čekají.

Susan kráčela dál. Dospěla k postavě, kterou světlo ještě nepohltilo zcela. Pořád v ní viděla tlukoucí srdce a obíhající krev, stejně jako náznak kostí.

Susan si našla prázdné místo vedle a ulehla. Roztáhla paže a koneč-

ky prstů se dotkla svého souseda.

Dolehla k ní slova pronesená ve starém italském nářečí, ale Susan jim rozuměla.

Je dokonáno?

Povzdychla si. *Ano. Já jsem poslední. Zdroj byl zničen.*

Pak tedy odpočívej, dítě.

Na jak dlouho? Kdy bude svět připravený?

Odpověděl jí. Půjde o velice dlouhý odpočinek.

Co mám dělat?

Jdi domů, mé dítě… Prozatím jdi domů.

Susan zavřela oči a odsunula stranou vše, co prozatím mělo spát. Ostatní věci vložila do bubliny, jež obsahovala celý její život, a vkročila dovnitř.

Oslepilo ji světlo, jako kdyby hleděla přímo do slunce. Sklopila oči a zamrkala. Kolem ní se postupně zhmotnil svět. Jemné pohupování lodě pod bosýma nohama. Křik osamělého racka, šplouchání vln o příď a pohlazení větru na holé kůži.

Je to sen, vzpomínka… či něco jiného?

Vdechla slaný mořský vzduch. Byl nádherný den.

Přešla po palubě a rozhlédla se po širém modrém obzoru. V dálce viděla zelené ostrovy. Po nebi plulo několik bílých obláčků. Na schůdcích z kajuty slyšela dusot nohou.

Otočila se a spatřila ho, jak se vytahuje za paže, oblečený do krátkých kalhot a trička. Všiml si jí a po tváři mu přeběhl udivený výraz.

Pak se usmál: „Á, tady jsi.“

Susan vyběhla ke Greggovi a objala ho.

Pod schody zaštěkal Oscar a následně ho okřikl mrzutý hlas.

Susan se přitiskla ke svému manželovi a zaposlouchala se do tlukotu jeho srdce.

Gregg ji ovinul pažemi. „Co se děje, Susan?“

Vzhlédla k jeho tváři a přejela mu prstem po třídenním strništi na bradě. Poté se zvedla na špičky a natáhla se ústy k jeho rtům.

Sklonil se k ní.

V tu chvíli věděla, že je opravdu doma.

POZNÁMKA AUTORA

Pravda nebo fikce

Znovu děkuji všem, kteří mě doprovázeli na této cestě! Jako obvykle využiji posledních stránek k pitvě románu a k oddělení skutečností od fikce. Pitvu provedu po jednotlivých tématech:

Marco Polo: Základní zápletku v románu představuje záhada ohledně osudu Polovy flotily během zpáteční plavby do Benátek. Stále zůstává tajemstvím, co se vlastně přihodilo s posádkou i loděmi. Pokud jde

0 Polovu potenciální aférku s princeznou Kokejin, fámy přetrvávají, zejména proto, že v čase smrti měl ve svém vlastnictví princezninu čelenku. Markovo tělo po smrti opravdu zmizelo z kostela San Lorenzo a místo jeho posledního odpočinku není známo.

Andělské písmo a další jazyky: Andělské písmo vytvořili Johannes Trithemius a Heinrich Agrippa, kteří tvrdili, že studiem těchto symbolů lze komunikovat s anděly. Odvodili je z dávných hebrejských znaků. Odborníci na židovskou kabalu rovněž věří, že cesty ke skryté moudrosti lze otevřít zkoumáním tvarů a křivek jednotlivých písmen.

I v moderních časech si klademe otázku: Existuje v našem genetickém kódu nějaký tajný jazyk? Podle článku v časopise *Science* (1994) zní odpověď: Ano. Co je v něm však napsáno, zůstává záhadou.

Morové epidemie: V anglické vesnici Eyamu skutečně během epidemie černého moru přežilo vysoké procento lidí v důsledku genetické abnormality poloviny jejích obyvatel. Je to zvláštní, ale pravdivé. Pokud jde o antrax, jediným rozdílem mezi smrtící formou této bakterie a jejím mírumilovným bratrancem žijícím v zahradách jsou dva kroužky genetické informace zvané plazmidy. Což vyvolává otázku, odkud se tyto plazmidy vzaly.

Zvířena: Pozemní krabi na Vánočním ostrově skutečně každoročně zahajují migraci, při níž miliony jedinců putují do moře. Je také známo, že jejich klepeta dokážou prorazit pneumatiky. Popis životních cyklů oněch otravných jaterních motolic je přesný. Pokud se jedná o dravé olihně, od-

vodil jsem je od druhu *Taningia danae*, které dorůstají délky dvou metrů, loví v hejnech, světélkují a na přísavkách mají drápky. Rozhodně jde o pořádné chlapáky.

Kanibalové a piráti: Pirátství stále představuje v Indonésii vzkvétající odvětví podnikání. Vzadu si můžete vyzvednout formuláře. Na indonéských ostrovech se dodnes vyskytují kmeny lidojedů, ale přísady si musíte vzít vlastní. Pokud jde o genetickou poruchu známou pod jménem Prader-Willi (ústící v nenasytný hlad), tato hrozná nemoc skutečně existuje, ale nijak nesouvisí s kanibalismem. Byli jsme kdysi všichni lidojedi? Poslední výzkumy ukazují, že lidé mají zvláštní sadu genů proti chorobám, kterými se lze nakazit výhradně požíváním lidského masa.

Angkor: Všechny podrobnosti ohledně rozvalin – od mýtů kolem čeření mléka po dvě stovky kamenných tváří bódhisattvů – jsou pravdivé, včetně toho, že chrámy byly postaveny podle vzoru souhvězdí Draka. Další detaily o tomto tématu najdete v knize *Nebeské zrcadlo* Grahama Hancocka a Santhy Faiiaové.

Všechno kolem bakterií: Opravdu existují světélkující sinice, které pravidelně „vykvétají“ a zakalují mořskou vodu. Podle série znepokojivých článků v *Los Angeles Times* jsou naše moře neustále ohrožena opětovným vzkříšením pravěkých slizů, jedovatých medúz, pálivých chaluh a řas produkujících toxická oblaka; Pokud se týká nejpodivnějšího tvrzení v románu, že pouze desetina buněk v našem těle je lidských (zbytek tvoří bakterie a paraziti): to je pravda! Na toto téma sepsal doktor Robert Buckman děsivou a zároveň humornou knihu *Divočina v lidském těle.* Jen ji nečtěte před jídlem.